NORA ROBERTS

Numărul 1 în topurile NEW YORK TIMES
şi PUBLISHERS WEEKLY

Vînătoarea de comori

NORA ROBERTS

VÂNĂTOAREA DE COMORI

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

1

Un un râgâit de tunet eroic îl urmă în magazin pe omuleţul cel ciudat. Acesta se uită înjur cu o expresie de scuză, ca şi cum neplăcutul sunet s-ar fi produs din vina lui, nu dintr-a naturii, şi-şi potrivi pachetul sub braţ ca să-şi poată închide umbrela cu dungi negre şi albe.

Umbrela şi omul şiroiau pe preşul de lângă uşă, în timp ce ploaia rece de primăvară răpăia pe carosabil şi pe trotuarul de vizavi. Omul stătea pe loc, ca şi cum n-ar fi fost sigur că era bine-venit.

Laine întoarse capul şi-i adresă un zâmbet cald şi primitor. Avea o expresie pe care prietenii ei ar fi numit-o „zâmbet de vânzătoare politicoasă“. Ei bine, *era* o vânzătoare politicoasă, ce naiba, iar în acel moment etica îi era pusă la grea încercare.

Dacă ar fi ştiut că ploaia-i aducea în magazin clienţi, în loc să-i ţină în casele lor, nu i-ar fi dat zi liberă lui Jenny. Nu că ar fi deranjat-o. Nimeni nu-şi deschidea un magazin dacă nu voia cumpărători, indiferent de vreme. Şi nicio femeie nu şi-ar fi deschis prăvălia într-un orăşel prăpădit din SUA, dacă nu se aştepta să-şi petreacă la fel de mult timp tăifăsuind, ascultând, arbitrând discuţii şi marcând preţuri. Ceea ce era bine, era chiar foarte bine, după părerea lui Laine. Dar dacă Jenny ar fi fost la slujbă, în loc să-şi petreacă ziua lăcuindu-şi unghiile şi privind telenovele, ea ar fi trebuit să le suporte pe gemene.

Daria Price Davis şi Caria Price Gohen aveau părul vopsit în aceeaşi nuanţă de blond-cenuşiu. Purtau impermeabile albastre identice şi sacoşe asortate. Îşi completau una alteia frazele şi comunicau printr-un fel de cod care includea ridicări de sprâncene, buze ţuguiate, săltări din umeri şi dat din cap. Ceea ce-ar fi fost drăguţ la două fetiţe de opt ani devenea de-a dreptul bizar în cazul unor femei de patruzeci şi opt.

Oricum, îşi aminti Laine, nu intrau niciodată la *Remember When*

fară să lase ceva bani. Puteau trece câteva ore până să-i scoată din buzunar, dar în cele din urmă clopoţelul casei de marcat suna. Puţine lucruri îi umpleau inima de bucurie lui Laine ca sunetul clopoţelului de facturat.

Azi, căutau un dar de logodnă pentru nepoata lor, iar ploaia torenţială şi tunetele bubuitoare nu le opriseră. Nu-i descurajaseră nici pe cei doi tineri uzi leoarcă de apă care – spuneau ei – ocoliseră prin Angel's Gap, în drum spre D.C. Şi nici pe omuleţul cu umbrelă vărgată care arăta, după părerea lui Laine, cam pierdut şi uşor disperat. Aşa că-i zâmbi cu şi mai multă căldură.

— Vă servesc în câteva minute! anunţă ea, după care reveni la gemene. Ce-ar fi să vă mai uitaţi puţin? le propuse. Gândiţi-vă bine. Imediat ce termin…

Daria o înhăţă de încheietura mâinii, iar Laine înţelese că nu avea scăpare.

— Trebuie să ne decidem. Carrie are cam aceeaşi vârstă cu tine, drăguţă. Ce ţi-ai dori *tu* ca dar de logodnă?

Laine nu avea nevoie să transcrie codul pentru a înţelege că era o împunsătură nu prea subtilă. În fond, avea douăzeci şi opt de ani şi nu era măritată. Şi nici logodită. În acel moment, nici măcar nu avea un partener stabil. Conform părerii gemenelor Price, aceasta era o crimă împotriva naturii.

— Ştii, ciripi Caria, Carrie l-a cunoscut pe Paul al ei la cina cu spaghete de la Kawanian, în toamna trecută. Ar trebui să ieşi mai mult în lume, Laine.

— Zău că ar trebui, îi dădu Laine dreptate, cu un zâmbet cuceritor. *Dacă vreau să mă combin cu un director chel, divorţat şi cu sinuzită.* Ştiu că lui Carrie îi va plăcea orice-i alegeţi, dar poate că un dar de logodnă de la mătuşile ei ar trebui să fie ceva mai personal decât nişte sfeşnice. Sunt foarte frumoase, însă setul de toaletă este foarte feminin…

Luă peria de argint din setul pe care-l aveau în faţă.

— Cred că şi altă mireasă a folosit-o, în noaptea nunţii.

— Mai personal… începu Daria. Mai…

— Da, fetiţo! Am putea lua sfeşnicele ca…

— … dar de nuntă! Dar poate ar trebui să ne uităm şi la bijuterii, înainte de a cumpăra trusa de toaletă. Ceva cu perle? Ceva…

— … vechi, de purtat în ziua nunţii. Pune deoparte sfeşnicele şi t*ru*sa, iubito. O să ne uităm şi la bijuterii, înainte de a ne hotărî.

Replicile zburau înainte şi-napoi ca un schimb de mingi între cele două guri identice rujate corai. Laine se felicită pentru că era atât de abilă şi concentrată, încât să le poată urmări.

— Bună idee, declară ea, ridicând splendidele sfeşnice de Dresda.

Nimeni nu putea spune că gemenele nu aveau gust sau că ar fi fost zgârcite.

Pornise cu sfeşnicele spre tejghea, când omuleţul cu umbrelă îi tăie calea.

Amândoi aveau aceeaşi statură, iar ochii lui erau de un albastru spălăcit, înroşiţi de nesomn, alcool sau de vreo alergie. Laine alese ipoteza nesomnului, căci aveau dedesubt şi pungi de oboseală. Părul ciufulit şi grizonat îi era ud de ploaie. Purta un trenci Burberry scump şi o umbrelă de trei dolari. Părea să se fi bărbierit în grabă, căci îi scăpaseră câţiva ţepi de pe maxilar.

— Laine.

Îi rostise numele pe un ton oarecum imperativ şi intim, care-i făcu zâmbetul politicos să devină nedumerit.

— Da… Iertaţi-mă, vă cunosc de undeva?

— Nu-ţi mai aminteşti de mine… Umerii lui părură să se prăbuşească. E mult de-atunci, dar credeam…

— Domnişoară! strigă femeia care era în drum spre D.C. Livraţi şi la domiciliu?

— Da, trimitem.

Le auzea pe gemene discutând şi gesticulând despre cercei şi broşe, şi simţi dorinţa de a cumpăra din partea cuplului care mergea în D.C. În vreme ce omuleţul o privea cu nişte ochi mari, plini de o speranţă şi o intimitate care-i încreţeau pielea pe trup.

— Îmi pare rău, în dimineaţa asta am cam multe pe cap…

Făcu un pas lateral spre tejghea, ca să pună sfeşnicele.

Intimitatea, îşi reaminti ea, făcea parte din viaţa oraşelor mici. Probabil că omul mai trecuse pe la magazin, însă pur şi simplu nu

ştia de unde să-l ia.

— Vă pot ajuta cu ceva anume sau doriţi să vă uitaţi un timp în jur?

— Am nevoie de ajutorul tău. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Scoase o carte de vizită şi i-o puse în mână.

— Sună-mă la numărul ăsta, imediat ce poţi.

— Domnule…

Laine coborî privirea spre cartea de vizita, ca să-i citească numele.

— Domnule… Peterson, nu înţeleg. Vreţi să vindeţi ceva?

— Nu, nu…

Râsul lui era aproape isteric, iar Laine fu recunoscătoare Domnului că avea magazinul plin de cumpărători.

— Nu mai e cazul… Am să-ţi explic totul, dar nu acum. Aruncă o privire prin magazin. Şi nu aici. Nu trebuia să vin aici. Sună-mă la numărul acela, continuă el, prinzându-i mâna într-a lui, cu un gest care o făcu să încerce instinctiv să şi-o smulgă. Promite-mi, insistă omuleţul.

Mirosea a ploaie şi a săpun, şi a… Brut, recunoscu ea parfumul. Aftershave-ul încerca să-i aprindă în minte scânteia unei amintiri. În clipa următoare, degetele necunoscutului le strânseră pe ale ei.

— Promite-mi! repetă el, într-o şoaptă răguşită, iar Laine văzu din nou doar un omuleţ ciudat, cu impermeabilul ud.

— Desigur.

Ea îl privi cum pornea spre uşă, deschizându-şi umbrela ieftină, şi oftă uşurată când ieşi grăbit în ploaie. Ciudat fu singurul termen care-i trecu prin minte, dar studie totuşi cartea de vizită.

Numele, Jasper R. Peterson, era imprimat, dar observă că numărul de telefon fusese scris de mână dedesubt şi subliniat de două ori. Puse cartea în buzunar şi pomi spre cuplul de călători, cu intenţia să-i zorească prieteneşte, când un scrâşnet de frâne pe asfaltul ud şi nişte ţipete o făcură să se răsucească în loc. Urmă un zgomot hidos, o bufnitură înfundată pe care nicicând n-avea s-o uite, aşa cum n-avea să uite nici imaginea straniului omuleţ în

impermeabilul de ultimă modă izbindu-se de geamul vitrinei.

Laine se repezi afară, în ploaia torenţială. Paşi tropăiau pe asfalt şi de undeva din apropiere se auzeau scrâşnete de metal pe metal şi zgomot de sticlă spartă.

— Domnule Peterson! îl apucă de mână, aplecându-se peste el, într-o încercare jalnică de a-i feri de ploaie faţa însângerată. Nu vă mişcaţi. Chemaţi o ambulanţă! strigă ea, scoţându-şi jacheta ca să-l acopere atât cât putea.

- L-am văzut… L-am văzut… Nu trebuia să vin… Laine…

— Am chemat ambulanţa.

— Ţi-am lăsat-o ţie… Voia să ţi-o aduc…

— E-n regulă.

Laine luă umbrela oferită de cineva, o înclină peste el, aplecându-se mai aproape, în timp ce Peterson o trăgea de mână, fară vlagă.

— Ai grijă… îmi pare rău… ai grijă…

— O să am. Sigur c-o să am. Încercaţi doar să tăceţi, să rezistaţi, domnule Peterson… acum vine salvarea…

— Nu mai ţii minte…

Zâmbi, cu sângele şiroindu-i din gură.

— Micuţa Lainie… Trase aer în piept cu greu, apoi tuşi scuipând sânge. Laine auzi sirenele apropiindu-se, în timp ce rănitul începu să cânte, cu glas subţire, gâtuit.

— „Adună-mi toate grijile şi amarul…“ îngână el, apoi gâfâi: „rămâi cu bine, graure…“

Laine îi privi chipul desfigurat, şi o trecu un fior rece.

Amintirile, atât de multă vreme ferecate, se deschideau în sfârşit.

— Unchiul Willy? O, Doamne…!

— Am încurcat-o… icni el, cu sufletul la gură. Iartă-mă… Credeam că nu e niciun pericol… Nu trebuia să vin…

— Nu înţeleg… Lacrimile îi ardeau ochii şi îi şiroiau pe obraji. Omul murea. Murea fiindcă nu-l recunoscuse, şi-l dăduse afară, în ploaie.

— Îmi pare rău… îmi pare atât de rău…

— Ştie unde eşti acum…

Dădu ochii peste cap.

— Ascunde pota… potaia…

— Ce…? Se aplecă şi mai aproape. Ce spui?

Infirmierii o dădură la o parte. Îi auzi schimbând replici scurte, criptice – coduri medicale cu care se obişnuise de la televizor, astfel încât putea aproape să le recite. Aceasta era realitatea. Sângele ce se scurgea în ploaie nu era vopsea roşie.

Auzi o femeie suspinând şi repetând la nesfârşit, cu o voce stridentă:

— Mi-a apărut în faţă! N-am putut opri la timp. A ţâşnit în faţa maşinii… E-n regulă? E-n regulă? E-n regulă?

Nu, îi venea lui Laine să răspundă. Nu e-n regulă.

— Vino înăuntru, iubito. Daria o cuprinse cu braţul pe după umeri, trăgând-o înapoi. Eşti udă leoarcă. Aici nu mai poţi face nimic.

— Ar trebui să fac ceva…

Privi în jos la umbrela ruptă, cu dungile mânjite de noroi şi stropi de sânge.

Ar fi trebuit să-l poftească în faţa şemineului. Să-i dea ceva cald de băut şi să-l lase să se usuce la foc. Ar fi rămas în viaţă. Dar nu-l recunoscuse, iar acum murea. Nu putea să intre în magazin şi să-l lase singur cu străinii. Nu avea însă ce să facă. Se uita neputincioasă, în timp ce infirmierii se chinuiau zadarnic să-l salveze pe omul care cândva râsese de glumele ei copilăreşti şi-i cântase cântecele nostime. Omul acela murea în faţa magazinului pentru care ea muncise atât de mult, lăsându-i la uşă toate amintirile de care credea că scăpase.

Era o femeie de afaceri, o membră de vază a comunităţii, şi o prefăcută. In camera din spate a magazinului, turnă cafea în două ceşti, conştientă că avea să mintă un om pe care-l considera prieten şi să nege că-l cunoscuse cât de cât pe unul care-i fusese drag.

Făcu un efort să se controleze, trecându-şi mâinile prin claia umedă de păr roşcat, pe care de obicei şi-l purta într-o tunsoare paj ce-i mângâia umerii. Era palidă, iar ploaia îi ştersese machiajul, aplicat întotdeauna cu mare grijă, aşa că i se vedeau pistruii de pe

nasul îngust şi de pe obraji. Ochii, de un albastru viu, ca ai vikingilor, erau sticloşi din cauza şocului şi a durerii. Gura, o idee prea lată pentru faţa ei ascuţită, îi tremura.

Laine îşi studie imaginea reflectată în oglinjoara cu ramă aurită de pe peretele biroului şi se văzu aşa cum era. Ei bine, urma să facă tot ce era necesar pentru a supravieţui. Willy avea s-o înţeleagă.

„Începe cu ce e mai important“, îşi spuse ea, „apoi gândeşte-te şi la celelalte.“ Trase adânc aer în piept, expiră energic, apoi luă cafelele şi, cu mâini aproape sigure, intră în magazin, pregătindu-se să presteze o mărturie falsă în faţa şefului poliţiei din Angel's Gap.

— Îmi pare rău că am întârziat atâta, se scuză ea, venind cu cănile spre micul şemineu lângă care aştepta Vince Burger.

Vince era clădit ca un urs, avea o claie uriaşă de păr blond-albicios care stătea zbârlit, ca şi cum s-ar fi mirat că se află deasupra acelui chip lătăreţ şi simpatic. Ochii lui, de un albastru spălăcit, erau plini de compasiune.

Vince era soţul lui Jenny, iar pentru Laine devenise aproape ca un frate. Acum, însă, trebuia să ţină minte că avea în faţă un poliţist şi că era în joc tot rodul muncii ei.

— De ce nu stai jos, Laine? Ai suferit un şoc puternic.

— Mă simt cam amorţită.

Cam aşa stăteau lucrurile, nu trebuia să înşire numai minciuni. Laine se duse la fereastră, să-şi bea acolo cafeaua, privind afară, în ploaie, ca să nu-i vadă ochii aceia înţelegători.

— Îţi mulţumesc că ai venit să-mi iei personal declaraţia, Vince. Ştiu cât eşti de ocupat.

— Bănuiam că-ţi va fi mai uşor aşa.

„Mai bine să mint un prieten, decât un străin“, îşi spuse ea cu amărăciune.

— Nici nu ştiu ce pot să-ţi spun. N-am văzut cu ochii mei accidentul. Am auzit… am auzit zgomot de frâne, ţipete, o bufnitură groaznică, şi pe urmă am văzut…

Nu închise ochii. Dacă-i închidea, ar fi văzut din nou. L-am văzut lovindu-se de vitrină, ca şi cum ar fi fost aruncat încoace, continuă ea. Am fugit afară şi am stat cu el până a venit salvarea. Au ajuns

imediat. Mi s-a părut că au trecut ore, dar n-au fost decât câteva minute.

— Înainte de accident, a intrat aici.

Laine închise ochii, pregătită să facă tot ce trebuia ca să se apere.

— Da. În dimineața asta aveam câțiva clienți, ceea ce-mi dovedește că niciodată n-ar trebui să-i dau liber lui Jenny. Gemenele erau în magazin și un cuplu aflat în trecere prin oraș, în drum spre D.C. Eram ocupată când a intrat. O vreme, s-a uitat prin jur.

— Femeia aflată în trecere prin oraș zice că a avut impresia că vă cunoșteați.

— Serios?

Întorcându-se spre el, Laine adoptă o expresie nedumerită. Reveni spre șemineu și se așeză pe unul dintre scaunele cu brațe pe care le aranjase în fața focului.

— Nu-mi dau seama de ce.

— O simplă impresie, ridică Vince din umeri.

Conștient de statura lui masivă, el se așeză cu grijă pe celălalt scaun.

— A spus că te-a luat de mână.

— Ei, ne-am strâns mâinile și mi-a dat cartea lui de vizită.

O scoase din buzunar, străduindu-se să nu scape din ochi chipul lui Vince. Căldura focului îi dogorea pielea, și totuși îi era frig. Foarte frig.

— A spus că ar fi vrut să stăm de vorbă, când voi fi mai puțin ocupată. Că s-ar putea să aibă ceva de vânzare. Așa fac adesea oamenii, adăugă ea, întinzându-i lui Vince cartea de vizită. Și tot așa îmi fac și eu meseria.

— Exact, răspunse el, vârând cartea în buzunarul de la piept. Ți s-a părut ceva anormal la el?

— Doar că avea un impermeabil elegant și o umbrelă caraghioasă și nu părea genul care să hoinărească prin orășele. Mirosea a metropolă.

— La fel ca tine, acum câțiva ani. De fapt…

Vince își îngustă ochii, întinzând mâna pentru a-i freca ușor

obrazul cu degetul mare.

— Încă nu ţi s-a şters de tot, zise el.

Laine râse, ştiind că asta aştepta de la ea.

— Aş vrea să te pot ajuta mai mult, Vince. E îngrozitor ce s-a întâmplat…

— Pot să-ţi spun că avem patru declaraţii diferite ale martorilor. Toţi l-au văzut fugind din magazin drept în stradă, în faţa maşinii. De parcă l-ar fi speriat ceva sau, cine ştie… Ţi s-a părut agitat, Laine?

— Nu i-am dat prea multă atenţie. Adevărul e că l-am tratat cu destulă indiferenţă, când mi-am dat seama că nu venise să cumpere. Aveam clienţi. Clătină din cap şi continuă, cu vocea gâtuită: acum mi se pare că am dat dovadă de superficialitate.

Mâna cu care Vince i-o acoperi pe a ei, încurajator, o făcu să se simtă şi mai prost.

— Nu ştiai ce avea să se întâmple. Oricum, tu ai ajuns prima la el.

— Era chiar în faţă. Fu nevoită să ia o înghiţitură mare de cafea ca să-şi alunge amărala din gât. Aproape în prag.

— Ţi-a vorbit.

— Da, confirmă ea, întinzând iar mâna după cana cu cafea. Cam fară sens. De vreo două ori. A spus că-i pare rău. Cred că nu mă recunoştea, nici nu-şi dădea seama ce se întâmplase. Delira, probabil. Pe urmă, au venit infirmierii şi… şi a murit. Acum ce-o să faci? Vreau să zic, nu-i de prin partea locului. Numărul de telefon e din New York. Mă întreb… cred că mă întreb… dacă era doar în trecere… unde se ducea… de unde venea…

— Vom cerceta toate astea, ca să-i putem anunţa rudele.

Ridicându-se, Vince îi puse o mână pe umăr.

— N-am să-ţi spun să-ncerci să uiţi, Laine. Nu vei putea, cel puţin o vreme. Îţi voi spune doar că ai făcut tot ce-ai putut. Mai mult, nu se putea.

— Mulţumesc. Acum am să închid magazinul. Vreau să mă duc acasă.

— Bună idee. Te iau cu maşina?

— Nu, mulţumesc.

Atât din vinovăţie, cât şi din afecţiune, se înălţă pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Spune-i lui Jenny că o aştept mâine.

Numele lui – cel puţin numele pe care i-l ştiuse – era Willy Young. Probabil William, îşi spuse Laine, în timp ce intra cu maşina pe aleea cu pietriş. Nu fusese cu adevărat unchiul ei – din câte ştia ci doar un fel de unchi onorific. Unul care întotdeauna avea în buzunar beţigaşe de lemn dulce pentru o fetiţă. Nu-l mai văzuse de aproape douăzeci de ani, iar pe-atunci părul lui era şaten şi chipul puţin mai rotund, întotdeauna mersese cu pas uşor săltat. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse în persoana omuleţului cocârjat şi nervos care intrase în magazin.

Cum o găsise? *De ce* o căutase?

Întrucât fusese, din câte ştia, cel mai bun prieten al tatălui ei, presupunea că era la fel ca el, un hoţ, un escroc, un pungaş mărunt. Era genul de relaţie pe care n-ar fi vrut s-o recunoască o femeie respectabilă. Totuşi, de ce naiba se simţea neajutorată şi vinovată?

Frână şi rămase la volan, privind gânditoare prin parbrizul măturat ritmic de ştergătoare, spre casa frumoasă de pe movila la fel de frumoasă. Cât iubea casa aceea. Era a ei. Căminul ei. Clădirea cu un etaj era, în fond, prea mare pentru o femeie singură, dar îi plăcea să poată circula în voie prin ea. Savurase fiecare minut pe care-l petrecuse decorând meticulos camerele, pe gustul ei şi numai al ei, ştiind că niciodată n-avea să mai fie nevoită să-şi împacheteze toate lucrurile şi să fugă, imediat ce auzea: „Rămâi cu bine, graure“.

Îi plăcea să-şi facă de lucru prin curte, plantând flori, tăind uscăturile, tunzând iarba, smulgând buruienile. Activităţi obişnuite. Lucruri simple, *normale,* pentru o femeie care-şi petrecuse prima jumătate a vieţii făcând prea puţine asemenea lucruri.

Avea acest drept, nu? Să fie Laine Tavish şi tot ceea ce însemna asta? Firma, oraşul, casa, prietenii, *viaţa.* Avea dreptul să fie femeia în care singură se transformase.

Dacă-i spunea lui Vince adevărul, nu l-ar fi ajutat cu nimic pe

Willy. Pentru el nimic nu se mai putea schimba, pe când pentru ea, ar fi putut să se schimbe totul. Vince ar fi aflat, destul de curând, că omul din morga comitatului nu era Jasper R. Peterson, ci William Young – şi toate celelalte nume pe care le purtase. I-ar fi găsit cazierul. Laine ştia că Willy fusese închis cel puţin o dată, împreună cu tatăl ei. „Camarazi de arme“, cum spusese acesta din urmă. Încă-i mai auzea râsul puternic, răsunător.

Pentru că gândul o înfuria, ieşi din maşină trântind portiera şi se repezi spre casă, căutându-şi cheile.

Imediat ce uşa se închise în urma ei şi se văzu înconjurată de decorul familiar al propriei sale case se calmă. Liniştea, mirosurile de ulei şi lămâie îmbibate în lemn, aroma subtilă a florilor de primăvară aduse din grădina ei şi numai a ei, îi linişteau nervii întinşi la maximum.

Lăsă cheile în platoul raku de pe masa din antreu, îşi scoase din poşetă telefonul celular şi îl puse la încărcat. Se descălţă, îşi dezbrăcă jacheta, agăţând-o de capătul balustradei, iar poşeta şi-o puse pe treapta de jos.

Urmând acelaşi program de rutină, intră în bucătărie. În mod normal, ar fi pus ibricul de ceai pe foc şi, în timp ce apa se încălzea, ar fi răsfoit corespondenţa pe care o luase din cutia de la capătul aleii. Azi, însă, îşi turnă un pahar mare de vin şi îl bău stând în picioare lângă chiuvetă, privind curtea din spatele casei.

Avusese curte de vreo două ori şi în copilărie. Îşi amintea de una din… Nebraska? Iowa? Ce mai conta? Trase o duşcă sănătoasă de vin. Îi plăcuse curtea fiindcă avea chiar în mijloc un copac mare şi bătrân, iar el legase de o creangă un cauciuc vechi, încropind un leagăn. O împingea atât de tare, încât avea impresia că zbura.

Nu era sigură cât timp stătuseră acolo, iar casa nu şi-o mai amintea. Aproape toată copilăria ei fusese o succesiune ceţoasă de locuri şi feţe, drumuri cu maşina, împachetări pe fugă.

Îşi aminti de tatăl ei, cu râsul lui sonor şi mâinile mari, cu zâmbetul irezistibil şi promisiunile deşarte. Îşi petrecuse primii zece ani de viaţă iubindu-l cu disperare, iar restul, străduindu-se să uite că existase vreodată.

Dacă el avea iar necazuri, n-o priveau. Nu mai era mica Lainie a lui Jack O'Hara. Era Laine Tavish, cetăţean respectabil.

Privi sticla de vin şi, ridicând din umeri, îşi mai turnă un pahar. O femeie în toată firea putea ţine un toast în propria sa bucătărie, pe toţi sfinţii, mai ales că văzuse o fantomă din trecut murind la picioarele ei.

Cu paharul în mână, se duse la uşa oficiului, pentru a răspunde scheunatului plin de speranţă de dincolo. Câinele năvăli ca o ghiulea de tun – o ghiulea lăţoasă, cu urechi clăpăuge. Labele i se proptiră pe burta ei, iar botul lunguieţ o izbi în faţă înainte, ca limba să-nceapă să-i cutreiere obrajii cu o afecţiune umedă şi disperată.

— OK, OK! Şi eu mă bucur că te văd!

Oricât de prost dispusă era, felul cum o primea acasă Henry, dulăul extraordinar, o înveselea întotdeauna. Îl crescuse pornind de la zero – sau cel puţin aşa-i plăcea ei să-şi spună. Când se dusese la adăpost, cu doi ani în urmă, îşi dorise un căţelandru. Dintotdeauna voise să aibă un ghemuleţ drăgălaş şi zburdalnic pe care să-l instruiască. Dar îl văzuse pe el – mare, dizgraţios, incredibil de cuceritor, cu blana de culoarea noroiului. O încrucişare între un urs şi un furnicar, îşi spusese ea. Iar în clipa când Henry privise, printre zăbrelele cuştii, drept în ochii ei, se simţise pierdută. „Oricine merită o şansă", reflectase Laine, aşa că-l luase pe Henry. Niciodată nu-i dăduse vreun motiv să regrete. Iubirea lui era absolută, atât de mare încât continua să o privească cu ardoare chiar şi atunci când îi umplea castronul cu mâncare.

— Ora crăpelniţei, amice.

La auzul acestui semnal, Henry redeveni serios şi-şi afundă capul în castron.

Ar fi trebuit să mănânce şi ea – ceva care să absoarbă o parte din vin –, dar n-avea poftă. Dacă-i circula destul vin prin sânge, nu mai putea să gândească, să se întrebe, să-şi facă griji.

Lăsând uşa dintre bucătărie şi oficiu deschisă, se duse să verifice încuietoarea celei dinspre curte. Un om s-ar fi putut strecura prin trapa câinelui, dacă era hotărât să intre, dar Henry ar fi dat alarma.

Urla de fiecare dată când intra câte o maşină pe alee şi, cu toate că apoi îl pedepsea pe intrus cu limbi încântate – după ce respectivul nu mai tremura de frică –, nu se întâmpla niciodată ca vreo vizită s-o ia pe Laine prin surprindere. Niciodată, în toţi cei patru ani de când locuia în Angel's Gap, nu avusese probleme acasă sau la magazin.

Până azi, îşi aminti ea.

Se hotărî să încuie totuşi uşa oficiului, şi-l lăsă pe Henry afară pentru zbenguiala de seară.

O clipă îi trecu prin minte să-i telefoneze mamei ei, dar se răzgândi. Femeia avea acum o viaţă liniştită şi normală şi un bărbat liniştit şi normal. I se cuvenea. Ce rost ar fi avut să-i tulbure viaţa, spunând: „Auzi, azi am dat peste unchiul Willy şi un Jeep Cherokee a făcut la fel".

Laine îşi luă paharul cu vin la etaj. Intenţiona să-şi pregătească o cină uşoară, să facă o baie fierbinte şi să se culce devreme. Şi să tragă oblonul peste cele întâmplate în acea zi.

Ţi-am lăsat-o ţie... îşi aminti ea că-i spusese. Probabil delira. Dar, dacă-i lăsase ceva, n-avea nevoie.

Deja avea tot ce-şi dorea.

Max Gannon îi strecură asistentului o bancnotă de douăzeci de dolari ca să poată vedea cadavrul. Ştia din experienţă că portretul lui Andrew Jackson descuia uşile mai repede decât orice explicaţii şi hârţoage de la diverse niveluri birocratice. Primise vestea proastă despre Willy de la recepţionerul motelului Red Roof Inn, unde luase urma alunecosului escroc. Poliţia trecuse deja pe-acolo, dar Max investise primii douăzeci de dolari ai zilei pentru numărul şi cheia camerei.

Agenţii nu-i luaseră hainele şi nici nu căutaseră prea atent, după câte se vedea. De ce-ar fi făcut-o, pentru un simplu accident de circulaţie? Când vor afla însă adevărata identitate a lui Willy, aveau să se întoarcă pentru a cerceta mult mai atent.

Willy nu-şi despachetase bagajul, observă Max, în timp ce examina camera. Şosetele, lenjeria şi două cămăşi erau încă

împăturite cu grijă în geanta de voiaj Louis Vuitton. Willy fusese un om ordonat, care ţinea la produsele de firmă, îşi agăţase un costum în dulap. Gri-bancher, la un rând, Hugo Boss. O pereche de mocasini Ferragamo negri, cu calapoadele în ei, fuseseră puşi cu grijă pe podea.

Max căută prin buzunarele costumului şi-i pipăi atent căptuşeala, apoi scoase calapoadele din pantofi şi le palpă vârfurile. În baie studie trusa de toaletă Dior, după care ridică de pe toaletă capacul şi se lăsă pe vine pentru a căuta după vas şi sub lavabou. Scotoci prin sertare, prin valiză şi ridică salteaua patului dublu standard.

Dură mai puţin de o oră ca să percheziţioneze toată camera, pentru a se convinge că Willy nu lăsase acolo nimic important. Când plecă, încăperea arăta la fel de ordonată ca atunci când sosise.

Se gândi să-i mai dea recepţionerului un pol ca să nu le spună poliţiştilor despre vizita lui, apoi hotărî că asta l-ar fi băgat pe om la bănuieli. Se urcă în Porsche şi pomi spre morga comitatului ca să se convingă că vânatul lui cel mai important era la rece.

— Ce prostie. Fir-ai să fii, Willy, te credeam mai deştept! spuse el privind chipul desfigurat al lui Willy. *De ce naiba ai fugit?* Şi ce găsiseşi aşa de important într-un orăşel prăpădit din Maryland?

Ce sau pe cine?

Întrucât Willy nu mai avea posibilitatea să-i răspundă, Max reveni în oraş ca să caute o pistă de milioane de dolari.

Dacă vrei să prinzi canalul de bârfe al unui orăşel, te duci într-un loc unde se adună localnicii. Ziua, asta înseamnă cafea şi mâncare, iar seara – băuturi alcoolice.

După ce trase concluzia că Willy stătuse în Angel's Gap cel puţin o zi sau două, Max se întoarse la The Historic Wayfarer's Inn şi trase linie peste primele douăsprezece ore ale zilei. Mâncă un burger foarte decent de la room-service, în faţa laptopului, parcurgând home page-ul camerei de comerţ din Angel's Gap. Secţia de localuri îi oferea mai multe baruri, cluburi şi cafenele. Căuta o cârciumă locală, genul unde orăşenii dau pe gât o bere după o zi de muncă şi discută unii despre ceilalţi.

Alese trei care păreau să corespundă, dădu câte un clic pe adrese ca să afle amănunte, apoi își termină burgerul în timp ce studia harta printată a orașului.

O localitate destul de plăcută, medită el, cuibărită între munți. Peisaje splendide, o mulțime de posibilități de recreere pentru entuziaștii sporturilor sau maniacii campingurilor. Un ritm de viață destul de lent pentru cei dornici să se scuture de praful urban și la o distanță rezonabilă de câteva zone metropolitane majore, dacă-i venea vreunui cosmopolit cheful să-și petreacă un weekend în munții din Maryland.

Camera de comerț se lăuda cu posibilități de vânătoare, pescuit, drumeții și alte moduri de recreere în aer liber – dintre care niciunul nu-l tenta pe orășeanul din Max. Dacă voia să vadă urși și cerbi în habitatul lor natural, dădea pe Discovery Channel. Totuși, orășelul avea farmec, cu străzile lui abrupte și clădirile vechi și solide, din cărămidă roșie. Îl străbătea o porțiune lată din Potomac, încălecată de poduri arcuite. Erau multe turle de biserici, unele cu acoperiș de aramă coclită și tocită de vremuri. Și, în timp ce se gândea la toate acestea, auzi șuieratul unui tren în trecere.

Max nu se îndoia că locurile arătau magnific toamna, când copacii erupeau multicolor și frumos ca o carte poștală ilustrată iama, după prima zăpadă. Dar toate astea nu explicau de ce un pungaș bătrân ca Willy Young fusese cosit de un SUV pe Market Street.

Ca să găsească această piesă de puzzle, Max închise computerul, își luă îndrăgita geacă de aviator și porni să cutreiere barurile.

2

Max trecu prin fața celui dintâi local fară a se deranja să se oprească. Pădurea de motoare Hog și Harley din față îl eticheta ca pe un bar de motociclişti și nu unul în care clienții conversau de-ale orașului la o bere.

Pe al doilea îl identifică în mai puțin de două minute ca pe un bârlog studențesc în care vibra muzică alternativă stranie, doi tipi

serioşi jucau şah într-un colţ, în timp ce majoritatea celorlalţi efectuau diverse ritualuri de împerechere standard.

Cu al treilea însă, o nimeri. Artie's era soiul de local unde omul îşi putea aduce nevasta, dar nu ţiitoarea. Un spaţiu unde te duci să mai vezi lumea, să dai de prieteni sau să tragi una mică în drum spre casă.

Max era gata să parieze că nouăzeci la sută dintre muşterii se ştiau pe nume, şi o mare parte din ei erau rude. Acostă la bar, ordonă un Beck's draft şi scrută împrejurimile. ESPN la televizorul de deasupra tejghelei, cu sonorul mut, snackuri mixte în coşuleţe de plastic, din partea firmei. Un negru cât toate zilele trăgea de manşa pocherului electronic, iar două ospătăriţe serveau în separeuri şi la mesele de patru din local.

Prima chelneriţă îi amintea de bibliotecara din liceu, care-i dădea impresia că văzuse multe la viaţa ei şi nu-i prea plăcea ce văzuse. Era scundă, lată în şolduri şi sărită binişor de patruzeci. Privirea ei îl înştiinţa că nu tolera fiţele.

A doua chelneriţă avea douăzeci şi-un pic de ani şi părea genul care flirtează. Femeia îşi etala trupul frumos ambalat într-un pulover negru strâmt şi blugi vopsiţi şi petrecea destul timp adunând paharele goale şi aruncându-şi pe spate părul blond cârlionţat. După cum întârzia la mese, pălăvrăgind în voie, Max ghici că era o sursă nesecată de informaţii – mai mult, genul de informaţii care-l interesau pe el.

Nu se grăbi, iar când fata veni la bar să ia o comandă, îi adresă un zâmbet cuceritor.

— E ceva lume-n seara asta.

Ospătăriţa îi răspunse cu un surâs strălucitor:

— A, nu-i chiar aşa de rău…

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, răsucindu-şi torsul spre el într-o invitaţie la vorbă exprimată prin limbajul trupului.

— De unde eşti?

— Circul mult. Cu afaceri.

— Ai accent de băiat din sud.

— M-ai prins. Savannah, dar n-am mai fost pe-acasă de-o bună

bucată de vreme. Max, zise el întinzându-i mâna.

— Bună, Max. Angie. Ce fel de afaceri te-au adus în Gap?

— Asigurări.

Şi unchiul ei vindea asigurări, dar în niciun caz nu decora un taburet de bar la fel de bine ca tipul ăsta. Un metru optzeci şi cinci, şi vreo nouăzeci de kile bine tonifiate, dacă judecata ei era bună de ceva. Iar Angie se considera o judecătoare a naibii de pricepută în materie.

Angie avea un păr şaten bogat ondulat în jurul chipului îngust, ascuţit. Ochii, de un căprui deschis, erau prietenoşi, deşi se simţea în ei şi ceva tăios. Vorbea cu un accent uşor tărăgănat, visător, şi doar un dinte puţin strâmb îi împiedica zâmbetul să fie perfect. Îi plăceau oamenii cu privire tăioasă şi cu mici imperfecţiuni.

— Asigurări? N-aş fi crezut.

— E doar o loterie, nu?

Max îşi aruncă un covrigel în gură, zâmbindu-i din nou.

— Celor mai mulţi oameni le place să joace la noroc. La fel cum le place să creadă că vor trăi o veşnicie.

Sorbi din bere şi observă că Angie îi privea mâna stângă, căutând probabil verigheta.

— Şi nu trăiesc o veşnicie. Am auzit că un biet nenorocit a fost făcut terci pe Main Street, chiar în dimineaţa asta.

— Pe Market, îl corectă ea.

Max simulă o privire nedumerită.

— S-a întâmplat azi-dimineaţă, pe Market Street. A alergat drept în faţa Cherokee-ului lui Missy Leager, săraca. Nu-şi mai revine de-atunci.

— Nasol. Nu pare să fi fost vina ei.

— Nici n-a fost. Au văzut mulţi oameni cum s-a întâmplat. N-ar fi avut cum să-l evite. Omul s-a repezit pur şi simplu în faţa maşinii.

— Ce ghinion! Cred că-l şi cunoştea. Într-un orăşel mic ca ăsta…

— Nu, nu-l cunoştea nimeni. Nu era de-aici. Am auzit că tocmai ieşise din *Remember When* – şi eu lucrez acolo, cu jumătate de normă. Vindem antichităţi, piese de colecţie şi alte chestii. Cred că se uitase prin magazin. Îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor.

— Nu mă îndoiesc. Erai de faţă când s-a întâmplat?

— Nu. În dimineaţa asta nu lucram.

Făcu o pauză, parcă întrebându-se dacă fusese bine sau rău că pierduse momentul.

— Nu înţeleg cum pot unii să se repeadă aşa în stradă. Ploua destul de tare. Cred că n-a văzut maşina.

— Ghinionul lui.

— Aşa zic şi eu.

— Angie, ce-aştepţi, ca băuturile alea să se servească singure?

Bibliotecara o interpelase, iar Angie îşi dădu ochii peste cap.

- Le-aduc, le-aduc…

Îi făcu lui Max cu ochiul, apoi ridică tava.

— Te mai văd?

— Fii sigură.

Când reveni în camera de hotel, Max avea o imagine destul de clară despre mişcările lui Willy. Se cazase la motel pe la ora zece, seara trecută, şi plătise pentru trei nopţi. Nu folosea cărţile de credit, ci bani peşin. A doua zi dimineaţa luase micul dejun de unul singur, în cafenea, apoi plecase cu maşina închiriată spre Market Street şi parcase la două colţuri distanţă de *Remember When.*

Întrucât, în acel moment, Max nu-l putea plasa în niciunul dintre celelalte magazine sau firme din zonă, reieşea că motivul pentru care parcase atât de departe de destinaţia lui prezumtivă, pe ploaie, fusese prudenţa. Sau paranoia. Şi, de vreme ce era mort, miza pe varianta prudenţei.

Aşadar, ce treabă avusese Willy într-un magazin de antichităţi din Angel's Gap, de făcuse tot drumul de la New York – şi tot posibilul să-şi şteargă urmele? Să fi fost un punct de schimb? O persoană de legătură?

Încă o dată, Max accesă home page-ul oraşului. Din două clicuri, intră pe *Remember When.* Antichităţi, bijuterii veritabile, piese de colecţie. Vânzări şi cumpărări. Notă în carneţel numele magazinului şi adăugă „paravan?", după care încercui cuvântul de două ori. Apoi citi orarul de funcţionare, numerele de telefon şi fax, adresa de e-mail şi faptul că efectuau transporturi în lumea întreagă.

Numele proprietăresei era Laine Tavish. Nu o avea pe listă. Nu exista nicio Laine, niciun Tavish. Exista însă o Elaine O'Hara. Singura fiică a lui Big Jack.

Max se rezemă de spătarul scaunului. Elaine O'Hara trebuia să aibă… douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă de ani… N-ar fi fost interesant dacă fetiţa lui Big Jack O'Hara o luase pe urmele întortocheate ale tatălui ei, apoi îşi schimbase numele şi se ascunsese într-un orăşel drăguţ de munte?

Era, era o piesă din puzzle care începea să-şi găsească locul, îşi spuse Max.

După patru ani trăiţi în Angel's Gap, Laine ştia la ce să se aştepte a doua zi dimineaţă, când deschise *Remember When.*

Jenny avea să sosească, cu o mică întârziere, aducând gogoşi proaspete. Gravidă în luna a şasea, Jenny rareori stătea douăzeci de minute fără să poftească la ceva care urla a zahăr şi grăsime. Ea urma să completeze gogoşile cu un termos plin cu ceaiul de plante care-i crease dependenţă de la începutul sarcinii şi să dorească să afle toate detaliile despre evenimentul din ajun. Faptul că era măritată cu şeful poliţiei n-o împiedica să dorească şi versiunea lui Laine, pentru a o adăuga la datele deja acumulate.

La zece fix, curioşii aveau să înceapă să intre în magazin. Unii, îşi spuse Laine în timp ce punea mărunţiş în sertarul de la casă, se vor preface că studiază exponatele, iar alţii nici măcar nu se vor deranja să-şi ascundă pofta de bârfa.

Trebuia să retrăiască totul. Să mintă iar, sau cel puţin să ocolească răspunsurile, prefăcându-se că nu-l mai văzuse niciodată înainte pe omul care-şi spunea Jasper Peterson. Trecuse mult timp de când trebuia să-şi aplice o mască doar ca să reziste de dimineaţa până seara şi-o făcea deprimant de uşor.

Era gata când, peste cinci minute, Jenny năvăli înăuntru.

Jenny avea faţa unui înger poznaş. Era rotundă şi moale, roz cu alb, şi cu doi ochi ca alunele, puţin migdalaţi şi inteligenţi. Părul, un desiş de bucle negre, îl purta adesea legat la întâmplare, în creştetul capului. Purta un pulover roşu enorm care i se întindea

peste pântecele proeminent, blugi largi şi pantofi Doc Marten vechi.

Era exact opusul lui Laine – dezordonată, impulsivă, indisciplinată, o adevărată morişcă emoţională şi exact genul de prietenă după care Laine oftase încă din copilărie. Ea considera prezenţa lui Jenny în viaţa ei drept unul dintre acele daruri ale sorţii.

— Sunt *lihnită.* Tu nu? întrebă Jenny, trântind pe tejghea cutia de la brutărie şi smulgându-i imediat capacul. Abia m-am putut abţine la *mirosul* ăstora, două minute cât a durat drumul de la Krosen's. Cred c-am început să mă smiorcăi în gura mare.

Îşi îndesă în gură o gogoaşă umplută cu jeleu, aproape întreagă, continuând să vorbească:

— Eram înghijohată din cauja ta. Ştiu c-ai şpuş că n-ai nimic aşeahă cân' ci-am dat tehefon, doa' că te duhea pucin capu', şi că nu vhei şă vohbeşti, aşa şi pe dincoho… gulp… dar mămica era alarmată, scumpo.

— E-n regulă. A fost îngrozitor, dar n-am nimic.

Jenny îi întinse cutia:

— Ia cu zahăr.

— Doamne! Ştii cât va trebui să mă chinui ca să-mi dau jos toată mizeria asta de pe şolduri?

Când Laine cedă şi luă o gogoaşă umplută cu frişcă, Jenny zise zâmbind:

— Chiar ai un funduleţ drăgălaş.

Îşi frecă burta încet, privind-o pe Laine cum muşca mărunt din gogoaşă.

— Am impresia că n-ai prea dormit, zise ea.

— Da, n-am putut să mă liniştesc. Oricât se străduia să n-o facă, se uită mereu afară, prin vitrină. Cred că am fost ultima persoană cu care a vorbit, şi l-am expediat, fiindcă eram ocupată.

— Îţi poţi imagina cum se simte Missy în dimineaţa asta? Şi nici ea nu-i mai vinovată decât tine. Jenny se duse în încăperea din spate, cu mersul ei clătinat de gravidă în luna a şasea, şi aduse două căni.

— Bea un ceai, să-ţi mai dizolve zahărul. E nevoie să-ţi aduni

puterile pentru asalt, când deschidem. Tot oraşul o să treacă pe-aici.

— Ştiu.

— Vince va păstra tăcerea până va afla mai multe, dar tot o să se ducă buhu', şi cred că ai dreptul să ştii.

— Ce să ştiu?

— Numele tipului. Nu era cel de pe cartea de vizită pe care ţi-a dat-o.

— Poftim?

— Nu-l chema aşa cum scria pe permisul de conducere, şi nici pe cărţile de credit, continuă Jenny surescitată. Era un pseudonim. Se numea William Young. Şi fii atentă *acum:* era un fost puşcăriaş!

Laine nu suporta să-l audă numit „puşcăriaş" pe omul de care-şi amintea cu atâta drag, de parcă ăsta era singurul lucru care conta. Era dezgustată de sine că nu făcea nimic ca să-i ia apărarea.

— Îţi arde de glumă? Prichindelul ăla?

— Escrocherie, fraudă, posesie de bunuri furate – astea au fost numai condamnările. Din câte-am reuşit să smulg de la Vince era suspectat de mult mai multe. Un criminal de profesie, Laine. A fost aici, probabil ca să studieze terenul.

— Vezi prea multe filme vechi, Jenny.

— Ei, *haide!* Dacă erai singură în magazin? Dacă avea un pistol?

Laine îşi scutură zahărul de pe degete.

— Avea pistol?

— Păi, nu, da' putea să aibă. Ar fi putut să te jefuiască.

— Un criminal de profesie să vină tocmai până-n Angel's

Gap ca să-mi prade magazinul? I-auzi, website-ul ăla chiar merge!

Jenny făcu un efort să pară nemulţumită, apoi hohoti scurt.

— OK, probabil nu plănuia să-ţi spargă coşmelia.

— Dacă mai numeşti magazinul meu „coşmelie", să ştii că mă supăr.

— Totuşi, trebuie să fi copt el ceva. Ţi-a dat cartea lui de vizită, nu?

— Da, dar…

— *Poate* spera să-ţi vândă obiecte furate. Cine să le caute într-un loc ca ăsta? Cum i-am spus şi lui Vince, probabil dăduse recent o lovitură, şi paravanul obişnuit îi era compromis, aşa că trebuia să găsească o cale de a plasa prada, şi încă repede.

— Şi din toate magazinele de antichităţi din lume, l-a ales tocmai pe al meu? Laine râse, chipurile cu nepăsare, dar simţi un gol în stomac la gândul că poate tocmai de aceea apăruse Willy la uşa ei.

— Păi, într-unul tot trebuia să intre, aşa că de ce nu într-al *tău?* Trebuie să recunoşti că e straniu.

— Da, e straniu, şi mai e şi trist. Şi e ora zece, Jen. Hai să deschidem şi să vedem ce ne-aduce ziua de azi.

Le aduse, aşa cum se aşteptaseră, puzderia de bârfitoare şi de gură-cască, Jenny putu face schimb de teorii cu câţiva clienţi, în timp ce factura vânzări autentice. Deşi îl considera un act de laşitate, Laine se refugie în spate, sub pretextul că avea de lucru la acte, lăsând-o pe Jenny să se ocupe de magazin.

Reuşise să câştige douăzeci de minute de singurătate, când Jenny băgă capul pe uşă:

— Scumpo, pe-asta *trebuie* s-o vezi.

— Dacă nu cumva e un câine care jonglează pe-o bicicletă cu o singură roată. Trebuie să actualizez tabelele astea.

— E şi mai şi. Jenny arătă cu capul spre magazin, apoi făcu un pas înapoi şi deschise larg uşa.

Întrucât îi trezise curiozitatea, Laine o urmă. Şi îl văzu, îl văzu ţinând în lumină un pahar de apă din sticlă verde, stil Depresssion. Părea un obiect mult prea delicat, prea feminin, pentru un bărbat care purta o geacă de aviator roasă şi cizme. Bărbatul puse la loc paharul cu un gest cât se putea de sigur şi luă altul, pentru a-l studia.

— Mmmm, făcu Jenny, scoţând acelaşi sunet ca atunci când venea vorba despre gogoşile cu jeleu. Ăsta-i genul de tip pe care o femeie ar vrea să-l dea gata dintr-o singură sorbitură.

— Femeile gravide n-ar trebui să se gândească la aşa ceva.

— Asta nu înseamnă că nu pot aprecia peisajul.

— Vezi că le cam încurci, îi dădu Laine un cot. Şi căşti ochii cu

neruşinare. Şterge-ţi balele de pe bărbie şi du-te de mai vinde ceva.

— Ia-l tu-n primire. Mie îmi vine să fac pipi. Ştii, sarcina…

Înainte ca Laine să poată obiecta, Jenny dispăru în spate.

Mai mult amuzată decât iritată, Laine pomi spre noul vizitator.

— Bună ziua.

Avea zâmbetul de vânzătoare prietenoasă pe buze când omul se întoarse şi privirile li se întâlniră. Laine simţi lovitura direct în abdomen, iar undele de şoc iradiară în jos, până-n rotule. Aproape că simţi cum orice gând coerent i se scurgea din creier, înlocuit fiind de ceva gen: Oh! Ei! Aoleo!

— Bună ziua şi dumneavoastră, zise bărbatul privind în continuare paharul.

Are ochi de tigru, îşi spuse ea încă ameţită. Ochi mari, periculoşi, de felină. Şi un zâmbet doar cu jumătate de gură, în timp ce o privea, care nu putea însemna altceva decât poftă carnală. Fascinată de propria ei reacţie, Laine râse fără tragere de inimă, apoi clătină din cap.

— Scuzaţi-mă, îmi fugise gândul în altă parte. Sunteţi colecţionar?

— Deocamdată, nu. Mama.

— Aha. Deci, avea o mamă. Ce drăguţ!

— Caută ceva anume?

Bărbatul zâmbi, iar Laine îşi lăsă capul să-şi ia zborul.

— Nu neapărat… indiferent de domeniu. Îi place… diversitatea neaşteptatului. Ca şi mie. Puse paharul jos. E frumos aici.

— Poftim?

— Un cufăraş cu comori, ascuns în munţi.

— Vă mulţumesc.

Imprevizibilă, îşi spuse Max. Strălucitoare ca un giuvaier părul, ochii, zâmbetul. Apetisantă ca un parfait de fragi şi sexy. Nu în sensul ostentativ şi strident, ca bruneta, ci într-un fel secret, gen am să-ţi fac o surpriză, ceea ce îi trezea dorinţa de a afla mai mult.

— Georgia? întrebă ea şi sprânceana stângă a vizitatorului se înălţă un pic.

— M-aţi prins.

— Recunosc accentele. Se apropie ziua de naştere a mamei dumneavoastră?

— A încetat să şi-o mai sărbătorească acum vreo zece ani. O numim doar Ziua lui Marlene.

— Deşteaptă femeie. Cupele astea de ceai nu se prea găsesc. N-o să vedeţi foarte des şase la un loc, ca aici, şi în perfectă stare. Vă pot face un preţ convenabil pentru tot setul.

Necunoscutul ridică iarăşi un pahar, dar continuă s-o privească.

— Pot să mă tocmesc?

— Aşa se obişnuieşte.

Laine se apropie de el şi luă alt pahar ca să-i arate eticheta de pe picior.

— După cum vedeţi, costă cincizeci bucata, dar dacă vreţi lot serviciul, vi le las la două sute şaptezeci şi cinci.

— Sper să nu mă înţelegeţi greşit, dar mirosiţi foarte plăcut.

Era un parfum pe care Nu-l remarcai imediat. Chiar foarte plăcut.

— Vă ofer două sute douăzeci şi cinci.

Laine nu flirta niciodată, *niciodată,* cu clienţii, dar se pomeni că se întoarse spre el, stând puţin mai aproape decât îi cerea meseria, zâmbind ochilor lui periculoşi.

— Mulţumesc, mă bucur că vă place. Două sute şaizeci, şi e un chilipir.

— Mai adăugaţi transportul până la Savannah, o cină în doi şi batem palma.

Trecuse mult timp, mult prea mult, de când nu mai simţise acel fior.

— Transportul… şi un rând de băutură, cu posibilitatea unei cine mai târziu, în alt loc. Mi se pare o ofertă acceptabilă.

— Mda, aşa şi este. La şapte? Au un bar drăguţ la Wayfarer.

— Da, într-adevăr. La şapte e perfect. Cum doriţi să achitaţi marfa?

Bărbatul scoase o carte de credit.

— Max Gannon, citi ea. Doar Max? Nu Maxwell, Maximillian, Maxfield?

Îi observă uşoara tresărire şi râse.

— Maxfield, ca în Parrish.

— Doar Max, insistă el, cu fermitate.

— Bine, atunci doar Max, dar am două afişe de Parrish foarte bune, înrămate, în camera de alături.

— Am să ţin minte.

Laine se retrase după tejghea, apoi puse deasupra un formular de expediţie.

— De ce nu completaţi acum formularul, ca să trimitem marfa după-amiază?

Rezemându-se de tejghea, Max începu să completeze formularul.

— Mi-aţi aflat numele. Îl pot şti şi eu pe al dumneavoastră?

— Tavish. Laine Tavish.

Max o privi cu un zâmbet dezinvolt.

— Doar Laine? Nu Elaine?

— Doar Laine, spuse ea fără să clipească.

Factură vânzarea şi-i dădu o carte poştală cu chenar auriu.

— O includem şi pe asta, şi ambalajul festiv, dacă doriţi să-i scrieţi un mesaj mamei dumneavoastră.

Auzind clopoţeii de la uşă, Laine ridică privirea şi le văzu intrând pe gemene.

— Laine, o interpelă Caria, venind aţă spre tejghea. Cum te mai simţi?

— Bine. De minune. Vin imediat.

— Eram îngrijorate. Nu-i aşa, Daria?

— Ba bine că nu!

— Nu aveaţi de ce.

Laine intră brusc în panică şi îşi dori ca Jenny să revină. Interludiul cu Max îi alungase din minte durerea şi grijile legate de Willy, care acum o potopeau din nou.

— Imediat ce termin aici, am să aduc lucrurile pe care vi le-am reţinut.

— Nu te grăbi, zise Caria care încerca să citească destinaţia pe formularul de expediţie. Laine a noastră se mândreşte cu o servire ireproşabilă a clienţilor, îi spuse ea lui Max.

— Şi nu mă îndoiesc că aşa e. Doamnelor, sunteţi o sărbătoare a

ochilor în dublu exemplar.

Gemenele roșiră simultan.

— Cardul dumneavoastră, domnule Gannon, și chitanța.

— Vă mulțumesc, domnișoară Tavish.

— Sper ca mamei dumneavoastră să-i placă darul.

— Sunt sigur că-i va plăcea. O privi un moment, cu o undă de umor în ochi, înainte de a se întoarce spre gemene: Doamnelor…

Cele trei femei îl priviră cum ieșea. Tăcerea se prelungi, până când Caria scoase un oftat lung, lung de tot, și spuse:

— Mamă Doamne!

Lui Max îi pieri zâmbetul de pe buze în clipa când ajunse în stradă. Nu avea de ce să se simtă vinovat, își spuse el. A bea un pahar cu o femeie atrăgătoare la sfârșitul zilei de lucru era plăcut și normal, și dreptul lui inalienabil de bărbat sănătos, necăsătorit. Și-n plus, nu credea în sentimentele de vinovăție. Minciunile, ocolișurile, prefăcătoria și simulacrele făceau parte din profesiunea lui. Iar adevărul era că nu-i spusese nicio minciună – încă…

Merse cale de-o jumătate de cvartal, apoi se opri și întoarse capul spre locul unde murise Willy.

N-ar fi mințit-o decât dacă reieșea că fusese și ea implicată. Iar dacă așa stăteau lucrurile, o aștepta o soartă mult mai aspră decât câteva minciuni nevinovate.

Ceea ce-l îngrijora era faptul că nu știa, nu reușea să intuiască. Avea fler pentru asemenea lucruri, motiv pentru care era atât de bun în meserie, dar Laine Tavish îl blocase și nu mai simțise decât acea alunecare înceată și dulceagă a atracției.

Făcând abstracție de ochii mari, albaștri și zâmbetul sexy, existau mari șanse să fie băgată până-n grațiosul ei gât în toată povestea. Iar el mergea întotdeauna în direcția cea mai probabilă. Willy îi făcuse o vizită și sfârșise strivit în stradă, în fața magazinului ei. După ce va afla de ce, va fi cu un pas mai aproape de capătul pistei. Și dacă trebuia să se folosească de ea ca să ajungă acolo, o va face.

Se întoarse în camera de hotel și scoase chitanța din buzunar, pudrând-o cu grijă pentru a evidenția amprentele. Obținu două impresiuni bune ale degetului mare și a celui arătător. Făcu

fotografiile digitale şi le trimise unui prieten care avea să i le proceseze fără a pune întrebări enervante. Apoi se aşeză şi se apucă de muncă pe autostrada informaţiilor.

Consumă o cafetieră întreagă, un sandviş cu pui şi o plăcintă cu mere foarte bună, în timp ce lucra. Află adresa de-acasă a lui Laine şi, cu ajutorul telefonului şi al computerului, informaţia că-şi cumpărase casa şi-şi deschisese magazinul pe Market cu patru ani în urmă. Înainte locuise la o adresă din Philadelphia. Alte câteva investigaţii o localizară ca fiind într-un bloc de apartamente.

Cu ajutorul unor metode nu tocmai etice, mai petrecu un timp înlăturând unul câte unul straturile personajului Laine Tavish, pentru a începe să-şi formeze o imagine reală.

Absolvise la Penn State, având părinţii înregistraţi ca Marilyn şi Robert Tavish.

Curios, nu? îşi spuse Max, bătând cu degetele în birou. Soţia lui Jack O'Hara se numea, sau se numise, Marilyn. Nu era o coincidenţă cam prea bizară?

— Până-n graţiosul tău gât, murmură el, trăgând concluzia că sosise momentul pentru un hacking mai serios. Existau diverse căi pentru a obţine crâmpeie de informaţii care duceau la alte crâmpeie. Conform legii, autorizaţia de comerţ era expusă în magazin, la loc vizibil, iar numărul licenţei îi oferea o rampă de lansare. Câteva fineţuri inventive îl aduseră la cererea de licenţă şi la numărul ei de securitate socială.

Folosind cifrele, intuiţia şi propria lui curiozitate nesăţioasă, prin intermediul tribunalului de comitat, dădu de urma titlului de proprietate al casei şi de numele creditorului. Trebuia să încalce câteva legi federale şi să-şi croiască drum până la cererea de împrumut. Avea să fie distractiv să afle de unde venea.

Reveni la părinţii ei şi începu o căutare care necesită încă o cafetieră de la room-service. Când îi reperă în sfârşit pe Robert şi Marilyn Tavish în Taos, New Mexico, clătină din cap. Laine nu-i făcuse impresia unei flori din Vest. Nu, era din Est, şi foarte urbană. Bob şi Marilyn, cum îi numea în sinea lui, aveau o legătură cu ceva numit Roundup, care reieşi că era o braserie de barbecue din Vest,

cu tot cu pagină de web – cum avea toată lumea. Exista chiar și o fotografie a fericiților patroni de restaurant, lângă un enorm cowboy de desen animat. Mări și printă fotografia, înainte de a începe să exploreze site-ul. Lista de bucate nu arăta deloc rău, și se putea comanda Online sosul de barbecue Kick-Ass al lui Rob.

Rob, remarcă Max, nu Bob.

Păreau fericiți, își spuse el, studiind fotografia. Oameni normali, muncitori, încântați de firma lor. Marilyn Tavish nu arăta ca fosta nevastă – suspectată de complicitate – a hoțului de carieră și artistului escrocheriilor, care nu numai că-și făcuse iluzii de grandoare, dar reușise cumva și să scape basma curată. Arăta mai mult ca o femeie care-ți face un sandviș înainte de a ieși să întindă rufele la uscat.

Max remarcă faptul că Roundup funcționa de opt ani, ceea ce însemna că deschiseseră restaurantul pe vremea când

Laine era la colegiu. Dând curs unei presimțiri, căută în calculator ziarul local din Taos, scormoni în arhive după articole despre familia Tavish.

Găsi șase, ceea ce-l surprinse, și începu să-l citească pe primul, în care era descrisă inaugurarea restaurantului. Citi totul, acordând o mare atenție detaliilor personale – ca de pildă, că soții Tavish erau în acel moment căsătoriți de șase ani și se cunoscuseră, conform articolului, la Chicago, unde Marilyn fusese ospătăriță, iar Rob lucra pentru o reprezentanță Chrysler. Se făcea referire și la o fiică studentă la un colegiu din Est.

Rob dorise dintotdeauna să aibă un local propriu, și, în cele din urmă, acceptase propunerea soției de a face ceva cu talentele lui culinare, pe lângă faptul că-și ospăta prietenii și vecinii la picnicuri.

Alte articole scriau despre interesul lui Rob față de politica locală și asocierea lui Marilyn cu consiliul artelor din Taos. Mai exista un reportaj despre sărbătorirea celei de-a cincea aniversări a restaurantului Roundup – o petrecere în aer liber, inclusiv plimbări călare pe ponei, pentru copii. Articolul avea și o fotografie a fericitului cuplu, cu Laine la mijloc, râzând.

Iisuse, arăta trăsnet! Avea capul dat pe spate de râs, și brațele pe

după umerii părinţilor ei, strângându-i afectuos. Purta o cămaşă stil western, cu franjuri la buzunare, ceea ce

— Din cine ştie ce motiv – îl scotea din minţi. Asemănarea cu mama ei era evidentă: ochii, gura… Doar părul de un roşu viu îl moştenise de la Big Jack. Nu încăpea nicio îndoială.

Datele se potriveau de minune. Marilyn O'Hara ceruse divorţul într-o perioadă când Jack ispăşea o^ scurtă condamnare la închisoare, graţie statului Indiana. Îşi luase fiica şi se mutase la Jacksonville, Florida. Autorităţile o urmăriseră câteva luni, dar nu greşise cu nimic şi lucrase ca ospătăriţă.

Apoi, o vreme umblase din loc în loc… Texas, Philadelphia, Kansas, după care se dăduse la fund, cu nici doi ani înainte de a se căsători cu Rob.

Poate că dorise să ia viaţa de la început, pentru fiica ei. Sau poate nu era decât o înşelăciune de lungă durată.

Max se hotărî să afle.

3

Ce m-a apucat? Eu nu fac aşa ceva.

Jenny se uită peste umărul lui Laine, la chipurile lor reflectate în oglinda din baie.

— O să bei un pahar cu un tip arătos. De ce nu obişnuieşti să faci aşa ceva? E un lucru pe care mai bine l-ai discuta cu un psiholog.

— Nici măcar Nu-l cunosc.

Laine puse jos rujul pe care-l ţinea în mână, înainte de a şi-l aplica pe buze.

— M-am dat la el, Jen. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am dat la el în propriul meu magazin.

— Dacă o femeie nu se poate da la un tip sexy nici măcar în propriul ei magazin, atunci unde poate? Pune-ţi rujul ăla. Se uită la Henry, care dădea din coadă. Vezi, şi Henry-mi dă dreptate.

— Ar trebui să sun la han, să-i las un mesaj, şi să spun că a intervenit ceva…

— Laine, mi se rupe inima când te-aud, o compătimi Jenny, luând tubul. Rujează-te!

— Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă de tine să închid cu o oră mai devreme. Nu pot să cred ce uşor ţi-a fost să mă convingi să vin acasă, să mă schimb… Pare evident, nu?

— Şi de ce să nu fie evident?

— Nu ştiu…

Laine se rugă, apoi privi tubul.

— Nu mai gândesc limpede. A fost momentul acela, bubuiala aia. Pur şi simplu îmi venea să-i smulg cămaşa de pe el şi să-l muşc de gât.

— Păi, muşcă-l, scumpo.

Râzând, Laine se întoarse.

— Nici nu mă gândesc să merg până la capăt. Un păhărel, hai, treacă-meargă. Ar fi nepoliticos să nu apar. Da, foarte nepoliticos. Dar după asta, raţiunea va fi din nou la ordinea zilei, iar eu am să vin acasă şi-am să trag oblonul peste acest foarte straniu interludiu. Cum arăt, bine?

— Mai mult decât bine.

— Merge. Hai că mă duc.

— Du-te. Am să-l scot eu pe Henry în oficiu, ca să nu miroşi a câine. Apoi încui şi uşa după tine.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare. Şi pentru sprijinul moral. Mă simt ca o idioată.

— Dacă te hotărăşti să… prelungeşti seara, ajunge să-mi dai un telefon. Pot veni să-l iau pe Henry. O să doarmă la noi.

— Îţi mulţumesc încă o dată, dar *n-am* să prelungesc seara. Un pahar, atât. Maximum o oră.

O sărută uşor pe obraz, apoi, riscând un damf de Henry, se aplecă să-l sărute pe bot.

— Ne vedem mâine! mai strigă ea, repezindu-se să coboare scara.

Fusese o prostie să vină cu maşina până acasă doar pentru ca acum să se întoarcă în oraş, dar se bucura că făcea prostii. Deşi nici chiar Jenny n-o putuse convinge să îmbrace rochiţa neagră, se

simţea mai elegantă decât cu hainele de lucru. Puloverul moale, verde ca pădurea, îi venea bine, şi era destul de sportiv ca să nu lanseze semnale interpretabile, deşi nu avea idee ce semnale voia să emită. Încă.

La intrarea în hotel, simţi un mic fior de panică. Nu confirmaseră efectiv întâlnirea. Totul fusese improvizat şi atât de necaracteristic pentru ea… Dacă Max nu apărea – sau, mai rău, dacă era în bar în timp ce-l aştepta şi arăta surprins… abătut… iritat? Dacă o neliniştea ceva atât de simplu ca un pahar într-un bar public şi civilizat era clar că-i ruginiseră balamalele întâlnirilor.

Păşi prin uşile cu ochiuri de geam plumbuite şi-i zâmbi femeii care lucra la barul de stejar negru.

— Salut, Jackie.

— Ura, Laine. Ce să-ţi dau?

— Încă nimic.

Scrută salonul luminat difuz, mobilat cu canapele şi fotolii de pluş roşu. Câţiva oameni de afaceri, două cupluri, trei femei care-şi începeau seara-ntre-fete-n-oraş cu un aperitiv scump. Nici urmă de Max Gannon.

Alese o masă de unde să poată observa uşa fară să stea cu faţa spre ea şi începu să parcurgă lista, doar pentru a face ceva cu mâinile. Apoi îşi spuse că aşa ar fi părut că se plictisea. Sau că-i era foame. Dumnezeule. Renunţă la meniu şi îşi scoase telefonul celular pentru a asculta mesajele de pe robotul aparatului de-acasă. Nu primise niciunul, desigur, doar plecase abia de douăzeci de minute. Existau însă două apeluri mute, la un minut diferenţă.

Tocmai se încrunta, îngândurată, când îi auzi glasul.

— Veşti proaste?

— Nu.

Fâstâcită, dar şi încântată, închise telefonul şi-l puse în poşetă.

— Nimic important.

— Am întârziat?

— Nu, eu sunt de vină, cu punctualitatea mea enervantă.

Spre surprinderea lui Laine, Max se aşeză alături, pe aceeaşi canapea, nu pe scaunul din faţa ei.

— Ți-am spus că miroși grozav?

— Da, mi-ai spus. Nu te-am întrebat cu ce treburi ai venit în Gap.

— Niște afaceri, pe care am reușit să mi le mai prelungesc pentru câteva zile, din cauza atracțiilor locale.

— Nu zău.

Nu mai era nervoasă, și se întreba de ce fusese.

— Avem mai multe. Există câteva trasee splendide prin munți, dacă-ți plac excursiile.

— Ție-ți plac drumețiile pe munte? întrebă el, atingându-i dosul mâinii cu degetele.

— Nu prea am timp pentru ele. Sunt ocupată cu magazinul. Dar tu cum te lauzi cu afacerile?

— Îmi ocupă toată ziua, replică Max, ridicând privirea când chelnerița se opri la masa lor.

— Cu ce să vă servesc?

Era nouă, iar Laine n-o cunoștea.

— Martini Bombay, sec, cu două măsline. Și gheață, ceru ea.

— Sună perfect. Adu două. Ai crescut aici? o întrebă apoi pe Laine.

— Nu, dar cred că ar fi fost frumos. Un orășel relativ mic, destul de aproape de metropolă, dar nu prea aglomerat. Și-mi plac munții.

Își amintea această parte a ritualului propriu unei prime întâlniri. Nu trecuse chiar *atâta* vreme de la ultima.

— Locuiești tot în Savannah?

— Mai mult în New York, dar călătoresc mult.

— Pentru…?

— Afaceri, plăcere… Asigurări, dar nu-ți face griji, nu vând.

Ospătărița le aduse paharele și shak-erele pe o tavă și le turnă băuturile la masă. Puse alături un bol de argint cu nuci zaharisite, apoi se retrase discret.

Laine ridică paharul, zâmbind peste buza acestuia.

— În sănătatea mamei tale.

— I-ar plăcea, replică Max, atingându-i paharul cu al lui. Cum de-ai ajuns să ai un magazin de antichități?

— Îmi doream o firmă proprie. Dintotdeauna mi-au plăcut

lucrurile vechi. Nu mă deranjează întocmirea actelor, dar nu voiam să muncesc toată ziua într-un birou.

Simţindu-se mai relaxată, se rezemă de spătar, cu paharul în mână, astfel încât să poată continua flirtul din priviri în timp ce conversau.

— Îmi place să cumpăr şi să vând, continuă ea, şi să văd ce cumpără şi vând alţii. Aşa că le-am adunat pe toate astea la un loc şi am deschis *Remember When.* Ce fel de asigurări faci?

— Corporatiste, în primul rând. O plictiseală. Ai rude prin zonă?

„OK, “ îşi spuse ea „nu prea vrea să vorbească despre munca lui“.

— Părinţii mei locuiesc în New Mexico. S-au mutat acolo acum câţiva ani.

— Fraţi, surori?

— Singură la părinţi. Tu?

— Un frate şi o soră, doi nepoţi şi o nepoată de la ei.

— Ce drăguţ, comentă cu sinceritate Laine. Întotdeauna am invidiat familiile numeroase.

— Şi-atunci, dacă nu eşti de-aici, unde ai crescut?

— Am călătorit mult. Tata se muta cu serviciul.

— Înţeleg. Max gustă o nucă, menţinând atmosfera destinsă şi întreabă: Cu ce se ocupă?

— Cu… cu comerţul, o vreme, zise ea întrebându-se cum altfel i-ar fi putut descrie cu ce se ocupa tatăl ei. Putea vinde de toate pentru toţi, continuă ea şi în voce i se simţea clar o undă de mândrie, în contrast cu umbra din privire.

— Şi n-o mai face?

Laine nu răspunse, ci sorbi din pahar ca pretext pentru a-şi pune gândurile în ordine. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine, îşi reaminti ea.

— Părinţii mei au deschis un mic restaurant în Taos. Un fel de pensionare activă, având pe primul plan munca. Şi sunt încântaţi ca doi copii.

— Ţi-e dor de ei.

— Da, dar ne-am dorit lucruri diferite. Aşa că, iată-mă aici. E noul meu cămin. Ai şi tu unul?

— Poate. Dar încă nu l-am găsit.

Ospătărița se opri lângă masă.

— Mai doriți un rând?

Laine clătină din cap.

— Sunt cu mașina, zise ea.

Max ceru nota, apoi o luă pe Laine de mână.

— Am rezervat o masă în restaurant, în caz că te-ai răzgândit. Răzgândește-te, Laine, și ia cina cu mine.

Avea niște ochi minunați, și glasul cald ca un bourbon-on-the-rocks, delicios la auz. De ce să nu ia cina împreună?

— În regulă. Cu mare plăcere, zise ea.

Max își spunea că era o combinație de muncă și distracție, și că nu greșea cu nimic punându-le la un loc, atâta vreme cât nu-și uita prioritățile. Știa cum să dirijeze o conversație, ca să obțină informații. Și, dacă Laine îl interesa și personal, asta nu-i perturba investigațiile. Sau n-ar trebui să i le perturbe.

Nu mai era atât de sigur că era implicată-n moartea lui Willy, iar schimbarea de opinie nu avea de-a face cu faptul că se simțea atras de ea. Pur și simplu, scenariul nu se desfășura așa cum ar fi trebuit. Mama ei, cuibărită cu soțul numărul doi în New Mexico, Laine refugiată în Maryland, iar Big Jack, Dumnezeu știe unde. Nu reușea să-și dea seama cum se armonizau elementele în acel punct. Se pricepea să descifreze bine oamenii – destul de bine ca să-și dea seama că magazinul nu era doar un pretext. Laine lucra cu pasiune și-și făurise relații autentice în sânul comunității. Dar asta nu explica nici vizita lui Willy, nici moartea lui. Nu explica de ce nu le spusese polițiștilor că-l cunoștea. Dar nici cetățenii nevinovați nu erau întotdeauna sinceri cu poliția. Înclinând balanța în cealaltă direcție, Laine își cenzura trecutul și reușea să-și combine tatăl natural cu cel adoptiv, astfel încât ascultătorii să rămână cu impresia că ar fi fost unul și același. Faptul că nu făcuse nicio referire la divorț, când vorbeau despre familie îi spunea lui Max că știa cum să ascundă ceea ce avea de ascuns.

Deși nu-i plăcea, introduse cu forța în conversație fantoma lui Willy.

— Am auzit despre accidentul din faţa magazinului tău.

Max observă că degetele ei se albiră un moment strângând coada linguriţei, dar fu singurul semn de tulburare interioară, înainte de a continua să-şi mestece cafeaua de după cină.

— Da, a fost îngrozitor. Cred că n-a văzut maşina, din cauza ploii…

— Fusese în magazin?

— Da, chiar înainte. Doar ca să arunce o privire. Abia dacă am schimbat câteva cuvinte, căci mai aveam şi alţi clienţi, iar Jenny, vânzătoarea permanentă, era liberă. N-a fost vina nimănui. Un accident oribil.

— Nu era din partea locului?

Laine îl privi drept în ochi.

— Nu mai intrase niciodată în magazinul meu. Cred că s-ar putea să fi venit doar pentru câteva minute, ca să se adăpostească de ploaie. Era o zi imposibilă.

— Mie-mi spui? Tocmai veneam încoace. Se pare că am ajuns în oraş la doar două ore după ce s-a întâmplat. În fiecare loc pe unde am trecut, am auzit câte o altă versiune. Undeva, cred că la benzinărie, se vorbea că ar fi fost un hoţ de bijuterii internaţional, urmărit de poliţie.

Ochii ei căpătară o expresie care nu putea fi decât de afecţiune.

— Hoţ de bijuterii internaţional, murmură ea. Nu, în niciun caz. Oamenii spun cele mai ciudate lucruri, nu-i aşa?

— Probabil.

Pentru prima oară de când primise misiunea, Max începu să creadă că Laine Tavish, alias Elaine O'Hara, nu avea nici cea mai vagă idee ce făcuseră cu şase săptămâni în urmă tatăl ei, William Young şi o a treia persoană, până acum neidentificată.

În timp ce o conducea la maşină, se întrebă cum ar fi putut să o folosească pe post de monedă – ceea ce era foarte posibil. Ce-i putea spune şi ce nu, dacă se punea problema. De fapt nu la asta voia să se gândească, în timp ce adierea rece a serii de primăvară îi flutura părul, şi-l învăluia în mirosul ei.

— E încă frig, comentă el.

— Nopţile pot rămâne reci până-n iunie sau, când ţi-e lumea mai dragă, te coci de căldură încă înainte de sfârşitul lui mai.

Până să se încălzească nopţile, el va fi plecat de mult, îşi zise Laine. Ar fi cazul să ţină minte asta. Era mai înţelept aşa, însă se săturase să tot fie înţeleaptă.

— A fost o seară foarte plăcută. Îţi mulţumesc, zise ea.

Se întoarse spre el, îşi lăsă mâinile să se strecoare în sus pe pieptul lui, până îl cuprinseră de gât ca să-l tragă spre gura ei. Asta voia, nu altceva, şi ducă-se-n mă-sa înţelepciunea, îşi dorea acel şvung, acel fior, acea străfulgerare din sânge pe care le produce o faptă periculoasă. Ducea o viaţă sigură. A doua jumătate a vieţii ei nu fusese decât sigură şi nicicum altcumva.

Aşa era mai bine. Această ciocnire fierbinte şi şocantă a buzelor, a limbilor, a dinţilor, era de-o mie de ori mai minunată decât siguranţa vieţii. Pompa în ea viaţă şi o făcea să-şi aducă aminte cum era să ia ceea ce-şi dorea şi nimic mai mult. Cum putuse uita ce fascinant era să facă mai întâi saltul şi abia apoi să privească?

Ştia că-l va lua prin surprindere. O ştiuse încă din clipa în care ochii lui se aţintiseră asupra ei. Dar nu se aşteptase să-l năucească. Nu era un sărut seducător, ci un adevărat asalt sexual, care-l clătină pe picioare, trezindu-i o dorinţă intensă şi necontrolabilă.

O clipă, stătu cu trupul ei senzual lipit de al lui, ca şi cum ar fi fost doi supravieţuitori ai unui naufragiu, torcând ca o pisică la oala cu smântână, şi imediat începu să se retragă încet – într-o mişcare elastică, interminabilă, pe care Max era prea ameţit ca s-o oprească.

Laine îşi linse buzele. Buze umede, sexy. Şi zâmbi.

— Noapte bună, Max.

— Stai, stai, stai aşa…

Max ţinu portiera maşinii, împiedicând-o s-o deschidă şi rămase rezemat astfel, ca şi cum n-ar fi avut încredere că-şi putea ţine echilibrul.

Laine încă mai zâmbea – buze moi, ochi somnoroşi. Acum avea puterea de partea ei, pe toată, şi o ştiau amândoi. Cum naiba se întâmplase asta?

— Ai de gând să mă trimiţi acolo – arătă el cu capul spre hotel –

singur? Asta se cheamă răutate curată.

— Ştiu.

Capul ei se înclină puţin într-o parte, în timp ce-l studia.

— Nu vreau s-o fac, dar n-am încotro. Trebuie să ne mulţumim doar cu atât.

— Hai să luăm micul dejun împreună, zise Max. Ba nu, o gustare la miezul nopţii. La naiba, să bem un brandy, acum.

Laine râse.

— Nu de coniac îţi arde ţie.

— Într-adevăr. A fost un eufemism transparent pentru sexul nebunesc şi sălbatic. Vino înăuntru, Laine, o chemă el, trecându-şi o mână peste părul ei. Înăuntru, la căldură.

— Nu pot, zău că nu pot, şi-mi pare nespus de rău. Laine deschise portiera maşinii, aruncând peste umăr o privire intenţionat provocatoare în timp ce se aşeza la volan. Mă aşteaptă Henry.

Capul lui zvâcni înapoi, ca şi cum ar fi primit un pumn.

— Aoleu.

Stăpânindu-şi un hohot de râs, Laine trânti portiera, aşteptă o clipă, apoi coborî geamul.

— Henry e câinele meu. Îţi mulţumesc pentru cină, Max. Noapte bună.

În timp ce demară, Laine râdea. Nu-şi amintea când se mai simţise atât de plină de viaţă. Aveau să se mai vadă, era absolut sigură. Iar atunci… ei bine, ce-o fi, o fi. Deschise radioul la maximum şi începu să cânte la unison cu Sheryl Crow, în timp ce conducea maşina o idee cam prea repede. Nepăsarea era plăcută, sexy, se potrivea de minune. Mici fiori de patimă i se fugăreau pe piele, când coti pe aleea ei şi parcă în locul retras şi întunecat de lângă casă. Printre copacii abia înmuguriţi şuiera un vânticel vioi şi plăcut, iar semiluna frumoasă îşi adăuga lumina argintată pe lângă cea a vechiului felinar cu sticlă chihlimbarie pe care-l lăsase aprins pe verandă.

Mai rămase în maşină câteva clipe, ascultând muzica la lumina lunii, retrăind în sinea ei fiecare moment al acelui sărut care-i luase minţile. O, da, trebuia neapărat să mai guste puţin din Max Gannon,

băiatul cu ochii lui de tigru transplantat din Georgia.

Încă mai cânta când pomi pe cărarea din faţa casei. Descuie uşa, aruncă cheile în bol, îşi puse telefonul celular la reîncărcat, apoi pătrunse în living.

Îmbătătorul extaz sexual se spulberă pe loc.

Canapeaua era răsturnată, cu pernele făcute ferfeniţă. Dulapul din lemn de cireş pe care-l folosea drept bar era gol, cu uşile larg deschise. Cele trei violete africane pe care le răsădise şi le crescuse fuseseră scoase din ghivece, iar pământul era risipit în jur. Mesele zăceau pe-o parte, cu sertarele golite, iar tablourile înrămate de pe pereţi fuseseră aruncate pe jos.

O clipă, stătu pe loc, încremenită în inerţia refuzului de a accepta realitatea. Nu era posibil. Nu în casa ei, nu cu lucrurile ei, nu în lumea ei. Apoi, în minte i se contură un singur gând.

— Henry!

Îngrozită, se repezi spre bucătărie, fără să ia în seamă rămăşiţele împrăştiate prin hol, amestecul de cioburi şi ingrediente care acoperea duşumeaua bucătăriei.

Lacrimi de uşurare îi umplură ochii, când, repezindu-se spre uşa oficiului, auzi lătrăturile înnebunite. În clipa când deschise uşa, fu aproape strivită de câinele care tremura de spaimă. Căzu pe pardoseală, doborâtă de greutatea lui, strângându-l la piept, în timp ce Henry se chinuia să se ghemuiască în braţele ei.

Suntem nevătămaţi, îşi spuse ea, dar inima-i bubuia asurzitor. Asta conta cel mai mult. Scăpaseră cu bine.

— Nu ţi-au făcut nimic… Nu ţi-au făcut nimic… şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce-şi trecea mâinile peste blana lui ca să se asigure că nu era rănit. Slavă Domnului că nu ţi-au făcut nimic…

Câinele scheuna, lingând-o pe faţă, în vreme ce încercau să se calmeze unul pe altul.

— Trebuie să chemăm poliţia.

Tremurând, Laine îşi îndesă faţa în blana lui.

— O să chemăm poliţia, apoi vom vedea cât de grav e.

Era grav. În cele câteva ore cât fusese plecată, cineva intrase în casa ei şi o jefuise, lăsând în urmă un dezastru de nedescris. Mici obiecte valoroase sparte, bunuri de preţ dispărute, lucruri personale atinse şi examinate, apoi luate sau azvârlite cât colo. O durea sufletul, şi nu se mai simţea în siguranţă. Apoi, urmă mânia. Se înfuriase treptat şi sigur, încă înainte de sosirea lui Vince. Prefera furia. Furia care-i creştea în suflet avea o anumită putere mult mai utilă decât şocul şi spaima de la început.

— Eşti bine? Aceasta fu prima întrebare a lui Vince, când o luă de braţe şi începu să i le frece energic, încurajator.

— N-am păţit nimic, dacă la asta te referi. Au plecat înainte să ajung eu acasă. Henry era în oficiu. N-a putut ieşi, aşa că l-au lăsat în pace. Jenny. Am lăsat-o pe Jenny aici, Vince. Dacă mai era aici şi când…

— Nu era. N-are nimic. Hai să ne ocupăm de ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate. Aşa-i, ai dreptate. Trase adânc aer în piept şi continuă: Am ajuns acasă pe la zece şi jumătate. Am descuiat uşa din faţă, am intrat, am văzut livingul… explică ea, gesticulând.

— Uşa era încuiată?

— Da.

— Aici e un geam spart, arătă Vince cu capul spre fereastra din faţă. Se pare că aşa au intrat. Văd că ţi-au luat staţia stereo şi componentele.

— Televizorul din camera de sus şi pe cel mic, din bucătărie. Bijuterii. Am aruncat doar o privire, dar se pare că au luat electronice şi obiecte de valoare mărunte. Mai am şi vreo două bronzuri Deco bune, alte câteva piese frumoase, dar pe astea le-au lăsat în pace. Unele dintre bijuteriile pe care le-au luat sunt veritabile, altele doar tinichele.

— Bani?

— Două sute de dolari pe care îi ţineam în sertarul biroului. A, şi computerul pe care-l foloseam aici, acasă.

— Şi-au mai şi devastat totul. Cine ştia că pleci în seara asta?

— Jenny, bărbatul cu care m-am întâlnit la un pahar şi am luat şi cina împreună. Stă la Wayfarer. Max Gannon.

— Jenny mi-a spus că abia vă cunoscuseră la magazin.

Laine simţi cum i se urcă roşeaţa pe gât.

— N-a fost decât un pahar şi o masă, Vince.

— Ziceam doar. O să verificăm totul. Cât tropăie haita de copoi pe-aici, poate-ţi convine să vii la noi peste noapte.

— Nu, dar îţi mulţumesc. Prefer să stau aici.

— Mda. Şi Jenny a zis la fel.

O bătu pe umăr cu mâna lui mare şi se duse la uşă, auzind că tocmai sosise maşina.

— Vom face tot ce e de făcut. Ar fi bine să începi să faci o listă cu tot ce-ţi lipseşte.

Laine îşi petrecu noaptea în salonul de la etaj, cu Henry încovrigat la picioarele ei. Scrise pe hârtie ce văzuse deja că lipsea, şi răspunse la întrebările lui Vince şi ale celorlalţi poliţişti, care intrau din când în când. Ar fi băut o cafea dar, de vreme ce a ei zăcea pe duşumeaua bucătăriei, se mulţumi cu ceai.

Laine ştia că senzaţia de violare a spaţiului intim, teama şi furia, erau reacţii clasice, ca şi stratul de neîncredere aşternut peste ele. Nu că în Gap criminalitatea ar fi fost inexistentă, dar o asemenea spargere, distrugerea cu răutate a obiectelor, nu era deloc tipică. Iar lui Laine i se părea foarte, foarte personală.

Rămase singură abia după ora unu noaptea. Vince se oferi să lase un ofiţer de pază. Laine refuză, dar acceptă cu recunoştinţă propunerea de a bloca fereastra spartă. Ea verifică de două ori încuietorile, umblând prin casă cu Henry după ea. Furia îi revenea, alungind oboseala care începuse s-o apese în timpul cercetărilor poliţiei. O folosi, ca să facă ordine în bucătărie. Umplu un coş de gunoi cu cioburi de porţelan şi sticlă şi încercă să nu plângă după piesele de Fiestaware pierdute pe care le colecţionase cu atâta grijă. Mătură zahărul, cafeaua, faina, sarea, firele de ceai şi spală dalele de culoarea biscuiţilor.

În timp ce urca la etaj cu pas greu, simţi cum o părăseau puterile. O singură privire spre pat – salteaua trântită pe podea, sertarele frumosului ei birou de mahon, răvăşite, găurile căscate în vechiul scrin pe care-l folosea ca sipet de bijuterii îi redeşteptară toată

amărăciunea. Dar n-avea de gând să se lase alungată din camera ei, din căminul ei. Scrâşnind din dinţi, puse salteaua la loc, scoase un aşternut curat şi făcu patul. Agăţă la loc hainele care fuseseră smulse din debara, iar pe celelalte le împături şi le puse cu grijă în sertare.

Era trecut de trei când se târî în pat şi, încălcându-şi propria regulă, bătu cu palma în saltea, chemându-l pe Henry să doarmă alături. Întinse mâna spre veioză, apoi ezită şi şi-o retrase. Dacă dormitul cu lumina aprinsă însemna mai mult laşitate, decât o formă reală de protecţie, nu era o nenorocire.

Era asigurată, îşi aminti ea. Nu-i fusese furat sau distrus niciun lucru de neînlocuit. Nu erau decât obiecte, iar ea îşi câştiga existenţa, nu-i aşa, vânzând şi cumpărând obiecte. Se ghemui sub pătură, cu câinele privind-o adorator în ochi.

— Simple obiecte, Henry. Lucruri care nu contează prea mult.

Închise ochii, cu un oftat prelung. Tocmai aţipea, când în minte i se contură chipul lui Willy.

Ştie unde eşti acum…

Se ridică în capul oaselor, respirând agitat. Ce însemna asta? *Cine* ştia? Willy apare într-o zi, din senin, după aproape douăzeci de ani, şi moare în pragul magazinului ei. Apoi îi e spartă şi devastată casa. Trebuia să existe o legătură. Cum să nu existe? se întrebă ea. Dar cine căuta, şi ce anume? La ea nu se afla nimic.

4

Doar pe jumătate îmbrăcat, cu părul încă şiroindu-i de apă de la duşul de dimineaţă, Max răspunse la uşă numai cu un singur gând în minte: o cafea.

Dezamăgirea nu era cine ştie ce. Oricine învaţă să suporte decepţiile. Dormise singur, dar să găsească un poliţist la uşa lui era cu totul altceva. Însemna să-i scormonească prin creier fără a-i acorda dreptul divin şi inalienabil la cafeină. Îl măsură din privire pe copoiul local – mare, voinic, suspicios – şi încercă să afişeze un

zâmbet cooperant şi în acelaşi timp nedumerit.

— ’Neaţa. Asta nu pare uniformă de room-service, deci cred că n-aţi venit aici ca să-mi aduceţi cafeaua şi omleta.

— Sunt şeful poliţiei, Burger, domnule Gannon. Îmi puteţi acorda un minut din timpul dumneavoastră?

— Sigur.

Max făcu un pas înapoi, aruncând o privire în cameră. Patul era nefăcut, aburii de la duş intrau prin uşa deschisă a băii, iar biroul arăta ca al oricărui om de afaceri ocupat care locuia temporar într-o cameră de hotel – laptop, mape şi dischete, legitimaţia, telefonul celular… Nicio problemă. Luase ca măsură de prevedere, ca întotdeauna să închidă toate fişierele şi să ascundă orice hârtie dubioasă.

— Ăă… începu el, cu un gest vag spre scaun, luaţi loc. Se duse la dulap să-şi ia o cămaşă. E vreo problemă?

Vince nu se aşeză. Nici nu zâmbi.

— O cunoaşteţi pe Laine Tavish.

— Mda.

Întrebarea îi declanşă o mulţime de semnale de alarmă şi noi întrebări, ca nişte ecouri, dar Max nu făcu decât să-şi ia cămaşa pe el.

— *Remember When.* Am cumpărat ieri de-acolo un cadou pentru mama mea.

Cu o undă de îngrijorare în glas, adăugă:

— E ceva în neregulă cu cardul meu?

— Din câte ştiu eu, nu. Aseară, locuinţa domnişoarei Tavish a fost spartă.

— Şi a păţit ceva? E totu-n regulă?

Acum nu mai era nevoie să se prefacă îngrijorat, în timp ce sirenele de alarmă sunau şi mai puternic în capul lui. Mâinile cu care-şi încheia grăbit cămaşa îi căzură pe lângă trup.

— Unde e?

— Nu era acasă în momentul spargerii. În declaraţia ei afirmă că era cu dumneavoastră.

— Am luat cina împreună. La dracu’…!

Întrucât cafeaua nu mai era prima pe listă, Max înjură la auzul bătăii în uşă.

— Aşteptaţi o clipă…

Deschise uşa blondinei drăgălaşe care stătea lângă căruciorul de la room-service.

— Bună dimineaţa, domnule Gannon. Gata pentru micul dejun?

— Mda, mersi… Pune-l… oriunde.

În timp ce împingea căruciorul înăuntru, ospătăriţa îl zări pe Vince.

— A, salut, şefule.

— Sherry. Ce faci?

— Păi… cum ştii.

Întoarse căruciorul într-o parte, încercând să nu pară prea curioasă în timp ce le arunca priviri scurte amândurora.

— Pot să mă duc jos şi să mai aduc o ceaşcă, dacă vrei cafea, şefule, zise ea.

— Nu te deranja, Sherry. Am băut două înainte de a pleca de-acasă.

— Dacă te răzgândeşti, sună-mă.

Luă capacul de pe o farfurie, dezvăluind o omletă şi o felie de şuncă. Apoi îi întinse mapa de piele lui Max, aşteptând să-i semneze nota de plată.

— Sper să vă placă micul dejun, domnule Gannon, zise ea şi ieşi, aruncând o ultimă privire peste umăr înainte de a închide uşa.

— Poftă bună, îi ură Vince lui Max. N-are rost să lăsaţi ouăle să se răcească. Fac aici o omletă foarte bună.

— Ce fel de spargere a fost? Jaf?

— Aşa se pare. De ce s-a întâlnit domnişoara Tavish cu dumneavoastră aseară?

Max se aşeză, hotărât să-şi toarne cafeaua.

— Ca să ne cunoaştem mai bine, zise el. Am invitat-o la un pahar şi a acceptat. Speram să urmeze şi o cină şi, de vreme ce n-a refuzat-o după ce ne-am băut aperitivul – în barul de-aici, de jos –, am trecut în sala de mese.

— Întotdeauna vă daţi întâlnire cu femeile de la care cumpăraţi

cadouri pentru mama dumneavoastră?

— Dacă mi-ar merge atât de bine, i-aş cumpăra mamei mult mai multe cadouri.

Max ridică ceaşca şi bău, privindu-l pe Vince în ochi.

— Laine e o femeie foarte atrăgătoare şi foarte interesantă, continuă el. Voiam s-o cunosc mai bine, aşa că am invitat-o. Îmi pare rău dacă a avut necazuri.

— Cineva a intrat în casa ei în timp ce ea era aici, cu dumneavoastră.

— Mda, am priceput.

Se hotărî să mănânce şi luă o înghiţitură din omletă.

— Deci, vă întrebaţi dacă am obiceiul să le fac curte femeilor drăguţe în magazine şi să aranjez să fie jefuite, în timp ce eu le vrăjesc la cină. E cam trasă de păr, şefule, de vreme ce până ieri n-am văzut-o niciodată pe Laine, nu-i cunosc încă locuinţa, şi nici nu ştiu dacă are în casă ceva care să merite furat. Ar fi fost mai inteligent, nu-i aşa, să atac magazinul, ce ziceţi? Are multe mărfuri interesante acolo.

Vince îl privi cum mânca, fară să spună nimic.

— Sunt acolo două pahare de sticlă groasă, rezistentă, adăugă Max după un moment, dacă vreţi şi dumneavoastră puţină cafea.

— Mă lipsesc. Cu ce treburi aţi venit în Angel's Gap, domnule Gannon?

— Lucrez la Reliance Insurance şi am venit aici pentru muncă de teren.

— Ce fel de muncă de teren?

— Domnule şef Burger, puteţi vorbi cu Aaron Slaker, preşedintele de la Reliance, ca să-mi verificaţi apartenenţa la firmă. Are sediul în New York. Din păcate, nu am dreptul să discut detaliile muncii mele fară permisiunea clientului.

— Mie asta nu mi se pare că sună a muncă în asigurări.

— Există fel de fel de asigurări.

Max deschise un borcănel cu gem de fragi şi unse o felie triunghiulară de pâine prăjită.

— Aveţi acte de identitate?

— Sigur.

Max se ridică, se duse la scrin, scoase din portofel permisul de conducere şi-i oferi lui Vince.

— După cum vorbiţi, nu păreţi a fi din New York.

— Accentul georgian nu dispare niciodată. Max era destul de iritat ca să-şi accentueze provocator vorbirea tărăgănată din Sud. Nu fur, şefule. N-am vrut decât să iau cina cu o femeie frumoasă. Haideţi, sunaţi-l pe Slaker.

Vince puse permisul lângă farfuria lui Max.

— Aşa voi face, zise el pornind spre uşă. Se opri cu mâna pe clanţă şi se întoarse spre Max: Cât timp plănuiţi să staţi în oraş, domnule Gannon?

— Până-mi termin treaba, replică Max, luând încă o îmbucătură de omletă. Şefule, aţi avut dreptate. Ăştia chiar fac o omletă delicioasă.

Max continuă să mănânce şi după ce uşa se închise în urma lui Vince.

Ca orice poliţist, Burger avea să-l verifice, descoperindu-i astfel cei patru ani de muncă în poliţie şi licenţa de detectiv. Apoi, ca în orice oraş mic, vestea va ajunge nu peste mult la urechile lui Laine. Se hotărî să rezolve chestiunea la momentul potrivit. Până atunci, avea problema spargerii. Momentul se nimerise prea bine ca să fie o simplă coincidenţă. În plus, îl înştiinţa că nu era singurul care considera că atrăgătoarea domnişoară Tavish avea ceva de ascuns.

Totul era cine avea să găsească primul acel lucru.

— Nu-ţi face nicio grijă, o asigură Jenny pe Laine. Angie şi cu mine ne putem descurca aici de minune. Eşti sigură că nu vrei să închizi magazinul azi? Vince a zis că la tine acasă e vraişte. Aş putea să vin să te ajut.

Laine îşi mută telefonul la cealaltă ureche, privind prin biroul ei de-acasă şi imaginându-şi-o pe Jenny, gravidă cum era, punând la loc mese şi scaune.

— Nu, dar îţi mulţumesc. Am să mă simt mai bine ştiind că tu şi Angie aveţi grijă de magazin. În dimineaţa asta vine un transport,

unul destul de mare, de la licitaţia din Baltimore.

Fir-ar să fie, ar fi vrut să se afle de faţă, să atingă cu mâinile ei toate lucrurile acelea minunate. Îi plăcea teribil de mult să pună obiectele noi la locurile lor; iar restul plăcerii consta în a le vedea cum ieşeau iar pe uşă.

— Am nevoie de tine ca să înregistrezi noile articole, Jen. Le-am stabilit deja preţurile, sunt în dosar. E un urcior lotus Clarice Cliff, cu lalele pictate. Trebuie s-o suni pe doamna Gunt şi s-o anunţi că l-am primit. Ne-am înţeles la preţul de şapte sute, dar va dori să negocieze. Nu laşi sub şase sute şaptezeci şi cinci. În regulă?

— M-am prins.

— A, şi…

— Laine, linişteşte-te. Nu e prima mea zi de muncă. O să mă ocup de toate şi dacă nu mă descurc, am să te sun.

— Ştiu. Absentă, Laine se aplecă să-şi mângâie câinele, care stătea aproape lipit de ea. Am prea multe pe cap, zise ea tristă.

— Nici nu mă mir. Mi se face rău când mă gândesc că trebuie să aranjezi totul singură. Sigur nu vrei să vin şi eu? Aş putea trece în pauza de masă. Angie poate rămâne singură în magazin o oră. Îţi aduc şi ceva de mâncare. Ceva doldora de grăsime şi de calorii.

Angie *putea* să se ocupe de magazin, reflectă Laine. Era pricepută şi învăţa repede. Dar Laine se cunoştea pe sine. Avea mai mult spor dacă era singură, fără conversaţii şi alte diversiuni.

- N-am nicio problemă. O dată ce încep, va merge strună. Cred că după-amiază ajung şi eu.

— Mai bine trage un pui de somn.

— Poate. Vorbim mai încolo.

Închise micul telefon portabil şi-l vârî în buzunarul de la spate al blugilor largi. Ştia că va găsi o duzină de motive să sune la magazin în timpul zilei. Era bine să aibă telefonul la îndemână. Deocamdată, însă, trebuia să se concentreze asupra celeilalte probleme.

— „Ascunde potaia…“ murmură ea.

Întrucât singura potaie pe care o avea era Henry, nu-i rămânea decât să presupună că Willy delira. Venise să-i spună ceva, să-i ceară ceva, să-i dea ceva, dar n-o făcuse. Crezuse că-l urmărea

cineva şi, dacă nu cumva îşi schimbase năravurile, ceea ce era improbabil, însemna că avusese dreptate. Să fi fost un poliţist, un detectiv, un complice nemulţumit de împărţeală? Orice era posibil. Dar halul în care-şi găsise casa îi spunea că ultima ipoteză era cea mai plauzibilă.

Iar acum, cel care-l urmărise pe Willy o pândea pe ea.

Ce-ar fi putut să-i spună lui Vince? Absolut nimic. Tot ceea ce-şi clădise aici se baza pe faptul că era Laine Tavish, o femeie normală şi plăcută, cu o viaţă normală şi plăcută şi părinţi normali şi plăcuţi, care aveau un restaurant în New Mexico.

Elaine O'Hara, fiica lui Big Jack cel plin de farmec şi infamii şi cu un cazier lung nu se potrivea în frumosul peisaj pastoral de la Angel's Gap. Nimeni n-ar intra în magazinul lui Elaine O'Hara ca să cumpere un ceainic sau o masă stil. Fiica lui Jack O'Hara nu era demnă de încredere.

La naiba, nici ea însăşi n-avea încredere în fiica lui Jack O'Hara. Fiica lui Big Jack era genul care bea într-un bar cu un bărbat străin şi sfârşea doborându-l pe respectivul c-un sărut fierbinte, pasional. Fiica lui Jack îşi asuma riscuri mari şi grave, care se soldau cu consecinţe la fel de mari şi de grave. Laine Tavish trăia normal, chibzuit, şi nu făcea valuri. O lăsase pe O'Hara să scoată capul la lumină doar pentru o seară, şi uite unde ajunsese. Un interludiu interesant şi sexy, desigur şi, la sfârşit, ditamai nenorocirea.

— Ce-şi face omul cu mâna lui… murmură ea spre Henry, care-şi exprimă acordul dând din coadă.

Era timpul să pună lucrurile la loc în ordine. Nu va renunţa la identitatea şi la împlinirile sale, la ceea ce plănuia să realizeze, doar pentru că un hoţ de mâna a doua credea că-i revenise şi ei o parte din ultima lui pradă. Trebuia să fie un hoţ de mâna a doua, îşi spuse ea, în timp ce aduna pernele de mătase pe care le cumpărase pentru divanul George al II-lea. Unchiul Willy nu frecventa niciodată elita. Şi nici Big Jack n-o făcuse, oricât se lăudase cu toate visurile lui… Vasăzică, îi răscoliseră casa, nu găsiseră nimic, aşa că luaseră în schimb nişte obiecte uşor de plasat. Asta era tot.

Probabil lăsaseră amprente peste tot, îşi zise aşezându-se pe jos

și începând să strângă în teancuri hârtiile împrăștiate. Când se implica unchiul Willy în câte-o lovitură, mințile greoaie erau inevitabile. Cel mai probabil, autorii spargerii, ai distrugerilor și ai furturilor aveau cazier. Vince urma să-i găsească, să-i identifice și să-i prindă.

La fel de posibil era și să fie destul de proști ca să le spună polițiștilor de ce o făcuseră, iar dacă se ajungea acolo, ea va declara că o confundă cu altă persoană. Urma să se arate șocată, indignată, stupefiată. Teatrul – indiferent ce roluri erau necesare – îi era o a doua natură. Prin vene îi curgea destul din sângele lui Big Jack pentru ca o asemenea prefăcătorie să nu-i depășească posibilitățile „artistice".

În fond, ce altceva era ceea ce făcea chiar acum Laine Tavish din Angel's Gap, dacă nu o prefăcătorie lungă de-o viață?

Pentru că acest gând o deprima, îl înlătură și se adânci în aranjarea hârtiilor. Se cufundă destul de adânc ca să sară în picioare, când auzi o bătaie în ușa de la intrare.

Henry se trezi într-o clipă din siesta sa matinală și lansă o serie furioasă de lătrături răgușite și amenințătoare în timp ce se ascundea după Laine.

— Eroul meu cel mare și viteaz, îl mângâie ea. Probabil e geamgiul. Nu-l păpăm pe geamgiu, da?

Ca mărturie a devotamentului și iubirii sale uriașe, Henry o însoți la parter, mârâind, dar rămânând tot timpul la un pas în urma ei.

După spargere, Laine devenise destul de prudentă ca să se uite pe fereastră înainte de a descuia ușa. Când îl văzu pe Max simți o tresărire și un sfârâit în creier și în sânge. Instinctiv, își coborî privirea dezgustată spre blugii vechi, picioarele goale și tricoul gri de pe vremea bunicii. În acea dimineață își strânsese părul într-o coadă de cal și nu se ostenise să se fardeze.

— Nu e tocmai imaginea pe care aș vrea să i-o prezint bărbatului pe care mă gândeam să-l despoi de țoale cu prima ocazie rezonabilă, recunoscu ea față de Henry. Acum ce să facem?

Deschise ușa, impunându-și să se poarte cât mai firesc.

— Max, ce surpriză! Cum m-ai găsit?

— Am întrebat. Eşti bine? Am auzit de… Lăsă fraza suspendată şi o măsură cu privirea. Henry? Ei, dar e cel mai drăguţ câine pe care l-am văzut în viaţa mea.

Rosti aceste cuvinte cu un zâmbet larg pe faţă, ghemuindu-se până la nivelul câinelui.

— Ce faci, uriaşule?

Laine ştia din experienţă că pe cei mai mulţi Henry îi intimida la început. *Era* mare, *era* urât, iar când mârâia gutural, părea periculos. Max însă îi întindea deja mâna, să i-o miroasă.

— De ce faci mutra asta, Henry? întrebă Max.

Ezitând vizibil între spaimă şi încântare, Henry îşi apropie botul de mâna lui, adulmecându-i-o nesigur. Apoi lovi cu coada picioarele lui Laine, înainte de a se prăvăli la pământ, cu burta în sus, ca să fie scărpinat.

— N-are pic de mândrie, declară Laine.

— Nici n-are nevoie, replică Max, în timp ce devenea noua iubire a vieţii lui Henry, pe care-l scărpina pe burtă. Nimic nu se compară cu un câine, nu-i aşa?

Mai întâi fusese pofta carnală – lucru destul de firesc, medită Laine. Apoi, interesul şi câteva niveluri ale atracţiei. Fusese pregătită – sau încercase să se pregătească – pentru a face abstracţie de aceste impulsuri şi să rămână raţională. Acum însă, văzându-l cu câinele ei, simţi în jurul inimii acea căldură care semnala – atenţie, pericol! — afecţiune personală. Adăugată dorinţei senzuale şi atracţiei, aceasta făcea ca până şi o femeie raţională să fie învinsă.

— Nimic, într-adevăr, zise ea.

— Acasă, aveam mereu câte un câine. La New York nu pot să ţin niciunul, din cauza călătoriilor mele… Şi nu mi se pare normal. Îşi ridică mâna pentru a scărpina beregata lui Henry, spre extazul acestuia.

Laine fu cât pe ce să geamă.

— Dezavantajele vieţii la oraş, adăugă Max. Cum a trecut de ele?

— Poftim?

Max îi dădu o ultimă palmă prietenoasă lui Henry, apoi se ridică.

— Am auzit despre spargere. Un câine mare ca el ar fi trebuit să le dea de furcă.

Uşurel, fetiţo, îşi spuse Laine.

— Mă tem că nu, zise ea. Unu, era închis în oficiu. Acolo stă când sunt plecată. Şi doi, ei bine…

Îl privi pe Henry, care lingea ca un sclav mâna lui Max.

— Nu are tocmai o inimă de războinic.

— Te simţi bine?

— Cât se poate de bine, cred, a doua zi după ce am venit acasă şi am constatat că cineva mi-a întors-o pe dos şi mi-a furat lucrurile.

— Eşti destul de izolată aici. Cred că nimeni n-a văzut nimic.

— Mă îndoiesc. Vince, şeful poliţiei, o să-ntrebe, dar casa mea e singura de pe aleea asta.

— Mda, l-am cunoscut pe şef. Un alt motiv pentru care am venit a fost să mă asigur că nu crezi că te-am invitat la cină ca să te scot din casă şi să ţi se întâmple asta.

— Ei, în niciun caz. De ce-aş… Vince! Sper că nu te-a făcut să te simţi prost.

— E meseria lui. Şi acum observ că şi ţie ţi-am trezit aceeaşi bănuială.

— Nu, deloc… Nu tocmai. Doar că am avut o săptămână foarte stranie. Cred că, de când m-am mutat aici, am tratat cu Vince pe plan profesional doar de două ori. Iar acum, am avut de-a face cu el tot de două ori, în doar două zile. Înţeleg că te-a vizitat la hotel, în dimineaţa asta. Îmi pare rău.

— Doar o treabă de rutină. Nu se compară cu a veni acasă ca să descoperi că ţi-a fost spartă. O atinse uşor pe obraz: Am fost îngrijorat pentru tine.

Temperatura trupului ei crescu cu câteva grade. Îşi spuse că nu se potriveau deloc – Willy Young înhăitat cu Max Gannon. Iar dacă Max ar fi fost amestecat, ar fi ştiut. L-ar fi recunoscut ca fiind de-ai ei, cum s-ar spune.

— N-am nimic. Jenny şi Angie vor lucra la magazin, în timp ce eu pun casa la punct. Arătă spre living. Abia am început. Bine că-mi

place să fac cumpărături, pentru că asta va fi etapa a doua.

Max o ocoli şi privi şi el prin încăpere. Ceea ce văzu putea trece drept vandalismul care însoţeşte o spargere, dar ochii lui Max ştiau să recunoască adevărul: o căutare rapidă, furioasă. Dacă ar fi găsit ceea ce căutau, Laine nu ar fi strâns atât de calmă resturile, vorbind despre cumpărături. Nimeni nu avea un asemenea sânge rece. Şi-o imagină venind acasă, singură, pe întuneric, deschizând uşa şi dând peste acea privelişte. Nici nu era de mirare că arăta palidă şi cu cearcăne sub ochi, ca orice femeie care n-a dormit noaptea.

— Ţi-au făcut-o, murmură el.

— Aşa ceva nu prea se obişnuieşte în Gap. Când locuiam la Philadelphia, am lucrat cu o femeie care, într-o seară, când s-a întors acasă, şi-a găsit apartamentul spart. Îi luaseră totul şi scriseseră cu spray obscenităţi pe pereţi.

Max întoarse capul spre ea.

— Deci, poate fi şi mai rău?

— Întotdeauna poate fi mai rău. Ascultă, am făcut ordine la bucătărie şi am dat o fugă până la magazin, aşa că am cafea. Vrei?

— Vreau oricând.

Max se apropie de ea. Arăta atât de proaspătă, cu părul ei strălucitor strâns la spate şi ochii şi mai albaştri de tulburarea care-i bântuia. Mirosea a săpun, doar a săpun.

— Laine, nu vrea să te deranjez, dar… dă-mi voie să te ajut.

— Cu ce să mă ajuţi?

Nu era sigur, dar ştia că vorbea serios, că era o ofertă dezinteresată. Se uita la ea şi voia s-o ajute.

— Pentru început, te pot ajuta să-ţi pui la loc lucrurile.

— Nu e nevoie. Cred că ai treabă…

— Lasă-mă să te ajut, îi reteză el protestul şi o prinse de mână. Am timp destul şi adevărul e că, dacă aş pleca, oricum mi-aş face griji pentru tine şi n-aş rezolva nimic.

— Ce amabil eşti…

— Şi mai e ceva.

Max făcu un pas înainte spre ea, silind-o să se retragă cu spatele la perete. Când gura lui îi acoperi buzele, sărutul fu lent şi mătăsos,

aproape ca un vis. Laine îşi simţi genunchii muindu-se, gata să se dizolve complet, înainte ca Max să ridice capul.

— Dacă nu făceam asta, m-aş fi gândit tot timpul s-o fac. Cred că vom lucra mai bine acum, că am lăsat-o în urmă.

— Bine, răspunse Laine, trecându-şi limba peste buza de jos. Ai terminat?

— Aiurea.

— Şi mai bine. Cafeaua, hotărî ea, înainte de a începe să se tăvălească amândoi pe jos prin camera răvăşită, în loc s-o aranjeze. Mă duc să fac cafeaua.

Pomi spre bucătărie, cu câinele ţopăind fericit pe lângă ea. Pentru moment, îi era de folos să aibă o ocupaţie. Să râşnească boabele, să măsoare apa în filtrul franţuzesc. Max stătea rezemat de bufet, privind-o. Trupul acela suplu, relaxat, dar cu o maximă concentrare în ochi. Ceva la el o făcea să dorească să se gudure ca o pisică dornică de mângâieri.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— OK.

Laine luă două căni care rezistaseră dezastrului din bucătărie.

— De obicei, nu… Stai, lasă-mă să mă gândesc cum s-o spun fără să sune incredibil de tâmpit.

— Nu cred c-ai putea vreodată să pari aşa.

— Mamă, da' ştiu că te pricepi să tragi sforile! în regulă.

Se întoarse spre el, după ce lăsă cafeaua să se aşeze.

— N-am obiceiul să accept întâlniri, chiar şi temperate, cu bărbaţi pe care abia i-am cunoscut. Cu clienţi. De fapt, tu eşti primul.

— Întotdeauna mi-a plăcut să fiu primul.

— Cui nu-i place? Cu toate că apreciez compania bărbaţilor şi beneficiile ei, în acelaşi timp nu încep să mă caţăr pe ei după cină, ca viţa pe trunchi.

Max era sigur c-avea să ţină minte multă vreme acel moment. Probabil urma să-l retrăiască şi pe patul de moarte, ca unul dintre cele mai importante din viaţa lui.

— Şi în sensul ăsta sunt primul?

— La acest nivel, da.

— Din ce în ce mai bine.

— Vrei frişcă? Zahăr?

— Neagră merge perfect.

— Bine, atunci să continuăm. De asemenea, nu mă gândesc, iar asta e o regulă esenţială pentru mine, să mă culc cu un bărbat pe care-l cunosc de douăzeci şi patru de ore, mai mult sau mai puţin.

Max îl scărpina pe Henry între urechi, fară să-şi ia o clipă ochii de la faţa ei.

— Ştii ce se spune despre reguli.

— Da, şi cu toate că sunt de acord cu ce se spune, nu le încalc prea uşor. Cred cu fermitate în nevoia de organizare, Max, în legi şi directive. Prin urmare, faptul că mă gândesc să încalc o regulă, să trec peste o anumită limită mă face să mă simt nervoasă. Ar fi mai inteligent, mai sigur, mai înţelept, dacă ne-am tempera puţin, măcar până vom ajunge să ne cunoaştem mai bine. Să lăsăm situaţiei o şansă de a evolua într-un ritm mai rezonabil şi mai raţional.

— Mai inteligent, fu el de acord. Mai sigur. Mai înţelept.

— N-ai idee cât mă străduiesc să trăiesc în spiritul acestor trei principii. Râse uşor, apoi turnă cafeaua. Problema e că niciodată nu m-am mai simţit atrasă de cineva aşa cum mă atragi tu.

— Poate că eu sunt puţin mai îngăduitor când e vorba de reguli şi limite, şi nu mă preocupă aşa de mult înţelepciunea în anumite domenii.

Max luă cana pe care i-o oferea ea şi o puse pe bufet.

— Ceea ce ştiu e că niciodată nu m-am uitat la altă femeie şi n-am dorit-o aşa cum te doresc pe tine.

— Asta n-o să mă ajute să fiu inteligentă.

Laine îşi luă cafeaua şi făcu un pas înapoi.

— Am nevoie de puţină ordine. Lasă-mă să-mi aranjez casa, atât cât pot, şi pe urmă mai vedem.

— Mi-e greu să te contrazic, dar făcând împreună unele treburi casnice, vom ajunge să ne cunoaştem mai bine.

— Atunci, dacă tot am nişte muşchi la dispoziţie, să începem cu

livingul. Canapeaua e destul de grea, îl preveni ea.

*

La *Remember When,* treburile mergeau din plin. Sau, cel puţin, vizitele. Vestea nenorocirii ce se abătuse asupra lui Laine se răspândise ca fulgerul, iar curioşii dădeau buzna să afle amănunte. Pe la ora unu, după ce noile articole fuseseră înregistrate, etichetate şi expuse, vânzările se facturau şi bârfele curgeau cu toptanul. Jenny îşi apăsă cu o mână şalele îndurerate.

— Eu mă duc să mănânc acasă, unde pot şi să mă odihnesc vreo oră. Faci faţă de una singură?

— Sigur, răspunse Angie, ridicând o ciocolată cu proteine şi o sticlă de Frappucino fără colesterol. Mi-am adus prânzul aici.

— Nici nu ştii cât mă întristează, Ange, să te-aud numind mizeria asta „prânz".

— M-am cântărit azi-dimineaţă. O sută nouăşpe livre.

— Rahat.

În timp ce Angie râdea, Jenny îşi luă poşeta de după tejghea şi puloverul din cuier.

— Am să-mi încălzesc nişte „pasta primavera" de-aseară, iar la desert am să-nfulec o prăjitură.

— Ăsta zic şi eu rahat!

O mângâie uşurel pe burtă, sperând, ca întotdeauna, să simtă copilul mişcându-se.

— Aici cum mai merge?

— Bufniţă de noapte, răspunse Jenny, înfigâdu-şi la loc o agrafă în cocul aproape desfăcut. Jur că se trezeşte şi-ncepe să danseze step în fiecare seară pe la unşpe, şi-o ţineo-aşa ore-n şir.

— Şi-ţi place la nebunie.

— Îmi place. Jenny îşi îmbracă puloverul. Fiecare minut îmi place. Sunt cele mai fericite momente din viaţa mea. Mă-ntorc într-o oră.

— S-a marcat. Auzi, s-o sun pe Laine? Să văd ce mai face?

— O sun eu, de-acasă, strigă Jenny peste umăr, pornind spre uşă.

Înainte de a ajunge, aceasta se deschise. Îi recunoscu pe cei doi şi le căută numele prin fişierele memoriei.

— Mă bucur că vă revăd. Dale şi Melissa, da?

— Ai memorie bună, îi zâmbi femeia în vârstă de vreo treizeci şi ceva de ani, cu o constituţie de gimnastă şi un aer stilat.

— Din câte-mi amintesc, vă interesa dulapul din lemn de trandafir.

— Într-adevăr. Văd că e tot aici.

În timp ce vorbea, Melissa se apropie de dulap şi îşi trecu palma peste incrustaţiile uşii.

— Mă tot strigă pe nume, zise ea.

— E o piesă foarte frumoasă, confirmă Angie, ieşind de după tejghea. Una dintre favoritele mele.

În realitate, ea prefera mobila modernă şi aerodinamică, dar ştia cum să stimuleze o vânzare.

— Azi ne-a mai venit o piesă din lemn de trandafir. E un *secrétaire* mic şi fermecător. Victorian. Cred că-s făcute unul pentru celălalt.

— Vai! Râzând, Melissa îşi strânse soţul de braţ. Cred că trebuie să arunc măcar o privire.

— Vi-l arăt.

— Eu tocmai plecam, dacă nu mai aveţi nevoie de mine…

— Nici o problemă! Angie îi făcu semn lui Jenny cu mâna.

Nu-i aşa că-i frumos? se întoarse ea spre Melissa, care urmărea cu vârful degetului lemnul lucios al pupitrului. Şi e în perfectă stare. Laine are un ochi excelent. L-a găsit la Baltimore, acum câteva săptămâni. Azi-dimineaţă a ajuns aici.

— E minunat, zise Melissa, începând să deschidă şi să închidă la loc sertăraşele laterale. Credeam că un davenport e un fel de canapea.

— Mda, dar şi birouaşul ăsta se numeşte la fel. Nu mă întrebaţi de ce. Asta-i specialitatea lui Laine.

— Indiferent cum se cheamă, mor după el. Dale?

Soţul ei atinse cu degetul preţul şi-i aruncă o privire.

— Dacă le vrei pe amândouă, Melissa, trebuie să mă mai gândesc. E o sumă destul de mare.

— Poate obţinem o mică reducere.

— Se rezolvă şi asta, răspunse Angie.

— Să mă mai uit puţin la şifonier.

Melissa reveni la dulap şi-i deschise uşile. Angie, care ştia cum să manevreze o vânzare, rămase pe loc, în timp ce Dale se alătură soţiei. Uşile se închiseră la loc, se deschiseră iar, sertarele ieşiră şi intrară…

— Obţinem şi conţinutul? întrebă doamna.

— Mă scuzaţi?

— Cutia asta, scoase el un pachet, scuturându-l. E ca premiul din cutia de cereale?

— De data asta, nu, râse Angie, venind să ia cutia. Azi-dimineaţă ne-a sosit un transport important, începu ea, şi eram şi-aşa destul de ocupate. Cred că Jenny a pus-o aici din greşeală.

Angie considera un mare noroc faptul că deschiseseră sertarul înainte de a se observa lipsa piesei.

— Vrem să discutăm câteva minute, îi spuse Melissa.

— Nu vă grăbiţi.

Lăsându-i singuri, Angie se întoarse la tejghea. Despachetă cutia şi găsi înăuntru un căţel caraghios de ceramică. Destul de drăguţ, îşi spuse ea, incapabilă să înţeleagă de ce plăteau unii atâta pentru asemenea piese. Îi plăceau mai mult animalele împăiate, moi şi miţoase. Probabil era un Doulton sau Derby, sau una din chestiile alea pe care Laine încă se mai chinuia s-o înveţe.

Din frânturile de conversaţie care se auzeau reieşea că Melissa era pe cale să-l învingă pe Dale fără ajutor, aşa că Angie îi mai lăsă un timp şi se duse cu statueta la una dintre puţinele vitrine cu figurine şi bric-a-brac, pentru a încerca să identifice stilul şi perioada.

Pentru ea era ca un joc. Putea găsi răspunsurile în dosar, dar asta ar fi însemnat să trişeze. Identificarea pieselor în magazin semăna mult cu recunoaşterea caracterelor într-un bar. Dacă o făceai destul timp, ajungeai să poţi ghici pe oricine şi orice.

— Domnişoară?

— Angie, se întoarse ea, zâmbind.

— Dacă le luăm pe amândouă, ce preţ ne puteţi face?

Încântată la gândul că o putea întâmpina pe Jenny cu vestea unei duble vânzări, Angie lăsă jos câinele de ceramică şi se duse să negocieze cu clienţii. În emoţia încheierii tranzacţiei, a pregătirii transportului şi a facturării, uită complet de câine.

5

Max află destul de multe despre Laine în următoarele câteva ore. Era organizată, practică şi calculată. Avea o gândire mai precisă decât se aşteptase de la o persoană cu trecutul ei. Îşi trasa o sarcină, o studia de la început până la sfârşit, apoi o ducea la îndeplinire pas cu pas. Fără ocoluri, fără diversiuni, în plus, avea simţul cuibului. Mamei lui îi plăcea la nebunie să-şi căptuşească plăcut cuibul cu tot felul de – cum le numea tatăl lui? — farafastâcuri. Şi, la fel ca mama lui, Laine ştia cu precizie care era locul fiecăruia. Dar, spre deosebire de ea, Laine nu părea să se ataşeze sentimental, aproape intim, de lucruri. Max îşi văzuse odată mama vărsând şiroaie de lacrimi pentru o vază spartă, şi-i simţise pe pielea lui mânia când făcuse ţăndări un vechi platou decorativ.

Laine mătura cioburile şi le arunca la gunoi fără cea mai mică tresărire. Era concentrată să-şi pună spaţiul în ordine. Max nu putea să nu respecte acest lucru.

Deşi îl nedumerea felul cum fiica unui hoţ nomad efectuase o întoarcere cu o sută optzeci de grade ca să devină o casnică de provincie, faptul că misterele erau obiectul muncii lui o făcea să devină şi mai interesantă. Îi plăcea să stea în cuibul ei, în compania ei. Nu încăpea nicio îndoială că tensiunea sexuală dintre ai avea să complice lucrurile pe parcurs, dar îi era greu să nu savureze plăcerea. Îi plăcea vocea ei, guturală, dar dulce. Îi plăcea că arăta sexy în tricoul gros. Îi plăceau pistruii ei. Îi admira rezistenţa în faţa unui incident care pe cei mai mulţi oameni i-ar fi distrus. Şi-i admira şi aprecia sinceritatea dezarmantă în legătură cu reacţiile ei faţă de el şi ceea ce ardea mocnit între ei doi.

Adevărul era că, în alte împrejurări, se putea vedea pe sine avântându-se cu capul înainte într-o relaţie cu ea, arzându-şi toate

punţile cu trecutul, lăsând la o parte orice prudenţă. Chiar şi în circumstanţele date, era pregătit să se avânte şi nu se putea hotărî dacă acesta era un plus sau un minus.

Dar, fie că era câştig colateral, fie obstacol pe drumul spre ţelul propus, sosise timpul să reia jocul.

— Ai pierdut multe, comentă el.

— Pot oricând să-mi iau şi mai multe.

De fapt, Laine simţea un mic junghi de regret pentru ciobitura mare a urciorului Derby pe care-l ţinuse pe servanta din sufragerie.

— M-am apucat de meseria asta fiindcă-mi place să colecţionez tot felul de lucruri. Apoi, mi-am dat seama că nu simt atât nevoia să le am, cât să fiu în preajma lor, să le văd, să le ating. Îşi trecu degetul peste vasul spart.

— Şi-mi găsesc aceleaşi satisfacţii, uneori chiar mai mari, în a cumpăra şi vinde, în a vedea cum piese interesante ajung în posesia unor oameni interesanţi.

— Oamenii plicticoşi nu cumpără lucruri interesante?

Laine râse.

— Ba da, cumpără şi ei. De-asta e important să nu te ataşezi prea mult de ceea ce plănuieşti să vinzi. Iar mie-mi place să vând.

— De unde ştii ce anume să cumperi, din capul locului?

— Uneori din instinct, alteori din experienţă… Câteodată, c doar o loterie.

— Îţi place să mizezi pe noroc?

Privindu-l, Laine recunoscu:

— De fapt, da.

Nici vorbă, îşi spuse Max, se afla pe marginea prăpastiei, pregătit să se arunce.

— Nu vrei să lichidezi coşmelia asta şi să-ţi iei zborul la Vegas?

Laine îşi arcui sprâncenele:

— Şi dacă aş spune: „sigur, de ce nu“?

— Aş rezerva bilete.

— Ştii, continuă ea după ce-l studie un moment, te cred în stare. Şi cred că-mi place.

Partea de O’Hara din sufletul ei era deja în drum spre aeroport.

— Dar, din păcate, nu-ți pot accepta propunerea.

Cea care vorbea era Tavish.

— Ce zici, lăsăm pe altă dată?

— De acord. Văzând și făcând.

O privi cum punea la loc câteva piese care mai rămăseseră. Sfeșnice, un bol enorm de argilă, un platou lung și plat. Avea senzația că le punea exact în locurile unde fuseseră înainte. Ca un gest de autoîncurajare. Și de sfidare.

— Știi, când mă uit înjur la toate astea, nu mi se pare că a fost o simplă spargere. In niciun caz nu-mi face impresia unui jaf pe fugă standard. Are o tușă mult mai personală, zise Max.

— Mă rog, cu asta chiar că m-ai liniștit.

— Scuză-mă. Nu m-am gândit. De fapt, nu pari deosebit de speriată.

— Azi-noapte am dormit cu lumina aprinsă, recunoscu ea. De parcă așa aș fi rezolvat ceva.

— Nu ți-ar strica un sistem de alarmă. Unul puțin mai performant decât sortimentul canin, adăugă el, privindu-l pe Henry, care sforăia sub masa din sufragerie.

— Nu. M-am gândit la asta. Un sistem de alarmă nu m-ar face să mă simt în siguranță, ci ar fi încă o grijă pe cap. N-am să admit să-mi fie frică în propria mea casă.

— Dă-mi voie să mai insist puțin, înainte de a abandona subiectul. Crezi că a făcut-o cineva cunoscut? Ai vreun dușman?

— Nu, și nu, răspunse ea ridicând din umeri cu nepăsare, in timp ce punea la loc în jurul mesei scaunele cu spătare.

În minte, însă, auzi din nou cuvintele lui Willy: *Știe unde ești acum… Cin*e știa? Tatăl ei?

— Văd că te-am speriat, zise Max ridicându-i bărbia cu un deget. Ți se citește în ochi.

— Nu, nu sunt alarmată. Deconcertată, eventual, la gândul că s-ar putea să am dușmani. Proprietarii banali de magazine mici din orășelele statului Maryland n-ar trebui să aibă dușmani.

Degetul lui mare îi mângâie tandru obrazul.

— Tu nu ești banală.

Laine îşi lăsă buzele să se arcuiască, în timp ce ale lui coborau spre ele. N-avea idee, îşi spuse ea, cât de mult muncise, ca *să fie* banală.

Exact când mâinile lui îi cuprinseră şoldurile, sună mobilul.

— Aud cumva bătând clopotele? întrebă el.

Râzând uşor, Laine se retrase şi-şi scoase telefonul din buzunar.

— Alo? Bună, Angie.

În timp ce asculta, mută vaza ciobită puţin mai încolo pe servantă.

— *Ambele* piese? Dar e minunat! Ce a… M-hmm… Nu, ai făcut foarte bine. Se numeşte davenport fiindcă un asemenea birou mic a fost lucrat pentru un anume căpitan Davenport, pe la o mie opt sute, şi denumirea a prins – cred… Da, e totul bine… Serios, şi da, fii sigură că mă înviorează… îţi mulţumesc, Angie. Vorbim mai târziu.

— Credeam că un davenport e o canapea, spuse Max, după ce Laine îşi vârî telefonul la loc în buzunar.

— Este. Sau o mică sofa care se desface adesea ca un pat. Poate fi şi un birouaş în formă de ladă, deasupra cu o tăblie glisantă sau rabatabilă care creează spaţiu pentru genunchi.

— Hm. Omul, cât trăieşte, învaţă.

— Te-aş putea învăţa o mulţime de lucruri. Vrei să-ţi arăt care e diferenţa dintre un canterbury şi o comodă?

— Abia aştept.

Îl luă de mână, trăgându-l spre mica ei bibliotecă, unde putea ţine o scurtă lecţie despre antichităţi în timp ce făceau ordine.

Când gentlemanul înalt şi distins, cu mustaţă sură, tunsă elegant, intră la *Remember When,* Jenny tocmai se gândea ce să prepare pentru cină. Întrucât avea impresia că-i era foame *tot* timpul, gândul la mâncare era aproape la fel de satisfăcător ca şi consumul acesteia.

După marea vânzare a lui Angie, ritmul încetinise. Avusese câţiva vizitatori, iar doamna Gunt venise în fuga mare să vadă urciorul lotus şi să-l înhaţe. Apoi, în următoarea oră, Jenny şi Angie cam arseseră gazul de pomană şi începuse să se gândească să-i dea

drumul lui Angie mai devreme.

Auzind clopoţelul de la uşă, Jenny ridică privirea, mulţumită că mai venise un client care să-i alunge pentru un timp gândul de la cotletele de porc cu piure de cartofi.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Cred c-am să arunc doar o privire, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Interesant magazin. E al dumneavoastră?

— Nu, patroana nu e azi aici. Uitaţi-vă cât doriţi. Dacă aveţi întrebări sau nevoie de ajutor, să-mi spuneţi.

— Aşa voi face.

Bărbatul purta un costum aproape de aceeaşi culoare cu mustaţa. Părul des îi era tuns cu grijă. Costumul şi dunga subtilă a cravatei miroseau a bani. Vorbea destul de sacadat ca să dea de bănuit că era din Nord.

Instinctul de vânzătoare îi spunea lui Jenny că nu l-ar fi deranjat puţină conversaţie, în timp ce se uita prin magazin.

— Sunteţi în vizită la Angel's Gap?

— Am nişte afaceri prin zonă, zâmbi străinul, cu o expresie care-i adâncea obrajii supţi şi-i încălzea albastrul ochilor, făcând ca aerul distins să devină uşor sexy. E un oraş foarte prietenos.

— Într-adevăr.

— Şi atât de pitoresc! Minunat pentru afaceri, aş crede. Am şi eu un magazin.

Se aplecă să studieze vitrina cu bijuterii de familie.

— Bijuterii veritabile, spuse el, bătând cu degetul în geam. Vânzări, cumpărări… Foarte frumoase piese aveţi aici. Surprinzător, realmente, în afara zonei metropolitane.

— Vă mulţumesc. Laine e foarte exigentă cu articolele noastre.

— Laine?

— Laine Tavish, patroana.

— Mă întreb dacă nu cumva am mai auzit numele ăsta. S-ar putea chiar s-o fi întâlnit la vreo licitaţie. Ne învârtim într-o lume relativ mică.

— Se prea poate. Dacă staţi mai mult în oraş, aţi putea să mai treceţi. De obicei, e aici.

— Sigur am să mai vin. Spuneţi-mi, vindeţi şi pietre separate?

— Pietre?

La vederea privirii nedumerite a lui Jenny, omul înclină din cap.

— Cumpăr adesea pietre – nestemate – ca să le înlocuiesc pe cele pierdute din câte-o montură antică, ori pentru a reproduce o piesă veritabilă pentru un client.

— Aha… Nu, noi nu ţinem. De altfel, bijuteriile sunt doar o mică parte din stocul nostru.

— Mi-am dat seama.

Se întoarse, scrutând salonul de prezentare, până-n cele mai mici amănunte.

— Un amestec eclectic de stiluri şi perioade. Doamna Tavish face toate achiziţiile?

— Da, ea le face. E un mare noroc pentru noi să avem o persoană ca Laine în oraş. Magazinul şi-a format o reputaţie bună şi e înscris în mai multe ghiduri ale regiunii şi în revistele de antichităţi şi colecţii.

Necunoscutul se îndepărtă în direcţia unei mese pe care se aflau figurine de porţelan şi bronzuri mici.

— Deci, nu e localnică.

— În Gap nu te poţi numi localnic decât dacă ţi s-a născut aici cel puţin bunicul. Laine a venit încoace doar acum câţiva ani.

— Tavish, Tavish…

Omul se întoarse, privind-o cu ochii îngustaţi şi mângâindu-şi mustaţa.

— E o femeie înaltă, cam deşirată, cu păr blond, tuns foarte scurt? Poartă nişte ochelari mici şi negri?

— Nu, Laine e roşcată.

— Mda, mă rog, nu prea are importanţă. Splendidă piesă, zise el, ridicând o pisică de porţelan elegantă. Expediaţi?

— Desigur. Mi-ar face plăcere să… A, bună, iubitule! salută ea, căci intră Vince. Soţul meu, îi spuse ea clientului, făcându-i cu ochiul. Nu tuturor poliţiştilor le spun „iubitule“.

— Treceam pe-aici şi m-am gândit să intru să văd dacă a venit Laine. Vreau să văd ce mai face.

— Nu cred că mai vine astăzi. Nu-și mai vede capul de treburi. Casa lui Laine a fost spartă azi-noapte, explică ea.

— Doamne, dar 6 îngrozitor, comentă vizitatorul, ducându-și o mână la nodul cravatei. Piatra de culoare albastru-închis de pe degetul mic îi scânteie. A păţit cineva ceva?

— Nu, nu era acasă. Scuze, Vince, dumnealui e domnul… nu vă ştiu numele.

— Alexander mă numesc, Miles Alexander, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Vince.

— Vince Burger. O cunoaşteţi pe Laine?

— De fapt, tocmai încercam să stabilesc asta. Fac comerţ cu bijuterii vechi şi mă întrebam dacă nu cumva am întâlnit-o pe doamna Tavish pe circuit. Îmi pare rău de ce i s-a întâmplat. Mă interesează foarte mult pisica, îi spuse el lui Jenny, dar voi întârzia la întâlnirea din după-amiaza asta. Am să revin şi sper s-o cunosc şi pe doamna Tavish. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Burger.

— Jenny. Reveniţi oricând, adăugă ea, în timp ce Alexander pornea spre uşă.

Când rămaseră singuri în magazin, îi dădu lui Vince un ghiont în burtă.

— Te uitai la el de parcă ar fi suspect.

— Nu-i adevărat, replică Vince. Sunt doar curios, atâta tot, când văd un tip în costum spilcuit învârtindu-se prin magazin a doua zi după spargerea de la Laine.

— Mda, arăta ca un hoţ la drumul mare, nu-i aşa?

— OK, şi cum arată un hot la drumul mare?

— Altfel.

Se numea Alex Crew, dar avea acte falsificate perfect pe numele Miles Alexander şi pe alte câteva. Acum mergea cu pas vioi pe trotuarul în pantă. Trebuia să facă mişcare pentru a-și alunga mânia, furia ce ardea mocnit pentru că Laine Tavish nu fusese acolo unde sperase s-o găsească. Nu suporta decepţiile – de niciun fel. Plimbarea avea și un rol practic. Trebuia să studieze topografia

locurilor mergând pe jos, deşi avea în minte o hartă detaliată a oraşului Angel's Gap. Nu-i plăceau localităţile mici, nici peisajele înverzite ale munţilor din jur. Era un citadin deprins cu ritmul şi caracteristicile oraşului. Cu abundenţa semnelor de reper. Pentru odihnă şi relaxare prefera tropicele, cu brizele îmbălsămate, nopţile scăldate în razele lunii şi turişti bogaţi. Locul acesta era plin de ţopârlani, ca vânzătoarea însărcinată – probabil aşteptând al patrulea copil – şi fostul ei erou din echipa de fotbal al liceului devenit soţ şi poliţist al oraşului. Tipul arăta ca de-alde ăia care stau sâmbăta seara cu amicii şi vorbesc despre vremurile de glorie, sugând la bere sau şed în pădure aşteptând să pice vreun cerb, ca să-l împuşte şi să se simtă iar eroi. Crew dispreţuia genul ăsta de oameni şi pe femeile care-i aşteptau seara cu mâncarea caldă.

Tatăl lui fusese un asemenea om. Niciun dram de imaginaţie, nici vizionarism, nici gustul înşelătoriei. Bătrânul lui n-ar fi folosit niciun minut dacă Nu-l avea înscris în program. Şi cu ce se alesese? Cu o nevastă uzată care se plângea tot timpul, o cămăruţă într-o casă de mahala din Camden şi o înmormântare prematură.

După părerea lui Crew, viaţa tatălui său fusese o risipă jalnică. În ce-l privea, întotdeauna îşi dorise mai mult şi începuse să-şi ia ce-şi dorea de la doisprezece ani, când se strecura afară pe fereastra de la etaj. Şterpelise prima maşină la paisprezece ani, dar ambiţiile lui ţintiseră mereu mize mai mari şi mai strălucitoare. Îi plăcea să fure de la bogaţi, dar nu avea nimic de Robin Hood. Îi plăcea numai pentru că bogătaşii aveau lucruri mai bune, iar furându-le, luându-le, simţea că făcea şi el parte din crema societăţii.

Săvârşise primul omor la douăzeci şi doi de ani, şi cu toate că fusese nepremeditat – ghinionul îl făcuse pe nefericit să se întoarcă acasă mai devreme de la un spectacol de balet

— Nu avusese nicio aversiune faţă de luarea unei vieţi.

Acum avea patruzeci şi opt de ani şi-i plăceau vinul franţuzesc şi costumele italieneşti. Locuia într-o casă din Westchester de unde nevastă-sa fugise – luându-l şi pe fiul lor – chiar înainte de divorţ. Mai ţinea şi un apartament de lux lângă Central Park, unde dădea petreceri opulente când avea chef, o casă de weekend în Hamptons

şi una pe malul mării, la Grand Cayman. Toate titlurile de proprietate erau pe diferite nume.

Se descurcase de minune luând bunurile altora. Acum fura selectiv şi o făcea de peste un deceniu. Obiectele de artă şi pietrele preţioase erau specialităţile lui, cu câte o incursiune ocazională printre timbrele rare.

Acumulase câteva arestări, dar o singură condamnare – o pată pe cariera lui pentru care-l învinuia pe avocatul scump şi incompetent. Individul plătise, căci Crew îl omorâse în bătaie cu o ţeavă de plumb, la trei luni după eliberare. În accepţiunea lui, aceasta nu era nici pe departe de ajuns. Petrecuse douăzeci şi şase de luni după gratii, lipsit de libertate, înjosit şi umilit. Moartea idiotului de avocat nu putea să compenseze asta. De atunci trecuseră peste douăzeci de ani. Deşi mai fusese reţinut şi interogat de vreo două ori, nu mai fusese arestat. Singurul câştig al acelor luni de închisoare fusese timpul pentru gândire, evaluare şi analiză.

Nu-i era de ajuns să fure. Esenţialul era să fure bine şi să trăiască bine. Aşa că studiase, îşi dezvoltase creierul şi personalitatea multiplă. Ca să fure cu succes de la cei bogaţi, cel mai bine era să fie unul de-al lor, să acumuleze cunoştinţe şi să-şi formeze gustul, spre deosebire de căzăturile care putrezeau în puşcărie.

Pentru a fi primit în înalta societate, trebuia să-şi găsească, probabil, o soţie care să-l gireze cu originea ei. După părerea lui, succesul nu însemna să se caţăre pe ferestrele de la etaj, ci să-i dirijeze pe alţii s-o facă. Pe alţii, care puteau fi manipulaţi şi eliminaţi, la nevoie, deoarece tot ceea ce luau, îndrumaţi de el, îi aparţinea de drept numai lui.

Era deştept, răbdător şi nemilos.

Dacă făcea o greşeală pe parcurs, aceasta nu era niciodată imposibil de îndreptat. *Întotdeauna* îşi remedia greşelile. Idiotul de avocat, tâmpita care refuzase să se lase escrocată de câteva sute de mii de dolari, toţi stricaţii fără minte pe care-i angajase ori cu care se asociase în decursul carierei lui, plătiseră cu viaţa.

Big Jack O'Hara şi ridicolul ăla de Willy fuseseră două dintre greşeli. O eroare de judecată, se corectă Crew, în timp ce dădea

colţul, pornind înapoi spre hotel. Nu fuseseră chiar atât de proşti precum crezuse, când se folosise de ei ca să planifice şi să execute lovitura vieţii lui. Graalul lui, ţelul lui. *Al lui.*

Nu reuşea să înţeleagă nici acum cum se strecuraseră prin cursa pe care le-o întinsese şi scăpaseră cu prada. Reuşiseră să-l lase în urmă timp de o lună şi mai bine. Niciunul nu încercase să convertească produsul în bani – ceea ce era la fel de surprinzător. Crew nu încetase să le dea de urmă şi într-un sfârşit prinsese mirosul lui O'Hara. Totuşi, nu pe Jack reuşise să-l urmărească de la New York până-n munţii din Maryland, ci pe dihorul ăla neghiob de Willy.

N-ar fi trebuit să-l lase pe nemernic să-l vadă. Lua-le-ar dracu' de oraşe mici. Numai să dea nas în nas cu el pe stradă nu se aşteptase. Cum nu se aşteptase nici ca Willy s-o zbughească speriat ca un iepure, drept sub roţile unei maşini.

Fusese tentat să meargă prin ploaie până la grămada plină de sânge şi să-i dea un şut. Era în joc o miză de milioane de dolari, iar idiotul uitase să se asigure înainte de a se repezi pe stradă. Apoi, apăruse ea, ieşind în fugă din magazin. Roşcovana cea drăguţă, cu expresia şocată. Mai văzuse faţa aceea. N-o întâlnise niciodată, dar o văzuse. Big Jack avea fotografii şi-i plăcea să le scoată şi să le arate, după ce lua câteva beri la bord.

Fiica mea. Nu-i aşa că-i o frumuseţe? Şi deşteaptă, brici! A făcut colegiul, Lainie a mea.

Destul de deşteaptă, după părerea lui Crew, ca să-şi refacă viaţa într-un orăşel amărât, unde să poată plasa bunuri, să le transporte, să le predea. Era o formulă a naibii de bună.

Dacă Jack se gândea că-i putea pasa fiică-sii ceea ce-i aparţinea lui Alex Crew, pentru ca pe urmă să se poată retrage bogat la Rio, aşa cum îi plăcea adesea să se laude, îl aştepta o mare surpriză. Avea să ia înapoi ceea ce era al lui. Tot ce-i aparţinea lui, iar tatăl şi fiica urmau să plătească scump.

Intră în holul de la Wayfarer şi fu nevoit să-şi stăpânească un fior. Ambianţa i se părea aproape insuportabilă. Urcă pe scară până la etaj şi puse pe uşă plăcuţa „NU DERANJAŢI", căci dorea să stea

liniştit în timp ce-şi plănuia următoarea mişcare.

Trebuia să intre în legătură cu Laine Tavish – probabil sub numele de Miles Alexander, intermediar de bijuterii vechi. Se studie în oglindă şi dădu din cap. Alexander era un alias nou, la fel ca părul argintiu şi mustaţa. O'Hara îl cunoştea sub numele de Martin Lyle sau Gerald Benson, şi l-ar fi descris ca pe un om complet bărbierit, cu păr cărunt tuns foarte scurt.

Introducerea putea fi un flirt, căci îi plăcea compania femeilor. Interesul comun pentru bijuteriile veritabile fusese un adaos util. Mai bine să aştepte câteva zile, s-o cunoască de la distanţă, înainte de a face pasul următor.

Nu ascunsese prada la ea acasă, nici nu avusese acolo vreo cheie de seif ori casetă de depuneri, altfel Crew şi cei doi haidamaci pe care-i angajase pentru acea incursiune le-ar fi găsit.

Poate că se pripise făcându-i praf casa, dar fusese furios! şi absolut sigur că avea ceea ce-i aparţinea lui. Şi încă mai credea că avea prada sau că ştia unde se află. Cea mai bună atitudine avea să fie cea prietenoasă, poate chiar romantică.

Ea era acolo, Willy era tot acolo – fie şi mort. Nu se putea ca Jack O'Hara să se afle foarte departe.

Mulţumit de simplitatea planului, Crew se aşeză în faţa laptopului. Accesă câteva site-uri de bijuterii autentice şi începu să studieze.

Laine se trezi şi privi buimacă prin dormitor.

Ce oră era? Ce zi era? îşi adună părul la spate, în timp ce se ridica în capul oaselor, ca să se uite la ceas. Opt şi un sfert. Nu putea fi dimineaţa, căci afară era întuneric. Ce căuta în pat, la opt seara? *Pe* pat, se corectă ea, şi încă învelită cu şalul. Şi cu Henry sforăind pe podea, la picioarele patului.

Căscă, se întinse, apoi tresări brusc. Max! O, Doamne! O ajutase să facă ordine în camera de oaspeţi, apoi se înţeleseseră să ia cina în oraş. Sau s-o comande la pachet? Şi pe urmă, ce se întâmplase? îşi scormoni creierul adormit. Max dusese gunoiul jos, afară din casă, iar ea intrase în dormitor ca să se schimbe şi să se aranjeze. Se

aşezase pe pat pentru un minut. În regulă, se *întinsese* pe pat pentru un minut. Închisese ochii. Încercând doar să se relaxeze, iar acum se trezise din somn peste trei ore. Singură.

O acoperise cu şalul, constată ea cu un zâmbet tâmp, în timp ce-şi trecea o mână peste trup. Aprinsese lumina, ca să nu se trezească în întuneric. Vru să arunce şalul deoparte şi să se scoale, dar văzu biletul pus pe pernă, lângă ea.

Pari prea obosită ca să mă joc de-a Făt Frumos şi Frumoasa din Pădurea Adormită cu tine. Am încuiat peste tot, iar dulăul tău fioros te păzeşte. Somn uşor la noapte. Te sun mâine. Sau, mai bine, trec să te văd.

Max

— Ar putea fi mai bine de-atât? îl întrebă ea pe Henry, care continua să sforăie. Se culcă la loc, strângând biletul la piept. Perfecţiunea ar trebui să fie obligatoriu suspectă, dar, Dumnezeule, cât de mult îmi place! M-am săturat să tot fiu suspicioasă, temătoare şi singură.

Mai zăcu câteva clipe, zâmbind. Frumoasa Adormită nu mai dormea. Ba chiar, nici n-ar putea să fie mai trează, mai lucidă.

— Ştii cât timp a trecut de când n-am mai făcut nicio faptă necugetată? se întrebă.

Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră.

— A trecut aşa de mult. E timpul să jucăm la noroc.

Sări în picioare şi se repezi în baie, să dea drumul la duş. După o secundă de gândire, hotărî că o baie cu spumant era mult mai potrivită cu planurile ei. Avea timp s-o facă şi, după ce va da drumul la apă, se va uita printre lucruri ca să aleagă o ţinută cât mai potrivită pentru a-l seduce pe Max Gannon.

Turnă în cadă parfum de frezii, iar după baie petrecu douăzeci de minute încheiate fardându-se. Aproape la fel de mult dură până să se decidă dacă să-şi lase părul desfăcut sau să şi-l strângă. Alese a doua variantă, căci Max n-o văzuse încă aşa. Şi-l legă într-un colac larg care urma să se desfacă la cea mai mică provocare.

De astă dată alese rochița neagră. Îi era recunoscătoare lui Jenny pentru că în urmă cu câteva luni își făcuseră de cap la cumpărături și se aleseseră cu niște lenjerie incredibilă. Apoi, amintindu-și că Jenny își punea situația actuală pe seama acelei lenjerii, mai adăugă câteva prezervative pe lângă cele pe care le vârâse deja în poșetă. Avea în total o jumătate de duzină – număr care, hotărî ea, era atât precaut, cât și optimist.

Îmbrăcă peste rochie un cardigan de caşmir negru, subțire ca voalul, o toană ridicolă la care nu recurgea prea des. Aruncă o ultimă privire în oglindă, întorcându-se pe toate părțile.

— Dacă te refuză, declară ea, înseamnă că omenirea se duce de râpă.

Fluieră după câine, chemându-l s-o urmeze la parter. După o vizită la bucătărie, ca să ia o sticlă de vin, desprinse lesa lui Henry din cârligul de lângă ușa din spate.

— Vrei să vii la o plimbare? îl invită ea – întrebare care întotdeauna îl făcea să sară și să zburde înnebunit de bucurie. Te duc la Jenny. La noapte n-ai să dormi acasă – și mă rog la Dumnezeu să n-o fac nici eu. Dacă nu găsesc o cale de a mă descărca de fierbințelile astea, am să mor de combustie spontană.

Până să ajungă la mașină și să-i deschidă portiera, Henry făcu câteva ture. Apoi, sări înăuntru și se așeză rânjind pe scaunul din dreapta. Laine îi puse centura de siguranță.

— Nu sunt nici măcar nervoasă. Nu-mi vine să cred că nu-s nervoasă, când n-am mai făcut treaba asta de… în fine, n-are niciun rost să mă gândesc, că dacă mă gândesc, atunci am *să fiu nervoasă. Îmi* place cu adevărat. E o nebunie, fiindcă abia dacă-l cunosc, însă chiar îmi place, Henry.

Henry lătră, semn că o înțelegea sau doar că se bucura, în timp ce mașina pornea pe alee.

— Probabil n-o să se-aleagă nimic din asta, continuă ea. Vreau să zic, el locuiește la New York, iar eu, aici. Însă nu e nevoie să se aleagă ceva, nu-i așa? Nu trebuie să însemne iubire nemuritoare sau un angajament pe viață. Poate fi doar dorință, respect, afecțiune, și… și dorință. E foarte multă dorință la mijloc, și nu-i

nimic rău în asta. Şi am să tac din gură până reuşesc să mă stăpânesc.

Era aproape zece când intră pe aleea din faţa casei lui Jenny. Cam târziu, îşi spuse ea. Destul de târziu, ca să bată la uşa camerei de hotel a unui bărbat. Dar care oră era cea mai potrivită ca să-i bată unui bărbat la uşa camerei de hotel?

Jenny ieşi şi o porni spre ea pe alee. Laine desfăcu centura lui Henry şi aşteptă ca prietena ei să deschidă portiera din dreapta.

— Salut, Henry! Uite-l pe cavalerul meu de onoare, uite-l! Vince te aşteaptă.

— Îţi rămân datoare, spuse Laine, în timp ce Henry o lua la fugă spre casă.

— Aiurea. O şustă nocturnă, hmm?

— Nu mă întreba, şi n-am să-ţi spun.

Jenny se aplecă în maşină, atât de mult cât îi permitea burta.

— Faci mişto de mine?

— Da. Am să-ţi spun totul mâine. Îmi faci încă o favoare?

— Sigur, ce anume?

— Roagă-te, din toată inima, să am ce să-ţi spun.

— Am s-o fac, dar după cât de fabulos arăţi, rugăciunile mele şi-au primit deja răspunsul.

— OK. M-am dus.

— Şo pe el, scumpo.

Jenny închise portiera şi făcu un pas înapoi, în timp ce Laine pornea maşina.

— Tipul nu mai are nicio şansă, murmură ea, şi intră în casă să se joace cu Henry.

6

Lui Laine îi trecu prin minte că arăta ca o femeie ieşită la agăţat: rochia neagră decoltată, pantofii sexy, sticla de vin sub braţ. Dar nu era nicio problemă. Doar se *ducea* la agăţat sau, cel puţin, aşa spera, numai că bărbatul respectiv încă nu ştia. Şi dacă întâlnea pe drum vreo cunoştinţă? Mare lucru! Era adultă, celibatară şi fără obligaţii.

Avea dreptul la o noapte de sex sănătos şi lipsit de complicaţii inutile.

Se simţi totuşi mai uşurată când trecu prin holul de la Wayfarer fără să vadă niciun chip cunoscut. Apăsă pe butonul liftului şi se pomeni executând o tehnică de respiraţie relaxantă pe care o învăţase la un curs de yoga. Se întrerupse. Nu voia să se relaxeze. De relaxat, putea să se relaxeze şi mâine. În noaptea asta, îşi dorea în sânge acel sfârâit de cablu electric neizolat, acele furnicături ale muşchilor abdomenului, acel joc al fiorilor şi căldurii pe piele.

Când uşile ascensorului se deschiseră, intră în cabină şi apăsă pe butonul etajului unde stătea Max. În timp ce uşile se închideau, cele ale liftului alăturat se deschiseră şi din ascensor ieşi Alex Crew.

La biroul său, cu sonorul televizorului murmurând în surdină, ca să-i ţină de urât, Max îşi revedea însemnările şi-şi scria raportul zilnic. Ce-i drept, omisese câteva detalii. N-avea niciun rost să consemneze că se jucase cu câinele, că o sărutase pe Laine sau că o acoperise cu un şal în timp ce o privea cum doarme.

Niciuna dintre aceste informaţii nu era relevantă.

Descrise în detaliu pagubele, acţiunile şi reacţiile ei, precum şi propriile lui opinii faţă de actualul ei stil de viaţă. Trai simplu, de succes, într-un orăşel de provincie. Competentă în meserie, integrată în comunitate şi-n casa ei de pe coasta colinei.

Dar de unde avusese bani să cumpere acea casă şi să demareze afacerea? împrumutul pentru investiţie şi ipoteca pe care le accesase – într-un mod nu tocmai legal – nu corespundeau. Efectuase depuneri apreciabile – mai mult decât ar fi părut posibil, în mod logic, pentru o tânără care de la absolvirea colegiului câştigase un salariu constant, dar nu tocmai remarcabil.

Şi totuşi, nu era o sumă exorbitantă, reflectă el. Nimic ţipător. Nimic care să sugereze că ar fi existat undeva un copac mare cu bani din care picau milioane.

Avea o maşină bună, dar de condiţie medie – fabricaţie americană, trei ani vechime. Avea câteva obiecte de artă şi piese de mobilier în casă, dar aceasta era profesiunea ei, aşa că nu însemnau

mare lucru.

Garderoba, atâta cât o văzuse, denota bun-gust, un stil clasic, dar hainele nu erau scumpe, şi se potriveau de minune cu imaginea comerciantei de antichităţi necăsătorite, încununată de succes. Totul la ea corespundea cu această imagine.

Nu trăia pe picior mare. Nu arăta ca o infractoare – Max avea ochiul format pentru a-i recunoaşte pe asemenea inşi. Ce rost ar fi avut să-şi cumpere o casă în pădure, să aibă un câine urât, să deschidă o prăvălie pe Main Street, dacă nu aşa ceva îşi dorea de la viaţă?

O femeie cu calităţile ei ar fi putut să trăiască oriunde, să facă orice. Prin urmare, ea făcea exact ceea ce-şi dorea să facă.

Dar nici *asta* nu se potrivea.

Nu ştia ce să creadă despre ea, aici era problema. Se înclină pe spate cu scaunul, privind în tavan. De fiecare dată când se uita la ea, i se topeau creierii. Faţa aceea, vocea aceea

— Iisuse, *mirosul* acela al ei – aveau ceva care-l moleşea complet.

Poate că nu putea să vadă în ea o infractoare, pentru că nu voia s-o privească astfel. Nu-i mai sucise aşa minţile o femeie de… Ba nu, de fapt, niciodată nu-i mai sucise aşa minţile o femeie.

Prin urmare, pe plan atât practic, cât şi profesional, ar fi trebuit să mai reducă puţin contactele personale. Indiferent dacă părea sau nu cea mai bună cale de acces spre Jack O'Hara, nu se putea folosi de ea decât învingându-şi propriile sentimente.

Putea să inventeze un pretext şi să plece din oraş pentru câteva zile. Îşi putea stabili în apropiere o bază de unde să observe şi să înregistreze. Îşi putea folosi relaţiile şi legăturile, precum şi propriile talente de hacker, ca să scormonească tot mai adânc în viaţa lui Elaine O'Hara, cunoscută şi ca Laine Tavish.

Când va şti mai mult, se va decide cum să procedeze, între timp, însă, trebuia să păstreze o anumită distanţă care să-i asigure obiectivitatea. Gata cu cinele în doi, gata cu zilele petrecute la ea acasă, gata cu contactele fizice care nu puteau duce la nimic altceva decât la complicaţii.

A doua zi dimineaţă, urma să predea camera şi să-i dea lui Laine

un telefon scurt ca s-o anunţe că fusese chemat înapoi la New York şi că vor ţine legătura. Uşa rămânea deschisă, dar pe frontul personal bătea în retragere. Nimeni nu-şi poate face treaba eficient dacă orbecăie prin ceţuri sexuale.

Mulţumit de plan, Max se ridică în picioare. Hotărî să-şi împacheteze toate lucrurile încă din aceea seară, apoi să coboare pentru un păhărel înainte de culcare şi, în sfârşit, să încerce să-şi alunge, dormind, sentimentele care se intensificau mult prea repede şi nepotrivit înlăuntrul lui.

Bătaia în uşă îi distrase atenţia. Patul era făcut şi pe pernă erau câteva ciocolate mici cu mentă. Se aştepta să vadă un plic strecurându-se pe dedesubt. Deşi prefera să comunice aproape numai prin e-mail, clienţii lui insistau adesea ca instrucţiunile să fie trimise prin poşta obişnuită.

Văzând că nu apărea nimic, se duse la uşă, privi prin vizor. Şi fu cât pe ce să-şi înghită limba.

Ce naiba căuta la uşa lui? Şi ce purta pe ea? Iisuse Hristoase!

Se retrase, frecându-şi cu o mână faţa, apoi pieptul în dreptul inimii. Instinctul profesional i se activă suficient ca să-l facă să revină grăbit la birou, să închidă fişierele, să ascundă toate hârtiile şi să se uite dacă nu rămăsese la vedere nimic care să-l dea de gol.

O s-o invite jos în salon, asta o să facă. O va duce într-un loc public, să-i spună că fusese chemat înapoi, vor bea împreună un pahar şi gata.

Îşi trecu de câteva ori mâna prin păr, încercând să-şi alunge nervozitatea. Cu chiu, cu vai afişă o expresie pe care o considera credibilă, vag surprinsă, vag încântată, şi deschise uşa. Prin vizor, înfăţişarea ei nu-şi putuse face pe deplin efectul. Acum, limba pe care fusese gata să şi-o înghită aproape că i se rostogoli din gură, pentru a se desfăşura până la picioare.

Nu se putea concentra asupra rochiei ei, ci observă doar că era neagră şi scurtă şi lăsa să se vadă mai multe curbe decât cele ale unui traseu de Formula Unu. Avea picioarele mai lungi decât îşi imaginase, încălţate cu nişte pantofi negri cu tocuri foarte înalte.

Părul acela ca focul era strâns, iar ochii-i păreau mai albaştri şi

mai strălucitori ca oricând. Pe buze își dăduse cu ceva lucios și ademenitor de umed.

Dumnezeu să-l aibă în pază.

— M-am trezit.

— Văd. Văd că te-ai trezit.

— Pot să intru?

— A! Hmm…

Nu era în stare să dea un răspuns mai coerent de-atât, așa că făcu doar un pas înapoi. Când Laine trecu pe lângă el, mirosul ei îl ameți.

— N-am apucat să-ți mulțumesc, așa că m-am gândit s-o fac acum.

— Îți mulțumesc… Adică… pentru puțin… se corectă el, simțindu-se ca un imbecil.

Laine zâmbi și, ridicând sticla de vin, o legănă ușor.

— Ce zici de-un merlot?

— Zic că-i bunicel.

Laine fu nevoită să depună un mare efort de voință pentru a nu izbucni în râs. Exista altceva care s-o facă pe o femeie să se simtă femeie decât un bărbat care se uită la ea de parcă ar fi fost vrăjit? Păși spre el și se simți absolut măgulită când Max făcu un pas înapoi.

— Destul de bunicel ca să-l bem împreună?

— Împreună?

— Vinul.

— A…

Suferise vreo două lovituri în cap la viața lui. Adeseori, victima are aceeași senzație nebuloasă de ieșire din propriul trup care-l încerca pe el acum.

— Sigur, zise și luă sticla din mâna ei.

— Sigur. Sigur.

— Bine. Păi atunci…

— Păi, atunci…?

Se părea că între creierul și gura lui intervenise un anumit decalaj temporal.

— A, da. Ăăă… tirbușonul.

Aruncă o privire spre minibar, însă Laine își deschise poșeta.

— Încearcă-l pe ăsta, zise ea.

Îi oferea un tirbușon. O jumătate a mânerului reprezenta trupul unei femei goale, până la mijloc. Cealaltă jumătate era numai picioare.

— Drăguț, bâigui Max.

— Un kitsch, îl corectă ea. Am o colecție – mică… Drăguță cameră, adăugă. Un pat mare.

Se duse la fereastră și trase puțin draperiile.

— Pariez că priveliștea e minunată.

— A, da…

Conștientă că o sorbea din ochi, continuă să se uite pe fereastră, scoțându-și încet puloverul subțire. Auzi zgomotul înfundat al sticlei de vin pe lemn și se convinse că rochia își făcuse datoria. Din locul unde stătea el nu se vedea mare lucru – doar un spate gol, încadrat de puțin material negru strâns pe trup.

Făcu câțiva pași spre pat și luă de pe pernă una dintre tabletele de ciocolată.

— Mmm, cu mentă. Îmi permiți?

Max nu fu în stare decât să dea încet din cap. Dopul ieși din gâtul sticlei cu un pocnet. Parcă surprins, șopti cuvintele „O, Doamne!“ primele care-i năvăliră în minte când Laine desfăcu hârtia micii ciocolate și mușcă din ea.

Laine scoase un ușor geamăt sexy, lingându-se pe buze.

— Am auzit undeva că banii vorbesc, dar ciocolata cântă. Îmi place ideea.

Veni spre el și-i întinse spre buze cealaltă jumătate a tabletei.

— Tot împreună.

— Mă omori.

— Atunci, hai să bem și puțin vin, ca să mori fericit, zise ea și se așeză pe marginea patului, picior peste picior. Te-am întrerupt din lucru? se interesă ea.

— Rapoarte. Am să continuu mai târziu. *Când voi fi din nou în toate mințile,* adăugă el în gând.

Turnă vin într-un pahar și i-l întinse.

— A trecut ceva timp de când nu m-a mai învelit nimeni după ce adormeam. N-am vrut să cad din picioare în faţa ta, Max

— Ai avut o noapte grea, şi nici ziua n-a fost mai uşoară.

— Mult mai uşoară decât mă aşteptam, mulţumită ţie.

— Laine…

— Dă-mi voie să-ţi mulţumesc. Cu tine în casă, mi-a fost mai uşor să fac tot ceea ce aveam de făcut. Îmi place să-mi petrec timpul cu tine.

Sorbi încet din paharul cu vin şi continuă:

— Îmi place să te doresc şi să-mi închipui că şi tu mă doreşti pe mine.

— De-atâta dorinţă, mi se taie respiraţia şi nu mi se mai oxigenează creierul. Nu asta plănuisem.

— Nu-ţi vine niciodată să dai dracului planurile şi să-ţi urmezi impulsurile?

— Tot timpul.

Laine râse, îşi goli paharul şi se ridică să-şi toarne încă unul. După ce sorbi din el, pomi spre uşă.

— Eu n-o fac. Sau, foarte rar. Dar trebuie să respecţi excepţiile care confirmă regula.

Deschise uşa şi agăţă de clanţă cartonaşul cu NU DERANJAŢI, apoi o încuie şi se rezemă de ea.

— Dacă nu-ţi convine încotro ne îndreptăm, mai bine zi de pe-acum.

Max luă şi el o înghiţitură zdravănă de vin.

— N-am absolut nimic de spus.

— Cu atât mai bine, fiindcă eram pregătită să mă port dur.

Probabil că zâmbetul care apăruse pe chipul lui era tembel, dar puţin îi păsa.

— Serios?

Îl privi lung.

— Nu eram sigură că aş putea să lupt cinstit.

— Rochia asta e „luptă cinstită“ la tine?

— Ce spui, dom’le?

Luă o ultimă sorbitură de vin, apoi puse paharul deoparte.

— Atunci, o s-o dezbrac.

— Lasă-mă pe mine, te rog, îi ceru el, plimbându-şi un deget peste pielea albă ca laptele. Lasă-mă pe mine să ţi-o scot.

— Serveşte-te.

Max uită de orice profesionalism şi spirit practic. Uită de distanţa emoţională şi fizică despre care hotărâse că se potrivea cel mai bine cu necesităţile lui. Uită de tot şi toate, în afară de realitatea prezentului ei, de textura aproape lichid de gingaşă a pielii, de aroma îmbătătoare, de gustul fierbinte şi pârguit al gurii când o sărută.

Îl învălui cu totul – cu mirosul, cu gustul, până când ajunseră… până ajunse… la tot ce-şi putea el dori sau imagina.

Era o greşeală. S-o aibă acum, aşa, era o greşeală, însă conştiinţa acestui lucru nu făcea decât să adauge un irezistibil element de pericol, deosebit de excitant.

Îi trase breteaua rochiei de pe umăr şi-şi înfipse dinţii în came, iar când capul ei căzu pe spate, îşi croi drum în sus spre gâtul din care răsuna un tors ca de pisică.

— Ar fi ceva de spus despre planuri, totuşi… murmură el, dezgolindu-i şi celălalt umăr. Îmi făcusem tot felul de planuri cu tine.

— Speram.

Laine bâjbâi cu mâna după poşeta pe care şi-o lăsase pe pat.

— O să ai nevoie de ăsta, adăugă ea, scoţând un prezervativ.

— La un moment dat, o să am nevoie şi de un defibrilator cardiac, şi de un extinctor.

— Promisiuni, promisiuni…

Max zâmbi.

— Aş putea înnebuni de-a binelea după tine.

Îşi frecă buzele de ale ei.

— Asta-i una din alea care se cojesc ca o pieliţă? Rochia, vreau să zic.

— Aproape.

— Mama mă-sii, o preferinţă personală.

Se mişca încet, prelungind dezbrăcarea cu gura lipită de a ei,

până ajunseră amândoi să vibreze. Atunci se retrase și o luă de mână ca s-o sprijine în timp ce pășea afară din rochia căzută în jurul picioarelor.

Și o privi.

Purta pe dedesubt un soi de compleu fascinant, din mătase și dantelă, care-i susținea sânii obligându-i să se ridice, gata de a se revărsa afară. Mătasea neagră îi cobora în josul torsului, îngustată pe talie și mulată pe șolduri, pentru a se sfârși cu un mic portjartier cochet care-i susținea ciorapii negri, subțiri.

— Încerc să mă gândesc la o replică memorabilă, dar mi-e foarte greu căci mi-a fugit tot sângele din creier.

— Încearcă.

Întinse mâna și începu să-i descheie cămașa.

— Îmi place cum te uiți la mine. Am nimerit-o din prima. Mai ales cum te uiți la mine acum.

— Te văd chiar și când nu mă uit. Mi se întâmplă pentru prima dată și mă cam enervează.

— Poate că unii oameni sunt hărăziți să se vadă unul pe altul. Poate că de-asta se întâmplă totul atât de repede. De fapt puțin îmi pasă de ce.

Îi deschise cămașa, și-l cuprinse pe după gât.

— Puțin îmi pasă… repetă ea, strivindu-i buzele sub ale ei.

Nu știa decât că voia să simtă astfel mereu și mereu, să fie șocată de fiorii aceia excitanți, să tremure în torentul dogoritor al anticipării. Să cunoască puterea de a fi cucerit complet atenția și dorința unui bărbat – ale *acestui* bărbat.

Voia să fie nepăsătoare, să ia tot ce-și dorea, înfulecând lacom, măcar o dată în viață, și să se gândească numai la clipa aceea, cu toată plăcerea și pasiunea ei.

Când Max o răsuci în loc, își arcui spatele, ridicându-și brațele ca să-și unească mâinile după gâtul lui, și-l lăsă liber să-i cutreiere tot trupul – peste dantelă, mătase, piele. Max se ospăta din gâtul ei, din curba umărului, în timp ce mâinile lui o atingeau și o excitau. I se tăie respirația, apoi se revărsă într-un geamăt, când mâna lui i se strecură între coapse. I-o apăsă cu a ei, legănându-și șoldurile și

înălţându-se pe coama acelui val de voluptate fierbinte.

Se prăvăliră împreună pe aşternutul pregătit cu grijă, într-o luptă disperată de a se atinge, de a se gusta unul pe altul.

Părul ei se revărsase ca un foc orbitor pe albul cearşafului. Parfumul lui îi ameţea simţurile, până ajunse să se întrebe dacă avea să mai respire vreodată fără s-o absoarbă şi pe ea.

— Fă-mi ceva… şopti gura ei, flămândă, peste a lui. Fă-mi tot ce vrei…

Max era pierdut într-o furtună de nevoi şi rapacitate, înecându-se în dogoarea lor chiar în vreme ce se înfrupta din ea, şi ea din el. În timp ce se mişca dedesubtul lui, deasupra lui, împrejurul lui, Max devenea tot mai dur, într-o zbatere disperată de a căpăta din ce în ce mai mult. Plămânii ei urlau, inima-i galopa dureros, pielea i se încinsese atât de tare, încât părea să se topească de pe oase. Şi, Dumnezeule, era miraculos!

Mâinile lui erau atât de puternice, gura lui atât de hulpavă… Laine se desfăta cotropită. Degetele lui Max trăgeau şi smuceau copcile, încheietorile imposibil de mici, facând-o să râdă înăbuşit când îl auzea cum bâjbâia ocărând. Laine se sufocă şocată când se repezi într-însa şi o împinse peste margine.

Ea era cea care cerea totul – acum, acum, *acum!* Şi se arcuia şi se deschidea, strigând când se afunda în trupul ei. Vederea i se împăienjenea, galopul inimii i se opri. Apoi totul, totul deveni limpede precum cristalul, bătăile inimii scăpate de sub control, goana trupului, în timp ce se posedau unul pe altul.

Îi distingea chipul, liniile şi adânciturile, umbra bărbii nerase de dimineaţă, şi ochii, ochi de tigru, aţintiţi într-ai ei, devenind tot mai întunecoşi, tot mai opaci, în clipele dinainte de a-şi îngropa faţa în părul ei, pentru a se revărsa cu totul înăuntru.

Trupul îi era scăldat de sudoare, saturat de plăcere, iar mintea-i era calmă ca oglinda unui lac în toiul verii. Era prinsă sub trupul lui, încântată de el şi de sine însăşi. Îi auzea respiraţia întretăiată şi simţea o satisfacţie nespusă la gândul că ea era cauza. Jucându-se cu părul lui, închise ochii şi se lăsă să plutească.

— Tu, aia de jos… E totu-n regulă…? murmură el.
— Mă simt minunat, eu, asta de jos. Tu, ăla de sus, cum te lauzi?
— Oi fi eu paralizat, dar mă simt destul de bine.
Întoarse capul s-o atingă pe gât cu buzele.
— Laine.
Cu ochii închişi, Laine zâmbi.
— Max.
— Trebuie să-ţi spun… trebuie să-ţi spun, repetă el, atât pentru ea cât şi pentru sine, că nu mă aşteptasem la aşa ceva când am… primit misiunea asta.
— Îmi plac surprizele. Încetaseră să-mi placă, la un moment dat, dar îmi amintesc de ce-mi plăceau înainte. Fiindcă se întâmplă şi nimic mai mult.
— Dacă surpriza înseamnă să te găsesc la uşa mea cu o rochie neagră sexy pe tine, mor după ele.
— Dac-aş face-o încă o dată, n-ar mai fi surpriză, ar fi o reluare.
— Nu mă deranjează. Unde-i Henry?
— Henry?
Max se rezemă în cot, şi o privi.
— Nu l-ai lăsat acasă, aşa-i? După ceea ce s-a întâmplat aseară…
Acum nu mai erau străfulgerări fierbinţi, ci o căldură delicioasă. Era îngrijorat pentru un câine. Câinele ei. Pe orice bărbat care-şi făcea griji pentru un câine când era gol în pat cu o femeie îl plasa drept în capul listei ei cu eroi ai tuturor timpurilor. Îi trase capul spre al ei, ca să-l acopere cu sărutări.
— Nu, nu l-am lăsat singur. L-am dus la Jenny. Cum poţi fi atât de perfect? Mereu caut cusururi, la orice, dar tu eşti pur şi simplu…
Îşi apăsă buzele peste ale lui, într-un sărut prelung, zgomotos.
— Pur şi simplu perfect.
— Nu sunt perfect deloc.
Nu-i plăcea junghiul acela de vinovăţie. Era un sentiment pe care fie îl alunga, fie îl evita. Mai rău, conţinea şi îngrijorare. Ce-avea să creadă, cum urma să reacţioneze, când îi va descoperi defectele?
— Sunt egoist şi încăpăţânat, îi spuse el. Şi mai sunt…
— Oamenii egoişti nu intră în magazinele de antichităţi ca să

caute un cadou pentru mamele lor.

Junghiul deveni dureros.

— A fost un impuls.

— Vezi? O surpriză. N-am spus eu adineauri că-mi plac surprizele? Nu încerca să mă convingi că nu eşti perfect. În clipa asta sunt prea fericită cu tine ca să mă mai gândesc la altceva. Vai, te-am pus pe gânduri!

Îşi trecu mâinile peste spatele lui, dându-i o palmă amicală peste fund.

— Încearcă să continue cu jocurile şi distracţia, fata asta?

— Nu la asta mă gândeam. Deja e mai mult decât un simplu joc.

Inima i se poticni, dar privirea-i rămase îndreptată spre el.

— Aşa…?

— La *asta* nu mă aşteptam, Laine, răspunse Max coborându-şi capul, pentru a-i atinge buzele. Situaţia devine puţin mai complicată.

— Nu mă deranjează complicaţiile, Max. Ne putem face griji pentru ce este sau nu este, pentru ce-o să fie mâine, sau putem savura momentul. Şi unul pe celălalt. Singurul lucru de care sunt sigură e că astă-seară, când m-am trezit din somn în camera mea, am fost fericită fiindcă ştiam că voiam să fiu cu tine. De mult nu m-am mai simţit aşa.

— Fericită?

— Satisfăcută, mulţumită şi destul de fericită. Dar nu o fericire de să-mi vină să dansez prin casă. Aşa că, singurul lucru pe care mi l-ai putea spune ca să-mi complici cu adevărat situaţia ar fi că ai o soţie şi doi copii în Brooklyn.

— N-am. Sunt în Queens.

Laine îl ciupi, tare, apoi îl întoarse pe spate.

— Ha, ha. Ce-am mai râs.

— Fosta mea soţie stă în Brooklyn.

Laine îl încălecă, aruncându-şi părul pe spate.

— Ai fost cam ocupat, văd.

— Mă rog, tu colecţionezi tirbuşoane. Unii fac colecţie de femei. Actuala mea amantă e în Atlanta, dar mă gândesc să mă extind. Ai

putea fi bombonica mea din Maryland.

— Bombonică? Una din dorințele mele de-o viață a fost să devin bombonica unui bărbat. Unde trebuie să semnez?

Max se ridică în capul oaselor, cuprinzând-o cu brațele și ținând-o strâns. Complicații, își spuse el. Nici n-ar fi putut să le înșire pe toate. Așa că nu-i rămânea decât să le facă față. Și ei la fel. Dar nu în seara asta. În seara asta era hotărât să-i urmeze sfatul și să se simtă bine.

— Mai stai un timp? Nu pleca încă, Laine.

— Credeam că n-ai să mi-o mai ceri.

— Nu pleca.

În momentul când rosti aceste cuvinte, Max își dădu seama că niciodată nu i le mai spusese unei femei. Poate că era din cauza nesomnului și a epuizării sexuale… Poate că numai ea era cauza.

— E trecut de trei dimineața.

— Exact. Așa că, hai să ne culcăm. O să ne cuibărim aici ca două linguri și o să moțăim câteva ore. Apoi comandăm micul dejun.

— Pare minunat, dar trebuie să-ți cer din nou o amânare.

Își trase rochia pe ea, uitând de lenjerie, și-și alungă din minte orice gând despre moțăială.

— Atunci, culcă-te și atât.

— Trebuie să plec.

Făcu un pas de dans, chicotind, pentru a se feri când Max întinse mâna s-o prindă.

— Trebuie să ajung acasă, să dorm vreo două ore, să mă schimb, să vin înapoi în oraș, să-l iau pe Henry, să-l duc acasă, și pe urmă să mă duc la magazin.

— Dacă rămâi aici, poți să-l iei pe Henry în drum spre casă, și să faci un dus-întors mai puțin.

— Da, și să alimentez moara bârfelor ca să aibă ce măcina până la Crăciun. Când o femeie iese dintr-un hotel, în zorii zilei, îmbrăcată cu o rochie ca asta, toți întorc capul după ea. Mai ales în Gap.

— Îți împrumut o cămașă.

— Mă duc, zise ea, îndesându-şi lenjeria în poşetă. Dar, dacă vrei să iei cina cu mine diseară…

— Zi ora şi locul.

— La opt, la mine. Gătesc eu.

— Găteşti? Clipi din ochi încet. Mâncare?

— Nu, mă gândeam să coc un complot subversiv contra guvernului. Sigur că mâncare.

Se întoarse spre oglindă, scoase o mică perie din poşeta umflată şi începu să şi-o treacă prin păr.

— Ce ţi-ar plăcea?

Max nu făcea altceva decât s-o privească.

— Mâncare?

— Am să mă gândesc eu la ceva.

Convinsă că arăta cât de cât acceptabil, îşi puse peria la loc în geantă şi se apropie de pat şi-l sărută uşor.

— Ne vedem diseară, mai zise ea şi ieşi.

După ce închise uşa în urma ei, Max rămase pe loc privind spre uşă, cu gustul ei încă pe buze. Nu avea niciun sens. Nici ceea ce se întâmplase între ei, nici ce simţea pentru Laine, nici cine era ea. O descifrase bine. *Niciodată* nu înţelesese pe cineva atât de bine, şi asta n-avea nicio legătură cu glandele.

Dacă Laine Tavish era implicată într-o lovitură de milioane de dolari, era gata să-şi mănânce autorizaţia de detectiv. Asta nu explica de ce venise Willy Young s-o vadă. Nu explica nici de ce era mort. Şi nici de ce-i fusese devastată casa.

Dar existau explicaţii pentru toate, şi avea să le scoată la iveală. Se pricepea. După ce o exonera şi îşi satisfăcea clientul avea să-i spună totul.

Probabil va fi puţin supărată.

Bagă-ţi minţile-n cap, Gannon, îşi spuse. Fii sincer, o să se supere foc. Da’ o să-i treacă.

Se pricepea şi să împace oamenii.

Cel mai potrivit mod pentru a ieşi din încurcătura în care intrase era acela de a proceda logic. Logica îi spunea că Elaine, fiica lui Jack O’Hara, retezase orice legături cu acesta, îşi schimbase numele, îşi

ajustase trecutul şi începuse o viaţă nouă. Toate indicau asta, inclusiv propriile lui instincte. Nu însemna însă că Big Jack, Willy sau oricare dintre asociaţii lor nu ştiu unde se află Laine. Nu însemna că, ocazional, n-o contactau sau că măcar încercau s-o contacteze.

Şi, OK, finanţele ei încă-i păreau cam suspecte, dar avea s-o rezolve şi pe asta. Câteva mii pe ici, pe colo, ca să plătească avansul unei case sau să se lanseze în afaceri nu însemnau nimic în comparaţie cu o parte din douăzeci şi opt de milioane de dolari şi ceva mărunţiş.

Poate că Willy îi dăduse de urmă ca să-i ceară ajutorul, să găsească un loc unde să ascundă ceva, ori să-i transmită un mesaj de la tatăl ei. Indiferent în ce scop venise, acum era mort şi nici dracu' nu mai putea obţine un răspuns de la el. Şi oricum n-avea să-şi mai încaseze niciodată partea.

Asta nu ridica miza considerabil?

Laine nu avea în casă nimic pentru care să merite să-şi facă griji. Nu încăpea nicio îndoială. Chiar dacă spărgătorilor le scăpase ceva, ea n-ar fi lăsat casa nepăzită noaptea, ca să se dea-n bărci cu el, dacă avea ceva important ascuns acolo.

Asta însemna că nu avea nimic. Se afla în Angel's Gap când se furaseră pietrele. Pentru numele lui Dumnezeu, abia împlinise zece ani când ieşise de sub tutela şi influenţa lui Big Jack. Dar ca s-o disculpe şi să-i taie numele de pe toate listele, trebuia să fie sigur. Ceea ce însemna să se uite cu atenţie prin magazinul ei. Cu cât o făcea mai repede, cu atât puteau merge înainte mai curând. Se uită la ceas şi aprecie că mai avea trei ore până să se lumineze de ziuă.

Putea foarte bine să înceapă.

7

Max se mira că o persoană care avea acelaşi ADN cu un hoţ îşi proteja propriul magazin numai cu încuietori standard şi o sărăcie de sistem de alarmă pe care-l putea păcăli şi un copil de

doisprezece ani, folosindu-şi imaginaţia şi un cuţit din Armata Elveţiană.

Dacă această… relaţie dintre ei devenea serioasă, trebuia să aibă o discuţie ca de la om la om cu Laine despre securitatea casei şi a firmei. Poate că un magazin dintr-un orăşel ca acela nu avea nevoie de gratii solide, porţi electronice şi camere video de supraveghere, însă ea nu se deranjase să-şi monteze nici măcar nişte lămpi de serviciu, înăuntru sau afară. Cât despre uşă, era jalnică. Dacă el ar fi fost un hoţ pe care nu-l interesau fineţurile, putea s-o deschidă cu două şuturi zdravene. Aşa-zisul sistem de alarmă făcea ca o pătrundere prin efracţie în timpul nopţii să fie jenant de uşoară.

Max trecu de el şi forţă broasca de la uşa din spate, pentru cazul că vreun localnic suferind de insomnie se hotăra să facă o plimbare pe Market Street înainte de crăpatul zorilor. Venise pe jos de la hotel, fară grabă, ocolind cvartalul.

Simplul fapt că o acţiune era atât de uşoară, nu însemna că îşi putea permite să fie imprudent.

În oraş domnea destulă linişte ca să audă murmurul unui cuptor intrând în funcţiune, într-o clădire şi şuieratul prelung, trist, al unui marfar care trecea prin apropiere. Nu existau beţivi, nici drogaţi, nici vagabonzi, nici prostituate sau altă faună a străzilor care să populeze noaptea ceea ce-ar fi trecut drept mahalalele din Angel's Gap. Nu putea să nu se întrebe dacă se afla într-adevăr în America sau nimerise într-o ilustrată editată de camera locală de comerţ.

Stâlpii înşiraţi în lungul trotuarului aveau felinare de modă veche, toate aprinse. Fiecare vitrină era făcută din sticlă simplă. La fel ca *Remember When,* niciun magazin nu avea gratii sau uşă securizată. Max se întreba dacă nu aruncase nimeni vreodată o cărămidă printr-un geam, ca să se autoservească din vitrină înainte de a o tuli? Oare nimeni nu dăduse un şut în uşă pentru un jaf rapid? Pur şi simplu i se părea anormal.

Lui Max îi veniră în minte străzile din New York, dimineaţa la ora trei şi treizeci şi şapte de minute. Acolo găseai acţiune sau primejdii, dacă-ţi ardea de una sau de alta. Circulau pietoni, maşini şi toate magazinele erau ferecate pentru noapte. Oare rata

criminalităţii pe cap de locuitor era mai mare numai fiindcă oamenii se aşteptau la aşa ceva?

Era o teorie interesantă, şi merita s-o analizeze, când va avea puţin timp. Deocamdată însă, rezolvase cu alarma şi încuietorile, aşa că deschise uşa din spate a magazinului *Remember When.*

Va petrece înăuntru maximum o oră, se hotărî el, după care se va întoarce la hotel, ca să tragă un pui de somn. La ora la care se trezeau cei din New York, îşi va contacta clientul ca să-i raporteze că toate indiciile sugerau neimplicarea cu bună ştiinţă a lui Laine Tavish. Aceasta avea să-i dea şi lui libertatea de a-i explica şi ei cum stau lucrurile. Apoi, după ce o va ajuta să-i treacă supărarea, îi va pune câteva întrebări. Presimţea că era o sursă excelentă pentru a da de urma lui

Big Jack şi a diamantelor şi a-şi încasa recompensa pentru că le găsise.

Închise încet uşa în urma lui, dădu să-şi aprindă creionul-lantemă, dar în locul razei înguste, se pomeni cu o explozie de lumină în cap.

Max îşi reveni în beznă, cu capul bubuindu-i la fel de violent, ca atunci când micul lui nepot cânta la capace de cratiţe. Reuşi să se întoarcă pe… spate, probabil. După cum i se învârtea şi-i vâjâia capul, nu putea fi sigur.

Ridică o mână ca să-şi pipăie capul şi simţi ceva cald şi umed. Asta făcu ca durerea să fie înlocuită de furie. Era destul de rău că fusese atacat şi doborât la pământ, dar asta nici nu se compara cu o afurisită de vizită la urgenţă, ca să-şi pună copci.

Deşi încă nu-şi revenise, reuşi totuşi să se ridice în şezut. Deoarece capul, despre care acum era sigur că stătea în poziţie normală, ameninţa să-i cadă de pe umeri, şi-l rezemă în mâini până se simţi puţin mai sigur pe sine.

Trebuia să se ridice, să aprindă o lumină, să vadă în ce situaţie era şi să înţeleagă ce naiba i se întâmplase. Îşi şterse sângele, deschise ochii şi se uită încruntat la uşa din spate, care era deschisă. Cel care-l lovise plecase de mult. Începu să se ridice în

picioare, cu intenţia de a arunca repede o privire prin jur, înainte de a-i urma exemplul agresorului.

Deodată, uşa se umplu de silueta unui poliţist.

Max îl privi lung pe Vince Burger şi revolverul din dotare îndreptat spre el şi spuse:

— Ei, la naiba!

— Ascultă, poţi să mă umfli pentru intrare prin efracţie. Am s-o rezolv, deşi nu va fi uşor. Dar…

— Te-am şi umflat pentru intrarea prin efracţie.

Vince îşi înclină pe spate scaunul de la birou, zâmbindu-i iară chef lui Max, care stătea pe celălalt scaun din secţie, cu cătuşele la mâini.

Acum nu mai arată a orăşean şi nu mai e aşa de ţanţoş, îşi spuse Vince, privind bandajul de la tâmplă şi cucuiul vizibil în frunte.

— Deci, avem o tentativă de jaf…

— Nu furam nimic, la naiba, o ştii foarte bine.

— A, deci intri tu aşa, în magazine, la miezul nopţii, ca să arunci o privire. Ca şi cum ai admira vitrinele, da' pe dinăuntru.

Vince ridică o pungă de probe şi o scutură, făcând să zăngăne instrumentele de spărgător ale lui Max.

— Pe astea le iei cu tine în caz că ai de făcut unele mici reparaţii casnice?

— Ascultă…

— Pot să te umflu şi pentru posesie de unelte de spărgător.

— E un afurisit de APD Oricine are un APD.

— Eu n-am.

— Ce surpriză, comentă acru Max. Aveam motive să intru în magazinul lui Laine.

— Spargi magazinele şi casele tuturor femeilor cu care-ţi dai întâlnire?

— Casa nu i-am spart-o, e simplu, Watson, a făcut-o cel care a intrat în magazin înaintea mea şi care mi-a dat în cap. Vrei s-o protejezi, şi te înţeleg, dar…

— Poţi fi sigur.

Ochii de băiat bun ai lui Vince deveniră duri.

— Mi-e prietenă. Mi-e bună prietenă, şi nu-mi convine ca orice bou de la New York să le facă probleme prietenilor mei.

— Sunt un bou din Georgia, de fapt. La New York locuiesc doar. Efectuez o anchetă pentru un client. O anchetă privată.

— Așa zici tu, da' nu ți-am găsit nicio legitimație.

— Nici portofelul nu mi l-ai găsit, se răsti Max, fiindcă mi l-a luat ăla de m-a pocnit. Ce mama mă-sii, Burger…

— Te rog să nu înjuri în biroul meu.

Ajuns la capătul răbdării, Max îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

— N-am cerut un avocat, dar am să te implor, cu lacrimi în ochi dacă e nevoie, să-mi dai măcar o aspirină.

Vince deschise un sertar al biroului şi scoase un flacon. Poate că trânti sertarul doar ca să aibă satisfacţia de a-l vedea pe Max tresărind şi strâmbându-se, căci se săltă de pe scaun şi umplu un pahar cu apă.

— Ştii că sunt ceea ce-ţi spun, insistă Max, luând pastilele, după care le înghiţi cu apa şi se rugă ca acestea să bată recordul olimpic la înot prin sângele lui. M-ai verificat. Ştii că sunt detectiv autorizat. Ştii că am fost poliţist. Şi-n timp ce tu-ţi pierzi vremea şi te distrezi trăgându-mi şuturi la boaşe, cel care a fost la ea se dă iar la fund. Trebuie să…

— Nu mă-nvăţa tu pe mine ce trebuie să fac.

Tonul lui Vince era destul de blând pentru ca Max să respecte furia rece pe care o ascundea, mai ales că stătea pe un scaun, cu cătuşe la mâini.

— I-ai spus lui Laine toate astea? Că ai fost copoi, că te-ai privatizat şi că ai venit aici să lucrezi la un caz?

Am noroc, îşi zise Max, că am dat peste varianta Norman Rockwell a poliţistului de provincie constipat.

— Vorbim despre relaţia mea cu Laine sau despre faptul că am intrat în magazinul ei?

— Şase la unu pentru mine. La ce caz lucrezi?

— Nu-ţi pot da niciun detaliu până nu vorbesc cu clientul meu.

După toate probabilităţile, clientul n-avea să se bucure că Max fusese arestat în timp ce fenta subtilităţile legii. Nu pentru că le fentase, ci fiindcă se lăsase prins. Dar asta era altă problemă.

— Ascultă, când am intrat eu în magazin era cineva acolo şi acelaşi cineva a dat peste cap şi casa lui Laine. De ea trebuie să ne preocupăm acum. Trebuie să trimiţi un ajutor de şerif la ea acasă şi să te asiguri că…

— Dacă mă-nveţi cum să-mi fac meseria, te asigur că nu mă faci să fiu mai binevoitor cu tine.

— Puţin îmi pasă dacă vrei sau nu să mă inviţi la balul de absolvire. Laine are nevoie de protecţie.

— Cu asta, ai făcut o treabă grozavă, replică Vince, lăsându-şi greutatea pe marginea biroului, semn că se pregătea pentru o şuetă prelungită, ca între prieteni, după cum observă abătut Max. Ciudat, cum ai apărut de la New York imediat după ce m-am pomenit eu c-un tip tot din New York la morgă?

— Mda, încă se mai amuza. Opt milioane de oameni în New York, plus-minus unul, i-o întoarse rece Max. Mi se pare rezonabil ca unii dintre ei să mai treacă şi pe-aici, din când în când.

— Cred că eu nu mă simt prea rezonabil. Uite cum văd eu situaţia: un tip iese din magazinul lui Laine, se sperie, fuge în stradă şi moare. Apari tu, o convingi pe Laine să ia cina cu tine, şi-n timp ce te dai la ea, cineva-i sparge şi-i devastează casa. După care, ce să vezi, apari la ea-n magazin dimineaţa la ora trei, cu nişte instrumente de spărgător la tine. Ce sperai să găseşti, Gannon?

— Liniştea sufletească.

— Îţi doresc succes, replică Vince, în timp ce un ropot de paşi grăbiţi se auzea pe culoare.

În cameră intră Laine. Purta un trening şi avea părul legat la spate într-o coadă de cal care-i lăsa conturul feţei expus. Sub ochi i se vedeau cearcănele de nesomn, iar în ochi îngrijorarea şi nedumerirea.

— Ce se întâmplă? A venit Jenny la mine şi mi-a spus că sunt probleme la magazin şi să vin direct aici să te întreb. Ce fel de probleme? Ce s-a…

Văzând cătușele se opri brusc, privindu-le țintă, apoi ridică încet ochii spre chipul lui Max.

— Ce-i asta?

— Laine…

— Mai bine taci un minut, îl preveni Vince. A avut loc o spargere la magazin, îi spuse el lui Laine. Din câte-am putut să văd, nu s-au produs pagube. Trebuie să te uiți și tu dacă nu ți-a dispărut ceva.

— Înțeleg…

Ar fi vrut să se așeze, dar nu făcu decât să se rezeme cu mâna de spătarul unui scaun.

— Ba nu, nu prea înțeleg, continuă ea. De ce i-ai pus cătușele lui Max?

— Am primit un telefon anonim că la *Remember When* avea loc o spargere. Când am ajuns acolo, l-am găsit pe el. Înăuntru. Cu un set de șperacluri de toată frumusețea.

Laine trase aer în piept, apoi expiră prelung și întoarse capul spre Max.

— Mi-ai spart magazinul?

— Nu. Adică, tehnic vorbind, da… Dar după ce o făcuse altul. Cineva care m-a lovit în cap și apoi a sunat la poliție ca să mă înfunde pe mine.

Laine îi privi bandajul de la tâmplă, dar îngrijorarea din ochii ei fusese deja înlocuită de răceală.

— Asta nu explică ce căutai acolo în toiul nopții.

După ce am plecat din patul tău, adăugă ea în sinea ei.

După ce-mi petrecusem noaptea în patul tău.

— Pot să-ți explic. Trebuie să vorbim între patru ochi. Doar zece minute. Acordă-mi zece minute.

— Aș vrea să aud. Vince, pot vorbi singură cu el?

— Nu ți-aș recomanda.

— Sunt detectiv autorizat. Știe și el, arătă Max cu degetul spre Vince. Am un caz și un client, și urmăresc niște piste. N-am dreptul să spun mai mult de-atât.

— Atunci, îți pierzi vremea, zise Vince.

— Zece minute, Laine.

Un detectiv. Un caz. În timpul care-i fusese necesar ca să perceapă informaţiile, Laine îl adăugase şi pe tatăl ei în combinaţie. Durerea, furia şi resemnarea o răscoleau, dar niciuna dintre ele nu se manifesta.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ne laşi puţin, Vince. E ceva personal.

— Am bănuit şi eu atâta lucru, răspunse poliţistul, ridicându-se în picioare. Ia-o ca pe-o favoare pentru tine. Fii atent, adăugă el privindu-l pe Max, altfel o să mai ai şi nişte vânătăi noi, pe lângă cele vechi.

Max aşteptă ca uşa să se închidă.

— Ai prieteni foarte protectori, zise el.

— Cât din cele zece minute vrei să iroseşti cu observaţii irelevante?

— Poţi să stai jos?

— Aş putea, dar nu vreau.

Laine se duse la filtrul de cafea al lui Vince. Trebuia să-şi ocupe mâinile cu ceva, pentru a nu ceda impulsului de a-l lua la pumni.

— Care ţi-e jocul, Max?

— Lucrez pentru Reliance Insurance. Spunându-ţi asta înainte de a obţine aprobarea clientului, încalc o regulă.

— Serios? Se pare că nu ţi-a prea păsat de regula care spune că nu e bine să intri cu forţa-n magazinul meu, după câteva ore de sex cu mine.

— Nu ştiam… Nu mă aşteptam… Pot să-mi prezint scuzele, dar pentru tine n-ar însemna nimic, şi n-ar scuza cele petrecute.

— Poftim, am ajuns şi-aici. Laine sorbi din cafeaua neagră şi amară. Măcar în privinţa asta ne înţelegem.

— Poţi să te superi pe mine, dacă vrei…

— Vai, dar îţi mulţumesc! Da, cred c-aşa voi face.

— Dar trebuie să treci peste asta. Laine, ai o problemă.

Înălţând din sprâncene, Laine îi privi semnificativ cătuşele.

— *Eu* am o problemă?

— Câţi oameni ştiu că tu eşti Elaine O'Hara?

Nici nu clipi. Max nu se aşteptase să aibă un asemenea sânge

rece.

— Tu ai fi unul, se pare. Prefer să nu folosesc acel nume. L-am preluat de mult pe al tatălui meu vitreg. Și nu văd de ce te privește asta. Mai bine să ne întoarcem la faptul că, la o oră după ce zăceam goi unul în brațele celuilalt, ai fost arestat pentru că mi-ai spart magazinul.

Vinovăția care se citi pe chipul lui nu-i oferi prea multă satisfacție.

— N-are nicio legătură una cu alta.

Dând din cap, Laine puse ceașca jos.

— Cu răspunsuri ca ăsta, nici n-avem nevoie de cele zece minute acordate.

— Willy Young a murit în fața magazinului tău, spuse Max, în timp ce Laine făcea un pas spre ușă. A murit, după cum declară martorii, în brațele tale. Nu se poate să nu-l fi recunoscut.

Masca de indiferență lăsa să se întrezărească durerea, dar Laine se reculese imediat.

— Sună mai mult a interogatoriu decât a explicație. Nu mă interesează să răspund la întrebările unui om care m-a mințit, care s-a folosit de mine. Deci, poți începe prin a-mi spune ce faci aici și ce vrei, altfel îl chem pe Vince înapoi și depun plângere penală.

Max așteptă un moment, pentru a se convinge că ea vorbea serios. Avea să-l dea deoparte, să încuie ușa și să plece. Nu era nevoie de mai mult ca să înțeleagă că mai degrabă ar fi renunțat la slujbă, decât să lase să se întâmple așa ceva.

— Am intrat în magazinul tău ca să te pot disculpa și să-i raportez clientului meu că nu ești implicată, și ca urmare să-ți pot spune adevărul.

— Implicată în ce? Adevărul despre ce?

— Stai naibii jos, un minut măcar! M-am săturat să-mi tot sucesc gâtul după tine.

Laine se așeză.

— Poftim. E bine așa?

— Acum șase săptămâni, de la sediul International Jewelry Exchange din New York City au dispărut niște diamante evaluate și

asigurate de Reliance pentru douăzeci şi opt şi ceva milioane de dolari. Două zile mai târziu, trupul lui Jerome Myers, un comerciant de pietre preţioase care avea biroul în aceeaşi clădire, a fost găsit pe un şantier de construcţii din New Jersey. Ancheta a stabilit că fusese complicele din interior. S-a mai stabilit şi că era asociat cu Willy Young şi Jack O'Hara.

— Stai o clipă, stai… Vrei să spui că-l crezi pe tatăl meu implicat într-un furt de peste douăzeci şi opt de milioane? De mili*oane? Că* a avut ceva de-a face cu o crimă? Primul lucru e ridicol, iar al doilea, imposibil. Jack O'Hara avea visuri mari, dar comitea furtişaguri mărunte şi n-a făcut niciodată rău cuiva.

— Oamenii se mai şi schimbă.

— Nu chiar atât de mult.

— Poliţia nu are destule date ca să-i acuze pe Jack şi Willy, dar ar dori să discute cu ei. Întrucât Willy n-o să mai discute cu nimeni, rămâne Big Jack. Companiile de asigurări se enervează foarte tare când trebuie să plătească despăgubiri mari.

— Şi aici intervine rolul tău.

— Eu am o libertate de acţiune mai mare decât poliţiştii şi un cont de cheltuieli mai substanţial.

— Şi un onorariu mai mare, adăugă ea. Cât primeşti?

— Cinci la sută din suma recuperată.

— Deci, în cazul de faţă, dacă aduci înapoi cele douăzeci şi opt şi ceva de milioane, bagi în buzunar – ochii i se îngustară, în timp ce calcula – un milion frumuşel, plus patru sute douăzeci de mii. Nu-i rău deloc.

— Mi se cuvine. Muncesc ore-n şir pentru asta. Ştiu că Jack şi Willy au fost implicaţi, la fel cum ştiu şi că a mai fost şi un al treilea.

— Eu? Ar fi râs, dacă n-ar fi fost atât de furioasă. Deci, ce-am făcut, mi-am pus costumul negru de pisică şi boneta, am tras o fugă până la New York, am furat pietre de milioane, mi-am luat partea şi m-am întors acasă să-i dau de mâncare câinelui?

— Nu. Nu că n-ai arăta bine într-un costum de pisică. Alex Crew. Îţi spune ceva numele?

— Nu.

— Atât comerciantul, cât şi tatăl tău se întâlniseră cu el înainte de lovitură. Nu e un ageamiu. Ca să nu pierdem timpul, să zicem doar că nu-i un băiat de treabă, iar dacă a pus ochii pe tine, înseamnă că eşti în pericol.

— De ce să pună ochii pe mine?

— Fiindcă eşti fiica lui Jack, iar Willy a murit la câteva minute după ce vorbise cu tine. Ce ţi-a spus, Laine?

— Nu mi-a spus nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, ultima dată când l-am văzut eram un copil. Nici măcar nu l-am recunoscut, până… Nu ştiam cine era, când a intrat. Eşti pe o pistă greşită, Max. Jack O'Hara habar n-ar avea cum să organizeze şi să execute o lovitură ca asta şi, dacă prin cine ştie ce minune a participat şi el, s-a dus de mult, cu partea lui cu tot. Nici n-ar şti ce să facă cu atâţia bani.

— Atunci, ce-a căutat Willy aici? Ce l-a speriat? De ce au fost sparte casa şi magazinul tău? Cel care-a intrat la tine în casă căuta ceva. Probabil că a făcut acelaşi lucru, sau voia să-l facă, şi în magazin, când l-am întrerupt eu. Eşti prea inteligentă ca să nu deduci şi singură.

— Dacă mă urmăreşte cineva, probabil o face din cauză că tu l-ai atras încoace. Nu ascund nimic la mine. N-am mai vorbit cu tatăl meu de peste cinci ani şi nu l-am văzut de şi mai mult timp. Mi-am făurit aici o viaţă normală şi am să mi-o trăiesc mai departe. N-am să te las nici pe tine, nici pe tatăl meu şi nici pe cine ştie cine-o fi al treilea să mi-o distrugă. Se ridică în picioare. Am să-ţi scot cătuşele şi-am să te scap din încurcătura asta cu Vince. În schimb, ai să mă laşi dracului în pace.

— Laine…

— Taci din gură! Am trecut peste o regulă şi mi-am urmat instinctele cu tine. Aşa-mi trebuie.

Se duse la uşă şi-i adresă lui Vince un zâmbet plictisit.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Aş vrea să-i dai drumul lui Max.

— Fiindcă…?

— A fost o neînţelegere prostească, Vince, în mare parte din vina

mea. Max a încercat să mă convingă că aveam nevoie de un sistem de securitate mai bun la magazin, iar eu am zis că nu. Ne-am cam certat şi a intrat cu forţa ca să-mi demonstreze că nu aveam dreptate.

— Iubito, o bătu uşurel pe obraz Vince, cu mâna lui mare. Las-o baltă.

— Aş prefera să scrii aşa în raport, dacă trebuie neapărat să-l scrii. Şi lasă-l să plece. N-are niciun rost să-l dăm în judecată, deoarece îşi va folosi autorizaţia de detectiv, averea clientului şi toţi avocaţii lor sclifosiţi, ca să ne dea peste nas.

— Trebuie să ştiu despre ce e vorba, Laine.

— Ai dreptate.

Temelia solidă a noii ei vieţi se clătină uşor.

— Lasă-mă doar câtva timp, te rog, să pun totul în ordine. Acum sunt aşa de obosită, încât nu pot gândi limpede.

— În regulă. Orice-ar fi, sunt alături de tine.

— Aşa sper.

Laine ieşi, fără să privească în urmă, fară să-i spună un cuvânt lui Max.

N-avea să cedeze. Muncise prea mult, ajunsese prea departe, ca să se lase înfrântă pentru un bărbat arătos, cu un accent sudist de vis. Un crai, îşi spuse Laine, în timp ce se învârtea prin casă.

Ea avea *mai multă* minte decât alea care cădeau pe spate pentru un fante. Ce altceva fusese tatăl ei, dacă nu un trişor şarmant şi bun de gură?

Tipic, îşi spuse ea dezgustată. Tipic, tipic şi jenant de previzibil. Cum putuse să cadă în mrejele unuia ca el? O fi minţit şi trişat Max Gannon în condiţii legale, dar tot minţit şi trişat se cheamă.

Iar acum, toate lucrurile pentru care muncise ea erau în pericol. Dacă nu-i dădea lui Vince explicaţii clare, niciodată nu va mai avea încredere în ea. Iar după ce-i explica totul, clar… cum să mai conteze pe încrederea lui? Oricum o lua, o-ncurcase.

Putea să-şi facă bagajele, să pornească la drum, s-o ia de la început. Aşa făcea Big Jack când se împuţeau lucrurile. A dracului

să fie dacă-i va urma exemplul. Aici era casa ei, viaţa ei, locul ei în lume. Nu le va da cu piciorul doar pentru că un detectiv băgăreţ din marele oraş i le terfelise. Şi-i zdrobise inima, recunoscu ea.

Dincolo de toată furia şi anxietatea, avea inima frântă. Îşi permisese să se culce cu el. Îşi asumase marele risc, şi avusese în el o încredere deplină. Iar el o trădase. Aşa cum făceau întotdeauna bărbaţii care contau pentru ea. Se trânti pe canapea, ceea ce-l făcu pe Henry să-i dea un nas în braţ, în speranţa câtorva mângâieri.

— Nu acum, Henry. Nu acum. Ceva din tonul ei îl făcu să scheaune cu un fel de compasiune, înainte de a se învârti de două ori în loc ca să se culce pe podea, la picioarele ei.

Lecţie învăţată, îşi spuse Laine. De-acum încolo, singurul bărbat din viaţa ei avea să fie Henry. Era timpul să pună punct autocompătimirii şi *să gândească.* Ridică privirea spre tavan.

Pietre preţioase în valoare de douăzeci şi opt de milioane? Imposibil, ridicol, ilar chiar. Big Jack cel împiedicat şi Willy cel naiv şi inofensiv, să dea marea lovitură? Milioane? Şi tocmai dintr-o fortăreaţă din New York? Imposibil. Asta, dacă lua în considerare trecutul şi aptitudinile lor.

Dar dacă arunci pe fereastră credibilul, îţi rămâne fantasticul.

Dacă Max avea dreptate? Dacă fantasticul se întâmplase, şi el spunea adevărul? în ciuda tuturor anilor trecuţi de-atunci, gândul la o asemenea posibilitate îi dădea un fior.

Diamante. Cea mai sexy pradă. Milioane. Numărul perfect. Ar fi fost lovitura vieţii lui. Mama tuturor loviturilor. Dacă Jack o făcuse…

Nu, tot nu se potrivea.

Afecţiunea pentru tatăl ei ar fi putut-o face să-şi imagineze că în sfârşit, în sfârşit, reuşise în stil mare, însă nimeni şi nimic n-ar fi putut-o convinge că Jack O'Hara fusese părtaş la vreo crimă. Era mincinos, escroc, hoţ, cu o conştiinţă foarte flexibilă, dar să-i facă rău fizic cuiva? Exclus.

Niciodată în viaţa lui nu purtase vreo armă. Adevărul era că avea o fobie faţă de pistoale. Laine îşi amintea şi acum de prima lui condamnare, dinainte ca ea să se fi născut. Lovise cu maşina o

pisică, în timp ce pleca de la locul unei spargeri şi nu numai că se oprise să vadă ce păţise, dar mai şi dusese pisica rănită la veterinar. Poliţia locală depistase în parcarea acestuia maşina – furată, desigur. Pisica se vindecase şi trăise fericită până la adânci bătrâneţi. Big Jack luase doi ani de închisoare.

Nu, n-avea cum să fi luat parte la asasinarea lui Jerome Myers. Dar orice naş îşi are naşul, nu-i aşa? Fusese oare păcălit şi convins să se implice într-o acţiune mai grea şi mai periculoasă decât crezuse? îi legănase cineva în faţă un morcov poleit, făcându-l să se ia după el în pas alergător?

Pe-asta ar fi putut s-o creadă.

Îl trimisese pe Willy să-i spună ceva sau să-i dea ceva, dar nefericitul murise înainte s-o poată face. Încercase însă s-o prevină. *Ştie unde eşti acum…*

Se referise la Max? îl văzuse pe Max şi, intrând în panică, fugise pe stradă?

Ascunde potaia…? Ce naiba însemna asta? Era posibil ca Willy să fi plasat în magazin vreo figurină reprezentând un câine? Laine încercă să-şi amintească magazinul aşa cum arătase după vizita lui Willy. Aranjase personal toate exponatele, şi nu-şi amintea de niciun lucru aflat nelalocul lui. Şi Jenny sau Angie nu menţionaseră vreun obiect ciudat.

Poate că nu voise să spună „potaie“. Poate că-l înţelesese greşit. Parcă sunase ca „punga aia“… Da, într-o pungă, ca şi într-o statuetă de porţelan se puteau ascunde pietre preţioase, însă el nu-i dăduse nicio statuetă sau pungă, iar dacă le avea în interiorul vreunui obiect aflat asupra lui, sau printre lucrurile lui, autorităţile le-ar fi găsit.

Dar toate astea nu erau decât deducţii prostesti, bazate pe cuvintele unui om care o minţise.

Laine oftă. Cum putea avea asemenea pretenţii de onestitate, când însăşi viaţa ei era o minciună?

Trebuia să le spună lui Vince şi Jenny totul. Presupunea că oferirea voluntară de informaţii unui poliţist contravenea deprinderilor ei din copilărie, dar putea trece peste asta. Nu era

nevoie decât să găsească cea mai potrivită modalitate de a le spune.

— Hai să mergem la o plimbare, Henry.

Aceste cuvinte acţionară ca o incantaţie, catapultând în sus câinele de parcă ar fi avut arcuri la picioare. Henry se repezi drept la uşă. Plimbarea avea să-i limpezească minţile, îşi zise Laine, pentru a găsi modul cel mai potrivit în care să le vorbească prietenilor ei.

Deschise uşa, Henry ţâşni afară ca o ghiulea de tun, iar ea văzu maşina lui Max parcată în capătul aleii.

Max stătea la volan, cu ochii ascunşi după ochelarii de soare, dar era clar că şi-i ţinea deschişi, aţintiţi spre casă, căci coborî din maşină înainte ca Laine să fi închis uşa.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am spus că eşti în pericol. Poate că într-un fel am adus şi eu pericolul ăsta cu mine, poate că exista dinainte, dar voi sta cu ochii pe tine – fie că vrei, fie că nu.

— Am învăţat să-mi port singură de grijă cam prin aceeaşi perioadă când am învăţat şi cum să fac o scamatorie cu trei cărţi de joc. Aşa că singurul câine de pază de care am nevoie e Henry.

Întrucât Henry tocmai încerca să se caţăre într-un copac, după o veveriţă, Max nu făcu decât să-i arunce o privire încărcată de milă.

— Degeaba.

— Dacă-ţi închipui c-ai să-ţi încasezi alea cinci procente pândindu-mi casa, te-aşteaptă o mare dezamăgire.

— Nu cred c-ai avut vreun amestec. La început, te suspectam, recunoscu el, când Laine se întoarse să plece, cu o grimasă dezgustată. Prima dată când te-am investigat, mă gândeam că ai jucat şi tu un rol. Am făcut unele cercetări şi lucrurile nu se potriveau, aşa că am încetat să te mai bănuiesc.

— Mii de mulţumiri. Dacă e aşa cum zici, de ce-ai intrat la mine-n magazin?

— Clientul meu vrea date concrete, nu intuiţii, deşi mă bazez şi pe astea, cu destul succes, după toată experienţa pe care am acumulat-o. Ţi-am vizitat casa în prezenţa ta, continuă el. Dacă o femeie ascunde o parte cât de mică sau cât de mare din aproape

treizeci de milioane, în diamante, în locuinţa ei, Nu-l lasă pe primul venit s-o ajute la măturat şi dus gunoiul. Pasul următor era acela de a arunca o privire în magazin, ca să mă asigur că nici acolo nu exista nimic care să te incrimineze.

— Ţi-a scăpat o etapă, Max. Cred că e ceva în legătură cu o zbenguială la fundu' gol în patul tău de la hotel.

— OK, să facem o încercare. Vezi cumva o aureolă pe aici? întrebă el, arătându-şi capul.

Laine simţi în gâtlej un tremur care-ar fi putut anunţa râsul, şi şi-l înghiţi.

— Nu, răspunse ea, privindu-l cu ochii îngustaţi. Dar… stai… alea nu cumva-s două cornițe?

— OK, dă-mi un răspuns clar – da sau nu: un tip îi deschide ușa camerei de hotel unei femei care arată incredibil, o femeie faţă de care are tot felul de sentimente învălmăşite-n cap şi prin alte părţi ale trupului. Femeia indică – ba nu, să fim exacţi: femeia declară fară echivoc că i-ar plăcea o seară în doi. Ce face respectivul, îi închide ușa în nas?

Oprindu-se lângă un pârâiaş format de ploile primăverii, Laine răspunse:

— Nu. Şi acum, spune-mi şi tu mie: o femeie, când află că bărbatul cu care a avut respectivele relaţii intime a tras-o pe sfoară şi a minţit-o în legătură cu scopurile şi interesele lui, are dreptul să-i învineţească fundu-n şuturi, sau nu?

— Mda, îl are.

Îşi scoase ochelarii de soare, agăţându-i de buzunarul din faţă al blugilor. Recunoscură amândoi semnificaţia gestului.

Uită-te la mine. Trebuie să şi vezi ceea ce spun, nu numai să auzi. Fiindcă e important.

— Are dreptul, Laine, chiar şi când acel interes, răstălmăcit, se transformă într-un lucru cu care el n-a mai avut de-a face niciodată şi-l muşcă de fund. Cred că aseară m-am îndrăgostit de tine.

— Ai şi găsit felul cum să mi-o zici!

— E destul de greu că mă aud zicându-ţi-o. Dar o spun, totuşi. De fapt, cred că m-a pocnit la un moment dat, între dusul gunoiului şi

aspiratul în salon, aşa că am dat din braţe ca să-mi ţin echilibrul şi am căzut în nas printre reprizele relaţiei intime.

— Şi de ce te-aş crede?

— N-am zis să mă crezi. Merit să-mi dai un şut în fund, să te scuturi de praf şi să pleci. Dar sper că n-ai s-o faci.

— Ai un talent rar de a spune tocmai lucrul potrivit la momentul potrivit. Un talent al naibii de util şi, pentru mine, cam suspect.

Se întoarse pentru un moment, frecându-şi braţele ca să şi le încălzească.

— În profesia mea, spun tot ce am de spus ca să mi-o exercit. Dar aici nu e vorba de meserie. Te-am rănit, şi-mi pare rău, dar asta e meseria. Nu văd cum aş fi putut proceda altfel.

Laine râse fără tragere de inimă.

— Mda, nici eu nu prea văd.

— Sunt îndrăgostit de tine. M-a lovit în cap ca o cărămidă, şi încă nu văd limpede. Nu ştiu nici ce altceva aş fi putut face, dar asta-ţi lasă ţie toate atuurile, Laine. Poţi să continui parţial sau să arunci cărţile şi să pleci.

De ea depindea, îşi spuse Laine. Nu asta îşi dorise? Să hotărască singură, să-şi asume propriile riscuri. Dar ceea ce Max nu spusese, şi amândoi erau destul de inteligenţi ca s-o ştie, era că a ţine în mână toate atuurile nu te împiedica să-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine.

Tavish ar fi acceptat pierderea şi ar fi mers mai departe. O'Hara, în schimb, voia o şansă de a umfla totuşi potul ăla mare şi gras.

— Mi-am petrecut prima parte a vieţii adorând un om care n-ar fi putut să scuipe adevărul nici dacă-i dansa pe limbă. Jack O'Hara.

Răsuflă scurt.

— Nu e bun de nimic dar, Iisuse, te face să crezi că la capătul curcubeului e o baniţă cu aur. Te face s-o crezi, fiindcă *el* o crede.

Îşi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup şi se întoarse cu faţa spre Max.

— Următoarea parte din viaţă mi-am petrecut-o cu o femeie care încerca să-l lase în urmă. Încerca mai mult pentru mine, decât pentru ea însăşi, şi mi-a luat un timp până să înţeleg. În cele din

urmă, a reuşit. Partea următoare am petrecut-o cu un om foarte civilizat, care mi-a ţinut loc de tată şi pe care-l iubesc foarte mult. Un om bun şi iubitor, dar care niciodată nu-mi va putea face inima să palpite la fel cum putea acel mincinos înnăscut. Nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar mi-am petrecut ultima parte a vieţii încercând să trăiesc responsabil, normal şi comod. Şi am reuşit. Iar tu mi-ai făcut viaţa vraişte, Max.

— Ştiu.

— Dacă mă mai minţi o singură dată, n-am să mă ostenesc să-ţi trag un şut în fund, am să mă scutur doar pe mâini şi-am să plec.

— Mi se pare corect.

— N-am diamantele pe care le cauţi şi nu ştiu nimic despre ele. Nu ştiu unde e tatăl meu, nici cum să-l contactez, aşa cum nu ştiu de ce a venit Willy la mine.

— OK.

— Dar, dacă aflu şi dacă ceea ce descopăr te-ajută să câştigi alea cinci procente, jumătate sunt ale mele.

Max o privi lung, înainte de a zâmbi.

— Mda, e destul de clar că ţi-am căzut în plasă.

— O să mai vedem. Poţi să vii în casă. Trebuie să-i sun pe Vince şi Jenny şi să-i chem aici, ca să-mi mărturisesc păcatele. Voi vedea dacă mai am prieteni şi un loc în oraşul ăsta.

8

Laine era îngrijorată. Nu doar la gândul ce anume să spună, sau cum să spună, ci şi *unde* s-o spună. Începu să pregătească cafeaua şi scoase prăjitura pe care o avea în congelator. Dar în bucătărie domnea o atmosferă prea puţin formală, îşi spuse, şi prea intimă, când miza era prietenia.

Vince era poliţist, îşi aminti ea, iar Jenny nevastă de poliţist. Oricât de mult se apropiaseră în ultimii ani, relaţia dintre ei putea să se destrame când le va dezvălui propriul său trecut. Când le va spune că-i minţise din capul locului. Livingul era mai potrivit – şi

fără prăjitură.

În timp ce se chinuia întrebându-se dacă alesese bine locul, îşi scoase micul aspirator manual şi începu să cureţe canapeaua.

— Laine, ce naiba faci?

— Plantez meri. Ce ţi se pare că fac? Aspir părul de câine de pe mobilă.

— OK.

Max îşi vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase şi-şi răvăşi părul, în timp ce Laine aspira, bătea pernele şi le aranja meticulos.

— Mă enervezi, zise Max.

— Vai, scuză-mă.

Făcu un pas înapoi, inspectând rezultatele. Deşi băgase la loc în perne aproape toată umplutura, aranjându-le cu rupturile în jos, canapeaua arăta la fel de jalnic.

— Vin la mine şeful poliţiei şi cea mai bună prietenă a mea ca să le spun că tot ce credeau că ştiu despre mine e, în esenţă, o minciună gogonată. Am suferit două spargeri în tot atâtea zile; tatăl meu e suspectat că a luat parte la un jaf de douăzeci şi opt de milioane de dolari, cu o omucidere pe deasupra, iar canapeaua mea arată de parcă ar fi atacat-o nişte nevăstuici turbate. Crede-mă că-mi pare rău că eşti nervos din cauza mea.

— Ai uitat episodul când ai avut un maraton sexual cu detectivul care investighează cazul.

— Ăsta se vrea un banc? Vreo încercare perversă de a mă amuza?

— Mai mult sau mai puţin. Nu-mi da cu drăcia aia-n cap, Laine, deja am un cucui. Şi relaxează-te. Faptul că ţi-ai schimbat numele şi ţi-ai cenzurat trecutul nu e delict penal.

— Nu asta contează. I-am minţit zi de zi. Ştii de ce reuşesc atât de multe escrocherii? Fiindcă după ce victimele îşi dau seama că au fost pungăşite, le e prea ruşine să facă ceva. Cineva şi-a bătut joc de ele, ceea ce-i la fel de dureros ca pierderea banilor. Adeseori, chiar mai tare.

Max luă aspiratorul şi-l puse pe masă, ca s-o poată atinge, ca să-i poată pune mâinile pe umeri, şi să le ridice încet până ajunse să-i

mângâie obrajii cu degetele mari.

— Tu n-ai încercat să-ți baţi joc de ei şi nu-ţi sunt prieteni datorită trecutului tău ca la carte de fată americană.

— Pot să arunc o momeală şi să culeg roadele de când aveam şapte ani. Halal fată americană ca la carte! Ar fi cazul să mă schimb, adăugă ea, privindu-şi treningul pe care-l îmbrăcase în grabă când ajutorul şerifului venise s-o trezească. Ce zici, să mă schimb?

— Nu.

Max îşi lăsă mâinile pe umerii ei, începând să i-i maseze, până când Laine ridică ochii şi-i susţinu privirea.

— Poţi să rămâi aşa cum eşti, spuse el.

— De cine crezi că te-ai îndrăgostit, Max? De patroana magazinului de provincie, de hoaţa reformată sau de demoazela la ananghie? Care din astea trei dă gata un tip ca tine?

— Cred că de roşcovana deşteaptă care ştie cum să se descurce şi cedează câte unui impuls ocazional.

Îşi înclină capul şi o sărută pe frunte. Îi simţi respiraţia întretăindu-se, într-un suspin controlat.

— Are multe laturi, continuă el. Îşi iubeşte câinele, e îngrijorată pentru prietenii ei, e puţin cam maniacă în probleme organizatorice şi am auzit că ştie să gătească. E practică, eficientă, dură şi uluitoare la pat.

— Cam multe calităţi, pentru puţinul timp de când o cunoşti.

— Prind repede. Mama mea spunea mereu: „Max, când ai s-o-ntâlneşti, vei cădea ca lovit cu parul“.

— Asta ce naiba înseamnă?

— Dracu’ să mă ia dacă ştiu, dar Marlene nu greşeşte niciodată. Am întâlnit-o pe femeia vieţii mele.

O strânse la piept, iar Laine se lăsă învăluită de căldura lui, savurând senzaţia de a fi lângă un bărbat puternic. Apoi făcu un efort să se retragă.

Nu ştia dacă iubirea însemna să se bazeze pe altcineva, dar descoperise pe pielea ei că adeseori o asemenea atitudine îi punea la pământ pe amândoi.

— Nu pot să mă gândesc la asta. Nu pot să mă gândesc nici la

asta, nici la ceea ce simt. Trebuie doar să fac pasul următor și să văd unde ajung.

— E bine și așa.

Auzi lătrăturile înnebunite ale lui Henry și, o clipă mai târziu, un scrâșnet de pneuri pe pietriș. Simţi un gol în stomac, dar rămase calmă.

— Au venit, spuse și continuă înainte ca Max să poată vorbi. Trebuie să-mi adun puterile. Singură trebuie să rezolv situaţia.

Se duse la ușă, o deschise și o văzu pe Jenny jucându-se cu Henry.

Jenny ridică ochii spre Laine.

— Cred că e iubire adevărată, declară ea, intrând în casă. Faptul că m-ai pus să mă scol din pat și să vin aici înainte de opt dimineaţa trebuie să fie un semn de prietenie adevărată.

— Îmi pare rău că-i așa devreme.

— Spune-mi doar că ai de mâncare.

— Am… am o prăjitură cu cafea, dar…

— Excelent. Tu ce preferi?

Râse scurt ca de obicei, dar amuţi când îl văzu pe Max.

— Nu știu ce să cred despre prezenţa ta aici, zise ea. Dacă eşti mare detectiv de la oraș, de ce n-ai spus?

— Jenny, Laine îi puse o mână pe umăr. E complicat. Ce-ar fi să vă duceţi în living, tu și Vince, și să staţi jos?

— De ce, nu e mai bine în bucătărie? Sunt mai aproape de mâncare.

Laine trase adânc aer în piept și închise ușa după Vince, urmându-i în bucătărie.

— S-ar putea să fie cam derutant pentru voi, începu ea, în timp ce punea pe masă ceaiul de plante pe care-l făcuse pentru Jenny. În primul rând, vreau să-mi cer iertare. Să spun din capul locului că-mi pare rău. N-am fost sinceră cu voi.

— Dulceaţă mică, interveni Jenny, venind spre locul unde Laine aranja meticulos feliile de prăjitură pe un platou din sticlă pentru desert. Ai probleme?

— Cred că da.

— Atunci, o să le rezolvăm. Da, Vince?

— Mai bine stai jos, Jen. Las-o să spună ce are de spus.

— O să rezolvăm totul, repetă Jenny, dar se așeză totuși, sfredelindu-l pe Max cu o privire tăioasă. Tu ești de vină?

— Nu, se repezi Laine să-l apere. Serios, el nu are nicio vină. Nu mă numesc Laine Tavish, ci… Mi-am schimbat numele, legal, și-l folosesc, de la vârsta de optsprezece ani, dar nu așa mă chema la naștere. Numele meu este Elaine O'Hara. Tatăl meu se numește Jack O'Hara, iar dacă Vince l-ar fi verificat, ar fi aflat că are un dosar lung și pestriț – pungășii, escrocherii.

Jenny făcu ochii mari și rotunzi.

— N-are un restaurant de barbecue în New Mexico?

— Rob Tavish, tatăl meu vitreg, da. Pe tatăl meu bun l-au umflat… Se întrerupse, oftând. Jack a fost arestat și închis pentru o escrocherie cu proprietăți funciare, când eu aveam unsprezece ani. Nu era pentru prima oară că îl prindeau, dar atunci mama mea s-a săturat. Era, după cum mi-am dat seama mai târziu, îngrijorată pentru mine. Eu îmi adoram tatăl și făceam mari progrese, la vârsta mea, pășindu-i pe urme.

— Pungășeai lumea?

Jenny părea fascinată, lucru care o făcu pe Laine să zâmbească.

— Erau mai mult nimicuri, dar da, asta făceam. Mă specializasem în furturile din buzunare. Aveam mâini îndemânatice, iar oamenii nu se uită la o fetiță, când își dau seama că le-a dispărut portofelul.

— Băga-mi-aș picioarele! fu singura replică a lui Jenny.

— Îmi plăcea. Era captivant, și foarte ușor. Tatăl meu… mă rog, el făcea ca totul să pară un joc. Nicio clipă nu-mi trecea prin minte, când luam portofelul unui om, că se putea să nu mai poată plăti chiria în luna aceea. Sau, când le suflam unora câteva mii printr-o tranzacție imobiliară fantomă, că puteau fi economiile lor de-o viață, ori un fond pentru colegiu. Mi se părea distractiv, iar ei nu erau decât niște prăzi ușoare și nimic mai mult.

— Și aveai zece ani, adăugă Max. O biată puștoaică, fii serioasă.

— Chiar asta s-a întâmplat. Am devenit serioasă. Direcția în care mă îndreptam a convins-o pe mama mea să-și schimbe viața și, implicit, pe a mea. A divorțat de tata și s-a mutat, și-a schimbat

numele şi s-a angajat ca ospătăriţă. În primii câţiva ani am călătorit mult. Nu ca să ne piardă urma tatăl meu – mama nu i-ar fi făcut niciodată asta. Îl anunţa unde eram, atâta vreme cât el se ţinea de cuvânt şi nu încerca să mă atragă înapoi în joc. Şi s-a ţinut de cuvânt. Nu ştiu care dintre noi trei a fost mai surprins, dar s-a ţinut de cuvânt. Ne mutam ca să nu ne salte sticleţii de fiecare dată…

Lăsă fraza neterminată, zâmbindu-i vinovată lui Vince.

— Iartă-mă, dar când ai o asemenea reputaţie, localnicii tind să te ia la puricat. Mama nu voia decât un început nou, atâta tot. Şi ca eu să nu ştiu nimic. Nu i-a fost uşor. Îl iubea pe Jack, iar eu n-o ajutam cu nimic. Îmi plăcea jocul şi regretam că se terminase şi că fusesem despărţită de tatăl meu.

Umplu ceştile cu cafea.

— Mama a muncit atât de mult, încât am început să observ ceva la ea – mândria şi satisfacţia fiecărei zile în care îşi câştiga cinstit existenţa. Calea cea dreaptă. Şi, după un timp, am început s-o mai rărim cu mutările. Nu ne mai făceam bagajele în toiul nopţii ca s-o ştergem din garsoniere sau camere de hotel. Big Jack promitea multe, dar rareori îşi ţinea cuvântul, spre deosebire de mama care atunci când promitea să facă un lucru îl făcea.

Toţi tăceau. Laine se duse la frigider şi scoase o carafa cu apă şi câteva felii de lămâie. Îşi turnă un pahar şi-l bău, ca să-şi umezească gâtlejul uscat ca iasca, înainte de a continua:

— Oricum, lucrurile se schimbau. Apoi l-a întâlnit pe Rob Tavish, şi viaţa s-a schimbat în mai bine. Rob e un om minunat, o iubeşte enorm şi s-a purtat foarte bine cu mine. Blând, iubitor şi amuzant. I-am preluat numele. Am devenit Laine Tavish, fiindcă Laine Tavish era o fată normală şi responsabilă. Putea să aibă o casă proprie, o firmă proprie şi o viaţă a ei. Poate că nu cu atâtea aventuri ca în prima parte a vieţii, dar nici cu atâtea spaime. Totul era perfect, aşa că, ori de câte ori mă întrebaţi despre trecutul meu sau despre copilăria mea, inventam câte ceva care să pară potrivit pentru Laine Tavish. Îmi pare rău. Asta-i tot. Îmi pare foarte rău.

Urmară câteva momente de tăcere.

— OK! Jenny se holba la Laine cu ochii cât cepele. O să vin cu o

droaie de întrebări şi comentarii când nu mi s-o mai învârti capul, da' primul lucru pe care vreau să-l ştiu deocamdată e ce legătură au toate astea – şi-s multe! — cu problemele pe care le ai acum.

— Cred că există undeva un citat despre neputinţa de a scăpa de propriul trecut, sau de a-l acoperi: William Young.

Îl văzu pe Vince dând încet din cap şi ştiu că începea să reconstituie faptele.

— Omul care-a murit când a fugit în stradă, completă Jenny.

— Da. Lucrase cu tatăl meu. Se aveau ca fraţii şi, la naiba, jumătate din timp locuia cu noi. Eu îi spuneam unchiul Willy. Nu l-am recunoscut când a intrat în magazin. Ţi-o jur, Vince. Trecuseră ani de când Nu-l mai văzusem şi pur şi simplu n-am făcut legătura. Abia după accident, când… Doamne, când murea.

Bău puţină apă, dar de astă dată mâna îi tremura uşor.

— A fost atât de trist că nu l-am recunoscut, că l-am tratat cu indiferenţă… Şi, peste un minut, zăcea în stradă, sângerând de moarte. A cântat o parte din cântecelul aiurit cu care se distrau în duet el şi tatăl meu – „Rămâi cu bine, graure“ – un cântec pe care începeau să-l cânte când ne adunam catrafusele ca s-o ştergem din câte un hotel. Abia atunci mi-am dat seama cine e, dar era prea târziu. Nu v-am spus – cred că ăsta s-ar putea să fie un delict nu v-am spus că-l cunoşteam.

— De ce venise la tine?

— N-a prea avut timp să-mi spună. Nu i-am dat eu prea mult timp, se corectă ea.

— Îţi pierzi vremea de pomană făcîndu-ţi reproşuri pentru asta, declară scurt Max.

Laine îşi înghiţi lacrimile.

— Poate. Dacă stau şi mă uit în urmă, ştiu că eram nervoasă, irascibilă, obosită. Mi-a dat cartea lui de vizită – cum v-am spus – cu un număr de telefon scris pe ea. Credeam că e un comis-voiajor. Mai târziu, mi-am dat seama că voia să-mi vorbească despre ceva.

Rămase un moment cu privirea aţintită spre paharul gol, înainte de a continua:

— Cred că tatăl meu îl trimisese. Unul dintre principalele talente

ale lui Willy era acela de a se pierde în peisaj. Un om scund, banal, anonim. Jack fiind înalt şi roşcat, iese în evidenţă, aşa că-mi închipui că-l trimisese să-mi spună sau să-mi dea ceva. Dar n-a apucat s-o facă. A spus doar… a spus… „Ştie unde eşti acum“ şi… să ascund potaia. Cred că a spus „potaie“, deşi n-are niciun sens. Cel puţin, aşa suna, însă pare o prostie. Mai degrabă cred c-a spus „punga aia“.

— Ce? Glasul lui Max, era tăios. Abia acum îmi spui?

Prin contrast cu al lui, tonul lui Laine rămase blajin.

— Da, abia acum, şi nu cred că ai dreptul să mă critici. Asigurări, vezi să nu…

— *Sunt* asigurări, fir-ar să fie! Unde-i punga? Ce-ai făcut cu ea?

Obrajii lui Laine se împurpurară – nu de ruşine, ci de enervare.

— Nu mi-a dat nicio pungă, nicio potaie şi nici altceva. Nu-s la mine tâmpitele alea de diamante ale voastre. Delira, era pe *moarte.*

Deşi furioasă, ochii i se umplură de lacrimi şi vocea i se frânse.

— Murea la picioarele mele şi era prea târziu, mai zise ea.

— Las-o-n pace! se stropşi Jenny la el ca o ursoaică apărându-şi puiul, în timp ce o cuprindea pe Laine cu braţele. S-o laşi în pace, atâta-ţi spun!

În timp ce Vince o bătea şi el pe umăr, cu un gest de consolare, îl privi atent pe Max.

— Ce diamante? întrebă el.

— Diamante în valoare de douăzeci şi opt virgulă patru milioane, furate de la International Jewelry Exchange din New York, acum şase săptămâni. Diamantele pe care clientul meu, Reliance, le-a asigurat şi ar dori foarte mult să le recupereze. Diamantele despre care ancheta m-a făcut să presupun că au fost furate de Jack O’Hara, William Young şi un al treilea, Alex Crew.

— La naiba! şopti Jenny.

— Nu ştiu nimic despre ele, spuse Laine obosită. Nu-s la mine, nu le-am văzut niciodată, habar n-am unde se află. Dau test şi cu poligraful, dacă vreţi.

— Dar cineva crede că le-ai primit sau că ai acces la ele, zise Vince.

Recunoscătoare pentru sprijin, Laine dădu din cap spre el.

— Așa se pare. Poți să cauți prin toată casa, Vince. Împreună cu Max. Și-n magazin puteți să căutați. Îți acord acces deplin la convorbirile mele telefonice, documentele bancare, tot ce vrei. Nu-ți cer decât să păstrezi discreția, ca să-mi pot trăi viața mai departe.

— Știi unde-i tatăl tău?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce știi despre acest Alex Crew?

— N-am auzit niciodată de el. Și acum mi-e greu să cred că Jack O'Hara a fost părtaș la o lovitură atât de mare.

— Dacă ai ști unde să-l găsești, ce-ai face?

— Nu m-am gândit. Se frecă la ochi. Sincer, nu știu. M-a contactat de câteva ori de-a lungul anilor. Imediat după ce am absolvit colegiul, am primit o scrisoare Fedex. Plicul conținea un bilet clasa întâi pentru Barbados și chitanțele pentru o săptămână într-un hotel de lux. Știam că erau de la el, și era cât pe ce să nu mă duc – da', totuși… era în Barbados! Ne-am întâlnit acolo și ne-am distrat de minune. Cu Jack e imposibil să nu te distrezi. Era mândru de mine – că urmasem colegiul, că-l absolvisem… Niciodată nu ne-a purtat pică, nici mie și nici mamei, pentru că plecaserăm din viața lui. A mai apărut de vreo două ori. Ultima dată a fost înainte să mă mut aici, când locuiam la Philadelphia.

— Afacerea de la New York nu mă privește, spuse Vince. Dar spargerile de la tine, da. Și William Young.

— Nu i-ar fi făcut niciun rău lui Willy, dacă la asta te gândești. Indiferent de câți bani era vorba. Și n-ar fi intrat niciodată în casa mea, ca să mi-o devasteze. Nu mi-ar fi făcut asta. Nici altcuiva, de fapt. Mă iubește – în felul lui, dar mă iubește. În plus, nu e stilul lui.

— Ce știi despre acest Crew? îl întrebă Vince pe Max.

— Destul ca să spun că Jack și Willy s-au înhăitat cu cine nu trebuia. Omul din interior, pentru lovitura de la New York, era un comerciant de pietre prețioase. A fost împușcat – stil execuție. I-au găsit cadavrul și mașina, arse, în New Jersey. Îl putem lega pe O'Hara de Myers, comerciantul de. Pietre, dar nici antecedentele lui O'Hara și nici cele ale lui Young nu conțin crime și nici alt delict cu

mână armată. Nu acelaşi lucru se poate spune despre Crew. Deşi n-a fost niciodată condamnat pentru omucidere, e suspect în câteva cazuri. Crew e abil şi inteligent. Destul de deştept ca să ştie că pietrele astea sunt fierbinţi, destul de fierbinţi ca să aştepte până se mai răcesc puţin, înainte de a încerca să le valorifice sau să le scoată din ţară. S-ar putea ca pe cineva să-l fi ajuns lăcomia sau nerăbdarea.

— Dacă e vorba de Alex Crew şi dacă încearcă să ajungă la diamante sau la tatăl meu folosindu-se de mine, îl aşteaptă o mare dezamăgire, zise Laine.

— Asta nu înseamnă că va înceta să încerce, sublinie Max. Dacă aşa este înseamnă că a fost în zonă şi s-ar putea să mai fie încă. Mi-a luat portofelul, deci ştie cine sunt şi ce caut aici. Va trebui să se gândească un timp la asta. Am copii după fotografiile lui. Îi place să se joace cu fizionomia, să-şi schimbe înfăţişarea, dar dacă a trecut prin oraş, s-ar putea ca unul dintre voi să-l recunoască.

— Vreau şi eu nişte copii pentru oamenii mei, interveni Vince. Vom coopera cu autorităţile din New York la urmărirea unui suspect bănuit a fi în vecinătate. Pe Laine am să încerc să n-o amestec, cât de mult timp pot.

— Acceptabil, zise Max.

— Mulţumesc, Vince. Îţi mulţumesc.

— Credeai c-o să ne supărăm pe tine? o întrebă Jenny. Credeai că asta va afecta prietenia noastră?

— Da, aşa credeam.

— Ne cam jigneşti, dar te înţeleg, fiindcă văd cât eşti de obosită. Şi el? arătă ea cu bărbia spre Max. Ai să-l ierţi?

— Cred că n-am încotro, în situaţia asta.

— Bine, atunci am să-l iert şi eu. Dumnezeule, abia acum mi-am dat seama, toată povestea asta m-a captivat atât de tare, încât am uitat şi să mănânc. Dă-mi voie să-mi scot pârleala.

Luă o felie de prăjitură, muşcă din ea, apoi continuă, cu gura plină:

— Cred c-ar trebui să te muţi cu mine şi cu Vince, până se lămureşte totul.

— Te iubesc, Jenny, zise Laine, ridicându-se şi întorcându-se cu spatele fiindcă simţea c-o podideau lacrimile.

— Vă mulţumesc şi pentru ofertă, dar trebuie să stau aici. Totul va fi în regulă. O să stea şi Max cu mine.

Se întoarse tocmai la timp pentru a vedea surprinderea aşternută pe chipul lui Max. Laine zâmbi, în timp ce aducea cafetiera ca să mai toarne în ceşti şi îl întrebă:

— Nu-i aşa, Max?

— Mda… sigur… O să am grijă de ea, o asigură el pe Jenny.

— De vreme ce tot ai primit o lovitură-n cap, să zicem doar c-ai să stai aici şi nimic mai mult. Eu trebuie să mă duc sus şi să mă schimb. În curând deschidem magazinul.

— Ba ai să te duci sus şi vei sta în pat câteva ore, o apostrofa Jenny. Poţi să ţii magazinul închis o zi.

— Cred că orice copoi – public sau particular – ar fi de părere că trebuie să continuu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Aşa vei face. Noi o să stăm cu ochii pe magazin şi pe casa ta, până se rezolvă totul. Vreau fotografiile alea, i se adresă Vince lui Max.

— Am să ţi le aduc.

Laine îi conduse până la uşă.

— Voi avea tone de întrebări să-ţi pun, o anunţă Jenny. Trebuie să ne-ntâlnim într-o seară numai noi două, ca să te descos. Poanta aia cu capacele ai făcut-o vreodată? O ştii, alba-neagra?

— Jenny, îşi dădu Vince ochii peste cap.

— Bine, dar vreau să *ştiu,* pentru numele lui Dumnezeu. Ai să-mi spui mai târziu. Da' pe-aia cu trei cărţi? mai întrebă ea, în timp ce Vince o trăgea spre maşină. Bine, mai târziu, da' atunci o să vreau cu amănunte concrete!

— Mare figură, comentă Max, privindu-l pe Vince cum îşi ajuta soţia să se urce.

— Mda, într-adevăr. Cel mai mare noroc din viaţa mea.

Laine aşteptă ca maşina să dispară, apoi închise uşa.

— Mă rog, a mers mai bine decât meritam.

— Eşti mai pricepută la a mă ierta pe mine, decât a te ierta pe

tine însăţi.

— Tu îţi făceai meseria. Respect etica muncii. Se întoarse spre scară. Acum trebuie să mă aranjez şi să mă duc în oraş.

— Laine? Mă aşteptam să iasă cu scandal când ţi-am spus că vreau să stau aici, însă adineauri ai zis să rămân. Care-i explicaţia?

Laine se rezemă de balustrada scării.

— Din mai multe motive. În primul rând, n-oi fi eu o fricoasă smiorcăită, dar nu-s nici tâmpită şi nici eroină. N-am intenţia să stau singură aici, atât de departe de oraş, când cineva care nu-mi vrea binele s-ar putea întoarce. N-am de gând să pun în pericol nici viaţa mea, nici pe a câinelui meu, pentru nişte pietre amărâte.

— Logic.

— Aşa că, mi-am tras un detectiv particular de la oraş, care cred că, în pofida indiciilor actuale, se poate descurca onorabil.

Max se încruntă.

— Mă descurc mai mult decât onorabil, zise el.

— Bine că mi-ai spus. De vreme ce am şi eu un interes ca pietrele să fie recuperate, prefer să fii pe-aproape, ca să ştiu tot ce faci. Nu mi-ar strica deloc câteva sute de mii de dolari.

— Foarte practic.

— În sfârşit, mi-a plăcut să fac dragoste cu tine şi nu văd de ce mi-aş mai refuza câteva partide. Iar dacă stai aici, mi-e mai uşor să te răstorn în pat.

Văzând că la asta Max nu găsea niciun răspuns scurt, spuse zâmbind:

— Mă duc să fac un duş.

— OK… murmură el, după ce Laine urcă scara. Asta era.

Peste o jumătate de oră, Laine coborî proaspătă ca o dimineaţă de primăvară, într-o jachetă verde scurtă şi cu o pereche de pantaloni. Avea părul prins la tâmple cu piepteni de argint şi lăsat să-i cadă drept pe umeri, ca o cascadă strălucitoare.

Se apropie de Max şi-i dădu un inel de alamă cu chei.

— Uşile din faţă şi din spate, îl informă ea. Dacă ajungi acasă înaintea mea, aş vrea să-i dai drumul lui Henry afară şi să-l laşi să

se joace un timp.

— Nicio problemă.

— Când gătesc eu, speli tu vasele.

— S-a făcut.

— Îmi place să fie ordine-n casă şi n-am de gând să strâng după tine.

— Sunt bine crescut. Mulţumeşte-i lui Marlene.

— Pentru moment, cam atâta. Acum trebuie să mă duc.

— Stai puţin, astea au fost regulile tale. Ascultă-le şi pe ale mele: ia numărul ăsta – îi întinse o carte de vizită în mână: e de la mobilul meu. Mă suni când porneşti spre casă. Dacă din cine ştie ce motiv nu vii direct acasă, mă anunţi.

— În regulă, răspunse ea, vârând cartea de vizită în buzunar.

— Sună la numărul ăsta dacă se întâmplă ceva, orice te deranjează. Nu-mi pasă că e un mărunţiş, vreau să fiu la curent.

— Deci, dacă mă sună unul din ăia de la telemarketing, te anunţ.

— Vorbesc serios, Laine.

— Bine, bine. Şi altceva? Sunt în mare întârziere.

— Dacă primeşti vreo veste de la tatăl tău, îmi spui. Îmi spui, Laine, repetă el, când îi văzu faţa. Loialitatea n-o să-i fie de niciun folos.

— Nu te voi ajuta să-l bagi în puşcărie. Pe-asta n-am s-o fac, Max.

— Eu nu bag oamenii în puşcărie. Nu sunt poliţist. Nu vreau decât să recuperez pietrele şi să-mi încasez comisionul. Şi să rămânem amândoi nevătămaţi.

— Dacă-mi promiţi că n-ai să-l torni, orice-ar fi, îţi promit şi eu că-ţi spun dacă aflu ceva despre el.

— Ne-am înţeles.

Întinse mâna, i-o strânse pe a ei, apoi o smuci scurt, facând-o să-i cadă în braţe.

— Şi acum, sărută-mă de rămas-bun.

— Bine!

Laine îl apucă de şolduri, se înălţă pe vârfuri şi-i atinse buzele. Îl sărută încet, legănându-se lipită de el, schimbând unghiul ca să-l aţâţe. Îi simţi mâinile strecurându-i-se prin păr. Când în trupul ei se

înălţă un val fierbinte, când simţi dogoarea emanând şi din el, îl încercui cu braţele şi-l strânse de fese. Îi plăcea senzaţia de a fi stăpână pe situaţie. Întoarse capul şi ajunse cu buzele aproape de urechea lui.

— Asta ar trebui să-mi ajungă până diseară, şopti ea, şi se retrase.

— Acum am să te sărut şi eu de rămas-bun.

Râzând, Laine îşi propti mâna în pieptul lui.

— N-aş crede. Stai la locul tău, şi-ai să mă poţi săruta când ne revedem. Ar trebui să ajung acasă pe la şapte.

— Mă găseşti aici.

Ieşi împreună cu ea, o urmă până în oraş, apoi o luă spre hotel. Se opri la recepţie, să ceară nota de plată pentru predarea camerei.

Recepţionera îl privi lung.

— Domnule Gannon, ce-aţi păţit? Aţi avut un accident?

— Cred c-a fost cu intenţie, dar n-am nimic, mulţumesc. Cobor în câteva minute.

În lift se hotărî să lucreze la însemnări şi la rapoarte după ce se instala la Laine. Un om care călătorea atât de des ca el ştia cum să-şi facă bagajele repede. Îşi atârnă pe umăr cureaua sacului de haine, îşi luă laptopul şi ieşi din cameră la cincisprezece minute după ce intrase.

Jos, la recepţie, aruncă o privire peste factură şi semnă foaia de credit.

— Sper că v-a plăcut la noi.

— Mi-a plăcut.

Îi observă ecusonul cu numele.

— Vreau să te rog ceva, înainte să plec, Marti.

Aplecându-se, scoase un dosar din cutia laptopului şi alese fotografiile lui Jack O'Hara, William Young şi Alex Crew. Le puse pe tejghea, cu faţa spre recepţioneră.

— L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii ăştia?

— Păi… clipi fata din ochi. De ce?

— Fiindcă îi caut, răspunse el, cu un zâmbet de două mii de waţi. Deci, cum e?

— Păi… făcu ea din nou, uitându-se la fotografii. Nu, nu cred. Îmi pare rău.

— E-n regulă. E cineva în spate? Poate-ar vrea să vină pentru un minut, să arunce o privire?

— Sigur, cred că da. E aici Mike. Dacă aşteptaţi un minut…

Max repetă întrebările pentru al doilea recepţioner, minus flirtul zâmbitor, şi obţinu aceleaşi rezultate.

După ce-şi puse bagajele în maşină, pomi prin oraş. Primul popas îl făcu la poliţie, unde aşteptă să se copieze fotografiile pentru Vince. Apoi trecu pe la celelalte hoteluri, moteluri şi pensiuni aflate pe o rază de zece mile.

Trei ore mai târziu, singurul rezultat al eforturilor lui era o durere de cap infernală. Înghiţi patru pastile de ibuprofen extra şi cumpără un sandviş la pachet de la un snack bar.

Când ajunse la Laine, împărţi generos sandvişul cu Henry, sperând ca acela să rămână secretul lor. Durerea de cap scăzuse până la nivelul unei pulsaţii surde şi scârboase, aşa că se hotărî să-şi petreacă restul zilei despachetând, organizându-şi un oarecare spaţiu de lucru şi revăzându-şi însemnările.

Preţ de zece secunde se întrebă unde să-şi pună hainele. Cucoana spusese că-l voia în pat, aşa că ar fi fost firesc să le aibă la îndemână.

Deschise debaraua, căută printre hainele ei, imaginându-şi-o cu unele dintre ele şi apoi observă că avea acelaşi cult ca şi mama sa faţă de pantofi. După ce stătu un moment la îndoială, conchise că avea dreptul la un spaţiu rezonabil în sertare. Întrucât rearanjarea lenjeriei ei îl făcea să se simtă ca un pervers, şi-o stivui pe a lui într-un sertar unde dormita o armată multicoloră de pulovere şi bluze împăturite cu grijă.

Cu Henry după el, se uită prin biroul lui Laine, apoi prin salon şi prin camera de oaspeţi. Micul birou elegant de aici nu era tocmai pe placul lui, dar alt spaţiu mai potrivit nu se găsea.

Îşi instală computerul, făcu ultimele însemnări, un raport de activitate, le citi pe amândouă şi le corectă pe ici, pe colo. Îşi verifică e-mailul, poşta vocală, şi răspunse la mesaje. Apoi se aşeză

la birouaşul cel drăguţ, ridică privirea în tavan şi lăsă teoriile să i se învârtească la întâmplare prin cap.

Ştie unde eşti acum.

Aşadar, cine era cel care ştia? Tatăl ei? Dacă Willy aflase unde era Laine, cel mai probabil era ca şi Big Jack să ştie. Dar, din câte spusese ea, Jack ştiuse tot timpul unde se afla fiica lui. Deci, fraza nu mai avea sens. „Ştie unde eşti *acum.* “ Săgeata din mintea lui Max îl indica pe Alex Crew.

În trecutul lui O'Hara nu existau cazuri de violenţă, dar într-al lui Crew, da. O'Hara nu era genul care să-i dea în cap negustorului de diamante. Şi, pe aceeaşi bază logică, nici Willy nu avea motive să fugă de frica vechiului său prieten, Jack O'Hara.

Mai probabil, mult mai probabil, fugise de al treilea om, omul despre care Max era convins că se numea Alex Crew. Iar de aici reieşea că Alex Crew se afla în Gap.

Dar asta nu răspundea la întrebarea: unde pusese Willy pietrele?

Voise să le ducă la Laine. De ce naiba ar fi vrut Willy sau tatăl ei să-l asmuţă asupra lui Laine pe un om ca Alex Crew?

Se tot gândea, întorcea situaţia pe toate părţile, dar nu ajungea nicăieri. Amorţit de-atâta stat pe scaun, se ridică să se întindă pe pat. Închise ochii, spunându-şi că o aţipeală de câte va minute îl va înviora, dar adormi buştean.

9

Era rândul lui să se trezească acoperit cu o pătură. Conform obiceiului său, se trezi la fel cum adormise – brusc şi complet lucid. Se uită la ceas şi se strâmbă când văzu că dormise buştean două ore încheiate. Încă nu era ora şapte. Ar fi vrut ca Laine să-l găsească treaz. Se dădu jos din pat, mai luă două pastile pentru durerea de cap, apoi coborî la parter s-o caute.

Era la câţiva paşi de bucătărie, când ajunse la el mirosul, gâdilându-i simţurile şi îmbiindu-l să intre.

Oare nu era Laine cea mai drăgălaşă femeie din lume, se întrebă

el, privind-o cum stătea în cămașă și pantaloni, cu cârpa de vase prinsă la brâu, în timp ce amesteca într-o tigaie de pe aragaz? Folosea o lingură de lemn cu coadă lungă, mișcând-o, împreună cu șoldurile, în ritmul muzicii care răsuna din micul Cd player de pe bufet. Max îl recunoscu pe Marshall Tucker și-și spuse că aveau preferințe muzicale destul de apropiate.

Câinele zăcea tolănit pe dușumea, rozând o bucată de frânghie care, după cum arăta, îl cunoștea de multă vreme. Pe masă se afla o vază albastră, bălțată cu narcise galbene. Câteva zarzavaturi proaspete erau grupate lângă un fund de lemn pus pe bufet.

Pe Max Nu-l încântaseră niciodată scenele casnice – sau, cel puțin, așa credea – însă asta îl impresionă profund. Conchise că era posibil ca un om să dea peste așa ceva timp de patruzeci – cincizeci de ani de-atunci încolo, și să-i placă.

Henry dădu de două ori cu coada în pardoseală, apoi se ridică și veni țanțoș să frece coapsa lui Max cu funia roasă.

Bătând cu lingura în marginea tigăii, Laine se întoarse spre el.

— Ai dormit bine?

— Da, dar deșteptarea a fost și mai plăcută.

Ca să-i dea satisfacție lui Henry, Max se aplecă, trase de frânghie și se pomeni angrenat într-un viguros joc de-a cine trage mai tare.

— Ei, hai, c-ai făcut-o! Poate s-o țină așa zile-ntregi.

Max smulse funia din botul lui Henry și o aruncă pe hol, la mare distanță. Câinele se repezi înnebunit după ea, derapând cu labele pe gresie și apoi pe podelele din lemn de esență tare.

— Ai venit mai devreme decât crezusem.

Laine îl privi cum se apropia de ea, ridicând din sprâncene în timp ce o manevra până ajunse cu spatele rezemat de bufet. O prinse în brațe, se aplecă și începu s-o sărute. Laine vru să-l prindă de șolduri, dar mâinile i se înmuiară și începu să se dizolve, cu trupul trepidând sub asaltul lui lent. Când reuși să deschidă ochii, Max o privea zâmbindu-i.

— Salut, Laine.

— Salut, Max.

Continuând s-o privească, se aplecă să tragă iar de funia pe care

Henry o adusese înapoi.

— Ceva miroase delicios aici, zise el adulmecându-i gâtul. Pe lângă tine.

— Mă gândeam să mâncăm nişte pui cu fettuccini, în sos subţire de smântână.

Max aruncă o privire spre tigaie, unde sosul fierbea la foc mic.

— Nu te joci cu mine, aşa-i?

— A, ba da, dar nu când e vorba de asta. Vezi că-n frigider e o sticlă de Pinot noir. Ce-ar fi s-o deschizi şi să torni în două pahare.

— Se face.

Retrăgându-se, Max mai jucă o rundă cu Henry, câştigă şi aruncă din nou frânghia.

— Chiar găteşti, remarcă el, în timp ce scotea vinul.

— Din când în când îmi place să gătesc. Deoarece cea mai mare parte a timpului sunt singură, nu mă prea deranjez. Dar e o schimbare plăcută.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Luă tirbuşonul pe care i-l întinsese Laine şi studie purcelul de argint din capăt.

— Faci într-adevăr colecţie.

— O nimica toată.

Laine puse pe bufet două pahare chihlimbarii. Îi plăcea să-l vadă pe Max cum alterna activităţile casnice cu jocul cu câinele. Ca să-l scutească, se aplecă să scoată o cutie de tablă dintr-un dulap de sub bufet.

— Henry! Vrei ceva bun?

Câinele abandonă imediat frânghia, lansându-se într-un spectacol nebunesc de sărituri, tremurături şi lătrături. Max fii gata să jure că se vedeau lacrimi de disperare în ochii lui, când Laine ridică un biscuit Milk-Bone.

— Numai câinii cuminţi papă ceva bun, spuse ea pe un ton de învăţătoare, iar Henry îşi trânti fundul pe duşumea şi începu să tremure, în efortul de a se stăpâni. Când Laine aruncă biscuitul, Henry îl înhăţă din zbor şi fugi cu el ca un hoţ.

— Îi asezonezi biscuiţii cu Coca?

— E dependent de Milk-Bone. Acum o să fie ocupat cinci minute, adăugă Laine, scoţând o tigaie. Trebuie să fac sotéul de pui.

— Soté de pui, gemu Max. Mamă Doamne.

— Zău că eşti uşor de mulţumit.

— Cu asta să ştii că nu mă insulţi.

O aşteptă să scoată din frigider pachetul cu came de pui şi începu s-o taie.

— Poţi să vorbeşti şi să faci treabă în acelaşi timp?

— Da. Sunt foarte abilă.

— Grozav. Cum a mers azi?

Laine luă paharul de vin pe care Max îl pusese lângă ea şi sorbi din el.

— Vrei să ştii cum au mers afacerile azi în lumea comerţului cu amănuntul, sau dacă am văzut ceva suspect?

— Ambele.

— Întâmplător, azi ne-a mers foarte bine. Am vândut un gheridon Sheraton superb, printre altele. N-am avut impresia că vreun lucru din magazin, din biroul meu sau din depozit este deranjat – cu excepţia unor mici pete de sânge în camera din spate, care presupun că sunt de la tine.

Turnă ulei în tigaie, apoi îl privi.

— Ce-ţi mai face capul?

— Mai bine.

— Bun. N-am văzut niciun alt personaj suspect în afara doamnei Franquist, care vine o dată sau de două ori pe lună ca să se plângă de preţurile mele. Dar ziua ta cum a fost?

— Plină, până m-am culcat.

Max îi povesti amănuntele în timp ce Laine punea feliile de pui în uleiul încins şi începea să prepare salata.

— Cred că ai multe zile în care umbli de colo-colo punând o mulţime de întrebări fără să obţii niciun răspuns important.

— Şi un nu poate fi un răspuns.

— Probabil. De ce se duce un băiat cuminte din Savannah să se facă detectiv particular la New York?

— Mai întâi, se hotărăşte să fie poliţist, fiindcă-i place să rezolve

mistere și să facă ordine. Atâta ordine cit se poate face pe lumea asta. Apoi constată că nu se adaptează. Nu poate coopera bine cu ceilalţi.

— Nu poate?

— Nu prea. Se confruntă cu toate regulile alea și începe să-l ia cu mâncărimi. Ca sub un guler prea strimt – ca o zgardă. Ajunge la concluzia că ceea ce-i place cu-adevărat să facă e să scormonească sub pietre, dar că preferă să și le aleagă el. Și ca să facă asta, trebuie să se privatizeze. Ca s-o facă și să mai trăiască și bine… Apropo, eu trăiesc bine.

— Evident, replică Laine, în timp ce turna puţin vin peste pui, și făcea focul mai mic.

— Deci, ca să trăiești bine, trebuie să știi să alegi pietrele, și să găsești oameni care trăiesc și mai bine decât tine și sunt dispuși să te plătească pentru a scormoni prin toate mizeriile de dedesubt. Când un băiat din sud se mută-n nord, yankeii cred adesea că se mișcă încet și gândește încet, acţionează încet.

Laine ridică privirea de la ingredientele de salată pe cale le amesteca într-un mic bol de inox.

— Greșeala lor, zise ea.

— Mda, avantaj eu. Oricum, mi s-a trezit interesul pentru securitatea computerelor – treburi cyber. Era cât pe ce s-o iau în direcţia aia, dar nu circulam atât de mult cât îmi plăcea mie, așa că am băgat în combinaţie și acest mic talent. Celor de la Reliance le-a plăcut cum lucram și m-au racolat. Una peste alta, colaborăm destul de bine.

— Talentele tale includ și aranjarea mesei?

— Pe-asta am învăţat-o lângă fusta mamei.

— Farfuriile-s aici, tacâmurile acolo, șervetele în sertarul ăla.

— Am reţinut.

În timp ce Max punea masa, Laine turnă apa pentru pastele făinoase, controlă puiul, reglă focul și își luă din nou paharul cu vin.

— Max, azi m-am gândit mult la toată povestea asta.

— Mă așteptam.

— Cred că vei fi drept cu tatăl meu, din vreo două motive. Ţii la

mine şi nu el te interesează, ci recuperarea pietrelor.

— Sunt într-adevăr două motive.

— Şi ar mai fi unul. Eşti un om bun. Nu un înger, adăugă ea, când Max se întrerupse din lucru s-o privească. Un înger ar fi enervant pentru că lângă asemenea oameni mă simt mereu în inferioritate. Dar eşti un om bun, care poate forţa puţin adevărul când e cazul, dar când îşi dă cuvântul de onoare, şi-l respectă. Asta m-a făcut să mă liniştesc în multe privinţe.

— N-am să-ţi fac niciodată o promisiune pe care să nu mi-o pot ţine.

— Vezi, ai ştiut să spui lucrul cel mai potrivit.

În timp ce Laine şi Max îşi mâncau pastele făinoase în bucătărie, Alex Crew mânca un biftec tartar în cabana rustică pe care o închiriase. Nu-i plăcea stilul rustic, dar prefera discreţia. În camerele de la Wayfarer, din Angel's Gap, devenise dintr-o dată prea cald pentru gustul lui.

Maxfield Gannon, medita el, studiind legitimaţia de detectiv particular a lui Max, în timp ce mânca. Un agent liber-profesionist pe urmele unei prăzi grase sau un particular care lucra pentru compania de asigurări. Oricum, individul era un factor iritant. Ar fi fost o greşeală să-l omoare, deşi avusese o ocazie tentantă şi se gândise la asta, în timp ce stătea lângă detectivul leşinat. Însă chiar şi o forţă de poliţie gen yahoo, ca împiedicaţii din orăşelul ăsta prăpădit, ar fi intrat în acţiune în cazul unei omucideri. Îi serveau mai bine scopurile dacă bâjbâiau în continuare, luând amenzi pentru parcare şi arestând tineretul local.

Era bine, reflectă el în timp ce-şi sorbea vinul, că luase actele individului şi dăduse un telefon anonim. Îi plăcea să şi-l imagineze pe acel Maxfield Gannon încercând să le explice sticleţilor locali ce făcea într-un magazin închis, la ora trei şi jumătate dimineaţa. Le încurcase tuturor treburile pentru o vreme. Şi, iară îndoială, îi trimisese un mesaj foarte clar lui Jack O'Hara, prin fiică-sa.

Cu toate acestea, era nervos. Nu avusese timp să caute peste tot, şi trebuise să se mute, ceea ce era foarte incomod.

Scoase un carneţel cu scoarţe de piele şi făcu o listă cu toate aceste neplăceri suplimentare. Când îl va prinde pe O'Hara – şi îl va prinde – voia să-i poată expune clar şi în detaliu toate ofensele, în timp ce-l tortura ca să afle unde ascunsese diamantele rămase. După lungimea listei, va trebui să-l tortureze cam multişor pe O'Hara. Abia aştepta. Îşi zise că putea să-i adauge pe lista datoriilor şi pe fiica lui O'Hara şi pe detectiv. Era un supliment delicios, pentru un om care punea semnul egal între putere şi provocarea durerii.

Cu Myers, idiotul ăla de cumpărător lacom pe care-l folosise ca om din interior, fusese rapid şi milostiv. În fond, Myers nu făcuse altceva decât să creadă că avea dreptul la un sfert din pradă. Se dovedise destul de hămesit ca să se întâlnească singur cu el, pe un şantier de construcţii închis, în toiul nopţii. Serios, dacă stăteai să te gândeşti, tâmpitul nici nu merita să trăiască.

În orice caz, fusese un căpeţel rămas în aer pe care trebuia să-l taie. Căutările ar fi dus la el, în cele din urmă. S-ar fi lăudat în faţa cuiva sau ar fi început să arunce cu banii în stânga şi-n dreapta, tocându-i pe maşini de prost gust sau pe femei ori Dumnezeu mai ştie pe ce categorie de oameni considera că erau dezirabili. Când îi pusese pistolul la cap, începuse să se milogească şi să se smiorcăie ca un ţânc. Dezgustător spectacol, serios, da' la ce să te-aştepţi de la unul ca el?

Îi dăduse şi cheia căsuţei poştale unde ascunsese păpuşa Raggedy Andy cu o pungă de diamante în burtă. O tuşă de geniu, într-adevăr. Trebuia să-i recunoască meritul lui O'Hara măcar pentru atâta lucru. Să vâre pietre de milioane în obiecte banale, obiecte la care nu se uită nimeni. Aşa că, în momentul când sunase alarma, se blocaseră uşile clădirii şi sticleţii începuseră să forfotească peste tot. Nimănui nu-i trecuse prin minte că diamantele erau încă înăuntru, ascunse într-o amărâtă de păpuşă. Nu le mai rămânea decât să recupereze extraordinarul din interiorul ordinarului, în timp ce căutările se mutau în alte locuri. Da, îl putea felicita pe Jack pentru acest detaliu amuzant, dar asta nu anula toate datoriile. Nu putea avea încredere că vor ţine pietre

de milioane de dolari timp de un an, așa cum se înțeleseseră. Cum să aibă încredere că niște hoți își vor respecta cuvântul?

În fond, nici el n-avea intenția să și-l țină. Ca să nu mai spună că voia totul. De la început hotărâse să ia totul. Ceilalți nu fuseseră decât niște instrumente. Când o unealtă și-a atins scopul, o arunci. Sau, și mai bine – o distrugi.

Și totuși îl înșelaseră, îi scăpaseră printre degete și luaseră cu ei jumătate din pradă, iar asta-l costase săptămâni întregi de eforturi. Își făcuse griji că ar putea fi prinși cu vreuna dintre pungășiile jalnice care-i plăceau așa de mult lui Big Jack, și ar mărturisi, lăsându-l fără jumătate din ceea ce-i aparținea.

Ar fi trebuit să fie morți la ora asta. Faptul că unul dintre ei mai trăia, respira, umbla, se ascundea, era un afront personal. Iar el nu tolera niciodată insultele.

Planul fusese simplu și curat. Mai întâi Myers, în stil execuție, ca să pară pedeapsa pentru una dintre datoriile pe care le avea la jocuri. Apoi, idioții ăia împiedicați de O'Hara și Young. Ar fi trebuit să fie acolo unde le *spusese* el să fie, dar fuseseră prea *proști* ca să-i urmeze instrucțiunile. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi contactat conform planului, ar fi plantat sămânța îngrijorării pentru lichidarea lui Myers și ar fi stabilit o întâlnire într-un loc retras și sigur, foarte asemănător cu cel unde lua cina acum.

Acolo, i-ar fi eliminat pe amândoi cât ai bate din palme, de vreme ce niciunul dintre ei nu avea destul curaj să poarte o armă asupra lui. Bineînțeles că ar fi lăsat destule probe care să-i asocieze cu lovitura de la New York și ar fi aranjat ca totul să pară, chiar și pentru cel mai cretin dintre gabori, o ceartă între hoți. Dar îi dispăruseră de sub nas. Îi fentaseră toate planurile lui puse la punct cu atâta grijă, încercând să se dea la fund. Se chinuise o lună și ceva ca să le ia în sfârșit urma și să-l repereze pe Willy la New York, doar ca să-l piardă iar în ultima clipă și să fie nevoit să consume și mai mult timp, bani și eforturi, ținându-se după el până-n Maryland, unde și-a dat duhul sub roțile unei mașini.

Clătinând din cap, Crew tăie încă o bucățică din friptura în sânge. N-avea să-și mai poată lua niciodată dreptul direct de la Willy, așa

că acea parte urma să fie pusă în contul lui Big Jack – împreună cu restul. Întrebarea care se punea era: cum s-o facă? Restul cinei se amuză cu diversele scenarii.

Se întrebă dacă să atace fata chiar acum, să smulgă de la ea locul unde se aflau tatăl ei şi diamantele? Dar dacă Willy murise fără să-i dea nicio informaţie semnificativă, ar fi fost un efort irosit de pomană. Şi apoi, mai era în combinaţie şi acest Maxfield Gannon. Poate-ar fi fost înţelept să facă unele cercetări, să afle ce fel de om era. Receptiv la mită? Evident, ştia ceva despre fată, altfel nu s-ar fi strecurat în magazinul ei.

Sau – gândul acesta îl împungea ca o săgeată în inimă – fata ajunsese deja la o învoială cu Gannon. Asta ar fi fost foarte rău, îşi spuse el, dând de mai multe ori cu pumnul în masă. Ar fi fost foarte rău pentru toată lumea.

Crew nu avea de gând să se mulţumească doar cu jumătăţi de măsură. Nu era acceptabil. Prin urmare, trebuia să găsească o cale de a pune mâna şi pe restul a ceea ce îi aparţinea.

Fata era cheia. Ceea ce ştia sau nu ştia ea n-avea relevanţă. Un lucru însă era clar: era fiica lui Jack, lumina ochilor lui de pungaş. Ea era momeala.

Se rezemă de spătar şi-şi şterse grijuliu gura cu şervetul, într-adevăr, mâncarea fusese mai bună decât s-ar fi aşteptat, iar asta îl liniştea.

Linişte. Izolare. Un mic ascunziş în pădure. Începu să zâmbească, în timp ce savura încă un pahar de vin. Liniştit şi discret, fără vecini prin apropiere care să-l deranjeze dacă avea o discuţie cu… asociaţii. O discuţie care ar fi putut deveni puţin cam aprinsă.

Privi în jur, spre peisajul întunecat.

Putea să iasă foarte bine, reflectă el. Putea într-adevăr să iasă foarte bine.

I se păru ciudat să se trezească din somn cu un bărbat în patul ei. În primul rând, un bărbat ocupa prea mult spaţiu, iar în alt doilea rând, Laine nu era obişnuită să se preocupe de felul cum arăta în clipa când deschidea ochii dimineaţa.

Peste partea asta bănuia că va putea trece, dacă mai continua să se trezească mult timp cu acest bărbat în pat. De asemenea, putea oricând să-și ia un pat mai mare, ca să rezolve și prima problemă.

Întrebarea era: ce părere avea despre faptul că-și împărțea patul – iar aceasta nu era o metaforă – cu acel bărbat, indiferent pentru câtă vreme? Nu avusese timp să se gândească temeinic, de fapt nu-și acordase timp, se corectă ea.

Închizând ochii, încercă să-și imagineze cum va arăta totul o lună mai târziu. Grădina ei va exploda în zeci de culori, urma să se gândească la haine de vară și la scosul mobilei de curte din magazie. Henry trebuia să fie programat pentru vizita anuală la veterinar. Deschise un ochi, și-l privi pe Max. Era tot acolo. Dormea cu fața îndesată în pernă, avea părul ciufulit și arăta nespus de drăgălaș. Prin urmare se simțea destul de bine la gândul că îl va avea acolo și peste o lună.

Hai să zicem, șase luni. Închise ochii și se gândi la altceva.

Ziua Recunoștinței. În felul ei organizat – nu-i păsa *ce* spunea Jenny, nu era nici obsesiv, nici dezgustător – urma să aibă toate cumpărăturile pentru Crăciun terminate. Se va gândi cum să organizeze petrecerea de sărbători și cum să-și decoreze casa și magazinul. Va comanda un transport de lemne ca să facă focul în fiecare seară. Trebuie să pună deoparte câteva sticle de șampanie bună, pentru ca ea și Max să poată să…

Hopa, uite-l.

Deschise amândoi ochii și-I studie. Mda, acolo era, în mijlocul micilor ei planuri de viitor, adormit, în timp ce Henry, premergător deșteptătorului ca întotdeauna, începea să se foiască.

Presimțea că dacă mai adăuga șase luni la planurile ei ca să se facă un an, îl va găsi pe Max tot acolo. Ochii lui se deschiseră, cu o străfulgerare bruscă a acelui căprui catifelat, facând-o să tresară surprinsă.

— Te-am simțit cum te uitai la mine.

— Nu mă uitam. Mă gândeam.

— Și pe-asta am auzit-o.

O cuprinse cu brațul. Pe Laine o trecu un mic fior caraghios prin

stomac, când simţi forţa cu care o trase până sub el.

— Trebuie să-l scot pe Henry afară.

— Poate să aştepte un minut.

Când gura lui o acoperi pe a ei, fiorul deveni o pulsaţie fierbinte.

— Suntem făpturi ale obişnuinţei… murmură ea, cu respiraţia întretăiată. Henry şi cu mine.

— Făpturile obişnuinţei trebuie să fie întotdeauna pregătite să-şi schimbe obiceiurile, replică Max, frecându-şi buzele şi nasul de vena care-i pulsa la gât. Dimineaţa eşti toată caldă şi moale.

— Şi mă fac tot mai caldă şi mai moale cu fiecare minut.

Buzele lui i se plimbară pe piele; apoi ridică încet capul, pentru a o privi în ochi.

— Ia să vedem.

O apucă de şolduri, i le ridică şi lunecă în ea. Ochii ei albaştri se împăienjeniră.

— O, da…

O privea în lumina palidă a soarelui de dimineaţă, în timp ce o mângâia.

— Ai perfectă dreptate.

Henry sări cu labele din faţă pe marginea patului, scheunând. Înclină capul, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă de ce erau cei doi oameni încă acolo, cu ochii închişi, când trecuse vremea să-i dea drumul afară.

Lătră o dată. Pe un ton interogativ clar.

— OK, Henry, într-un minut.

Max îşi plimbă degetele peste braţul lui Laine.

— Vrei s-o fac?

— Ai şi făcut-o. Şi-ţi mulţumesc.

— Ha, ha. Vrei să duc eu câinele afară?

— Nu, avem micul nostru ritual.

Laine coborî din pat, ceea ce-l făcu pe Henry să alerge până la uşă şi-napoi, începând să ţopăie pe loc în timp ce ea îşi lua halatul din debara.

— Ritualul include şi o cafea? se interesă Max.

— Nu există niciun ritual fără cafea.

— Slavă Domnului. Fug să fac un duş şi cobor.

— Nu te grăbi. Sigur vrei să ieşi, Henry? Eşti cât se poate de sigur?

După tonul ei şi reacţia câinelui, Max înţelese că această replică făcea şi ea parte din ritualul matinal. Ascultă cu plăcere ropotul lui Henry în sus şi-n jos pe scară şi râsul melodios al lui Laine.

Jos, cu Henry dansând de parcă intraseră-n el toţi dracii, Laine descuie uşa oficiului. Conform deprinderii, o descuie şi pe cea de afară, pentru ca Henry să decoleze din prag, în loc să se strecoare prin trapa lui, iar ea să tragă adânc în piept aerul dimineţii.

Laine îşi admiră bulbii de primăvară şi se aplecă să miroasă zambilele pe care le plantase în combinaţii asortate de violet şi roz. Cu braţele încrucişate pe piept, îl privi pe Henry cum îşi făcea circuitul zilnic, ridicând piciorul lângă fiecare copac din curte. Ştia că în cele din urmă avea să dea o fugă până-n pădure, ca să vadă dacă reuşea să sperie nişte veveriţe şi să scoată din ascunzători câţiva cerbi.

Laine rămase locului ascultând ciripitul păsărilor şi susurul pârâului zglobiu. Trupul îi era cald încă de la Max, cald încă de dorul lui, şi se întrebă cum ar putea cineva să aibă vreo grijă într-o dimineaţă atât de liniştită.

Făcu un pas înapoi şi închise uşa. Când reveni în bucătărie, începu să fredoneze.

Apoi îl văzu apărând de după uşă, şi i se opri inima-n piept. Deschise gura să ţipe, dar degetul lui, ridicat la buze, o făcu să-i piară graiul.

10

Cu respiraţia tăiată, Laine făcu un pas înapoi, se lovi de peretele din spate şi-şi duse mâna la gât, parcă încercând să se decidă dacă să-şi smulgă ţipătul de-acolo sau să-l împingă înapoi. În timp ce el continua s-o privească zâmbind şi apăsându-şi buzele cu degetul,

Laine inspiră şuierător, apoi lăsă tot aerul să i se reverse într-o şoaptă explozivă:

— Tată!

— Surpriză, Laine.

Mâna cealaltă îi apăru de la spate, cu un mănunchi de violete de primăvară cam pleoştite.

— Cum o mai duce fetiţa mea cea dulce?

„Ca lovită cu parul“ era o vorbă pe care o folosise Max. Acum îi înţelegea perfect sensul.

— Ce *cauţi* aici? Cum ai…

Se întrerupse înainte de a-l întreba cum intrase. Ar fi fost ridicol, de vreme ce forţatul încuietorilor era una dintre distracţiile lui favorite.

— Of, tată, ce-ai făcut?

— Ei, aşa-ţi întâmpini tatăl după atâta vreme? o dojeni el, desfăcând larg braţele. N-am şi eu dreptul la o îmbrăţişare?

În ochi îi sclipea o luminiţă – ochi la fel de albaştri ca ai ei. Părul, mândria lui, îi era roşu ca lumina unui semafor şi pieptănat într-o coamă bogată. Pistruii i se întindeau peste nas şi obraji ca ghimbirul presărat pe frişcă. Purta o cămaşă de flanelă buffalo cadrilată în roşu şi negru, şi blugi – o ţinută pe care Laine bănuia că o alesese în semn de omagiu pentru zona unde se afla. Cizmele cu care era încălţat erau noi. Îşi înclină capul, zâmbindu-i cu o expresie de căţeluş visător. Inima ei n-avea nicio apărare în faţa lui. Îi sări în braţe, înconjurându-i gâtul cu mâinile, în timp ce el o strângea cu putere, învârtindu-se de câteva ori într-un cerc ameţitor.

— Asta-i fata mea. Puicuţa mea. Prinţesa mea, Laine de Haraland.

Cu picioarele încă în aer, Laine îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Nu mai am şase ani, tată.

— Tot fetiţa mea eşti, nu?

Mirosea a beţişoare de scorţişoară şi era clădit ca un urs grizzly din Yukon.

— Da, cred că mai sunt, zise ea depărtându-se puţin. Cum ai ajuns aici?

— Cu trenul, cu avionul, cu automobilul… Şi, la sfârşit, cu ale mele două picioare. Frumos te-ai mai aranjat, dulceaţă mică. E pitoresc. Dar n-ai observat că-i în pădure?

Cuvintele lui o făcură să zâmbească.

— Serios? Bine, atunci îmi plac pădurile.

— Cred că pe mama ta ai moştenit-o. Ce mai face?

— Excelent.

Laine nu ştia de ce se simţea vinovată întotdeauna când el o întreba fără ranchiună, cu interes sincer.

— De cât timp eşti aici?

— Aseară am ajuns. Pentru că era târziu când am sosit în paradisul tău din codrul verde, iar tu probabil erai de mult pe tărâmul visurilor, am intrat singur. M-am ghemuit pe canapeaua ta, despre care se cuvine să-ţi spun că-i într-un hal fără de hal.

Îşi apăsă cu o mână şalele.

— Fii bună, dulceaţă, şi fă-i tăticului tău o cafea.

— Eu tocmai voiam să…

Se întrerupse, căci amintirea cafelei îi limpezi mintea. *Max!*

— Nu sunt singură, zise ea uşor panicată. E cineva sus, la duş.

— Am înţeles asta, după maşina de pe alee, tărăboanţa aia fandosită cu număr de New York, replică el, ciupind-o de bărbie. Ai să-mi spui, sper, că ai avut o petrecere nocturnă cu o prietenă din afara oraşului.

— Am douăzeci şi opt de ani, aşa că am promovat de la petrecerile cu prietenele la sexul cu bărbaţi.

— Te rog, îşi apăsă Jack o mână pe inimă. Hai să zicem doar că un prieten a rămas peste noapte la tine. Un tată trebuie să asimileze treptat asemenea lucruri. Cafeaua, iubito? Fii drăguţă…

— Bine, bine, dar sunt anumite detalii pe care trebuie să le ştii despre… oaspetele meu rămas peste noapte, insistă Laine, scoţând punga cu cafea şi începând să toarne boabele în râşniţă.

— Ştiu deja lucrul cel mai important. Nu e destul de bun pentru fetiţa mea. Niciunul nu poate fi.

— E ceva mai complicat. Lucrează pentru Reliance Insurance.

— Aha, deci are o slujbă cinstită, opt ore pe zi, ridică Jack din

umerii lui lati. Pe-asta pot să i-o trec cu vederea.

— Tată…

— Şi vom vorbi despre tânărul ăsta într-un minuţel.

Adulmecă aerul, în timp ce Laine punea cafeaua măcinată în filtru.

— Cel mai delicios miros din lume. În timp ce drăcia aia îşi face treaba, ai putea să-mi aduci pachetul pe care ţi l-a lăsat Willy? Stau eu cu ochii pe ibric.

Laine îl privi fix, în timp ce toate gândurile şi cuvintele ce i se învârteau prin cap începeau să se unească într-o singură, oribilă certitudine. Jack nu ştia.

— Tată, n-am… Nu mi-a… Mai bine să stăm jos.

— Să nu-mi spui că încă n-a trecut pe-aici, replică el, uşor iritat. Omul ăsta s-ar rătăci şi-n baia lui de-acasă, fară hartă, dar a avut timp destul ca s-ajungă. Dacă şi-ar deschide afurisitul ăla de mobil, aş lua legătura cu el şi i-aş spune că s-au schimbat planurile. Sunt dezolat că trebuie să ţi-o spun, Laine, dar unchiul tău Willy devine tot mai bătrân şi mai distrat.

Nu pe ocolite, îşi spuse ea, în timp ce turna cafeaua din ibric în cafetieră. De-a dreptul, nu pe ocolite.

— Tată, e mort.

— Ei, nici chiar aşa. E doar uituc.

— Tată. Îl apucă de braţ, strângându-l, în timp ce privea cum zâmbetul indulgent i se ştergea de pe chip.

— A avut un accident. L-a lovit o maşină. Şi a… a murit, îmi pare rău… îmi pare atât de rău…

— Nu se poate. E o greşeală.

— A venit la mine-n magazin, acum câteva zile. Nu l-am recunoscut. Începu să-i maseze braţele, căci i le simţea tremurând. Trecuse atât de mult timp, încât nu l-am recunoscut. Mi-a dat un număr şi mi-a cerut să-l sun. Credeam că avea ceva de vânzare. Eu eram ocupată, aşa că nu i-am dat prea multă atenţie. Pe urmă a plecat şi, imediat după aceea, la doar câteva secunde, am auzit nişte sunete îngrozitoare…

Ochii lui Jack se umpleau de lacrimi, la fel ca ai ei.

— O, tată… Ploua, și s-a repezit în stradă. Nu știu de ce, dar a fugit și mașina n-a putut opri. Am alergat afară și… și când mi-am dat seama că e el, era prea târziu.

— O, Doamne! Doamne! Doamne!

Jack se așeză, lăsându-se pe un scaun, cu capul în mâini.

— Nu se poate să se fi prăpădit. Nu Willy.

Începu să se legene înainte și-napoi. Laine îl cuprinse cu brațele, lipindu-și obrazul de al lui.

— Eu l-am trimis aici. I-am spus să vină încoace fiindcă am crezut… S-a repezit în stradă?

Jack ridică din nou capul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar Laine știa că nu s-ar fi rușinat niciodată cu ele, nici cu alte efuziuni sentimentale.

— Nu era un copil care dă buzna-n stradă fără să se uite, zise Jack.

— Ba așa a făcut. L-au văzut oamenii. Femeia care l-a lovit era distrusă. N-a putut face nimic.

— A fugit. Dacă a fugit, înseamnă că a avut un motiv. Trebuie să aduci obiectul pe care ți l-a dat. Du-te și adu-mi-l.

Să nu spui la nimeni. Nu l-ai văzut niciodată în viața ta, asta să spui.

— Nu mi-a dat nimic, tată. Știu despre pietre, știu și despre lovitura de la New York.

Mâinile lui îi strânseră umerii atât de tare, încât Laine fu convinsă că-i vor lăsa vânătăi.

— De unde știi, dacă nu ți-a dat nimic?

— De la omul care e sus. Lucrează pentru Reliance. Asiguraseră diamantele. E detectiv.

— Un detectiv de asigurări! sări Jack de pe scaun. Ai la duș un copoi, pentru numele lui Dumnezeu!

— L-a urmărit pe Willy până aici și a stabilit ce legătură avea cu mine și ce legătură există între noi doi. Nu vrea decât să recupereze pietrele. Nu-l interesează să te dea de gol. Dă-mi-le pe cele pe care le ai la tine, și-n rest am să rezolv eu.

— Te culci cu un copoi? Tu?

— Nu cred că e momentul să vorbim despre asta. Tată, cineva mi-a spart casa şi magazinul, căutând pietrele. Nu sunt la mine.

— Trebuie să fie ticălosul ăla de Crew. Criminalul ăla nenorocit.

Ochii-i erau încă umezi, dar în adâncurile lor ardea un foc mocnit.

— Nu ştii nimic, m-auzi ce-ţi spun? Nu ştii nimic, nu m-ai văzut. Am să mă ocup eu de problema asta, Laine.

— Nu te poţi ocupa de ea, tată. Eşti în mare pericol. Pietrele alea nu merită.

— Jumătate din douăzeci şi opt de milioane e o sumă frumuşică şi o voi avea la dispoziţie ca să negociez după ce aflu ce-a făcut Willy cu partea lui. Nu ţi-a dat nimic? Nu ţi-a spus nimic?

— Mi-a spus să ascund punga, dar nu ştiu despre ce pungă vorbea.

— Punga? Le-a scos?

— Ţi-am spus că nu mi-a dat nicio pungă. Vorbea neclar… şi mi-era greu să-l înţeleg. La început, mi s-a părut că a spus „potaia“.

— Asta e! se însufleţi din nou Jack. Partea lui e în câine.

— În *câine?* exclamă ea, cu o voce ascuţită de uimire. I-aţi dat unui câine să înghită diamantele?

- Nu-i un câine adevărat. Dumnezeule mare, Laine, drept cine ne iei?

Laine îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu mai ştiu… Pur şi simplu nu ştiu ce să mai cred.

— Sunt într-o statuetă, un căţel alb cu negru. Probabil că lucrurile lui au ajuns la poliţie. Probabil copoii au luat potaia şi nu ştiu ce-are înăuntru. Aşa mai merge…

— Tată…

— Te rog să nu-ţi faci griji. Nimeni n-o să te mai deranjeze. Nimeni n-o să se atingă de fetiţa mea. Stai cuminte şi ţine-ţi gura, atâta-ţi cer, şi de rest mă ocup eu.

O îmbrăţişă şi o sărută pe obraz. Mă duc să-mi iau geanta şi plec.

— Nu poţi să pleci atât de repede, protestă Laine, urmându-l grăbită. Max spune că Alex Crew e periculos.

— Max e sticletele de la asigurări?

— Da… răspunse ea, privind în susul scării. Şi nu-i sticlete.

— Ce e, ce nu e, în legătură cu Crew nu greşeşte. Tipul nu ştie c-am aflat cine e, mormăi Jack. Şi ce-a făcut. Credea c-am să înghit numele false şi toate scornelile pe nemestecate. Am supt jocul ăsta de la ţâţa mamii, nu? remarcă el, agăţându-şi pe umăr o geantă de voiaj. Nu trebuia să mă încurc cu el – da' ştii, douăş'opt de milioane, plus-minus, te pot face să-ţi alegi tovarăşi de drum mai ciudaţi. Iar Willy a plătit cu viaţa.

— N-a fost vina ta.

— Am căzut la învoială deşi ştiam cine era Crew. Pe-atunci, îşi spunea Martin Lyle. Ştiam că era periculos şi plănuia să ne tragă pe sfoară, şi tot am acceptat. Willy a venit cu mine. Da' am s-o dreg eu. N-am să las să ţi se întâmple nimic.

O sărută scurt pe creştet, apoi pomi spre uşa din faţă.

— Stai! Aşteaptă să vorbeşti şi cu Max.

— N-aş crede, pufni el dispreţuitor. Fă-ne la amândoi o favoare, prinţeso, adăugă, acoperindu-i buzele cu un deget. Nu m-ai văzut pe aici.

Laine îl auzi fluierând „Rămâi cu bine, graure" în timp ce se îndepărta în pas alergător. Întotdeauna fusese agil pentru un om atât de mătăhălos. Până să se dezmeticească, dispăruse. Ca şi cum nici n-ar fi fost.

Laine închise uşa, rezemându-şi fruntea de tăblia de lemn. Toate o dureau – capul, trupul, inima… Când plecase la drum, tatăl ei avusese lacrimi în ochi. Lacrimi pentru Willy. Ştia că avea să-l plângă şi să se considere vinovat, iar când era în starea asta, putea să facă prostii.

Nu, nu prostii, se corectă ea, intrând în bucătărie unde începu să se învârtească încoace şi-ncolo. Ceva nesocotit, ceva necugetat, dar nu o prostie. Ştia că nu l-ar fi putut opri. Chiar dacă-l implora, chiar dacă plângea el ar fi plecat cu povara lacrimilor ei pe umeri, dar tot ar fi plecat.

Da, întotdeauna se mişcase repede pentru un om atât de masiv.

Îl auzi pe Max venind spre bucătărie şi deschise repede dulapul să scoată cănile de cafea.

— Tocmai la timp, anunţă ea cu o veselie forţată. Cafeaua e gata.

— Sunt sigur că mirosul cafelei de dimineaţă e unul dintre cele mai minunate din lume.

Laine se întoarse şi-l privi lung, amintindu-şi de cuvintele tatălui ei. Părul lui era încă umed de la duş. De la duşul ei. Mirosea a săpun – săpunul ei. Dormise în patul ei. Fusese în trupul ei. Ea îi dăruise toate astea, însă, după o vizită de numai zece minute a tatălui ei, redevenise mai reţinută cu încrederea – şi cu adevărul.

— Tatăl meu a fost aici, izbucni ea.

Max puse la loc pe masă cana pe care tocmai o luase.

— Ce?

— Tocmai a plecat. Acum câteva minute. Nu voiam să-ţi spun. Voiam să-l acopăr. E un reflex condiţionat, cred. Sau, măcar parţial. Îl iubesc. Te rog să mă ierţi.

— Jack O'Hara a fost aici? A fost în casa asta şi nu mi-ai spus?

— Îţi spun acum. Nu mă aştept să înţelegi ce pas mare este acest lucru pentru mine, dar îţi spun.

Încercă să toarne cafeaua, dar mâinile-i tremurau.

— Să nu-i faci niciun rău, Max. Dacă i-ai face ceva, n-aş putea suporta.

— Stai, să ne înţelegem. Tatăl tău a fost aici, în casă, iar tu mi-ai pregătit cina şi te-ai culcat cu mine. Eu eram sus, făceam dragoste cu tine, iar el se ascundea…

— Nu, nu! N-am ştiut că e aici, până adineauri. Nici nu ştiu când a venit, cum a intrat… A dormit pe canapea. L-am lăsat pe Henry să iasă şi când m-am întors în bucătărie am dat peste el.

— Atunci, de ce naiba-mi ceri să te iert?

— Fiindcă intenţionam să nu-ţi spun.

— Pentru cât timp, trei minute? Iisuse Hristoase, Laine. Dacă pui bariera unei onestităţi ca asta între noi, am să mă lovesc continuu cu capul de ea. Mai scuteşte-mă.

— Sunt foarte zăpăcită.

— Ţi-a fost tată douăzeci şi opt de ani. Eu sunt tipul care s-a îndrăgostit de tine doar de două zile. Cred că asta-ţi acordă unele circumstanţe atenuante, OK?

— OK. Laine expiră prelung, tremurător.

— Dar numai până la un punct. Ce-a spus, ce voia, încotro a luat-o?

— Nu ştia despre Willy. Buzele îi tremurau şi abia reuşi să spună: a plâns.

— Stai jos, Laine, tom eu cafeaua. Stai jos un minut şi linişteşte-te.

Laine se conformă, tremurând din tot trupul, privindu-şi mâinile în timp ce asculta lichidul fierbinte curgând în cănile de ceramică.

— Ştii, cred că s-ar putea să fiu şi eu îndrăgostită de tine. Probabil nu e momentul cel mai potrivit ca să ţi-o spun, dar…

— Îmi place să aud asta. Max puse cana în faţa ei, apoi se aşeză. Indiferent în ce moment.

— Nu mă joc cu tine, Max. E foarte important pentru mine, să ştii asta.

— Fetiţo, pariez că eşti foarte talentată, dacă stau să mă gândesc… Dar nu chiar atât de talentată.

Tonul lui sarcastic era tocmai lucrul de care avea nevoie ca să-i sece lacrimile. Îl privi cu un amestec de aroganţă şi amuzament în ochi.

— A, ba sunt. Te-aş putea lăsa fără economiile de-o viaţă, aş putea să-ţi şterpelesc şi inima şi mândria, şi să te las crezând că tu ai vrut să mi le dai, legate cu o fundă roz. Dar, de vreme ce se pare că singurul lucru care mă interesează e inima ta, aş prefera ca ideea să-ţi aparţină. Jack n-a putut fi niciodată cinstit cu mama mea. O iubea. Şi încă o mai iubeşte. Dar niciodată n-a putut să joace cinstit, nici măcar cu ea. Aşa că nu s-au înţeles. Dacă noi doi intrăm în povestea asta vreau să avem mai multe şanse.

— Atunci, să începem prin a stabili cum vom proceda cu tatăl tău.

Laine dădu din cap şi luă cana cu cafea pe care i-o adusese Max.^

— Îl trimisese pe Willy aici ca să-mi dea o parte din pradă, pentru a fi în siguranţă. E cazul să ştii că, dacă reuşea, aş fi luat pietrele şi i le-aş fi înapoiat. L-aş fi bătut la cap îngrozitor pe chestia asta, dar tot i le-aş fi restituit.

— Sângele apă nu se face, zise Max.

— Din câte-am putut să deduc era îngrijorat fiindcă Willy Nu-l sunase; telefonul lui celular, al lui Willy, era închis, aşa că şi-a schimbat planul şi a venit aici să ia câinele.

— Care câine?

— Păi, ştii, spusese „potaia“, nu „punga aia“. Sau, poate, punga o fi în potaie. Dumnezeule, parc-am fi într-o secvenţă de comedie proastă. La mine n-a ajuns însă nicio potaie sau pungă, aşa că tatăl meu presupune că le-au luat poliţiştii, o dată cu lucrurile lui Willy. El crede că Alex Crew – apropo, l-a verificat pe Crew – a luat urma lui Willy până aici, iar asta l-a speriat pe Willy atât de tare încât l-a făcut să se repeadă în stradă.

— Din toate e abundenţă pe lumea asta, în afară de cafea, murmură Max. Să revenim la câine.

— A, nu e un câine adevărat, ci o figurină. Una dintre vechile metode ale lui Jack. Ascundea prada în câte-un obiect obişnuit, ca să poată circula pe sub nasul cui o căuta, până se linişteau lucrurile. Odată a ascuns o colecţie de monede rare într-un ursuleţ. Am ieşit din bloc, am stat de vorbă cu portarul şi am plecat cu o sută douăzeci şi cinci de bătrâne în Paddington.

— Te-a luat cu el?

Expresia lui sincer şocată o făcu să coboare privirea spre cana cu cafea.

- N-am avut o copilărie pe care s-o poţi numi „standard“.

Max închise ochii.

— Unde se duce, Laine?

— Nu ştiu. Întinse mâna şi i-o acoperi pe a lui, susţinându-i privirea. Jur că nu ştiu. Mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că o să se ocupe el de toate.

— Lucrurile lui Willy sunt la Vince Burger?

— Nu-i spune, Max, te rog. Dacă Jack mai apare pe-aici, va fi obligat să-l aresteze şi nu mă pot implica în aşa ceva. Noi doi nu vom mai avea nicio şansă dacă devin părtaşă la una ca asta.

Îngândurat, Max bătu cu degetele în masă.

— Am căutat prin camera de motel a lui Willy. N-am văzut nicio

statuetă.

Vizualiză din nou camera în minte, încercând s-o revadă pas cu pas.

— Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, dar e posibil să-mi fi scăpat, să cred că făcea parte doar din decorul camerei. Spun „decor“ în cel mai larg sens posibil.

— Tocmai de-asta merge trucul atât de bine.

— În regulă. Îl poţi convinge pe Vince să te lase să vezi efectele lui Willy?

— Da, pot, răspunse ea fără ezitare.

— Să începem de-acolo. Apoi, vom trece la planul B.

— Care e planul B?

— Cel care urmează.

Uşurinţa cu care-i reveneau toate în minte o îngrijora. Poate că-i era mai simplu, îşi spuse Laine, din moment ce nu trebuia să-i vorbească lui Vince. Dar, în esenţă, inducea în eroare un prieten şi minţea un poliţist.

Îl cunoştea cât de cât pe sergentul Mccoy şi, când află că urma să aibă de-a face cu el, recapitulă rapid în minte toate amănuntele pe care le ştia: născut în Gap, căsătorit, doi copii. Era aproape sigură că avea doi, şi că amândoi crescuseră. Parcă avea şi un nepot, de la unul dintre ei. Pe lângă toate acestea, se adăugau flerul şi spiritul de observaţie.

Mccoy avea vreo zece kilograme peste greutatea normală, deci îi plăcea să mănânce bine. Întrucât pe biroul lui se afla un şervet cu un pateu danez de la brutărie, probabil că soţia lui încerca să-l ţină la regim, şi el îşi lua pe furiş delicatese din comerţ.

Purta doar o verighetă şi nimic altceva, şi avea unghiile tăiate foarte scurt. Când îi strânse mâna, Laine îi simţi palma bătătorită. Se ridicase în picioare ca s-o salute, străduindu-se să-şi sugă burta. Laine îi zâmbi cald şi observă că se înroşea ca focul. Avea să fie o nimica toată.

— Domnule sergent Mccoy, mă bucur să vă revăd.

— Domnişoară Tavish.

— Laine, vă rog. Ce mai face soţia?

— Bine face. Foarte bine.

— Şi nepoţelul dumneavoastră cel mic şi scump?

Mccoy zâmbi înduioşat, arătându-şi dinţii.

— Nu mai e aşa de mic. Are doi ani, e băiat mare, şi-o aleargă pe fiică-mea de-o spetеşte.

— O vârstă foarte amuzantă, nu-i aşa? Aţi început să-l luaţi la pescuit?

— L-am dus la râu, în weekend-ul trecut. Încă nu poate sta locului ca un pescar, da' o să-nveţe.

— Ce-o să vă mai distraţi! Şi pe mine m-a dus bunicul meu la pescuit de câteva ori, dar am avut o diferenţă de opinie serioasă când s-a pus problema rimelor.

— Lui Tad îi plac râmele.

— Aveţi un nepoţel extraordinar. A, mă scuzaţi, domnule sergent, el e prietenul meu, Max Gannon.

— Mda… făcu sergentul, privindu-i vânătaia de la tâmplă. Aţi avut un mic incident, noaptea trecută.

— N-a fost decât o neînţelegere, se grăbi Laine să explice. Max a venit cu mine în dimineaţa asta ca să-mi acorde un mic sprijin moral.

— M-hmm…

Mccoy îi strânse mâna lui Max, pentru că i-o întinsese, apoi o privi din nou pe Laine.

— Sprijin moral?

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva, ridică ea mâinile, cu o expresie de frustrare. Poate v-a spus Vince că mi-am dat seama mai târziu că-l cunoscusem pe William Young. Omul care şi-a pierdut viaţa în accidentul acela îngrozitor, în faţa magazinului meu.

— Nu mi-a spus.

— Abia în dimineaţa asta l-am informat, dar cred că nu schimbă cu nimic… procedura. Abia după… abia mai târziu mi-am amintit. L-a cunoscut pe tatăl meu, când eram mică. Nu l-am mai văzut – pe William – de când aveam, ăăă, vreo zece ani, cred. Şi când a intrat în magazin, eram ocupată. În ochi i se iviră lacrimi. Nu l-am

recunoscut şi nu i-am acordat atenţie. Mi-a dat cartea lui de vizită şi m-a rugat să-l sun când voi avea timp. Şi pe urmă, imediat ce-a ieşit… Mă simt îngrozitor că nu mi-am adus aminte, că l-am tratat cu atâta indiferenţă…

— Gata, a trecut, o consolă Mccoy, oferindu-i o cutie cu şerveţele.

— Mersi. Mulţumesc mult. Aş vrea să fac pentru el tot ce mai pot face. Vreau să-i pot spune asta tatălui meu. Nu ştiu să fi avut vreo rudă, aşa că aş dori să organizez toate cele necesare pentru înmormântare.

— Dosarul lui e la şefu', da' pot să-l aduc.

— V-aş fi foarte recunoscătoare. Mă întreb, acum că tot am venit aici, dacă i-aş putea vedea lucrurile. E posibil?

— Nu văd de ce nu. Vreţi să luaţi loc? O luă blând de brat şi o conduse la un scaun. Staţi jos, şi-am să vi le aduc, însă nu vă pot lăsa să luaţi nimic.

— Nu, nu, înţeleg.

În timp ce Mccoy ieşea, Max se aşeză lângă ea.

— A mers strună. Cât de bine-l cunoşti pe poliţistul ăsta?

— Mccoy? L-am întâlnit de vreo două ori.

— La pescuit?

— A… Are o revistă pentru pescari ascunsă sub dosarele de pe birou, aşa că am apelat la deducţie. Voi pregăti funeraliile unchiului Willy, adăugă ea. Aici, cred, în Angel's Gap, doar dacă nu cumva aflu că ar fi dorit în alt loc…

— Pariez că aici i-ar conveni de minune.

Se ridicară amândoi când Mccoy reveni cu o cutie mare de carton.

— Nu avea prea multe. Călătorea doar cu strictul necesar, se pare. Hainele, portofelul, ceasul, inelul cu cinci chei…

— A, cred că inelul ăla eu i l-am dat, odată, de Crăciun…

Trăgându-şi nasul, Laine întinse mâna şi strânse inelul în pumn..

— Îţi dai seama? L-a folosit atâţia ani… şi eu nici măcar nu l-am recunoscut.

Rămase cu cheile în mână, plângând.

— Nu plânge, Laine.

Max îi aruncă lui Mccoy o privire de neputinţă masculină, în timp ce o mângâia pe Laine pe cap.

Mccoy aduse iar şerveţelele. Când i le oferi, Laine luă trei şi începu să se şteargă pe faţă.

— Iertaţi-mă. E o *prostie.* Mi-am amintit cât de drăguţ se purta cu mine. Pe urmă, am pierdut legătura – ştiţi cum se întâmplă, nu? Familia mea s-a mutat, şi nu ne-am mai văzut. Se ridică în picioare. E-n regulă. Scuzaţi-mă, am să-mi revin.

Apoi luă plicul, puse cheile la loc şi-l aşeză în cutie.

— Puteţi să-mi spuneţi ce mai avea? Vă promit că n-o să se mai repete.

— Nicio problemă. Sigur vreţi să faceţi asta acum?

— Da, sigur. Vă mulţumesc.

— Mai avea o trusă de toaletă – aparat de ras, periuţă de dinţi, şi alte chestii obişnuite. Avea asupra lui patru sute douăzeci şi şase de dolari şi doisprezece cenţi. În maşina închiriată – un Taurus de la Avis, din New York – am găsit hărţi rutiere…

În timp ce Mccoy le citea de pe o listă, Laine începu să examineze lucrurile.

— Telefon celular – fară niciun număr în agendă, la care să sunăm. Avea vreo două mesaje vocale. Vom vedea dacă reuşim să le dăm de urmă.

„De la tata“, îşi zise Laine, dar nu făcu decât să dea din cap.

— Ceasul e gravat, adăugă Mccoy, în timp ce Laine îl întorcea pe-o parte şi pe alta. „Unul pe minut.“ Nu-nţeleg ce vrea să zică.

— Nici eu, răspunse Laine, cu un zâmbet nedumerit. Poate e ceva romantic, de la vreo femeie pe care a iubit-o cândva… Ar fi frumos. Mi-ar plăcea să cred că asta a fost. Şi altceva?

— Păi, călătorea, replică Mccoy pe un ton de scuză, luând ceasul. Omu’ nu-şi ia prea multe obiecte personale cu el. Vince o să-i descopere adresa, nu vă faceţi griji. Încă nu i-am găsit nicio rudă, şi dacă n-o să găsim, cred că au să vi-l dea în primire. E frumos că vreţi să îngropaţi un vechi prieten al tatălui dumneavoastră.

— Măcar atâta lucru pot face pentru el. Vă mulţumesc foarte mult, domnule sergent. Aţi fost aşa de bun şi de răbdător… Să mă

anunţaţi, dumneavoastră sau Vince, când pot începe pregătirile de înmormântare. V-aş fi foarte recunoscătoare.

— Ţinem legătura.

În timp ce ieşeau, îl luă pe Max de mână, iar acesta simţi cheia apăsându-l în palmă.

— A mers brici, comentă el. Abia dacă am sesizat.

— Dacă nu aveam reflexele cam amorţite, nu observai nimic. Pare o cheie de seif. De la un seif din alea de închiriat. Nu se mai pot închiria seifuri pe aeroporturi sau în gări şi autogări, nu-i aşa?

— Nu. E prea mică pentru un seif de genul ălora ca garajele şi, oricum, majoritatea folosesc încuietori cu cifru sau card. S-ar putea să fie de la o căsuţă poştală.

— Ar trebui s-o putem găsi. Totuşi, n-am văzut niciun câine.

— Da, nici urmă de câine. O să ne uităm şi în camera de la motel, dar nu cred că e nici acolo.

Laine ieşi împreună cu Max, privind cu drag oraşul care devenise al ei. Din acel loc aflat în susul străzii în vale se vedea o porţiune din râu şi casele cuibărite pe coasta colinei de pe malul opus. În spatele lor se înălţau munţii, încercuind întinderea de străzi şi clădiri, parcuri şi poduri. Formau un fundal pitoresc acoperit cu verdele ceţos al copacilor ce începeau să înfrunzească şi albul florilor sălbatice.

Cotidienii, cum îi poreclise tatăl ei pe oamenii normali, cu vieţi normale, îşi vedeau de treburi. Vindeau maşini, făceau cumpărături, aspirau covoare, predau istorie.

Grădinile erau plantate sau pregătite pentru plantare. Văzu vreo două case unde podoabele de Paşti încă nu fuseseră strânse, deşi trecuseră aproape trei săptămâni de-atunci. Ouă de plastic multicolore se legănau sub ramurile de jos ale copacilor, iar iepurii pneumatici stăteau aşezaţi pe iarba de un verde crud.

Şi ea avea covoare de aspirat, târguieli de făcut şi o grădină de îngrijit. În ciuda cheii pe care o ţinea în mână, presupunea că toate astea făcea din ea o „cotidiană“.

— N-am să susţin că o parte din toată povestea asta nu m-a aţâţat din nou. Dar, când totul se va termina, am să mă retrag cu

plăcere. Willy n-a putut-o face niciodată şi nici tatăl meu nu va reuşi, spuse ea zâmbind, în timp ce mergeau spre maşina lui Max.

— Tatăl meu i-a dăruit ceasul ăla. Cu inelul de chei a fost doar un vicleşug, dar ceasul i l-a dat tata, de ziua lui, în nu mai ştiu care an. Cred că s-ar putea chiar să-l fi cumpărat dintr-un magazin, însă nu pot fi sigură. Oricum, eram cu el când a gravat dedicaţia: „Unul pe minut“

— Însemnând…?

— În fiecare minut se naşte câte un fraier, răspunse ea şi se urcă în maşină.

11

La recepţia de la *Red Roof se afla* acelaşi recepţioner, dar Max nu observă în ochii lui niciun semn de recunoaştere. Cel mai simplu şi mai rapid mod de a intra în ultima cameră ocupată de Willy era acela de a juca farsa standard.

— Vrem la o sută cinşpe, spuse el.

Recepţionerul studie monitorul, să vadă dacă era liberă camera şi ridică din umeri.

— Nicio problemă.

— Suntem sentimentali, adăugă şi Laine cu un zâmbet siropos, cuibărindu-se lângă Max.

Max întinse banii.

— Eu vreau o chitanţă. Nu suntem chiar *atât* de sentimentali.

Cu cheia în mână, porniră spre cameră.

— Trebuie să fi ştiut unde locuiesc. Tatăl meu ştia, deci ştia şi Willy. Aş fi preferat să mă caute acasă. Nu pot să cred decât că se ştia urmărit sau se temea să nu fie şi s-a gândit că la magazin era mai sigur.

— A stat aici doar o noapte. Nu şi-a despachetat lucrurile, comentă Max, în drum spre uşă. Părea să aibă destule haine pentru aproape o săptămână. Valiza era deschisă, dar nu-şi scosese din ea decât trusa de toaletă. Poate că voia să plece din nou şi cât mai

repede.

— Întotdeauna eram gata să plecăm din nou și cât mai repede. Mama mea ne putea împacheta totul în douăzeci de minute, și despacheta în următorul loc la fel de rapid.

— Cred că e o femeie foarte interesantă. A mea are nevoie de mai mult timp ca să se hotărască dimineața cu ce pantofi să se încalțe.

— Când e vorba de pantofi, niciodată nu te poți hotărî ușor.

Înțelegându-l, Laine îi puse o mână pe braț.

— Mie nu trebuie să-mi acorzi timp ca să mă pregătesc, Max. Sunt în regulă.

Max deschise ușa și intrară într-o cameră de motel dublă. Laine știa că acele camere îi întristau pe unii, dar ea le considerase întotdeauna printre micile aventuri ale vieții, tocmai pentru anonimatul lor. În asemenea camere îți puteai închipui că te aflai oriunde. Că te duceai oriunde. Că erai oricine.

— Când eram mică și călătoream dintr-un loc în altul, poposeam în asemenea moteluri. Îmi plăcea la nebunie. Mă jucam și-mi imaginam că eram o spioană care-l urmărea pe un malefic Doctor Doom, sau o prințesă călătorind incognito. Tatăl meu făcea ca totul să pară un joc minunat, întotdeauna îmi lua dulciuri și răcoritoare de la automate, iar mama se prefăcea că nu-i de acord. Cred că, de la un timp, nu s-a mai prefăcut.

Atinse cu degetul cuvertura ieftină de pe pat.

— Ei, dar e cam mult de-atunci și mă las pradă amintirilor. Nu văd niciun câine pe-aici.

Deși căutase deja și știa că și poliția trecuse prin cameră, Max repetă toată procedura.

— Nu-ți scapă prea multe, nu-i așa? îl întrebă ea la sfârșit.

— Mă străduiesc. Cheia s-ar putea să fie cel mai bun indiciu pe care-l avem. Am să caut prin toate spațiile de depozitare locale.

— Iar ceea ce nu spui e că s-ar putea să fi ascuns prada într-un milion de locuri ca astea, de la New York și pân-aici.

— Am să-i dau de urmă. Am s-o găsesc.

— Da, cred c-ai s-o găsești. Între timp, eu mă întorc la muncă. Nu vreau s-o las pe Jenny prea mult timp acolo, dată fiind situația ei.

Max aruncă pe pat cheia camerei.

— Te las în drum.

După ce se aşezară în maşină, Laine îşi netezi pantalonii cu palma.

— Nu ţi-ar fi plăcut. Camerele de motel, jocul… genul ăla de viaţă…

— Îmi dau seama de ce te fascinau la zece ani şi înţeleg de ce mama ta te-a scăpat de toate astea. A făcut ceea ce era mai bine pentru tine. Un lucru vreau să-ţi spun, în legătură cu tatăl tău…

Laine se pregăti să înghită critica, jurându-şi să nu se simtă ofensată.

— Da?

— Mulţi oameni din… să zicem, domeniul lui de activitate, se debarasează de neveste şi copii, şi de tot ceea ce aduce a responsabilitate. El n-a făcut-o.

Umerii ei se destinseră, stomacul la fel, şi se întoarse spre Max cu un zâmbet luminos.

— Într-adevăr.

— Şi nu numai fiindcă erai într-adevăr o roşcovană drăgălaşă cu degete dibace.

— Poţi să spui că nu mă doare, şi ai dreptate, nu numai din cauza asta. Ne iubea, în felul unic al lui Jack O'Hara. Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Când vom avea copii, am să le cumpăr dulciuri de la automate, dar numai la ocazii speciale.

Lui Laine i se puse un nod în gât şi fu nevoită să-l înghită înainte de a vorbi.

— Te cam grăbeşti, declară ea.

— O dată ce ţi-ai ales direcţia, n-are niciun rost să leneveşti.

— Pare-mi-se că drumul de-aici şi pân-acolo e destul de lung şi de întortocheat.

— Foarte bine, va fi o călătorie interesantă. Hai să trecem acum de una dintre curbe. N-am nevoie să locuiesc la New York, dacă asta te roade. Cred că orăşelul ăsta e perfect ca să creştem trei copii.

Laine nu se înecă, dar nici mult nu mai avea.

— Trei?

— Număr cu noroc.

Întorcând capul spre Laine, spuse:

— Mă rog, curba asta ai trecut-o cu bine. Nu te-ai gândit să încetinești puțin până o să ne cunoaștem mai bine? Să zicem, nu știu… o săptămână?

— Oamenii ajung să se cunoască bine și mai repede, în anumite situații. Asta ar fi una dintre ele.

— Amintirea favorită din copilărie, dinaintea vârstei de zece ani.

— Grea întrebare. Stătu un moment pe gânduri. Când am învățat să merg pe bicicletă. Tatăl meu alerga pe-alături – zâmbind cu gura până la urechi și-n ochi cu o spaimă pe care atunci n-am recunoscut-o. Senzația aia de gol în stomac și vânt pe la urechi, când mi-am dat seama că pedalam de unul singur. Dar a ta?

— Când stăteam așezată pe patul ăla mare de la Ritz Carlton, în Seattle. Luaserăm un apartament, fiindcă ne reușise o mare lovitură. Tata a comandat de la room-service o masă nemaipomenită, cu cocteil de creveți și pui fript, fiindcă-mi plăceau amândouă, și caviar, căruia încă nu-i prinsesem gustul. Mai aveam pizza și înghețată cu spumă de fructe. Masa visurilor unui copil de opt ani. Mi s-a făcut rău, și stăteam pe pat, jucându-mă cu banii pe care mi-i dăduse el.

Laine făcu o pauză înainte de a continua.

— Nu provenim tocmai din aceeași lume, Max.

— Acum suntem în aceeași.

Laine îl privi. Părea dur și sigur pe sine, cu mâinile sale iscusite pe volanul mașinii cu motor puternic, cu părul brăzdat de soare și răvășit de vânt, cu ochii aceia periculoși, de felină, ascunși în spatele lentilelor fumurii. Chipeș, sigur pe el însuși, era stăpân pe situație. Pansamentul-fluture de la tâmplă era un memento că dacă nu învingea întotdeauna, nici nu rămânea doborât la pământ.

Bărbat al visurilor mele, se întrebă Laine în sinea ei, *ce-am să mă fac eu cu tine?*

— Mi-e greu să-ți pun piedică, zise Laine.

— Am tras deja marea bușitură-n nas, iubito, când ți-am căzut ție cu tronc.

Râzând, Laine îşi lăsă capul pe spate.

— Ce replică prăfuită – da', nu ştiu cum, se potriveşte. Cred că încă mai am o slăbiciune pentru tipii cu prezenţă de spirit.

Max opri în faţa magazinului ei.

— Vin să te iau la ora închiderii, zise el aplecându-se să o sărute. Nu te speti prea tare cu munca.

— Totul e ciudat de normal. O fărâmă de normalitate într-un ocean de ciudăţenii.

Întinse mâna, atingându-i uşor cu degetele bandajul.

— Să ai grijă, da? Alex Crew ştie cine eşti.

— Sper să ne întâlnim curând. Îi sunt dator cu ceva.

Normalitatea continuă să caracterizeze aproape toată ziua. Laine îşi servi clienţii, împachetă cumpărături şi despachetă articolele pe care le comandase. Era genul de zi care-i plăcea de obicei, cu multe treburi de făcut, dar niciuna în grabă. Trimitea articole celor cărora le plăcuseră sau care le admiraseră îndeajuns ca să le plătească, şi găsea în lăzile pe care le desfăcea lucruri care-i plăcuseră sau pe care le admirase îndeajuns ca să le dorească în magazinul ei.

Dar cu toate acestea, ziua trecea prea încet. Era îngrijorată pentru tatăl ei; se temea că ar putea face cine ştie ce act necugetat, atâta vreme cât se afla sub imperiul durerii. Era îngrijorată din cauza lui Max şi de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă se lua Crew după el. Laine se temea şi pentru relaţia ei cu Max. O examinase, o evaluase şi o disecase în minte, până i se acrise.

— Se pare că am rămas numai noi două, remarcă Jenny, după ce un client ieşi din magazin.

— Ce-ar fi să faci o pauză? Stai şi tu jos câteva minute.

— Cu plăcere. Fă şi tu la fel.

— Eu nu-s gravidă. Şi am de lucrat la acte.

— Eu sunt gravidă şi n-am să stau jos până nu stai şi tu. Dacă nu stai jos, sileşti o femeie gravidă să stea în picioare, şi-s umflate.

— Ţi s-au umflat picioarele? Of, Jenny…

— OK, încă nu. Da' *pot* să se umfle acum, şi numai tu vei fi de vină. Aşa că, hai să stăm jos.

O împinse pe Laine spre un divan mic, cu spătarul în formă de inimă.

— Îmi place teribil piesa asta. De multe ori m-am gândit s-o cumpăr, da-mi amintesc că n-am niciun loc unde s-o pun.

— Când îţi place o piesă, îi găseşti tu un loc.

— Aşa zici mereu, da' casa ta n-arată ca un depozit de antichităţi.

Îşi trecu degetele peste pernele de satin cu dungi roz în nuanţe diferite.

— Totuşi, dacă într-o săptămână de-acum încolo nu se vinde, am să cedez.

— Va arăta splendid în micul alcov de lângă sufrageria voastră.

— Da, dar atunci va trebui să schimb perdelele şi să iau şi o măsuţă.

— Normal. Şi un covoraş drăguţ.

— O să mă omoare Vince.

Oftă, rezemându-şi mâinile împreunate pe burtă, ca pe o masă.

— OK, e timpul să treci la descărcat.

— Am despachetat deja ultimul transport.

— Să *te* descarci, voiam să zic. Şi ştii la ce mă refer.

— Asta o ştiu, dar ce nu ştiu e de unde să încep.

— Începe cu ce-ţi trece prin minte, că multe mai mişună pe-acolo, Laine. Te cunosc destul de bine ca să văd cu ochiul liber.

— Încă mai crezi că mă cunoşti, după tot ce-ai aflat despre mine în ultimele două zile?

— Mda, aşa cred. Deci, dă-i drumul. Cu ce începem?

— Max crede că s-a îndrăgostit de mine.

— Nu zău?

Nu-i era la fel de uşor să intre în alertă ca altădată, dar îşi propti coatele de pernele canapelei şi se îndreptă de spate.

— Ai intuit-o tu sau ţi-a spus el? Ţi-a spus-o în faţă?

— În faţă mi-a spus-o. Nu crezi în dragostea la prima vedere, nu-i aşa?

— Ba cred. Totul e numai chimie şi alte chestii. Am văzut un serial întreg, pe PBS, dar s-ar putea să fi fost şi la The Leaming Channel. Oricum… continuă ea, s-au făcut o mulţime de studii

despre atracţie, sex şi relaţii. În principal, totul se reduce la reacţii chimice, instincte, feromoni – asta e baza. Şi-n plus, ştii că Vince şi cu mine ne cunoaştem de când eram în clasa întâi. M-am dus acasă de la şcoală şi i-am spus mamei c-am să mă mărit cu Vince Burger. Totuşi, ne-a luat un timp până s-ajungem acolo. Legile statului sunt destul de ferme când e vorba de o şustă între doi copii de şase ani. Dar e clar că ni s-au potrivit la fix chimicalele, încă din prima zi.

Laine nu se plictisea niciodată să şi-i imagineze: volubila Jenny şi Vince cel încet la vorbă. Mereu şi-i imagina cu cap de adulţi pe trupurile lor bondoace de copii.

— Vă cunoaşteţi de-o viaţă.

— Nu ăsta e esenţialul. Minute, zile, ani şi, uneori, e doar o clipă – clic! pocni ea din degete. Şi-n plus, de ce să nu se îndrăgostească de tine? Eşti frumoasă, deşteaptă, sexy… Eu, să fiu bărbat, m-aş amoreza de tine până peste cap.

— Eşti… o dulce.

— Şi mai ai şi trecutul ăla interesant şi misterios. Tu ce simţi pentru el?

— Simt că-s moleşită, plină de mâncărimi şi ca lovită-n cap.

— Ştii, mie mi-a plăcut din prima clipă.

— Jenny, fundul lui ţi-a plăcut din prima clipă.

— Şi ce, ai zis tu altceva?

Pufni, încântată când Laine râse.

— OK, pe lângă fund, mai are şi altele. I-a cumpărat maică-sii un cadou. Are accentul ăla dulce, o slujbă sexy… Henry îl place – iar Henry e un foarte bun judecător de caractere.

— Adevărat. Foarte adevărat.

— Şi nu are fobia relaţiilor angajate, altfel ar fi fugit ca de ciumă de cuvântul care-ncepe cu M. Şi pe lângă toate astea, adăugă ea mai încet, e de partea ta. A spus-o foarte clar. E alături de tine, ceea ce-i aduce cele mai multe bile albe din partea juriului prietenilor.

— Deci, ar trebui să nu-mi mai fac griji.

— Depinde. La pat cum e? Gladiator sau poet?

— Hmm…

Laine îşi trecu limba peste buza de jos, îngândurată.

— Un gladiator poetic, zise după o scurtă pauză.

— O, *Doamne!* Asta-i cea mai tare. Şo pe el, fato.

— S-ar putea. S-ar putea doar. Dacă reuşim s-o scoatem la capăt cu toată povestea asta fără s-o încurcăm.

Laine întoarse capul, când auzi clopoţeii şi uşa se deschise.

— Mă duc eu să văd. Stai aici.

Cei doi care intraseră aveau vreo patruzeci de ani, Laine îi identifică drept turişti cu bani. Jacheta femeii era din tweed subţire, de culoarea untului, iar pantofii şi poşeta, marca Prada. Purtau bijuterii de calitate. Un diamant frumos, cu tăietură pătrată, împerecheat cu o verighetă.

Bărbatul purta o scurtă de piele care părea să aibă croială italienească, peste o pereche de Levi's albiţi cochet. Când se întoarse să închidă uşa, Laine îi zări Rolex-ul de la mână.

Amândoi erau bronzaţi şi în formă. Club country, îşi spuse ea. Golf sau tenis în fiecare duminică.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ne uităm doar, răspunse zâmbind femeia, cu o expresie care dădea de înţeles că nu avea nevoie de îndrumări sau insistenţe.

— Poftiţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, să-mi spuneţi.

Laine se retrase după tejghea, ca să le facă loc, deschise un catalog de licitaţii şi le ascultă într-o doară conversaţia, spunându-şi că erau exact genul membrilor unui club country. Parie în sinea ei că aveau să lase minimum cinci sute, înainte de a pleca. Dacă greşea, avea să pună un dolar în borcanul de ghimbir din birou. Şi, cum rareori se înşela, borcanul nu prea avea şanse să se umple.

— Domnişoară?

Laine ridică privirea, apoi îi făcu lui Jenny semn să stea pe loc, înainte ca prietena ei să se ridice de pe divan. Afişând zâmbetul de comerciant o pomi spre femeie.

— Ce-mi puteţi spune despre piesa asta?

— A, e nostimă, nu-i aşa? Masă de şah, de prin 1850. Britanică, din abanos cu intarsii de fildeş şi pirogravură. Perfectă stare.

— S-ar putea să se potrivească în camera noastră de jocuri, comentă ea, privindu-şi soţul. Ce părere ai?

— Cam scumpă, pentru ce ne lipseşte nouă.

În regulă, îşi spuse Laine. Trebuia să negocieze cu soţul, în timp ce soţia se uita prin jur. Nicio problemă.

— Observaţi piedestalul cu spirală dublă. Condiţie excelentă. E un unicat, serios. Provine de la o proprietate de pe Long Island.

— Dar asta?

Laine se alătură soţiei.

— Sfârşit de secol al XIX-lea. Mahon, spuse ea, trecându-şi vârful degetului peste marginea vitrinei. Fereastra e rabatabilă, adăugă, ridicând-o uşor. Nu vă place forma asta de inimă?

— Îmi place mult.

Laine observă semnalul trimis de femeie soţului ei: *Le vreau pe amândouă. Obţine un preţ bun.*

Femeia se îndepărtă, iar Laine dădu din cap spre Jenny, semn să răspundă la orice întrebări despre serviciul de pahare pe care clienta pusese ochii.

Ea îşi petrecu următoarele cincisprezece minute dându-i bărbatului impresia că tăia în came vie din preţ. Vându ambele piese, spre mulţumirea ei şi a soţiei.

Toată lumea câştigă, îşi spuse Laine, în timp ce factura vânzarea.

— Staţi! Michael, uite ce-am găsit! Femeia veni grăbită spre tejghea, roşie în obraji şi râzând. Sora mea se dă în vânt după aiurelile astea. Cu cât sunt mai caraghioase, cu atât mai bine! declară ea, ridicând vin câine de ceramică alb cu negru. N-are preţ.

Laine îl privi lung, cu buzele încă arcuite în zâmbetul îndelung exersat, în timp ce inima începu să-i bubuie. Cu un gest firesc, foarte firesc, întinse mâna şi luă statueta. Un deget de gheaţă o apăsa la baza şirei spinării.

— Caraghios, într-adevăr. Îmi pare foarte rău, spuse cu cel mai natural ton. Din păcate, nu e de vânzare. Nu face parte din stoc.

— Dar era pe raft, acolo.

— E al unei prietene. Probabil l-a pus acolo din neatenţie. Nici Nu-l observasem.

Înainte ca femeia să poată obiecta, Laine îl puse pe un raft de sub tejghea.

— Sunt sigură că vom găsi ceva asemănător care să-i placă surorii dumneavoastră, iar dacă reuşim, am să vă reduc preţul la jumătate, ca o compensaţie.

Jumătatea de preţ înăbuşi orice proteste.

— Păi, am mai văzut şi o pisică. Siameză. Mai elegantă decât câinele, dar suficient kitsch, pentru Susan. Mă duc să mai arunc o privire.

— Mergeţi. Şi acum, domnule Wainwright, unde doriţi să vă expediem piesele? Laine încheie tranzacţia, mai conversă câteva minute, apoi îi conduse pe cei doi soţi până la uşă.

— Fainą vânzare, şefa. Mor de plăcere când mai găsesc şi altceva, şi altceva, şi tot adaugă.

— Ea avea ochi, el ţinea portofelul, zise Laine care avea senzaţia că pluteşte. Reveni la tejghea şi ridică statueta. Jenny, tu ai pus pe raft piesa asta?

— Aia? Nu…

Cu buzele strânse, Jenny se apropie să studieze câinele.

— E destul de drăguţ, în felul lui ridicol. Cam de talcioc pentru noi, nu-i aşa? Nu e Doulton sau Minton sau alt animalier ca ei.

— Nu, nu e. Cred că l-au pus din greşeală în transportul de la vreuna dintre licitaţii. Am s-o lămuresc eu. Ascultă, e aproape cinci. Ce-ar fi să pleci azi mai devreme? M-ai înlocuit o oră şi mai bine de dimineaţă.

— N-am nimic împotrivă. Mi s-a făcut o poftă nebună de un Quarter Pounder. Am să fac un ocol pe la secţie, ca să văd dacă Vince are chef de-o cină Chez Mcdonald's. Voi fi la fel de-aproape ca telefonul, dacă mai iese ceva la suprafaţă şi vrei să te uşurezi.

— Ştiu.

Laine continuă să strângă hârtiile până când Jenny îşi luă lucrurile şi pomi spre uşă. Mai aşteptă cinci minute, făcându-şi de lucru cu nimicuri, în caz că prietena ei se întorcea din cine ştie ce motiv. Apoi se duse la intrare, puse inscripţia ÎNCHIS şi încuie uşa.

Luă statuia şi o duse în camera din spate, unde verifică încuietorile. După ce se convinse că nimeni nu putea să intre pe neaşteptate, puse figurina pe birou şi începu s-o studieze.

Acum, că se uita cu atenţie, putea distinge linia subţire a lipiturii, abia vizibilă în jurul micului dop înfipt în baza statuetei. Era o lucrătură fină, Big Jack nu dădea rasol niciodată. Lângă dop se afla o ştampilă parţial ştearsă: MADE IN TAIWAN.

Da, era tipic pentru el să se gândească la asemenea detalii mărunte. Scutură statuia, dar nu se auzi niciun zgomot. Luă un ziar şi îl întinse pe birou. Puse câinele în mijlocul lui, apoi se duse la dulapul unde-şi ţinea sculele, alese un ciocan mic, cu capul rotund, ridică braţul… se opri. Şi fiindcă se oprise, îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că era îndrăgostită de Max.

Oftă, se aşeză, privind câinele, şi puse ciocanul deoparte.

N-o putea face singură, fiindcă era îndrăgostită de Max. Iar asta însemna că trebuia s-o facă împreună. Şi asta, şi tot ceea ce urma.

Acelaşi lucru, îşi spuse ea, îl descoperise şi mama ei, în relaţia cu Robert Tavish. Nu avusese niciodată parte de aşa ceva cu Jack, oricâte aventuri şi emoţii trăiseră împreună. Mama ei făcuse parte din echipă şi, probabil, fusese iubirea vieţii lui Jack, dar nu formaseră cu adevărat un cuplu. Asta se întâmplase cu Rob.

Erau într-adevăr un cuplu. Acelaşi lucru şi-l dorea Laine şi pentru sine. Dacă avea să iubească pe cineva, ţinea neapărat să fie jumătate dintr-un cuplu.

Se ridică, scoase din dulap o învelitoare de polistiren expandat, împachetă cu cea mai mare atenţie câinele ieftin de ceramică, de parcă ar fi fost un cristal antic. Peste straturile de polistiren înfăşură hârtie de ambalaj, apoi puse pachetul într-o sacoşă de cumpărături căptuşită, împreună cu un alt obiect din stoc, pe care-l împachetă la fel.

După ce termină, făcu pregătirile pentru expedierea ultimelor obiecte vândute în acea zi, apoi completă hârtiile. La ora şase punct, se afla lângă uşa din faţă, aşteptându-l pe Max.

Max întârzie un sfert de oră, ceea ce-i dădu lui Laine posibilitatea să se calmeze pe deplin. Când îi văzu maşina oprind la bordură, ieşi şi încuie uşa.

— Întotdeauna eşti la fel de punctuală? o întrebă el, în timp ce Laine se urca în maşină. Mereu ajungi cu cinci minute mai devreme.

— Exact.

— Eu nu reușesc niciodată să ajung la fix. Așa se va întâmpla mereu între noi, de-acum încolo?

— A, da. Mai întâi, e perioada lunii de miere, când dau din gene la vederea ta și nu suflu o vorbă că ai întârziat. Pe urmă, începem să ne certăm.

— Voiam doar să fiu sigur. Ce-ai în sacoșa asta?

— Vreo două lucruri. Ai avut noroc cu cheia?

— Depinde. N-am găsit broasca la care se potrivește, dar am eliminat câteva.

Max intră pe aleea din fața casei și parcă în spatele mașinii ei.

— Cum de Henry nu se repede afară prin trapă, când aude că vine o mașină?

— De unde să știe a cui e? Poate fi cineva cu care n-are chef să stea de vorbă.

Laine coborî și-l așteptă să închidă portbagajul și se lumină la față când văzu găletușa cu pui fripți.

— Mi-ai cumpărat pui?

— Nu numai pui, ci și ingredientele pentru înghețată cu spumă de fructe, replică el, ridicând două pungi. M-am gândit să iau și cocteil de creveți și pizza, dar m-am gândit că ni s-ar face rău. Așa că, în seara asta, doar Colonel și înghețată.

Laine puse jos sacoșa, își aruncă brațele în jurul gâtul lui și-i strivi buzele cu gura ei.

— Pe Colonel l-aș devora în fiecare seară, spuse el, când putu vorbi din nou.

— Totul depinde de mirodeniile și plantele alea secrete. Alea-mi vin mereu de hac. Am ajuns la concluzia că te iubesc.

— Zău? Max era vizibil emoționat.

— Zău. Hai să-i spunem și lui Henry.

Henry părea mai interesat de pui, dar acceptă o zbenguială scurtă și un biscuit Milk-Bone gigantic, în timp ce Laine punea masa.

— Așa ceva se poate mânca și pe prosoape de hârtie, îi spuse Max.

— În casa asta, nu.

Laine adoptă o formulă delicată și feminină. Farfuriile ei colorate transformară puii de la fast-food și casoletele cu salată într-o mică sărbătoare, cu vin, lumânări și snacks-uri crocante la desert.

— N-ai vrea să afli cum am ajuns la concluzia că te iubesc?

Savurând mâncarea, așteptă răspunsul lui.

— Fiindcă sunt așa de frumos și fermecător?

— De-asta m-am hotărât să mă culc cu tine, răspunse ea, strângând farfuriile. Am decis că te iubesc pentru că mă faci să râd, ești bun și deștept și când am început jocul de-a luna viitoare te-ai prins și tu în joc.

— Jocul de-a luna viitoare?

— Am să-ți explic mai târziu. Am avut certitudinea că te iubesc când am început să fac de una singură un lucru și m-am întrerupt. N-am vrut să-l fac singură, ci cu tine, fiindcă atunci când doi oameni formează un cuplu, fac toate lucrurile importante, și pe cele mai puțin importante, împreună. Dar, înainte de a-ți explica toate astea, am un cadou pentru tine.

— Pe bune?

— Pe bune, eu iau foarte în serios cadourile. Scoase din geantă primul pachet. E un favorit al meu, spuse ea sper să-ți placă și ție.

Curios, Max rupse hârtia maro, apoi pe chip îi apăru un zâmbet larg.

— N-o să-ți vină să crezi.

— Îl ai deja?

— Nu, mama mea îl are. Întâmplător, e și unul dintre favoriții ei.

Laine se bucură să audă.

— Cred că-i plăceau lucrările lui Maxfield Parrish, altfel nu și-ar fi botezat fiul cu numele lui.

— Are câteva gravuri de-ale lui. Pe-asta o ține în salon. Cum se intitulează?

— „Lady Violetta pregătindu-se să facă tarte“, răspunse Laine, în timp ce priveau amândoi gravura înrămată reprezentând o femeie drăguță care stătea în fața unui bufet, cu o carafa mică de argint în mână.

— E destul de sexy. Seamănă puţin cu tine.

— Ba nu seamănă.

— Are părul roşu.

— Ăsta nu-i roşu, bătu Laine cu degetul în părul auriu-roşcat al femeii, după care se trase de-o şuviţă. Asta e roşu.

— Oricum am să mă gândesc la tine de fiecare dată când mă uit la ea. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

Luă tabloul şi-l puse pe bufetul din bucătărie.

— În regulă, iar acum, să-ţi explic de ce am tras concluzia că te iubesc şi m-am hotărât să-ţi fac un cadou ca să sărbătorim. Azi, în magazin a intrat un cuplu, continuă ea, punând sacoşa pe masă. Clasă superioară, bani de-a doua sau a treia generaţie. Nu putrezi de bogaţi, onorabil de bogaţi, să zicem. Acţionau ca o echipă, lucru pe care eu îl admir mult. Semnalele, ritmul… îmi place, şi-mi doresc şi eu aşa ceva.

— Le vei avea.

— Cred.

Scoase pachetul din pungă, luă foarfecele şi începu să taie cu răbdare învelitoarea, continuând să vorbească:

— În timp ce erau în magazin, cumpărând un serviciu de sticlărie foarte frumos, o vitrină splendidă şi o masă de şah unică, jumătatea-soţie a văzut încă o piesă. Nu era *deloc* stilul ei, dă-mi voie să-ţi spun, dar părea potrivită pentru sora ei. I-a plăcut foarte mult şi a adus-o pe tejghea, în timp ce eu le facturam pe celelalte. Voia s-o cumpere, dar nu avea eticheta cu preţul şi n-o avea fiindcă eu n-o mai văzusem niciodată.

Observă pe chipul lui o tresărire, semn că înţelesese.

— Hristoase, Laine, ai găsit potaia.

Laine puse statueta pe masă.

— Aşa se pare.

12

Max luă statueta ca s-o examineze, la fel cum făcuse ea. O scutură, la fel ca ea.

— Arată ca un câine de ceramică ieftin, banal, puţin cam kitsch, remarcă Laine, bătând scurt în el cu degetele. Şi urlă la mine „Big Jack O'Hara".

— E firesc, să ştii.

Îl săltă, cântărindu-l în palmă, în timp ce o privea.

— Şi nu l-ai spart, ca să te convingi.

— Nu.

— Bilă albă pentru tine.

— O bilă albă şi *mare,* dar dacă mai stăm mult de vorbă, n-am să mai suport şi-am să-l sparg în mii de cioburi, răcnind ca o nebună.

— Lasă-mă să încerc eu.

Laine deschidea gura să protesteze, dar Max lovi scurt statueta de masă. Capul câinelui se rostogoli, privindu-l cu o expresie de acuzaţie mută în ochii, pictaţi.

— Ei… abia reuşi Laine să spună. Mă aşteptasem la o mică ceremonie.

— Cu cât mai repede, cu atât mai uman.

Max îşi vârî degetele în spărtură şi trase.

— Căptuşeală, spuse el şi, facând-o să se strâmbe din nou, sparse trupul câinelui lovindu-l de colţul mesei.

— Am un ciocan în oficiu.

— Hmm…

Max desfăşură straturile de vată, din mijlocul cărora scoase o punguţă.

— Pariez că surpriza asta e mult mai interesantă decât tot ce-am găsit vreodată în cutiile cu cereale. Poftim, zise ea şi îi dădu punga. Mai departe ocupă-te tu.

— Iar bila albă se întoarce la tine.

Laine simţea acel tremur provocat de faptul că ţinea în mână un obiect care-i aparţinea altcuiva, dar şi de teama de a nu fi descoperită. Cine-a fost odată hoţ… îşi spuse ea. Te poţi lăsa de

furat, dar fiorul Nu-l uiţi niciodată.

Dezlegă nodul, deschise gura pungii şi-şi turnă în palmă o ploaie scânteietoare de diamante.

Văzându-le Laine scoase un sunet, asemănător, constată Max, cu cele dinaintea orgasmului. Ochii, atunci când se ridicară spre el, erau la fel de înceţoşaţi.

— Ce mari şi strălucitoare sunt… murmură ea. Nu-ţi trezesc cheful să alergi şi să dansezi gol în lumina lunii?

Când îl văzu ridicând o sprinceană, clătină din cap.

— OK, doar eu simt asta. Mai bine ia-le tu.

— Le-aş lua, dar le ţii strânse în pumn, şi n-aş vrea să fiu nevoit să-ţi rup degetele.

— O, scuză-mă. E clar că încă nu mi-am revenit pe deplin. Ha, ha. Mâna asta nu vrea să se desfacă.

Laine îşi descleştă parţial degetele, lăsând diamantele să cadă în palma deschisă a lui Max. Când acesta continuă să se uite la ea întrebător, râse şi-i dădu şi ultima piatră.

— Voiam doar să văd dacă eşti atent.

— Asta-i o nouă faţă a ta, Laine. Cred că mi-a mai rămas şi mie o undă de perversitate, fiindcă-mi place. Poate faci curat aici, eu trebuie să aduc nişte chestii.

— Le iei cu tine?

Din uşă, Max îi aruncă o privire peste umăr.

— E mai sigur aşa, pentru amândoi.

— Doar ca să ştii, strigă Laine în urma lui. Le-am şi numărat!

Îl auzi râzând şi simţi încă un declic undeva înăuntru. Oare soarta îi adusese în cale bărbatul perfect pentru ea? Cinstit, dar destul de flexibil ca să nu fie şocat sau indignat de anumite porniri pe care ea încă nu şi le putea stăpâni. Demn de încredere, cu o lucire periculoasă, ca să fie mai picant. S-ar putea ca relaţia lor să reuşească, medită ea, în timp ce aduna cioburile. O puteau face amândoi să reuşească.

Max reveni şi văzu că pusese capul câinelui pe un şervet tivit cu dantelă, ca şi cum ar fi fost un bibelou. După un moment, râse.

— Eşti o femeie stranie şi imprevizibilă, Laine. Îmi convine de

minune.

— Curios, şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre tine, în afară de faptul că nu eşti femeie. Ce-ai adus acolo?

— Hârtii, instrumente…

Max puse mapa pe masă şi o deschise la descrierea detaliată a diamantelor furate. Aşezându-se, luă o lupă şi un cântar pentru bijuterii.

— Ştii cum se folosesc astea? se miră Elaine.

— Când iei un caz, îţi faci şi temele. Aşa că, da, ştiu ce să fac cu ele. Hai s-aruncăm o privire.

Max răspândi diamantele pe pungă şi alese unul.

— Curat ca lacrima, remarcă el, ridicându-l. Fără impurităţi sau defecte vizibile cu ochiul liber. Tu ce zici?

— Arată perfect.

— Are tăietură completă şi cântăreşte…

Îl puse pe cântar, calculând.

— I-auzi – o mie şase sute de miligrame în cap!

— Opt carate de toată frumuseţea, oftă Laine. Mă pricep şi eu puţin la diamante, şi la matematică.

— OK, să ne uităm mai bine, zise el studiind piatra cu lupa.

— Nicio pată, niciun nor sau impuritate. Strălucire şi foc perfecte. Locul întâi pe lista sclipirii.

O puse deoparte, pe un petic de catifea pe care-l adusese cu el.

— Pot să tai de pe listă alb rusesc, opt carate, cu tăietură completă.

— Ar fi minunat pentru un inel de logodnă, desigur. Puţin peste limită, da-n fond, cui îi pasă?

Expresia lui, de oroare moderată în amestec cu amuzament plin de speranţă, o făcu să râdă.

— Glumeam. Oarecum. Mă duc să aduc nişte vin.

— Excelent.

Max alese alt diamant şi repetă procedurile.

— Deci, aluzia asta la inele de logodnă înseamnă c-ai să te măriţi cu mine?

Laine puse paharul de vin lângă cotul lui.

— Asta e intenţia mea.

— Şi-mi faci impresia unei femei care-şi pune întotdeauna intenţiile în aplicare.

— Eşti perspicace, Max.

Sorbind din vin, îşi trecu o mână prin părul lui.

— Doar pentru informarea ta personală, îl prefer pe cel cu tăietură pătrată.

Se aplecă, atingându-i buzele cu ale ei.

— Aspect plăcut, discret, montură de platină.

— Am reţinut. Cred că mi-aş permite să-ţi iau unul din onorariul pentru găsirea puişorilor ăstora.

— *Jumătate* din onorariu, îi aminti ea.

O trase uşor de păr, ca să-i apropie iar gura de a lui.

— Te iubesc, Laine. Iubesc totul la tine.

— Mai am şi altele. Laine se aşeză alături. Ar trebui să-mi fie o frică de moarte. Ar trebui să tremur de nervi când mă gândesc la ceea ce se întâmplă între tine şi mine. Ar trebui să mă sperii ştiind ce înseamnă să am pietricelele astea strălucitoare pe masa mea din bucătărie, când cineva care a fost deja în casa mea le caută. Şi s-ar putea să se întoarcă. Ar trebui să tremur de grija tatălui meu – ce-o să facă, ce va face Crew cu el dacă-l găseşte.

Sorbi din vin, privind în gol.

— Şi le fac pe toate astea, continuă ea, cu mâna pe inimă. Toate astea se întâmplă aici, înăuntru, dar la suprafaţă şi în general, sunt atât de fericită… Mai fericită decât am fost vreodată în viaţa mea sau decât mă aştept să fiu vreodată. Toate grijile, toţi nervii, chiar şi toată teama nu pot alunga fericirea asta.

— Fetiţo, sunt o partidă trăsnet. In privinţa mea, n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Serios? Şi de ce n-a pus nicio altă femeie mâna pe tine până acum?

— Niciuna nu erai tu. Mergând mai departe, cel care a intrat aici – şi vom presupune că era Crew – a răscolit casa în căutarea pietrelor, dar nu le-a găsit. Nu prea are rost să revină în acelaşi loc. În sfârşit, tatăl tău a reuşit să aterizeze în picioare toată viaţa.

Pariez că încă nu și-a pierdut agilitatea și echilibrul.

— Îți apreciez logica și rațiunea.

Nu părea să-l creadă. Max se gândi să-i arate revolverul calibru 38 cu țeavă scurtă pe care-l purta la gleznă, dar nu știa sigur dacă ar fi încurajat-o sau ar fi speriat-o.

— Știi ce-avem aici, domnișoară Tavish?

— Ce-avem aici?

— Șapte milioane și ceva – sau un sfert din douăzeci și opt virgulă patru milioane – în diamante.

— Șapte milioane și ceva, șopti ea impresionată. Pe masa mea din bucătărie. Stau aici, le privesc, și încă nu-mi vine să cred că a fost în stare. Mereu spunea că într-o zi o va face. „Laine, cândva, într-o bună zi, am să dau marea lovitură.“ Îți jur, Max, de cele mai multe ori când o spunea, nu făcea decât să se amăgească. Iar acum, uită-te aici!

Luă o piatră, privind-o cum îi scânteia în palmă.

— Toată viața a visat la acea lovitură mare și strălucită. Cred că el și Willy s-au bucurat nespus…

Expiră și puse diamantul lângă celelalte.

— OK, înapoi la realitate. Cu cât ajung astea mai repede afară din casa mea și înapoi, acolo unde le e locul, cu atât mai bine.

— Voi lua legătura cu clientul, ca să fac toate aranjamentele necesare.

— Trebuie să te întorci la New York?

— Nu, răspunse el, întinzând mâna spre a ei. Nu plec. Terminăm tot ce avem de făcut. Trei sferturi din plăcintă încă n-au apărut. Unde s-a dus tatăl tău, Laine?

— Nu știu. Îți jur că n-am nici cea mai vagă idee. Nu-i mai cunosc obiceiurile și locurile favorite. M-am desprins de el pentru că îmi doream să devin o persoană respectabilă. Și totuși… Doamne, ce ipocrită sunt!

Își frecă fața cu mâinile, trecându-și-le apoi prin păr.

— Am luat bani de la el. Pe tot parcursul colegiului, câte puțin, câte puțin. Primeam câte un plic în cutia poștală sau, din când în când, câte un cec completat cu numele meu. Și după ce am absolvit.

Mici mane cereşti, din senin, pe care le depuneam conştiincios la bancă sau le investeam. Aşa am putut să-mi cumpăr casa asta şi să-mi pornesc afacerile. I-am primit. Ştiam că nu erau de la Moş Crăciun. Ştiam că-i obţinuse din furturi sau escrocherii, dar i-am luat.

— Şi vrei să te condamn pentru asta?

— Voiam să fiu respectabilă, repetă ea, dar am acceptat banii ca să-mi construiesc această respectabilitate, Max. Nu voiam să mă folosesc de numele lui, dar m-am folosit de banii lui.

— Şi ţi-ai justificat totul, cu explicaţii raţionale. Şi eu aş fi făcut la fel. Dar să trecem peste toate astea şi să acceptăm că e un teren foarte nesigur. Să stabilim că n-ai să mai primeşti şi să i-o spui cât se poate de clar, data viitoare când îl vezi.

— De-aş primi câte un dolar pentru fiecare ocazie când am încercat să i-o spun clar… De data asta însă am să mă ţin de cuvânt. Îţi promit. Îmi faci o favoare?

— Spune.

— Pune undeva pietrele astea şi nu-mi spune unde. Nu vreau să se întoarcă şi să mă convingă să i le dau. N-ar fi imposibil s-o facă.

Max puse diamantele la loc şi vârî punga în buzunar.

— O să am grijă.

— Vreau să te-ajut să le găseşti şi pe celelalte, din mai multe motive. Unu – cred că mă va ajuta mult să-mi împac conştiinţa. Doi – chiar mai important –, aşa e just. Lucrul cel mai important, dacă le recuperez şi le dau înapoi, sper să-l pot proteja pe tatăl meu. N-aş suporta să păţească ceva. Iar undeva, între conştiinţă şi ceea ce e just, se află recompensa de doi şi jumătate la sută pentru cel care le găseşte.

Max îi luă mâna.

— Ştii, s-ar putea să fi cumpărat respectabilitatea, dar stilul ăsta cred că-l ai din naştere. Acum trebuie să rezolv câteva probleme. Poate te ocupi de spuma aia de fructe.

— Dacă mai aştepţi puţin, până ne terminăm amândoi treburile, am putea mânca desertul în pat, cu frişcă pe deasupra.

— Cred că s-ar putea să fiu cel mai norocos om în viaţă, în acest

moment.

Telefonul celular al lui Max sună, făcând-o pe Laine să chicotească la auzul laitmotivului digitalizat din *Satisfaction.*

— Ţine-ţi gândul, spuse el şi răspunse: Gannon.

Pe chip i se ivi un zâmbet larg.

— Bună, mamă.

Se rezemă de aragaz, în loc să pornească spre uşă, aşa că Laine vru să iasă, ca să-l lase singur, dar el o apucă de mână şi o trase lângă el.

— Deci, ţi-au plăcut paharele. Asta-nseamnă că-s fiul cel bun, nu? Favoritul tău.

Se încruntă, potrivindu-şi telefonul între ureche şi umăr, ca să poată lua paharul cu vin în timp ce cu mâna cealaltă o ţinea alături pe Laine.

— Nu cred că e corect să-i amesteci şi pe nepoţii tăi. Doar nu s-a dus Luke anume să le aleagă, pe gustul tău. Stai aici, îi şopti el lui Laine, dându-i drumul şi mutându-şi telefonul în cealaltă mână. Mda, sunt tot în Maryland. Cu treabă, mamă.

Făcu o pauză, ascultând, în timp ce Laine îşi făcea de lucru prin bucătărie.

— Nu, nu m-am săturat de hoteluri şi de mese la restaurant. Nu, nu stau legat cu lanţuri de afurisitul meu de computer, muncind pe brânci… Ce fac? De fapt, te înşel cu o roşcovană sexy pe care-am agăţat-o acum câteva zile. Era vorba şi de nişte frişcă, mai târziu.

Exclamaţia şocată a lui Laine Nu-l făcu decât să-şi încrucişeze picioarele.

— Nu inventez nimic. De ce-aş face-o? E chiar aici, lângă mine. Vrei să vorbeşti cu ea?

Îndepărtă uşor telefonul de ureche.

— Zice că te fac să te simţi prost. Aşa e?

— Da.

— Aici ai nimerit-o, mamă. Se numeşte Laine şi e cea mai drăgălaşă fiinţă pe care am văzut-o în viaţa mea. Ce-ai zice de nişte nepoţi roşcovani?

Se strâmbă, retrăgând telefonul la două palme distanţă. Laine

auzea exclamaţiile, dar nu distingea nici cuvintele, nici tonul.

— Nicio problemă. Mai am încă un timpan. Mda, sunt nebun după ea… O să… Sigur că da. Ea, nu. Imediat ce… O s-o facem, m*amă, numai* linişteşte-te, da?… Da, sunt foarte fericit cu ea… Zău? Atunci închide şi sună-l imediat pe Luke. Spune-i că a trecut pe locul doi şi că de-acum încolo eu sunt fiul tău favorit… Mmm… Mmm… OK, şi eu te iubesc. Pa.

Închise şi-şi puse telefonul în buzunar.

— Sunt fiul ei favorit. Asta o să-l usture al naibii pe Luke. Oricum, mi-a ordonat să-ţi spun că abia aşteaptă să te cunoască şi că trebuie să ne ducem la Savannah cât mai repede posibil, ca să dea o mică petrecere de logodnă pentru noi. Ceea ce, în limbajul lui Marlene, înseamnă cam două sute din cele mai apropiate rude şi prieteni. N-ai voie să te răzgândeşti în legătură cu mine. Ar dori foarte mult s-o suni mâine, după ce se mai calmează, ca să staţi de vorbă.

— O, Doamne!

— E pregătită să te iubească, fiindcă şi eu te iubesc. În plus, e încântată c-am să mă căsătoresc şi-am să mă aşez la casa mea. Apoi, se bucură că ai atâta minte, încât ţi-ai dat seama ce partidă excelentă sunt. Cu asta, mai ales, ai cucerit-o pe Marlene.

— Mi-e cam rău.

— Poftim, îi întinse el telefonul. Sun-o pe mama ta, spune-i, şi pe urmă dă-mi-o la telefon. Aşa vom fi chit.

Laine se uită la telefon, apoi la Max.

— E adevărat?

— Pe bune.

— Chiar vrei să te însori cu mine?

— Am trecut de faza asta. Am să mă însor cu tine. Dacă nu merg până la capăt, Marlene mă va urmări până-n gaură de şarpe şi-mi va distruge viaţa.

Laine râse şi, din doi paşi, sări în braţele lui. Îi cuprinse mijlocul cu picioarele şi-i acoperi gura cu gura ei.

— Dintotdeauna mi-am dorit să vizitez Savannah.

Îi luă telefonul din mână şi-l puse pe bufet, în spatele lui.

— Şi mama ta?

— Am s-o sun mai încolo. Ştii, e o diferenţă de fus orar de două ore. Aşa că, dacă o sun peste două ore, va fi ca şi cum aş fi sunat-o în clipa asta. Aşa, avem la dispoziţie două ore ca să facem altceva.

Întrucât îi rodea lobul urechii, Max bănuia destul de clar despre ce altceva era vorba. Ridicând-o într-o poziţie mai stabilă, pomi spre uşă.

— Şi cu treburile alea pe care le mai aveam de făcut în seara asta cum rămâne?

— Hai să fim iresponsabili.

— Îmi place cum gândeşti.

Laine îl sărută pe gât.

— Poţi să mă duci aşa până la etaj?

— Iubito, după cum mă simt, aş putea să te duc şi până-n New Jersey.

Săltă uşor în braţele lui, când Max începu să urce scara.

— Am uitat frişca.

— O păstrăm pentru mai târziu.

Coborându-şi mâinile, Laine începu să-i scoată cămaşa din pantaloni.

— Numai gura e de tine, zise ea, strecurându-şi mâinile pe sub cămaşă. Mmm, ce-mi mai place trupul tău. Am simţit de la început.

— E valabilă şi reciprocă.

— Dar nu el mi-a dat lovitura de graţie.

— Nu? Şi ce anume ţi-a dat-o?

— Ochii tăi. Îi priveau pe ai mei şi mi s-a îngreunat limba, iar creierul mi s-a aburit. Mi-am spus… oh, *yum, yum, yum…*

Rămase cu braţele şi picioarele petrecute în jurul lui, în timp ce se prăvăleau amândoi pe pat.

— Şi pe urmă, când m-ai invitat la cină, mi-am spus lucruri pe care nu prea voiam să le recunosc – şi anume că aş face o vâjâială toridă, impulsivă şi necugetată cu tine.

— Cred că ai şi făcut-o, replică el, începând să-i descheie bluza.

— Iar acum, am să te iau de bărbat.

Încântată, îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte.

— Max, ar trebui să-ţi spun, m-aş fi culcat cu tine şi dacă Henry

nu te simpatiza, dar dacă avea vreo obiecţie faţă de căsătorie, n-aş fi primit să mă mărit cu tine.

Max îşi coborî gura spre sânul ei, muşcându-l uşurel.

— Ce-i drept, e drept.

Captivată, Laine se arcui, apoi îşi urmă fiorul, rostogolindu-se până ajunse deasupra lui.

— M-aş fi furişat pe la spatele lui ca să fac sex cu tine. Mi-ar fi fost ruşine, dar tot aş fi făcut-o.

— Mare boarfa mai eşti.

Laine izbucni într-un hohot de râs.

— O, Doamne! Mă simt minunat.

Mâinile lui îi urcară pe şolduri, urmărind apoi alte curbe.

— Mie-mi spui?

— Max.

Simţea tandreţea lui cu toată fiinţa, o făcea să-i răvăşească părul cu mâinile, apoi să-i cuprindă faţa.

— Te iubesc, Max. Am să-ţi fiu o soţie aşa de bună…

Era tot ce şi-ar fi putut dori Max în viaţă şi nu ştiuse că o căuta. Toată, toate acele straturi ciudate şi fermecătoare care o formau se potriveau cu toată fiinţa lui, cum niciodată nu i se mai întâmplase cu altcineva.

O trase spre el, mângâindu-i părul şi spatele, potopit de dragoste. Iar când Laine oftă, sunetul acela prelung şi mulţumit răsună ca o muzică în urechile lui.

Delicată, atât de delicată, pielea ei, buzele ei, încât momentul dobândi o nuanţă de vis care-i stimula tandreţea. Putea s-o preţuiască negrăit de mult şi se întreba dacă o făcuse cineva vreodată.

Îi murmură prostioare, vorbe romantice, în timp ce o mută uşurel ca s-o dezbrace. Mâinile lui o mângâiau ca şi cum ar fi fost mai fragilă decât sticla, mai splendidă decât diamantele.

Lui Laine i se tăie respiraţia, într-un mic oftat abia auzit, în timp ce-l lăsa s-o ia în stăpânire, în timp ce plutea peste valurile line şi blânde ale plăcerii. Sub mâinile lui, era maleabilă, gata să se lase deschisă pentru tot ce-i dăruia sau lua de la ea. Sărutări prelungi,

pasionale, care trepidau prin sânge şi-i făceau pulsul s-o ia razna. Mângâieri încete, indolente, care-i trimiteau fiori calzi peste toată pielea. Se unduia pe cursul râului leneş al senzaţiilor.

Când un val al acelui râu o ridică, simţi patima adormită deşteptându-se ca s-o rostogolească printr-o cataractă nesfârşită. Se arcui spre Max, înfăşurându-se iar în jurul lui, astfel încât ajunseră să stea aşezaţi în mijlocul patului, încleştaţi unul de altul. Gurile li se întâlniră, cu respiraţia accelerându-se în timp ce aerul devenea ceţos, în timp ce inimile le palpitau alăturate. Nevoia creştea înăuntrul ei, pulsând ca durerea unei răni, răspândindu-se ca o febră. Îi murmura numele la nesfârşit, în timp ce-l împingea înapoi, în timp ce-l încăleca şi-şi cuprindea sânii cu mâinile lui.

Îl luă în ea, capturându-l în căldura ei catifelată.

Înclinându-se pe spate, îi oferi frumuseţea albă a făpturii ei. Max îi simţi fiorii străbătându-i pielea, încordarea cabrată, în timp ce începea să-l călărească.

Apoi se aplecă înainte, cu părul revărsându-i-se ca o cortină în jurul feţelor amândurora. Îşi ancoră mâinile de umerii lui, îşi înfipse degetele în came şi-l scoase din minţi. Şoldurile i se încărcară de energie ca de la un trăsnet, făcând să sară scântei în sângele lui. Plăcerea îl străbătea acum ca o furtună, activată de energia ei. Laine îşi aruncă pe spate capul, strigând, când se încleştă în jurul lui, convulsiv.

Trebuia să lucreze. Nu era prea uşor, când trupul îi era saturat de sex şi mintea i se întorcea continuu la Laine. Dar munca era de o importanţă vitală. Nu numai pentru clientul lui, sau pentru el însuşi, ci şi pentru Laine. Cu cât ajungea mai devreme acea parte din diamante acolo unde-i era locul, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Dar acesta nu era nici sfârşitul poveştii, nici al problemelor lui Laine.

Nu se aştepta ca Alex Crew să se întoarcă să le caute în casă, dar nici Nu-l vedea plecând resemnat. Ucisese pentru acele pietre, şi le voia pe toate. De la bun început plănuise să le ia el pe toate, conchise Max, în timp ce-şi punea însemnările în altă ordine,

aşteptând ca vreo nouă piesă de puzzle să-şi găsească locul.

Nu avusese niciun motiv de a-l atrage pe Myers la o întâlnire, decât dacă plănuise să-l elimine şi să-şi mărească partea. Asta însemna că-i luase în colimator şi pe ceilalţi parteneri şi urmărea să dispară cu toate cele douăzeci şi opt de milioane.

Oare aceştia simţiseră? Cineva care trăise toată viaţa în lumea pungaşilor ştia să recunoască mirosul unei escrocherii? Cel mai probabil, da. Jack sau Willy simţiseră că era ceva putred la mijloc, sau îi speriase dispariţia lui Myers, aşa că se făcuseră nevăzuţi. Amândoi ajunseseră aici, presupunând că la Laine ar fi fost ascunzătoarea perfectă pentru diamante, până reuşeau să le lichideze şi să dispară definitiv. Pentru asta avea să-i tragă lui Jack O'Hara şuturi în fundul ăla amărât.

Îl conduseseră pe Crew până-n pragul uşii lui Laine. Pietrele erau în siguranţă, dar nu aşa cum plănuiseră. Acum Willy era mort, iar Laine devenise o ţintă.

Şi, încă o dată, îşi spuse el dezgustat, Big Jack era pe drumuri.

N-avea să ajungă departe, îşi spuse Max. Nici pomeneală, când era în joc sfertul lui Willy. Se pitise undeva, chibzuind. Asta era bine. Îi lăsa lui Max timp să-i ia urma şi să pună mâna pe încă o parte.

Îşi va ţine cuvântul faţă de Laine. N-avea să-l dea pe mâna poliţiei. Dar îl interesa – în fond, era o investiţie importantă pentru el – să-i pună puţin pielea pe băţ pentru pericolul în care o implicase pe Laine.

Asta îl aduse din nou la Crew. Nici el n-avea să ajungă foarte departe. Acum, când ştia că investigaţia îşi stabilise centrul chiar acolo, în Angel's Gap – lucru de care numai Max era răspunzător – va fi mai atent, fără să se îndepărteze prea mult de pradă.

Ucisese pentru un sfert. Mai mult ca sigur, n-ar fi ezitat să ucidă pentru jumătate.

În locul lui Crew, Max l-ar fi luat în cătare pe O'Hara. Un singur lucru stătea între O'Hara şi cele douăzeci şi opt de milioane: Laine.

Max hotărî să-i predea clientului diamantele în a căror posesie intrase, să se spele pe mâini şi să spună că făcuse tot posibilul. Apoi

o va duce pe Laine la loc sigur, în Savannah. Bineînţeles, ar trebui să-i dea un somnifer, s-o lege şi s-o ţină încuiată într-o cameră. O va face şi pe asta dacă va fi convins că aşa o scotea din încurcătură şi o punea la adăpost. Totuşi niciunul dintre ei n-ar fi fost prea încântat dacă era drogată, legată şi închisă-n casă pentru câţiva ani. Nu părea soluţia cea mai fericită.

Crew avea să aştepte cu răbdare şi să vină după ea când va avea chef.

Cel mai bine era dacă acţiona cât timp se afla pe terenul lor, cu amândoi în stare de alertă.

Laine trebuia să ştie. Nu era nici înceată, nici proastă. Prin urmare, ştia că niciun om care fura milioane şi ucidea pentru ele nu va accepta paguba şi nu va pleca doar cu jumătate din plăcintă.

Nu se punea doar problema fascinaţiei, a dificultăţii anchetei şi a recompensei grase de la sfârşit. Acum era vorba de vieţile lor. Iar Max era în stare de orice, ca să asigure viitorul lor.

Îşi parcurse din nou însemnările, se opri şi fu cât pe ce să se lase pe spate cu scaunul delicat pe care stătea, dar îşi aminti că n-ar fi rezistat la o asemenea mişcare. Se aplecă peste birou, şi bătu cu degetele în imprimantă.

Alex Crew se căsătorise cu Judith P. Fines la data de 20 mai, 1994. Licenţă de căsătorie înregistrată în New York City. Avea un băiat, Westley Fines Crew, născut la Mount Sinai Hospital, pe 13 septembrie, 1996. Soţia a intentat divorţul care s-a pronunţat la tribunalul din New York, în 28 ianuarie, 1999. Judith Fines Crew s-a mutat, împreună cu fiul, în Connecticut, în ianuarie, 1998. Ulterior au părăsit şi acel loc. Nu se ştie unde sunt acum.

— Mă rog, asta se poate remedia… mormăi Max.

Nu se preocupase prea mult de această pistă. Cercetările iniţiale printre vecinii, cunoscuţii şi rudele lui Judith dăduseră foarte puţine rezultate. Nimic care să indice că păstrase legătura cu Crew.

Mai frunzări puţin însemnările, până găsi fişa lui Judith Crew născută Fines. Măritată la douăzeci şi şapte de ani. Angajată ca manager la o galerie de artă din Soho. Fără cazier. Educaţie de clasă mijlocie-superioară, studii solide, înfăţişare foarte atrăgătoare,

observă Max, privind fotografia pe care o copiase din ziar. Avea o soră, cu doi ani mai tânără. Nici aceasta, nici părinţii nu fuseseră prea comunicativi şi interesaţi să-i dea informaţii. Judith rupsese legăturile cu familia şi prietenii şi dispăruse împreună cu fiul ei, în vara anului 2000.

Oare Crew le ţinuse urma? se întrebă Max. Un om atât de mândru, atât de orgolios, nu dorea să-şi vadă imaginea reflectată, şansa la nemurire, într-un fiu? Poate că Nu-l interesa prea mult să rămână în relaţii cu fosta soţie sau cu un băieţel pretenţios, dar mai mult ca sigur nu-i scăpase din ochi. Într-o bună zi băiatul avea să ajungă om în toată firea şi orice bărbat voia să-şi transmită moştenirea mai departe.

— În regulă, Judith şi micule Wes. Max îşi flexă degetele ca un pianist ce se pregăteşte să facă un arpegiu şi începu căutarea. Ia să vedem unde v-aţi dus.

A intra de bunăvoie într-o secţie de poliţie era o acţiune contra firii. Jack n-avea nimic împotriva copoilor. Nu făceau decât ceea ce trebuia să facă, dar dacă erau plătiţi să înhaţe oamenii ca ei şi să-i bage în cămăruţe zăbrelite, prefera să-i evite.

Totuşi, există momente când până şi infractorul are nevoie de un poliţist. Şi-n plus, dacă nu putea fi mai şmecher decât agenţii locali, pentru a smulge informaţiile necesare de la un ajutor de şerif, dintr-un orăşel de provincie, putea să se lase de meserie şi să devină om cinstit.

Aşteptase până la începutul schimbului de seară. În mod logic, oricine rămânea de gardă după ora şapte se plasa mai aproape de capătul inferior al lanţului trofic din poliţie.

Îşi completase garderoba din mall-ul de lângă oraş, ţinând cont de personajul pe care voia să-l interpreteze. Jack credea cu convingere că hainele pot face pe om ceea ce-şi doreşte.

Costumul cu dungi era standard şi fusese nevoit să-şi îndoaie manşetele pantalonilor, dar în rest îi venea destul de bine. Papionul, roşu ca al unui clovn, adăuga tocmai accentul potrivit, sugerând că era inofensiv.

Ochelarii cu lentile fără rame îi săltase de la un WalMart, şi nu prea era dispus să recunoască faptul că vedea mai bine cu ei. După părerea lui, era prea tânăr şi viril ca să aibă nevoie de ochelari. Totuşi aspectul lor finisa imaginea de intelectual-vag-tocilar pe care voia s-o proiecteze.

Purta o servietă de piele maro, pe care o tăvălise puţin pe jos ca să nu pară prea nouă şi o umpluse la fel de meticulos ca un delegat la o întrunire din provincie. Interpreta rolul unui funcţionar spilcuit.

Căutase prin Depozitul de birotică, de unde se servise cu pixuri, blocnotesuri, bileţele autocolante şi alte elemente din recuzita asistentului unui om important. Ca de obicei, aceste jucării de birou îl fascinau şi-l derutau. Petrecuse o oră întreagă distrându-se cu un asistent personal de date. Se dădea în vânt după tehnologie.

În timp ce mergea pe trotuar spre secţie, pasul îi deveni mai ritmic, iar umerii masivi i se cocoşară într-o poziţie ce părea firească. Îşi ridică ochelarii pe nas cu un gest absent pe care-l repetase în faţa oglinzii.

Părul îi era pieptănat peste cap şi – graţie colorantului pe care-l subtilizase de la o drogherie CVS în aceeaşi după-amiază – arăta negru şi lucios precum crema de pantofi. Se vedea clar că era vopsit. Îşi zise că Peter P. Pinkerton, temporarul său alter-ego, ar fi fost destul de vanitos ca să-şi vopsească părul şi destul de aerian ca să-şi închipuie că arăta natural.

Deşi prin jur nu era nimeni care să observe, intrase deja în pielea personajului. Scoase ceasul de buzunar, exact cu gestul afectat care i-ar fi plăcut lui Peter, şi se uită la cadran încruntându-se îngrijorat. Peter era mereu îngrijorat din diverse motive.

Jack urcă cele câteva trepte şi intră în secţia de poliţie a orăşelului. Aşa cum se aşteptase, găsi o mică zonă de aşteptare deschisă, cu un ajutor de şerif în uniformă la tejgheaua din fund. Mobilierul consta din scaune de plastic negru, două mese ieftine la care se adăugau câteva reviste – *Field and Stream, Sports Illustrated, People,* toate vechi de câteva luni.

În aer mirosea a cafea şi a Lysol.

Jack, alias Peter, se bătu nervos cu degetele peste papion şi-şi ridică ochelarii pe nas, în timp ce se apropia de ghişeu.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Clipind miop din ochi spre ajutorul de şerif, îşi drese glasul.

— Nu sunt foarte sigur, domnule ofiţer… ăă, Russ. Vedeţi dumneavoastră, trebuia să mă întâlnesc cu un asociat în după-amiaza aceasta. La orele unu P.M., în sala de mese de la Wayfarer Hotel, dar omul meu nu a venit şi n-am reuşit să dau de el. Când m-am interesat la recepţia hotelului, am fost informat că nici măcar nu s-a cazat acolo. Sunt foarte îngrijorat, credeţi-mă. Mi-a spus cât se poate de precis ora şi locul. Am venit aici tocmai de la Boston ca să ne întâlnim.

— Vreţi să depuneţi o reclamaţie de dispariţie de persoană pentru un om care lipseşte de… cât, opt ore?

— Da, dar vedeţi dumneavoastră, n-am reuşit să-l găsesc, şi era o întâlnire foarte importantă. Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva pe drum.

— Numele?

— Pinkerton. Peter P, adăugă el, ducând mâna la buzunar ca pentru a scoate o legitimaţie.

— Numele omului pe care îl căutaţi.

— A, da, fireşte. Peterson. Jasper R. Peterson. E un dealer de cărţi rare şi urma să achiziţioneze un anumit volum care-l interesează foarte mult pe şeful meu.

— Jasper Peterson?

Pentru prima dată, privirea ajutorului de şerif deveni mai tăioasă.

— Da, întocmai. Călătorea de la New York la Baltimore, cred, cu trecere prin D.C., înainte de a se prezenta la nişte întâlniri în această regiune. Îmi dau seama că s-ar putea să las impresia că exagerez, dar ori de câte ori am avut de-a face cu domnul Peterson a fost deosebit de punctual şi de serios.

— Vă rog să aşteptaţi un minut, domnule Pinkerton.

Russ se ridică de la ghişeu şi dispăru în labirintul de încăperi din spate.

Până aici, toate bune, își spuse Jack. Urma să-și exprime șocul și tulburarea la auzul veștii că omul pe care-l căuta suferise un accident. Willy avea să-l ierte pentru asta. Mai mult chiar, prietenului său de-o viață i-ar fi plăcut toată stratagema.

Urma să-l iscodească pe ajutorul de șerif pentru a afla treptat ce obiecte personale reținuse poliția. După ce se convingea că potaia era la ei, avea să treacă la pasul următor și s-o sustragă din camera de grefă. După ce intra în posesia diamantelor va pleca cât mai departe posibil de Laine, lăsând pentru Crew o urmă după care să se poată lua chiar și un orb. Apoi… ei bine, orice om își putea face planuri doar până la un anumit punct.

Se întoarse spre ghișeu, cu o expresie distrată și simți deodată un gol în stomac când, în locul ajutorului de șerif plictisit, văzu ieșind pe ușa laterală un polițist înalt și blond, care nu arăta nici pe departe destul de greoi pentru liniștea sufletească a lui Jack.

— Domnul Pinkerton? întrebă Vince, măsurându-l insistent cu privirea. Sunt șeful poliției, Burger. Ce-ar fi să veniți puțin în biroul meu?

13

Un fir de sudoare subțire și șerpuitor ca uri vierme începu să se prelingă pe spinarea lui Jack, în timp ce-l urma pe șeful poliției din Angel's Gap. Când era vorba de lege și ordine, prefera să aibă de-a face cu subalternii.

Ajuns în birou, se așeză săltându-și pedant pantalonii și punându-și cu grijă servieta lângă scaun, așa cum ar fi făcut Peter. Aici, mirosul de cafea era mai puternic, iar cana decorată cu o vacă de desen animat, ce-și țuguia buzele rujate la Mick Jagger, îi dădea de înțeles că șeful savura niște java în timpul orelor suplimentare.

— Sunteți din Boston, domnule Pinkerton?

— Întocmai.

Accentul bostonian era preferatul lui Jack, pentru factorul său subtil de snobism. Și-l perfecționase revăzând iar și iar *MASH.*

— Stau aici doar o noapte. Voiam să plec mâine dimineaţă, dar din moment ce nu mi-am realizat scopul, s-ar putea să fiu nevoit să-mi schimb programul. Mă scuzaţi că vă deranjez cu problemele mele, domnule şef Burger, dar sunt realmente foarte îngrijorat în legătură cu domnul Peterson.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Da. Vreau să spun, destul de bine. Fac afaceri cu el de trei ani – pentru şeful meu. Domnul Peterson vinde cărţi rare, iar şeful meu, Cyrus Mantz al III-lea – poate aţi auzit de el…?

— N-aş putea spune.

— A, mă rog… Domnul Mantz e un om de afaceri reputat în zonele Boston şi Cambridge şi un colecţionar de cărţi rare. Are una dintre cele mai bogate biblioteci de pe Coasta de Est. Am venit aici, la cererea domnului Peterson, ca să văd – şi, speram, să cumpăr – un exemplar din prima ediţie a romanului Sune*tul și furia, de* William Faulkner – cu supracopertă. Aveam întâlnire cu domnul Peterson la prânz…

— L-aţi mai întâlnit vreodată?

Jack clipi înapoia ochelarilor de furat, derutat parcă atât de întrebare, cât şi de întrerupere.

— Fireşte. Cu numeroase ocazii.

— Mi l-aţi putea descrie?

— Da, desigur. E un om destul de scund. Să tot aibă o înălţime de cinci picioare şi şase inci şi… o greutate cam de o sută patruzeci de livre. Are în jur de şaizeci de ani, păr cărunt şi ochi căprui, cred.

Și-i miji pe-ai lui, nervos.

— Așa cred… Vă ajută cu ceva?

— Să fie acesta domnul Peterson al dumneavoastră? Vince îi întinse o copie a fotografiei pe care o obţinuse din arhiva poliţiei.

— Da. Aici e mult mai tânăr, fireşte, dar da, el e Jasper Peterson. Mă tem că nu vă înţeleg.

— Omul pe care l-aţi identificat ca fiind Jasper Peterson a suferit un accident, acum câteva zile.

— Vai de mine! Vai de mine şi de mine, mă temeam eu că aşa ceva s-o fi întâmplat…!

Cu un gest nervos îşi scoase ochelarii, frecându-şi rapid lentilele cu o batistă albă, scrobită.

— Aşadar, a fost rănit? E la spital?

Vince îl aşteptă să-şi pună ochelarii pe nas.

— E mort.

— Mort? *Mort?*

Parcă ar fi primit un pumn în burtă, la auzul veştii dată atât de direct. Cu glasul subţiat de tulburare sinceră, continuă:

— Bine, dar e îngrozitor… Nu pot… Nicio clipă nu mi-am închipuit… Cum s-a întâmplat?

— L-a lovit o maşină. A murit aproape pe loc.

— E un şoc teribil pentru mine.

Willy. Dumnezeule, Willy. Ştia că pălise. Simţea înfrigurarea sub piele, de unde-i fugise tot sângele. Mâinile îi tremurau. Îi venea să plângă, chiar să se văicărească, dar se stăpâni. Peter Pinkerton nu s-ar fi pretat niciodată la asemenea efuziuni sentimentale în public.

— Nici nu prea ştiu ce să fac în continuare. Eu îl aşteptam la întâlnire, tot mai nerăbdător, enervat chiar, şi-n timpul ăsta, el era… Groaznic. Trebuie să-l sun pe şeful meu, să-i spun… O, Doamne, e de-a dreptul îngrozitor.

— Aţi cunoscut vreun alt asociat de-al domnului Peterson? Vreo rudă?

— Nu.

Îşi făcea de lucru cu papionul, delicat, deşi îi venea să şi-l smulgă de la gâtul tot mai umflat.

Sunt tot ce-a avut vreodată. Sunt singura rudă pe care a avut-o. Şi din cauza mea a murit. Dar Peter Pinkerton îşi continuă însă vorbăria de cocotă masculină, tărăgănat ca la Harvard.

— Rareori vorbeam despre altceva decât despre cărţi. Mi-aţi putea spune ce aranjamente s-au făcut? Sunt sigur că domnul Mantz va dori să trimită flori sau să facă o donaţie de caritate.

— Încă nu s-a stabilit nimic.

— A… Mă rog…

Se ridică în picioare, apoi se aşeză la loc.

— Mi-aţi putea spune, eventual, dacă domnul Peterson avea

cartea la el când a… Să mă scuzaţi dacă par nesimţitor, dar domnul Mantz o să mă întrebe. Acel Faulkner…?

Vince se înclină înapoi cu scaunul, legănându-se uşor dintr-o parte în alta, cu ochii pătrunzători de poliţist aţintiţi asupra lui Jack.

— Avea la el vreo două romane, ediţii de buzunar.

— Sunteţi sigur? Mă scuzaţi că insist, dar nu există vreo cale de a verifica, un fel de listă…? Domnul Mantz ţine foarte mult la acea ediţie. Înţelegeţi, cu supracopertă, a devenit o raritate. Prima ediţie, în perfectă stare, cum am fost asiguraţi. Domnul Mantz va fi foarte… O, Doamne, va fi foarte dur cu mine.

Îndatoritor, Vince deschise un sertar şi scoase o mapă.

— Nimic de genul ăsta. Haine, obiecte de toaletă, chei, un ceas, telefon celular cu încărcător, portofel cu conţinutul aferent. Atâta tot. Călătorea doar cu strictul necesar.

— Înţeleg. Poate că a pus-o într-un seif, ca să fie în siguranţă până când ne întâlneam. Desigur, n-a putut-o lua înapoi înainte de… Dar v-am răpit destul timp.

— Unde staţi, domnule Pinkerton?

— Unde stau?

— La noapte. Unde locuiţi, în caz că mai aflu ceva despre aranjamentele acelea.

— A. Diseară dorm la Wayfarer. Cred că voi pleca mâine, conform programului. Vai de mine şi de mine, nici nu ştiu ce-am să-i spun domnului Mantz.

— Şi dacă va fi nevoie să vă găsesc la Boston?

Jack scoase o carte de vizită.

— La oricare dintre numerele acestea. Vă rog să mă contactaţi, domnule şef Burger, dacă mai aflaţi ceva.

Vince îl conduse până afară şi rămase urmărindu-l cu privirea, în timp ce se îndepărta.

Nu i-ar fi luat mult timp să verifice detaliile poveştii şi să cerceteze numele Pinkerton şi Mantz, dar văzuse prin lentilele ieftine ochii albaştri ai lui Laine şi ştia că erau false.

— Russ, sună la Wayfarer şi vezi dacă Pinkerton e înregistrat

acolo.

Dacă acest detaliu se confirma, urma să-l dea jos din pat pe unul dintre oamenii lui, ca să-l ţină sub supraveghere peste noapte.

Vince hotărî să se mai uite o dată la lucrurile lui Young, ca să vadă ce anume-1 interesa pe O'Hara – dacă era O'Hara

— Să găsească. Întrucât era destul de sigur că n-aveau diamante în valoare de câteva milioane la grefă, nu-i mai rămânea decât să caute vreun obiect care-l putea pune pe urmele lor.

Unde naiba *era?* Jack parcurse cu pas vioi două străzi, înainte de a începe să i se calmeze respiraţia. Secţiile de poliţie, mirosul de poliţie, ochii de poliţist tindeau să-i blocheze plămânii. Pe lista de efecte nu existase niciun câine de ceramică. Fără îndoială, chiar şi un poliţist suspicios – ceea ce era aproape un pleonasm – ar fi notat aşa ceva. Deci, trebuia să renunţe la micul lui plan de a pătrunde la grefă ca să-l ia. Nu putea să fure un lucru care nu se găsea acolo.

Câinele fusese în posesia lui Willy când se despărţiseră, sperând că Alex Crew se va lua după Jack, lăsându-i lui Willy timp să ia distanţă, să ajungă la Laine şi să-i dea figurina pentru a o ţine în siguranţă. Dar ticălosul de Crew, imprevizibil cum era, îl urmărise pe Willy. Pe bătrânul şi nervosul Willy, care nu-şi dorea nimic altceva decât să se retragă undeva pe o plajă plăcută şi să-şi trăiască restul zilelor pictând acuarele proaste şi uitându-se la păsări.

N-ar fi trebuit să se despartă de el, să-l trimită la drum singur. Acum, cel mai bun prieten al lui era mort. Nu mai avea pe nimeni cu care să poată vorbi despre vremurile bune, pe nimeni care să înţeleagă ce voia să spună înainte de a rosti cuvintele. Pe nimeni care să râdă la glumele lui.

Îşi pierduse soţia şi fiica. Asta era viaţa. N-o putea condamna pe Marilyn că-şi făcuse bagajele şi o luase pe mica Laine cu ea. Îi ceruse de-o mie de ori, martor îi era Dumnezeu, să încerce să ducă o viaţă cinstită, iar el îi promisese de tot atâtea ori şi-şi călcase cuvântul de fiecare dată.

Nu poţi lupta contra naturii, era Jack de părere. Natura lui îi dicta

să joace jocul. Atâta vreme cât exista prada, ce naiba putea să facă? Dacă Dumnezeu n-ar fi vrut ca el să profite de pe urma acelor tolomaci, n-ar fi adus pe lume aşa de mulţi.

Jack ştia că este un om slab, dar aşa-l făcuse Dumnezeu *pe el,* şi-atunci… Oamenii care stăteau la discuţii cu Dumnezeu erau nişte fraieri clasa-ntâi, dar băiatul lui Kate O'Hara, Jack, nu era un fraier.

În viaţa lui iubise trei fiinţe: pe Marilyn, pe Laine şi pe Willy Young. La două renunţase, fiindcă nu poţi păstra pe cine nu vrea să-ţi aparţină, însă Willy îi rămăsese alături.

Atâta vreme cât îl avusese pe Willy, avusese o familie. Nu putea să-l mai aducă înapoi. Dar într-o zi, când totul avea să fie bine din nou, se va afla pe-o plajă frumoasă şi va închina paharul în amintirea celui mai bun prieten pe care-l avusese vreun om cândva. Până atunci, însă, avea de lucru, de gândit şi de păcălit un ucigaş care lovea pe la spate.

Willy ajunsese la Laine, şi cu siguranţă atunci mai avea câinele, altfel de ce să fi luat legătura cu ea? S-ar putea să-l fi şi ascuns. Un om cu cap l-ar fi pus la loc sigur până studia terenul. Dar acesta nu era stilul lui Willy. Dacă-l cunoştea bine pe Willy – şi cine să-l fi cunoscut mai bine decât el? — era gata să parieze că avusese statuia cu diamante când intrase în micul magazin al lui Laine. Şi că, la plecare, n-o mai avea.

În cazul ăsta existau două posibilităţi: Willy o ascunsese în magazin fără ştirea lui Laine, sau fetiţa lu' tăticu' îndrugase gogoşi.

Oricum, trebuia să afle adevărul.

Prima etapă avea să fie o mică scotocire discretă prin magazinul iubitei lui fiice.

Max o găsi pe Laine acasă, lucrând la un model pe hârtie de calc. Avea pe birou câteva mici forme decupate. După ce se uită un moment, îşi dădu seama că erau piese de mobilă de hârtie.

— Asta-i varianta adultă a unei case pentru păpuşi?

— Într-un fel. E casa mea, cameră cu cameră, răspunse Laine, bătând cu degetul într-un teanc de hârtii. Va trebui să înlocuiesc unele piese, aşa că am făcut machete ale celor din stocul meu care

s-ar putea potrivi. Vreau să văd dacă merg, şi cum le-aş putea aranja dacă le aduc acasă.

Max mai privi un moment.

— Mă întrebam cum a putut ajunge logodită cu mine o femeie care alege cu atâta grijă o canapea.

— De unde ştii că n-am făcut şi o machetă a ta, pentru ca apoi s-o probez în diverse scenarii?

— Hmm.

— Şi-n plus, de canapele nu sunt îndrăgostită. Îmi plac şi le admir, dar sunt oricând dispusă să mă despart de ele, contra unui preţ potrivit. Pe tine, însă, te păstrez.

— A cam durat până să-ţi vină replica asta, dar îmi place, remarcă el, aşezându-se pe colţul biroului. Se pare că i-am găsit pe fosta nevastă şi copilul lui Crew. Le-am dat de urmă într-o suburbie a oraşului Columbus, din Ohio.

— Crezi că ştie ceva?

— Nu pot decât să speculez că pe Crew îl interesează fiul lui. Un om ca el n-ar vedea într-o progenitură, mai ales de sex masculin, un soi de avere personală? Soţia e altceva, doar o femeie şi nimic mai mult, uşor de înlocuit.

— Serios?

— Din punctul lui de vedere. Dintr-al meu, când ai norocul să găseşti femeia ideală, e de neînlocuit.

— Te-ai cam gândit până s-o spui, dar îmi place.

— Cealaltă problemă e că, în meseria mea, când apuci un fir, tot tragi de el până te duce undeva sau se desprinde din întreg. Trebuie să verific pista asta. Aşa că, schimbare de plan: am să plec la New York mâine dimineaţă la prima oră, cu diamantele pe care le avem. Le voi preda personal, apoi am să fac un salt până-n Ohio, ca să văd dacă pot afla ceva de la fosta doamnă Crew sau de la junior.

— Câţi ani are juniorul?

— Vreo şapte.

— O, Max, dar e doar un copil!

— Nu ştii vorba aia, „mic dar cu urechi lungi“? Iisuse, Laine, adăugă el, văzându-i faţa. N-am să-l interoghez, voi sta doar de

vorbă cu el.

— Dacă au divorţat, s-ar putea ca femeia să nu mai vrea să audă de Crew şi nici ca fiul ei să ştie cine îi e tatăl.

— Asta nu înseamnă că puştiul nu ştie sau că tăticul nu mai apare din când în când. Trebuie să verific, Laine. Voi pleca dimineaţă devreme. Dacă vrei să vii cu mine, am să fac aranjamentele necesare pentru amândoi.

Laine se întoarse spre hârtia de calc şi împinse în altă poziţie canapeaua, cu guma de la capătul unui creion.

— Ai să te mişti mai repede fără mine.

— Probabil, dar nu la fel de vesel.

Ridică privirea spre el.

— Un drum scurt la New York, un zbor până-n Ohio. Ca pe vremuri. Mă tentează, dar nu pot. Am de lucru, îl am pe Henry, mai trebuie să pun casa asta la punct… Şi să fac repetiţii pentru convorbirea cu mama ta.

Când Max râse, îl împunse cu guma creionului.

— Fără comentarii, amice – aşa fac întotdeauna.

Max nu voia s-o părăsească nici măcar pentru o zi. Ştia că, în parte, cauza era intensitatea obsesivă a noii iubiri, dar o alta era şi îngrijorarea.

— Dacă vii cu mine, o poţi suna de oriunde. Pe Henry poţi să-l laşi la familia Burger. Magazinul îl închizi pentru o zi, iar de casă te ocupi la întoarcere. Poţi să-ţi iei cu tine şi calcul.

— Ţi-e teamă să mă laşi singură în timp ce te duci să-ţi faci datoria. N-ar trebui. Şi, de fapt, nici n-ai putea. Îmi port singură de grijă de foarte mult timp, Max, şi voi continua s-o fac şi după ce ne căsătorim.

— După ce ne căsătorim, n-o să mai fie niciun hoţ de diamante ucigaş care să te aibă în vizor.

— Poţi să garantezi asta? Hai, du-te, insistă ea. Fă ceea ce ai de făcut. Aşa voi proceda şi eu, iar când te întorci… îşi trecu mâna peste coapsa lui. Atunci o să facem ceva împreună.

— Încerci să-mi distragi atenţia. Nu, stai – chiar reuşeşti.

Se aplecă şi o sărută.

— Ce zici de asta: eu fac ce am de făcut, tu stai aici şi faci ce ai de făcut, iar mâine-seară am să fiu înapoi – chiar şi mai devreme, dacă pot. Până atunci, te duci şi stai cu poliţistul şi nevastă-sa. Îl iei şi pe Henry cu tine. N-ai să rămâi singură aici până nu se termină totul. Putem să ne certăm pe tema asta sau să ajungem la un compromis.

Laine continua să-şi plimbe degetele pe coapsa lui.

— Îmi place să mă cert, zise ea.

— OK, replică Max, ridicându-se în picioare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o rundă de box.

— Dar nu şi când sunt de acord cu celălalt. Ar fi un risc inutil să stau aici singură, aşa că voi profita de ospitalitatea lui Jenny şi-a lui Vince.

— Bine. Atunci… e bine. Vrei să ne certăm pentru altceva?

— Mai încolo, eventual.

— Mă duc să-mi rezerv biletele de avion. A, e vreo şansă ca sofaua aia să fie destul de lungă ca un tip să poată trage un pui de somn sâmbăta după-amiază?

— Se prea poate.

— O să-mi placă mariajul cu tine.

— Ba bine că nu.

Era trecut de unu când Jack termină de căutat în magazinul lui Laine. Încuie uşa după el, pradă unei mari dileme. Era foarte dezamăgit că nu găsise diamantele. Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă acum ar fi avut căţelul sub braţ. Ar fi putut pleca din oraş, lăsând în urmă destule firimituri pentru ca Alex Crew să se ia după ele, îndepărtându-se cât mai mult de Laine.

Apoi, urma să dispară prin gaura iepurelui. Paisprezece milioane în diamante – sau doar jumătate, dacă le plasa în grabă – i-ar fi oferit o gaură de iepure foarte bine căptuşită.

În acelaşi timp îl domina un soi de mândrie. Ia te uită ce făcuse fetiţa lui în lumea oamenilor *cinstiţi!* Cum naiba învăţase să cumpere toate lucrurile alea? Mobila, podoabele, micile bibelouri elegante… Era un magazin foarte drăguţ. Fetiţa lui îşi făcuse o firmă de toată frumuseţea. Şi, de vreme ce fusese destul de curios să-i

pătrundă în computer, se părea că afacerile-i mergeau destul de bine.

Îşi făurise o viaţă bună. Nu cea pe care i-ar fi dorit-o el, desigur, dar dacă asta voia, el putea să se împace cu ideea. N-o înţelegea şi niciodată n-ar fi înţeles-o, dar o accepta. Era clar că n-avea să revină pe acelaşi drum cu el. În sfârşit dăduse uitării fantezia aceea, după ce se uitase bine la casa ei, la magazinul ei, la viaţa ei. O risipă de talent considerabilă, după părerea lui, dar înţelegea că niciun tată nu-şi putea împinge cu forţa odrasla într-un anumit tipar. Nu se revoltase şi el împotriva familiei lui? Era destul de firesc ca şi Laine să fie o rebelă şi să-şi aleagă singură calea în viaţă.

Nu era însă firesc să-ncerce să înşele un om care era sânge din sângele ei. La ea erau diamantele. Altfel, nu se putea. Dacă-i venise cumva ideea sucită să-l tragă pe sfoară ca să-l protejeze, trebuia s-o lămurească.

Sosise vremea pentru o mică discuţie între tată şi fiică.

Asta însemna că trebuia să fure o maşină. De fapt, detesta furturile de maşini, erau atât de vulgare, dar avea nevoie de un mijloc de transport, din moment ce fiica lui se hotărâse să locuiască pe coclaurile din afara oraşului.

Jack era hotărât să se ducă la ea, să stea de vorbă, să ia diamantele şi să dispară.

Alese un Chevrolet Cavalier – maşină bună, solidă – şi, după câteva mile, îi schimbă numărul de înmatriculare cu al unui Ford Taurus, din spirit de prevedere. Una peste alta, cu Chevy-ul putea străbate Virginia până în North Carolina, unde avea un asociat care putea să-i plaseze maşina. Etapa următoare a drumului avea să şi-o plătească cu bani peşin, având grijă să lase destule urme după care să se ţină Crew – exact atâta cât să-l atragă departe de Maryland şi de Laine. Apoi avea o întâlnire în sudul Californiei, unde urma să transforme pietricelele scânteietoare în verzişori.

Şi, în sfârşit, a lui va fi lumea.

Fredona pe muzica postului de rock clasic pe care-l găsise, bine dispus de afirmaţia veselă a Beatles-ilor că se descurcau cu foarte

puţin ajutor de la prieteni. El ştia de minune să se descurce.

Ca măsură de prevedere, opri maşina la jumătatea aleii. Câinele era prietenos, când nu făcea pe el de frică, îşi aminti el – dar câinii lătrau. N-avea niciun rost să dea alarma până nu lămurea totul.

Jack îşi urma drumul pe jos, la lumina creionului-lantemă. Era întuneric beznă şi se întrebă iar ce-o apucase pe Laine să-şi aleagă un asemenea loc. În afara propriilor lui paşi scrâşnind pe pietrişul aleii, nu se auzea decât o bufniţă şi, din când în când, câte un foşnet prin desişuri.

De ce şi-ar dori cineva desişuri foşnitoare în jurul casei? Apoi simţi mirosul de liliac şi zâmbi. Era plăcut să mergi prin întuneric şi linişte, savurând mireasma florilor. Plăcut, pentru o schimbare de ritm ocazională. Poate avea să culeagă câteva flori de liliac şi să apară cu ele la uşă. Ca o ofertă de pace.

Începu să-şi urmeze mirosul, când lumina lanternei surprinse un luciu cromat.

Măturând locul cu fasciculul de raze, Jack simţi un gol în stomac. Maşina copoiului de la asigurări era parcată în capătul aleii, lângă a lui Laine.

Miji ochii şi studie casa. La ferestre nu se vedea nicio lumină. Era aproape ora două dimineaţa, şi în faţa casei fiicei lui stătea parcată maşina unui bărbat.

Fetiţa lui se… căută un termen pe care mintea lui de părinte să-l poată accepta fără a face implozie. Îşi făcea de cap. Fetiţa lui îşi făcea de cap cu un sticlete. După părerea lui Jack, orice detectiv particular nu era decât un poliţist cu un venit anual mai mare decât al celor ce purtau insigne.

Carne din carnea lui, sânge din sângele lui – cu un caraliu! Unde greşise?

Nu-şi putea permite să rişte a doua oară, pătrunzând în casă când era şi detectivul acolo. Avea nevoie de discreţie, fir-ar să fie, ca să-i bage lui Laine minţile-n cap.

Gaborul trebuia să plece la un moment dat, îşi aminti el. Nu-i mai rămânea decât să găsească un loc unde să ascundă maşina şi să aştepte.

Era o dovadă a iubirii ei, conchise Laine, faptul că-şi schimbase programul de dimineaţă ca să-i ureze drum bun lui Max la ora şase fără un sfert. Îi plăcea să creadă că asta-i dovedea şi flexibilitatea, dar ştia ea ce ştia. Avea să revină la vechiul program după ce ea şi Max se obişnuiau mai mult unul cu altul. Poate că va fi o variantă uşor diferită dar, în ultimă instanţă, tot program avea să fie.

Ardea de nerăbdare, şi simplul gând o făcu să-l sărute cu foarte mult entuziasm.

— Dacă aşa te desparţi de mine când plec doar pentru o zi, la ce să mă aştept când va trebui să lipsesc din oraş două săptămâni?

— Mi-am dat doar seama ce frumos va fi să mă obişnuiesc cu tine, să te iau ca pe o certitudine, să fiu iritată de micile tale năravuri şi capricii.

— Dumnezeule, ciudată mai eşti! comentă el, cuprinzându-i faţa în palme. Şi trebuie să aştept cu nerăbdare să te irit?

— Şi să ne ciondănim. Aşa fac oamenii căsătoriţi. Când ne vom certa, te voi numi Maxfield.

— Of, la naiba!

— Cred c-o să fie amuzant. Zău că abia aştept să ne certăm pentru cheltuielile gospodăreşti sau culoarea prosoapelor din baie.

Şi, pentru că nu minţea, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui şi-l sărută iar, cu entuziasm.

— Drum bun.

— Voi fi acasă pe la opt sau chiar mai devreme, dacă reuşesc. Am să te sun.

Îşi îndesă faţa în adâncitura umărului ei.

— Şi am să mă gândesc la un motiv de ciondăneală.

— Ce dulce eşti!

Max se retrase şi se aplecă să-l mângâie pe Henry, care împingea cu botul ca să se înghesuie între ei.

— Să ai grijă de fata mea, îi spuse câinelui. Apoi îşi ridică servieta, îi făcu scurt lui Laine cu ochiul şi pomi spre maşină.

Laine îi făcu cu mâna, după care, conform promisiunii, închise uşa şi o încuie.

N-o deranja că se trezise devreme. Intenţiona să se ducă în oraş să se uite mai bine la articolele din stoc, ca să se decidă ce va aduce în casa ei. Urma să-l ducă pe Henry la o plimbare în parc, apoi să dea câteva telefoane pentru a comanda repararea pieselor de mobilier stricate şi să scape de cele cărora nu le mai dădea nicio şansă.

O tentă să exploreze Online câteva site-uri nupţiale, oftând la vederea rochiilor, a florilor şi a decoraţiunilor. Laine Tavish se mărită! Era atât de încântată, încât făcu câţiva paşi de dans, determinându-l pe Henry să alerge nebuneşte în cerc. Hotărî să cumpere câteva reviste pentru nunţi, dar asta însemna să se ducă la mall, unde le putea lua fără a provoca bârfe în oraş. Asta dacă nu cumva era pregătită pentru bârfele orăşenilor.

Îşi dorea o nuntă mare şi opulentă, lucru care o surprinse. Voia o rochie magnifică şi ridicol de scumpă. O rochie cum nu ai decât o dată în viaţă. Voia să petreacă ore întregi chinuindu-se cu pregătirea florilor, a muzicii şi a listelor de invitaţi.

Râzând de ea însăşi, pomi pe scară cu gândul să se îmbrace, înapoi la realitate, îşi spuse. Viaţa ei banală luase o întorsătură acută şi neaşteptată, dar totul revenea la normal. Ce putea fi mai normal decât ca o femeie să viseze la ziua nunţii ei?

— Trebuie să fac liste, Henry. Liste, liste şi iar liste. Ştii cât îmi place îşi încheie bluza albă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni bleumarin strâmţi.

— Desigur, trebuie să stabilim o dată. Mă gândesc la octombrie. Toate culorile acelea minunate ale toamnei… Ruginiu, chihlimbariu şi auriu brumat… Culori *intense*. Va fi îngrozitor de greu să pregătesc totul într-un timp atât de scurt, dar o voi face. Lăsându-se pradă imaginaţiei, îşi împleti părul într-o coadă şi îmbrăcă o jachetă cu pătrăţele albastre şi albe. Mai întâi o zbenguială prin parc, îşi spuse, în timp ce se încălţa cu pantofii comozi de pânză, fără toc.

Era la jumătatea scării, când Henry începu să latre alarmat şi se repezi înapoi în sus.

Laine încremeni, apoi se ridică pe vârfuri, cu inima bătându-i

nebunește. Înainte de a-l putea urma pe Henry la etaj, în livingul de la baza scării apăru Jack.

— Câinele ăla s-a dus să-și ia pistolul?

— Tată! Laine închise ochii și respiră adânc. De *ce* faci asta? Nu poți să bați naibii la ușă?

— Economie de timp. Mereu vorbești cu câinele?

— Da, mereu.

— Îți răspunde vreodată?

— În felul lui. Henry! E-n regulă, Henry. Nu-ți face nimic.

Începu să coboare cu privirea ațintită la părul lui vopsit și costumul șifonat.

— Lucrezi, văd.

— În felul meu.

— Se pare că ai dormit în costumul ăsta.

— Așa e.

Tonul lui tăios o făcu să înalțe din sprâncene.

— Nu te răsti la mine, Jack. Nu-i vina mea.

— Ba *este* vina ta. Avem de vorbit, Elaine.

— Cu siguranță, replică ea răspicat, dând din cap, apoi se răsuci pe călcâie și intră în bucătărie. Am cafea și niște muffins cu mere, dacă ți-e foame. Nu gătesc.

— *Ce faci* cu viața ta?

Izbucnirea lui îl făcu pe Henry, care venise târâș să încerce terenul, să se retragă speriat spre ușă.

— Ce fac *eu* cu viața mea? Ce fac? se întoarse Laine spre el, cu cafetiera în mână.

Reacția ei violentă îl făcu pe Henry să-și recapete curajul. Se repezi înăuntru și se lipi de Laine, încercând să mârâie spre Jack.

— Nu-i nimic, Henry.

Mulțumită și foarte surprinsă să vadă cum îi lua apărarea, Laine se aplecă să-l calmeze.

— Nu e periculos.

— Aș putea fi, mormăi Jack, deși se simțea puțin mai ușurat să vadă că dulăul avea o fărâmă de curaj.

— Am să-ți spun ce fac cu viața mea, tată. Îmi *trăiesc* viața. Am o

casă, un câine, o firmă, o maşină – şi note de plată. Am şi un instalator, gesticulă ea cu cafetiera în mână, aproape vărsând cafeaua. Am prieteni care n-au făcut pârnaie, şi pot lua o carte de la bibliotecă ştiind c-am s-o restitui la timp. Pe când tu, tată, tu ce faci cu viaţa ta? Ce-ai făcut cu viaţa ta de când te ştiu?

Buzele lui Jack începuseră să tremure. Şi le strânse ferm, şi abia reuşi să răspundă:

— Aşa vorbeşti cu mine?

— Da, aşa vorbesc cu tine! Niciodată nu ţi-am criticat preferinţele, fiindcă erau ale tale şi aveai dreptul la ele. Aşa că te rog să nu mi le critici nici tu pe ale mele.

Umerii lui se cocoşară, mâinile i se retraseră spre buzunare, iar Henry, uşurat că n-avea să-i fie pusă vitejia la încercare, se aşeză.

— Îţi petreci nopţile cu un gabor. Cu un *gabor!*

— E detectiv particular, iar asta n-are nicio importanţă.

— N-are nicio…

— Ceea ce fac e că-mi petrec nopţile cu omul pe care-l iubesc şi cu care am să mă mărit.

— Ai să te mă…

Jack scoase câteva sunete incoerente şi păli vizibil. Se apucă de spătarul unui scaun şi se aşeză încet.

— Mi s-au tăiat picioarele. Lainie, nu se poate să te măriţi. Eşti doar un copil.

— Nu mai sunt copil de mult. Puse cafetiera pe masă şi se duse la el, atingându-l blând cu mâinile pe obraji. Nu mai sunt un copil, tată.

— Acum cinci minute erai.

Oftând, Laine se aşeză pe genunchii tatălui ei, rezemându-şi capul pe umărul lui. Henry se apropie tiptil, ca să-şi îndese capul printre cele patru picioare omeneşti, sprijinindu-şi-l cu compasiune de genunchiul lui Laine.

— Îl iubesc, tată. Fii fericit pentru mine.

Jack începu s-o legene.

— Nu e destul de bun pentru tine. Sper că ştie şi el asta.

— Sunt sigură că ştie. Ştie cine sunt. Cine am fost, adăugă ea,

retrăgându-se ca să-i privească chipul. Dar nu contează, fiindcă mă iubeşte. Vrea să se însoare cu mine, să-şi făurească o viaţă alături de mine. O să-ţi dăruim nepoţi.

Culoarea care mai revenise puţin în obrajii lui Jack se estompa din nou.

— Ei, haide, să nu mergem aşa de departe. Lasă-mă deocamdată să mă obişnuiesc cu ideea că nu mai ai şase ani. Cum îl cheamă?

— Max. Maxfield Gannon.

— Fandosit nume.

— E din Savannah, şi e un om minunat.

— Câştigă bine?

— Se pare că da, dar şi eu câştig bine. Îi mângâie părul cănit. Ai de gând să-mi pui toate întrebările răsuflate ale tatălui miresei?

— Încerc să mă gândesc la ele.

— Nu-ţi face griji. Ajunge doar să ştii că sunt fericită cu el.

Îl sărută pe obraz, apoi se ridică să toarne cafeaua.

Absent, Jack îl scărpină pe Henry între urechi, făcându-şi-l prieten pe viaţă.

— A plecat destul de devreme, azi-dimineaţă, zise Jack.

Laine îl privi peste umăr.

— Nu-mi place să pândeşti casa, tată. Dar, da, a plecat devreme.

— Cât timp avem până se întoarce?

— N-o să se întoarcă până diseară.

— OK. Laine, am nevoie de diamante.

Luând o cană, Laine o umplu cu cafea, veni şi o puse pe masă în faţa lui, apoi se aşeză şi-şi împreună mâinile pe tăblia mesei.

— Îmi pare rău, nu se poate.

— Te rog, ascultă-mă.

Jack se aplecă înainte, apucându-i mâinile împreunate pe masă.

— Nu e un joc.

— Nu? Nu e întotdeauna un joc?

— Alex Crew, arză-l-ar focul veşnic al iadului, caută pietrele astea. A omorât un om, şi e responsabil şi de moartea lui Willy. O să te atace, Laine. E-n stare de orice ca să le obţină. Pentru el ăsta nu-i un joc. Pentru el e o afacere, brutală şi fară scrupule.

— De ce te-ai înhăitat cu el?

— M-a orbit sclipirea pietrelor.

Strângând din dinţi, Jack se retrase îşi luă cafeaua şi tăcu o vreme privind în cană.

— Credeam că pot să mă descurc cu el. El credea că mă păcălise. Canalia. Credea că mă păcălise jocul, cu numele lui fals şi vorbele fandosite. Ştiam cine era şi ce făcuse. Da' străluceau aşa de tare, Laine…

— Ştiu.

Şi, fiindcă ştia într-adevăr, fiindcă-şi amintea ce însemna să fie orbită de scăpărarea nestematelor, îi mângâie mâna.

— M-am gândit eu că va încerca să mă tragă-n piept mai încolo, dar credeam că-i pot face faţă. L-a omorât pe Myers, omul din interior, un nătărău lacom care voia să pună mâna pe pradă. Asta a schimbat melodia, Laine. Ştii că eu nu lucrez aşa. N-am făcut niciodată rău nimănui, în toţi anii de când practic jocul ăsta. Le dau gaură la portofel, sigur, le rănesc mândria, dar nu mă ating de nimeni, orice-ar fi.

— Dar nu-i înţelegi pe oamenii care o fac, tată. În adâncul sufletului, nu-i înţelegi.

— Crezi că tu îi înţelegi?

— Mai bine decât tine în orice caz. Pentru tine, aventura contează. Mici măcar rezultatul, ci drumul până acolo. Strălucirea, repetă ea, cu o oarecare afecţiune. Pentru unul ca el, ceea ce contează e scorul, să ia tot, iar dacă pe parcurs face rău cuiva, cu atât mai bine, fiindcă asta ridică şi mai mult miza. Niciodată nu se opreşte până nu ia totul.

— Atunci, dă-mi diamantele. Pot să-l atrag departe de-aici. Va şti că nu mai sunt la tine. O să te lase în pace. Tu nu eşti importantă pentru el, însă pentru mine nimic pe lumea asta nu e mai important.

Nu minţea. Omul care ştia să mintă ca un jongler cu trei mâini, spunea adevărul-adevărat. O iubea, dintotdeauna o iubise şi avea s-o iubească mereu. La rândul ei, Laine era exact în aceeaşi situaţie.

— Nu sunt la mine. Şi fiindcă te iubesc, nu ţi le-aş da nici dacă ar

fi aici.

— Willy trebuia să le aibă la el când a intrat în magazinul tău. N-avea niciun rost să vină, să-ţi vorbească, dacă nu plănuia să ţi le paseze. A ieşit de-acolo cu mâinile goale.

— Da, le avea când a intrat. Ieri le-am găsit. Am găsit căţelul. Vrei chifla aia, sau nu?

— Elaine!

Laine se ridică şi puse chifla pe o farfurie.

— Sunt la Max. Le duce înapoi la New York. Chiar acum.

Lui Jack i se tăie literalmente respiraţia.

— Le-ai… i le-ai dat *cop*oiului?

— Detectiv particular. Şi, da, i le-am dat lui.

— Te-a ameninţat cu pistolul? Ţi-era rău? Sau *ţi-ai pierdut minţile?*

— Pietrele se întorc acolo unde le e locul. Se va da un comunicat de presă anunţând recuperarea lor parţială, ceea ce-l va face pe Crew să mă lase în pace.

Jack sări de pe scaun şi începu să-şi smulgă părul din cap, în timp ce se învârtea prin cameră. Crezând că era un joc, acum că se împrieteniseră, Henry îşi luă frânghia şi începu să-l urmeze ţopăind.

— Poate să se ducă şi-n Martinica, ce ştii tu? în Belize. La Rio. Sfinte Dumnezeule, cum a putut fiica mea să cadă într-o plasă aşa de veche că-i put firele de putrede ce-s?

— Se duce exact acolo unde a spus că se duce, ca să facă exact ceea ce a spus că face. Iar la întoarcere, tu şi cu mine o să-i dăm partea ta, ca să facă acelaşi lucru şi cu ea.

— S-o crezi tu!

Ca să-l liniştească pe Henry, Laine se ridică şi-i turnă de mâncare într-un castron.

— Ora mesei, Henry. Ai să mi le dai, Jack, fiindcă n-am de gând să-l las pe tatăl meu să fie fugărit şi omorât pentru o pungă de pietricele sclipitoare. N-am să-mi mint copiii, dacă într-o zi mă vor întreba ce s-a întâmplat cu bunicul lor.

— Nu-mi veni cu rahaturi d-astea!

— Ai să mi le dai, fiindcă e singurul lucru pe care ţi l-am cerut vreodată.

— La naiba, Laine, la naiba şi la dracu' şi la mama dracului!

— Şi ai să mi le dai şi fiindcă, după ce Max le predă şi încasează recompensa., am să-ţi dau ţie partea mea. Sau, mă rog, jumătate din ea. Înseamnă unu şi un sfert la sută din douăzeci şi opt de milioane. Nu e lovitura vieţii, dar nici n-ai de ce să strâmbi din nas. Şi după aia vom trăi cu toţii fericiţi, până la adânci bătrâneţi.

— Nu pot să…

— Consideră-l un dar de nuntă, îl întrerupse ea, înclinându-şi capul într-o parte. Vreau să dansezi la nunta mea, tată, şi nu poţi face asta dacă intri-n puşcărie sau cu Crew suflându-ţi în ceafa.

Cu un oftat zgomotos, Jack se aşeză din nou.

— Laine.

— Îţi poartă ghinion, tată. Pentru tine, diamantele astea sunt blestemate. Ţi l-au luat pe Willy, iar acum fugi, urmărit nu de poliţie, ci de cineva care-ţi doreşte moartea. Dă-mi-le mie şi scapi. Max va găsi o cale de a rezolva totul, la New York. Compania de asigurări le vrea înapoi şi nimic mai mult. De tine nu le pasă.

Se apropie de el, şi-l mângâie pe obraz.

— Dar mie, da.

Jack se uită la singura faţă din lume pe care o iubea mai mult decât pe a lui proprie.

— La urma urmei, ce naiba să fi făcut eu cu atâta bănet?

14

Laine bătea cu degetele în volan, în timp ce stătea în maşina parcată pe aleea casei, studiind Chevrolet-ul verde închis.

— Ştii, scumpo, şi mama ta avea aceeaşi expresie pe faţă când…

Jack se întrerupse, căci Laine întoarse încet capul, privindu-l lung.

— Ai furat o maşină, zise ea.

— Eu consider că am împrumutat-o…

— Ai săltat o maşină şi ai venit cu ea la mine acasă?

— Şi ce era să fac, să vin cu autostopul? Fii rezonabilă, Lainie.

— Te rog să mă scuzi. Îmi dau seama ce rezonabil e să obiectez că tatăl meu adăposteşte maşini furate în curtea casei mele. Ruşine să-mi fie.

— Hai, nu fi năzuroasă.

— Nerezonabilă *şi* năzuroasă. Să mor de râs, nu alta. Ai să duci maşina asta înapoi de unde ai luat-o.

— Bine, da'…

— Bine, *nu!*

Îşi lăsă capul în mâini, strângându-şi tâmplele între palme şi zise:

— E prea târziu pentru asta. Au să te prindă, ai să intri-n puşcărie, iar eu va trebui să explic de ce tatăl meu consideră că e absolut normal să fure o maşină. O s-o lăsăm pe marginea drumului, undeva. Nu aici. Undeva mai departe.

Îngrijorat de tonul ei, Henry se ridică peste spătarul scaunului din faţă, ca s-o lingă pe ureche.

— În regulă. O să fie în regulă. Lăsăm maşina în afara oraşului, declară ea, trăgând aer în piept. Nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu ne miroase.

— Fără maşină, cum naiba vrei să ajung în New Jersey? Să ne gândim puţin, Laine. Trebuie să mă duc la Atlantic City, unde e seiful, să iau diamantele şi să ţi le aduc. Asta vrei, nu?

— Da, asta vreau.

— O fac, pentru tine, iubito, împotriva voinţei mele, doar fiindcă aşa vrei tu. Ceea ce doreşte fetiţa mea e pe primul loc pentru mine. Dar nu mă pot duce pe jos până la Atlantic City şi-napoi, nu-i aşa?

Laine cunoştea tonul acela. Când îl folosea, Jack O'Hara putea să vândă sticle cu lături dintr-un cort de pe malul unui pârâu limpede de munte.

— Există avioane, trenuri, mai sunt şi afurisitele de autobuze, lua-le-ar dracu' să le ia…

— Nu înjura când vorbeşti cu tatăl tău, o mustră el blajin. Şi apoi nu-mi poţi pretinde să merg cu autobuzul.

— În niciun caz. În niciun caz. Na, că iar devin năzuroasă şi

nerezonabilă. Poţi să iei maşina mea. Cu împrumut, se grăbi ea să precizeze. Poţi împrumuta maşina mea pentru o zi. Oricum n-o să am nevoie de ea. Voi fi ocupată, să mă dau cu capul de toţi pereţii, doar-doar mi-oi găsi minţile pe care mi le-am pierdut.

— Dacă aşa vrei tu, iubito…

Laine îşi ridică ochii spre cer.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ai lăsat diamante în valoare de milioane de dolari într-un seif luat cu chirie şi pe urmă l-ai trimis pe Willy aici cu alte câteva milioane.

— Trebuia să ne grăbim. Iisuse, tocmai aflaserăm de moartea lui Myers. Urmam noi. Mi-am pus bine partea şi am întins-o. Ticălosul de Crew trebuia să se ia după mine. Numai că nu i-am desenat şi-o hartă. Prada era în siguranţă. Willy urma să aducă cealaltă parte aici, apoi să se întoarcă după restul, în timp ce Crew mă urmărea pe mine, la o mie de mile distanţă. Trebuia să fie banii noştri de drum, rezerva noastră.

„Ca să trăim regeşte“, adăugă el în sinea lui, „pe plaja aia frumoasă.“

— Nicio clipă nu m-am gândit că-ţi va da de urmă. Nu l-aş fi atras pe Crew în preajma ta, fetiţo. Ar fi trebuit să se ţină după mine.

— Şi dacă te prindea?

— Nu l-aş fi lăsat să mă prindă. Încă n-am uitat cum să mă mişc, Lainie.

— Mda, văd.

— Voiam doar ca Willy să câştige timp. Se ducea în Mexic şi lichida primul sfert din pradă. Ne întâlneam, ne luam zborul, şi cu banii ăia puteam sta ascunşi, în linişte, până se mai aşezau lucrurile.

— După care vă strecuraţi înapoi şi luaţi şi restul de la mine.

— Puneam la cale planul din mers.

— Aveaţi amândoi cheia seifului din AC?

— În niciun om de pe planeta asta nu aveam mai multă încredere decât în Willy. În afară de tine, adăugă el, bătând-o pe genunchi. Acum, e la poliţie.

Îşi boţi buzele, îngândurat.

— O să le ia ceva timp ca să se prindă de unde e cheia – *dacă* s-or prinde vreodată.

— E la Max. Am scos-o eu de pe inelul de chei al lui Willy şi i-am dat-o.

— Cum ai reuşit să…?

Iritarea din tonul lui fu înlocuită de afecţiune.

— Ai furat-o.

— Vorba vine. Dar dacă ai de gând să compari asta cu șutirea unei maşini, mută-ţi gândul. E cu totul altceva.

— Le-ai suflat-o de sub nas, nu-i aşa?

Buzele ei tresăriră.

— Poate.

Jack îi dădu un cot uşor.

— Nici tu n-ai uitat să te mişti.

— Aşa se pare. Dar aş prefera să uit.

— Nu vrei să ştii cum am dat lovitura?

— Am dedus, în cea mai mare parte. Omul vostru din interior a luat la el în birou câinele, păpuşa etcetera – obiecte banale. Cine să le dea atenţie? Sunt puse la vedere. Vine transportul – sau transporturile –, iar el înlocuieşte pietrele – ori numai pe unele dintre ele – cu falsuri. Bagă câte un sfert din pradă în fiecare dintre cele patru manechine. Şi le lasă acolo.

— Partea asta a rasolit-o. Era lacom, dar Nu-l ţineau nervii.

— Hmm. Nu puteaţi aştepta prea mult, ca să nu cedeze. Şi-n plus, nici nu mai aveaţi încredere în el. Două zile, maximum. Apoi dădea el însuşi alarma, susţinând că s-au substituit pietrele cu falsuri, ca să aibă acoperire. Copoii dau năvală şi începe ancheta. Manechinele trec pe sub nasul lor.

— Am luat fiecare câte unul. Eu, de fapt, m-am dat drept funcţionar de Ia asigurări, am intrat în biroul lui Myers chiar când forfoteau toţi prin jur şi am plecat cu partea mea în servietă. A fost o frumuseţe. Apoi Willy şi cu mine am luat prânzul la două străzi distanţă, la T.G.I. Friday's, imediat după lovitură, cu paişpe milioane în buzunare. Am mâncat nachos. N-a fost rău deloc.

Laine se întoarse cu faţa spre el.

— N-am să neg că a fost o lovitură grozavă. Nici n-am să mă prefac că nu vă înțeleg emoția aventurii. Dar am încredere în tine, tată. Am încredere c-ai să te ții de cuvânt. Am nevoie de viața asta. Mai mare nevoie decât ai tu de aventuri. Te rog, nu mi-o încurca.

— Am să dreg totul. Se aplecă și o sărută pe obraz. Stai numai să vezi.

Îl privi cum pleca spre mașina furată, cu pas săltat. „Unul pe minut“, își aminti ea.

— Să nu mă pui și pe mine printre fraieri, tată, murmură ea.

Îi ceruse lui Jack s-o lase în parc, cu Henry, sperând că era încă destul de devreme ca niciun cunoscut să n-o vadă coborând din mașina unui străin. Îl lăsă pe Henry să zburde o jumătate de oră, tăvălindu-se pe jos și fugărind veverițe.

Apoi își scoase telefonul celular și-l sună pe Max.

— Gannon.

— Tavish.

— Ura, pui. Ce e?

— Mă gândeam… Ești la aeroport?

— Mda. Tocmai m-am așezat în avionul de New York.

— Mă gândeam să-ți spun – azi-dimineață a trecut tatăl meu pe la mine.

— Chiar așa?

Sesiză răceala bruscă din ton și se strâmbă. N-avea niciun rost să menționeze mijlocul de transport al lui Jack.

— Am stabilit niște lucruri, Max, am clarificat unele amănunte. S-a dus să aducă și partea lui de diamante. O să mi le dea pentru ca eu să ți le dau ție, iar tu… mă rog, restul îl știi.

— Unde sunt, Laine?

— Până să ajung la asta, vreau să înțelegi că-și dă seama că a încurcat-o.

— Zău? Și de care încurcătură și-a dat seama?

— Max!

Se aplecă să ia creanga pe care o adusese Henry la picioarele ei și o aruncă ca pe o suliță, făcându-l să alerge s-o prindă.

— Au intrat în panică. Auzind despre moartea lui Myers, i-a cuprins panica. Era un plan prost, fără discuţie, dar au acţionat la un impuls. Tatăl meu nu ştia că Alex Crew aflase despre mine, şi cu atât mai puţin că avea să vină aici. A crezut că Willy poate să-mi dea figurina, iar eu s-o ţin ascunsă câţiva ani, în timp ce ei…

Nu mai continuă, dându-şi seama cum ar fi sunat restul explicaţiei.

— În timp ce plasau diamantele rămase şi trăiau pe picior mare din banii luaţi pe ele.

— Mai mult sau mai puţin. Esenţialul e că a acceptat să mi le dea. Le aduce.

— De unde?

— Dintr-un seif din Atlantic City. Căsuţe poştale etcetera. Adineauri a plecat. O să-i ia aproape toată ziua, dus-întors cu maşina, dar…

— Cu ce maşină?

Laine îşi drese vocea.

— I-am împrumutat-o pe a mea. N-am avut încotro. Ştiu că n-ai încredere-n el, Max, dar e tatăl meu. Măcar eu trebuie să am încredere în el.

— OK.

— Asta-i tot?

— Tatăl tău e tatăl tău, Laine. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Însă, nu, n-am încredere în el, şi n-am să fiu şocat dacă vom descoperi că s-a mutat într-o vilişoară cochetă din Barcelona.

— Nici el nu are încredere în tine. Zice că eşti în drum spre Martinica.

— Spre Saint Bart’s, eventual. Îmi place mai mult acolo. Chiar că ai nimerit la mijloc, Laine.

— Norocul meu că vă iubesc pe amândoi.

Auzi schimbarea se sunet din apropiere şi-şi dădu seama că Max ieşise din terminal.

— Cred că acum te duci să iei un taxi.

— Mda.

— Atunci, mai bine te las. Ne vedem când vii.

— Neapărat. Te iubesc, Laine.

— Mă bucur să aud. Și eu te iubesc. Pa.

Max puse telefonul în buzunar, se uită la ceas și pomi spre stația de taxiuri. În funcție de trafic, putea rezolva partea din program de la New York în două ore. După calculele lui, putea ocoli prin Atlantic City fără prea mai complicații.

Dacă Laine tot nimerise la mijloc, era hotărât să nu lase să fie înghesuită prea tare.

Laine ieși din parc pe Market Street în lesă cu Henry, care se străduia s-o roadă.

— Regulile sunt reguli, Henry. Mă crezi sau nu, dar până acum vreo două săptămâni aproape că aveam deviza asta tatuată pe fund.

Când Henry, drept răspuns, se lăsă pe burtă scâncind, Laine se ghemui, ajungând cu nasul în botul lui.

— Ascultă, amice. În orașul ăsta există o lege a lesei. Dacă nu ești în stare s-o accepți, și să te porți cu puțină demnitate, s-a zis cu joaca-n parc!

— Probleme?

Laine tresări, crispându-se când simți valurile fierbinți de vinovăție care o străbăteau în timp ce privea chipul lat și prietenos al lui Vince.

— Nu-i convine lesa.

— Pe-asta trebuie s-o discute cu consiliul local. Haide, Henry, am aici o bucată de biscuit pe care e scris numele tău. Vin și eu cu voi, îi spuse el lui Laine. Oricum aveam ceva de vorbit cu tine.

— Sigur.

— Văd că azi ai pornit-o cu noaptea-n cap.

— Da, s-au adunat multe. Mulțumesc, adăugă ea, când Vince luă lesa și începu să-l tragă pe Henry după el.

— În ultimul timp, au început să se întâmple lucruri interesante.

— Abia aștept să revin la o viață plicticoasă.

— Nici nu mă mir.

O așteptă să-și scoată cheile și să descuie ușa din față a magazinului. În timp ce Laine dezactiva alarma, Vince se lăsă pe

vine să desfacă lesa şi să-l scarpine pe Henry, care nu mai putea de bucurie.

— Am auzit că ai fost la secţie, acum două zile.

— Într-adevăr.

Ca să aibă o ocupaţie, Laine se duse să descuie sertarul casei.

— Ţi-am spus că-l cunoşteam pe Willy şi m-am gândit… Voiam să mă ocup de aranjamentele pentru funeralii.

— Mda, asta se poate. Să-i pregăteşti funeraliile. Totul s-a rezolvat.

— Bun. Mă bucur să aud.

— A mai venit cineva aseară, să întrebe de el, dar a spus că-l cunoştea după celălalt nume. Numele de pe cartea de vizită pe care ţi-a dat-o ţie.

— Serios? Mă duc să-l bag pe Henry în spate.

— Îl duc eu. Vino, Henry.

Ademenit cu jumătatea de biscuit, Henry se repezi în încăperea din spate.

— Tipul ăsta care-a venit spunea că Willy – sau Jasper – era un dealer de cărţi rare.

— Posibil să fi fost – sau să se fi dat drept aşa ceva. Ţi-am spus, Vince, nu l-am mai văzut pe Willy de când eram mică. Asta-i adevărul.

— Te cred. Mi se pare însă cam ciudat un amănunt. Printre efectele lui erau cinci chei, iar aseară, când m-am uitat, am văzut doar patru.

Vince făcu o pauză şi continuă:

— N-ai să-mi sugerezi că le numărasem greşit, nu-i aşa?

— Nu. N-am s-o fac.

— Îţi mulţumesc. Omul care a venit aseară avea ochii tăi.

— Mai bine zis, eu îi am pe-ai lui. Dacă l-ai recunoscut, de ce nu l-ai arestat?

— E complicat să-ţi explic… Să zicem că nu arestezi un om doar pentru că vezi ceva în ochii lui. Am să-ţi cer cheia aia, Laine.

— Nu-i la mine.

— Ce naiba, Laine, se enervă Vince, ridicându-se.

— I-am dat-o lui Max, spuse ea repede. Încerc să fac ceea ce trebuie, ce e corect şi nu să fiu răspunzătoare pentru arestarea tatălui meu. Sau pentru uciderea lui.

— Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci e să mă ţii la curent. O fi furtul diamantelor treaba celor de la New York, Laine, dar unul dintre oamenii suspecţi de a le fi furat a murit în oraşul meu. Altul, poate chiar mai mulţi dintre complicii lui se află tot în oraşul meu, sau au trecut pe-aici, iar lucrul ăsta îi pune pe cetăţenii din jurisdicţia mea în pericol.

— Ai dreptate. Mi-e greu să-mi păstrez echilibrul când merg pe-o sârmă atât de subţire. Ştiu că încerci să mă ajuţi. Am găsit partea lui Willy din diamante. Nu ştiam că erau aici, Vince, îţi jur.

— Dacă nu ştiai, cum le-ai găsit?

— Erau într-o figurină aiurită. Un câine – o potaie. Am încercat să înţeleg şi nu pot să ajung la altă concluzie decât că a pus-o pe un raft când a fost aici, sau a pus-o în altă parte

— Într-un dulap sau sertar –, iar Jenny ori Angie au găsit-o şi au mutat-o pe raft. Angie, mai degrabă. Jenny m-ar fi întrebat, iar când am vorbit cu ea nu-şi amintea să fi văzut statueta. I le-am dat lui Max, iar el s-a dus cu ele la New York, ca să le predea. Poţi să te convingi. Sună la Reliance şi întreabă.

Vince nu spuse nimic câteva clipe, apoi vorbi:

— N-am ajuns să întrecem măsura atât de mult, încât să trebuiască să te verific, nu-i aşa, Laine?

— Nu vreau să-ţi pierd prietenia, nici pe-a lui Jenny. Trase aer în piept, încercând să se calmeze. Şi nici locul în oraşul ăsta nu vreau să mi-l pierd. Nu m-aş simţi jignită dacă ai verifica.

— De-asta nici nu e cazul s-o fac.

Până la urmă, tot avea nevoie de un şerveţel şi smulse unul din cutia de sub tejghea.

— OK. OK. Ştiu unde e cealaltă parte. Am aflat azi-dimineaţă. Te rog să nu mă întrebi cum am aflat.

— În regulă.

— Cheia pe care am luat-o dintre lucrurile lui Willy e de la un seif. L-am sunat pe Max cât am putut de repede, ca să-i spun. De

fapt, când eram în parc cu Henry, tocmai vorbeam cu el. Le va preda și pe acelea. În legătură cu cealaltă jumătate, nu pot să fac nimic. Max are mai multe piste, o să facă el tot posibilul. Dar, după ce jumătate din diamante vor ajunge la locul lor, voi fi în stare să spun că am făcut tot ce-am putut.

După un moment de tăcere, îl întrebă:

— Va trebui să mă mut de-aici?

— I-ai frânge inima lui Jenny. Nu vreau ca tatăl tău să mai vină în Gap, Laine.

— Înțeleg. Ar trebui ca totul să se rezolve până diseară, cel mai târziu mâine. N-o să se mai întoarcă.

— Până atunci, vreau să stai pe-aproape.

— Asta ți-o pot promite.

Până ajunse să treacă granița statului New Jersey, Jack găsise o duzină de motive pentru care ar fi fost o greșeală să aducă diamantele înapoi. Era clar că acel Gannon o trăgea pe sfoară pe fetița lui, ca să pună mâna pe recompensa aia grasă. Nu era mai bine ca Laine să afle asta cât mai curând?

Apoi, dacă se întorcea în Maryland, îl putea atrage și pe Crew acolo, aproape de Laine.

Mai era și faptul că predarea tuturor acelor pietricele frumoase i se potrivea la fel de bine ca un trening de pușcăriaș. Și-n plus, Willy ar fi vrut să le păstreze. Doar nu putea să refuze ultima dorință a unui prieten, nu?

În timp ce conducea mașina pe străzile din Atlantic City, se simțea deja mai bine. Destul de bine ca să fluiere vesel, printre sorbituri din cutia de Big Gulp pe care și-o luase la drum.

Parcă în fața mall-ului și începu să se gândească la cel mai rapid mod de a ajunge la aeroport, ca să ia avionul spre Mexic. Avea să-i trimită lui Laine o ilustrată. Trebuia să-l înțeleagă. Puștoaica știa regulile jocului.

Pomi mai întâi pe pasarelă, agale, scrutând fețele, uitându-se, după sticleți. Locurile ca acela îi dădeau mereu mâncărimi de degete. Mall-urile, complexurile comerciale, grupurile mici de magazine, unde oamenii intrau și ieșeau cu banii și cărți de credit la

îndemână. Zi de zi, cinstiţii care cumpără potol pentru căţei şi felicitări, de la alţi cinstiţi.

La ce bun?

Asemenea locuri îl făceau să-i vină să cadă în genunchi şi să mulţumească pentru viaţa pe care o avea – chiar înainte de a se servi cu câte ceva din banii ăia aflaţi pe cărţile de credit.

Intră într-o staţie de metrou şi-şi luă un sandviş cu şuncă şi brânză cu sos de ardei iute, ca să mai aibă la dispoziţie câtva timp în care să studieze terenul. Înghiţi totul cu încă o doză de cafeină rece şi folosi toaleta.

Mulţumit, traversă spre căsuţele poştale. Merse agale până la seifuri şi vârî cheia în broască.

Haideţi la tăticu spuse el, în gând, deschizând uşa.

Icni şi înhăţă singurul obiect din seif – o filă de caiet cu un mesaj pe-un singur rând: „Salut, Jack. Uită-te-n spate."

Se răsuci, cu un pumn cărnos deja strâns.

— Loveşte, şi dau cu tine de pământ, îi spuse Max pe un ton de conversaţie. Încearcă să fugi, dar gândeşte-te că-s mai tânăr şi mai iute de picior. N-ai reuşi decât să te faci de râs.

— Nemernicule…

Vorbise în şoaptă, cât putea de încet, dar vreo două capete tot se întorseseră în direcţia lor.

— Pungaş nemernic!

— Ciobul care râde de oala spartă nu dovedeşte decât că n-are imaginaţie. Cheile, i le ceru Max, întinzând mâna. Cheile maşinii lui Laine.

Dezgustat, Jack i le trânti în palmă.

— Ai obţinut ce voiai, mârâi el.

— Până acum, da. Ce-ar fi să vorbim în maşină? Nu mă face să te iau pe sus, îl preveni el încet. Nu numai că am face o scenă care-ar putea atrage poliţia încoace, dar nici lui Laine nu i-ar conveni.

— Nu-ţi pasă de ea nici cât negru sub unghie.

— Ai dreptate, îmi pasă de-o mie de ori mai mult, motiv pentru care nu te dau pe mâna poliţiei. Ai o singură şansă, O'Hara, şi numai datorită ei o ai. În maşină!

Lui Jack îi trecu prin minte să fugă, dar își cunoștea limitele. În plus, dacă fugea nu mai avea nicio șansă să pună iar mâna pe diamante, așa că îl însoți pe Max până la mașină și se așeză pe locul din dreapta. Max se instală la volan, cu servieta pe genunchi.

— Uite cum facem: ai să stai lipit de mine ca guma de talpa pantofului. Luăm avionul până la Columbus.

— Ce nai…

— Gura, Jack. Am de verificat o pistă, și, până termin, noi doi o să fim ca frații siamezi.

— Ți-a spus. Came din carnea mea, sânge din sângele meu. Ți-a spus unde le ascunsesem.

— Mda, mi-a spus. Mi-a spus fiindcă mă iubește și crede

— S-a convins singură – c-ai să te ții de cuvânt și-ai să-i aduci diamantele. Pentru că te iubește. Eu nu te prea iubesc, Jack, și cred că-ți făcuseși alte planuri.

Max deschise servieta și scoase o pușculiță de ceramică în formă de purcel.

— Trebuie să te felicit pentru simțul ridicolului. Eu, tu și porcușorul ăsta o să mergem la Columbus, după care ne vom întoarce în Maryland. Și-am să-ți dau o șansă. Singura ta șansă de a o merita pe Laine. O să i-l dai cu mâna ta, ca și cum ai fi vrut tot timpul s-o faci.

— Cine zice că n-am vrut?

— Eu. Când ai deschis seiful ăla, numai semnul dolarului îți strălucea în ochi. Să ne purtăm cu puțin respect, Jack. Clientul meu vrea să primească pietrele înapoi. Eu îmi doresc recompensa. Laine vrea să te știe în siguranță. Vom face ca toate astea să se realizeze.

Max făcu o pauză, pomi mașina și i se adresă din nou:

— Dacă o rezolvi, voi avea grijă să rămâi curat. Ieși din cuvântul meu, fă-o pe Laine să sufere, și-am să mă țin după tine ca după un câine turbat. Sunt în stare să fac din tine țelul vieții mele. Îți dau cuvântul meu că nu glumesc, Jack.

— Știu că nu glumești. Pot să-mi dau seama când cineva umblă cu fofârlica. Băga-mi-aș!

Zâmbind cu gura până la urechi, Jack se aplecă să-l îmbrățișeze.

— Bine ai venit în sânul familiei.

— Vezi că-i încuiată, replică Max, punând servieta pe bancheta din spate.

— Încercarea moarte n-are, spuse Jack vesel, și se pregăti pentru drum.

În cabana sa, Crew alese o cămașă de culoarea vinetelor. Își dezlipise mustața și o înlocuise cu alta, mai mică și, după părerea lui, mai potrivită cu coada-de-cal, castanie. Pentru acea acțiune, voia să aibă o înfățișare de artist. Alese din trusă o pereche de ochelari de soare cu lentile rotunde și studie efectul.

Probabil nu era necesar să-și dea atâta osteneală, dar îi plăcea întotdeauna o costumație reușită.

Totul era gata pentru primirea musafirilor. Zâmbind, se uită înjur. Interiorul cabanei era rustic, desigur, dar se îndoia că domnișoara Tavish avea să se plângă. Nu plănuia s-o țină prea mult acolo.

Își agăță micul pistol de centură, la spate, acoperindu-l cu poalele jachetei negre lungi. Toate celelalte obiecte necesare erau în geanta pe care și-o agăță pe umăr înainte de a ieși din cabană. Intenționa să mănânce ceva înainte de întâlnirea cu atrăgătoarea domnișoară Tavish. Seara, era posibil să fie prea ocupat ca să mai ia cina.

— Eu m-am ocupat de bătut drumurile, spuse Jack, în timp ce bea o bere împreună cu Max, la barul aeroportului. Luni de zile i-am făcut curte lui Myers. Trebuie să recunosc că n-am visat o lovitură atât de babană. Gândeam simplist – să luăm vreo două mărunțișuri, să mai tragem câteva sute de mii de fiecare. Pe urmă, a intrat în combinație Crew.

Clătină din cap, sorbind berea prin gulerul de spumă.

— Cu toate cusururile lui, omul gândește în stil mare.

— Singurul lui cusur fiind acela că-i un ucigaș cu sânge rece.

Încruntat, Jack luă o mână de alune.

— Cea mai mare greșeală a vieții mele, și nu mi-e rușine să recunosc că am făcut câteva de-a lungul anilor, a fost să mă încurc cu unul ca el. M-a fraierit, fără discuție. Gândul la toate pietrele alea

mi-a luat minţile. La toate pietricelele alea sclipitoare. El avea competenţa, viziunea pentru aşa ceva, eu eram cu relaţiile. Bietul Myers. Eu l-am atras în joc. Avea o problemă cu datoriile la cărţi, înţelegi.

— Mda.

— Din câte-mi dau eu seama, orice joc de noroc pune probleme. Întotdeauna câştigă casa, aşa că-i mai bine s-o ţii tu. Jucătorii sunt fie oameni bogaţi pe care-i doare-n cot dacă pierd, fie nişte ageamii, care chiar cred că au o şansă să câştige. Myers era un ageamiu prima-ntâi. Intrase-n rahat pân-la gât şi, cu vreo două ghionturi din partea mea, a intrat şi mai adânc. Credea că asta era singura lui scăpare.

Luă o gură de bere şi continuă:

— Cred că aşa şi era. Oricum, totul a mers ca uns. Rapid, curat. Trebuia să mă aştept că-l va înfunda pe Myers. Nimeni nu ştia încotro o luau ceilalţi. Willy şi cu mine am plecat din oraş imediat. Eu am depus porcul în AC, iar câinele lui Willy l-am lăsat într-un seif din Delaware. Ne-am luat o cameră de hotel drăguţă în Virginia, am mâncat bine şi am băut vreo două sticle de şampanie. Straşnică petrecere, declară el, ridicând paharul de bere. Pe urmă, am auzit despre Myers, la CNN. Lui Willy îi plăcea la nebunie CNN-ul. Tot încercam să ne spunem că din cauza datoriilor o păţise, dar ştiam noi ce ştiam. Am schimbat maşinile şi ne-am dus în North Carolina. Willy tremura de frică. La naiba, amândoi tremuram, dar el era nervos ca târfa-n biserică. Voia să tragem pe dreapta, să uităm de toate şi să ne facem pierduţi. Abia am reuşit să-i mut gândul. Fir-ar să fie.

Îşi privi berea, şi apoi bău cu sete.

- Ne-am înţeles ca eu să-l duc de nas pe Crew, iar el să se întoarcă, să-şi ia partea şi s-o ducă la Laine. Ea putea să-l ascundă pentru un timp. Credeam că acolo va fi în siguranţă. Că vor fi amândoi.

— Dar el aflase despre Laine. Crew.

— Am pozele ei în portofel.

Îşi scoase portofelul şi-l deschise.

Max văzu fotografiile unui copil nou-născut, cu un ciuf roşcat şi pielea albă ca laptele, cu o expresie de parcă s-ar fi întrebat: „Eu ce *naiba* caut aici?“

Mai erau câteva cu Laine copil cu păr roşu, ochi strălucitori şi un zâmbet din care se vedea clar că înţelesese ce căuta pe lume. Apoi, adolescenta nubilă, drăguţă şi demnă, în fotografia de la absolvire. Laine cu blugi tăiaţi şi un maieu decoltat, râzând în apa până la glezne a mării, pe o plajă despre care Max deduse că se afla în Barbados.

— Întotdeauna a arătat trăsnet, nu?

— Cel mai drăgălaş copil din câţi ai văzut vreodată. Şi se făcea tot mai drăguţă pe zi ce trecea. Devin sentimental, mai ales după o bere, două.

Jack ridică din umeri. În fond, nu era decât o altă slăbiciune primită de la Dumnezeu. Închise portofelul şi-l băgă la loc.

— Cred că i-am arătat-o lui Crew la un moment dat, sau a scotocit el, căutând ceva care să-i fie de folos împotriva mea, la nevoie. Între hoţi, nu există onoare, Max, şi oricine crede altceva e un fraier. Da’ să omori pentru bani? Asta-i boală la cap. Ştiam că o avea, dar am crezut că eu puteam să fiu mai bun.

— Am să-l găsesc. Şi-am să-i vin de hac, într-un fel sau altul. Ăsta-i avionul nostru.

Laine făcea eforturi să nu se învârtească agitată prin magazin, să pară doar ocupată. Tatăl ei pornise probabil înapoi. Ar fi trebuit să-i spună s-o sune de pe drum. Să insiste.

Putea să-i telefoneze lui Max din nou, dar ce rost ar li avut? El era în drum spre Columbus. Poate că şi ajunsese.

Nu-i mai rămânea decât să reziste până seara, atâta tot. Numai o zi, şi gata. Mâine, ziarele vor anunţa că o mare parte din diamantele furate fuseseră recuperate. Ea urma să fie exonerată, tatăl ei la fel, iar viaţa avea să revină la o oarecare normalitate.

Poate că Max o să ia urma lui Crew, după legătura din Ohio. Îl vor găsi şi-l vor înlătura din combinaţie. Niciodată nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza lui.

— Tot dusă eşti, o înghionti uşor Jenny, în timp ce mergea spre tejghea cu un platou de brânză George Jones, pentru un client.

— Iartă-mă. Îmi pare rău. Mă fură gândurile. De următorul care intră am să mă ocup eu.

— Ai putea să-l mai duci pe Henry la o plimbare.

— Nu, a făcut destule plimbări pe ziua de azi. Oricum, peste o oră îl scot din camera din spate.

Clopoţeii de la uşă se făcură auziţi.

— Îl iau eu pe ăsta, zise Laine.

— Ia-l de tot.

Aruncând o privire spre noul client, Jenny înălţă din sprâncene.

— Cam bătrâior pentru cum arată, comentă ea printre dinţi şi-şi văzu de drum.

Laine îşi aplică masca de bun-venit şi se duse să-l întâmpine pe Crew.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunt sigur că puteţi.

Cunoştea topografia magazinului, din vizitele anterioare, şi ştia exact unde voia s-o prindă.

— Mă interesează echipamentele de bucătărie. Mai concret, cuţitele pentru unt. Sora mea face colecţie.

— Atunci, are noroc. Tocmai ne-au venit câteva foarte frumoase. Vreţi să vi le arăt?

— Vă rog.

Crew o urmă prin sală, până în zona pe care Laine o amenajase pentru articolele de bucătărie, mobilier şi noutăţi. Când trecură prin dreptul uşii din spate, Henry începu să mârâie.

— Aveţi un câine aici?

— Da..'.

Nedumerită, Laine se uită spre uşă. Niciodată Nu-l mai auzise pe Henry mârâind la auzul vocilor şi sunetelor din magazin.

— E inofensiv şi l-am închis în camera din spate. Azi am fost nevoită să-l aduc cu mine.

Simţind nemulţumirea clientului, îl luă de braţ şi-l conduse spre cuţitele de unt.

— Cel caledonian e foarte reuşit, cred, pentru colecţionari.

— Hmm…

În magazin mai erau doi clienţi şi vânzătoarea gravidă. Întrucât cumpărătorii se aflau la tejghea, Crew presupuse că plăteau achiziţiile.

— Nu mă pricep deloc, zău. Asta ce Dumnezeu mai e?

— E o cutie de cărbuni, victoriană, de alamă. Dacă-i plac antichităţile şi articolele de bucătărie unicat, cu asta a dat lovitura.

— Tot ce se poate…

Crew scoase pistolul de la centură şi-i înfipse ţeava în coaste.

— Un sunet să nu scoţi. Dacă strigi, dacă faci cea mai mică mişcare, omor pe toată lumea din magazin, începând cu tine. Ne-am înţeles?

Pe Laine o străbătu un val de panică, urmat de un fior rece ca gheaţa, când auzi râsul lui Jenny.

— Am înţeles.

— Ştii cine sunt, domnişoară Tavish?

— Da.

— Bun, asta ne scuteşte de prezentări. Vei inventa o scuză ca să ieşi împreună cu mine.

Plănuise s-o scoată prin spate, dar din cauza afurisitului de câine nu era posibil.

— Ca să-mi dai îndrumări, să zicem, să mă conduci până la colţul străzii. Dacă anunţi sau alarmezi pe cineva, te omor.

— Dacă mă omori, n-ai să mai vezi în veci diamantele alea.

— Cât de dragă ţi-e vânzătoarea aia gravidă?

Laine simţi că i se face greaţă.

— Foarte dragă. Vin cu dumneata. N-am să-ţi fac nicio problemă.

— Înţeleaptă decizie.

Crew vârî pistolul în buzunar, dar rămase cu mâna pe el.

— Trebuie să ajung la poştă, zise el cu voce tare. Îmi puteţi spune unde e?

— Sigur că da. De fapt, şi eu am nevoie de nişte timbre. Vreţi să vă conduc?

— V-aş fi recunoscător.

Laine se întoarse, făcând un efort să-şi mişte picioarele. Nu şi le simţea, dar o văzu pe Jenny ridicând privirea şi-i zâmbi.

— Trag o fugă până la poştă. Într-un minut sunt înapoi.

— OK. Auzi, de ce Nu-l iei şi pe Henry? arătă Jenny spre uşa din spate, de unde mârâielile se auzeau tot mai tare, alternativ cu lătrături disperate.

— Lasă…

Întinse mâna spre clanţă, orbeşte, şi şi-o retrase brusc, când o întâlni pe a lui Crew.

— Iar o să se zbată-n lesă.

— Mda, dar…

Jenny se încruntă, privind după Laine care ieşi fără să mai scoată o vorbă.

— Curios, a… o, şi-a uitat poşeta. Scuzaţi-mă un minut.

Luă poşeta de sub tejghea. Tocmai ajunsese la jumătatea distanţei până la uşă, când se opri, întorcând capul spre clienţi.

— A spus că se duce să cumpere timbre? Dar oficiul poştal s-a închis la ora patru.

— Ei, a uitat. Doamnă…? întrebă femeia, arătând spre obiectele cumpărate.

— Ea nu uită niciodată.

Cu poşeta ţinută strâns, Jenny se repezi spre uşă şi ieşi pe trotuar. O văzu pe Laine ţinută strâns de braţ de bărbatul necunoscut, în timp ce dădeau colţul în direcţia opusă poştei.

— O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule!

Se repezi înapoi în magazin, aproape îmbrâncind clienţii care-i stăteau în drum, înşfacă receptorul şi făcu legătura cu telefonul direct al lui Vince.

15

Era un cartier suburban liniştit, tipic pentru clasele mijlocii, cu peluze bine întreţinute şi copaci mari, înfrunziţi, atât de bătrâni, încât rădăcinile le ieşiseră pe alocuri prin trotuar. Cele mai multe alei se lăudau cu câte un SUV, mijlocul preferat de transport al

cetăţenilor din suburbii. În multe dintre maşini erau scăunele pentru copii mici. Existau şi biciclete şi trotinete, care-l înştiinţau pe Max că vârstele copiilor din cartier acopereau toată gama – de la bebeluşi până la adolescenţi.

Casa era o vilă englezească stil Tudor, cu etaj, un gazon frumos decorat cu ronduri discrete de flori şi arbuşti tunşi grijuliu. Pe o tăbliţă scria: VÂNDUT.

Max nu avea nevoie de anunţul agentului imobiliar pentru a şti că locuinţa era părăsită. Nu se vedeau perdele la ferestre, nici maşini pe alee.

— Ne-au fentat, comentă Jack.

— I-auzi, Jack, mersi de noutate.

— Cred că e cam enervant să faci atâta drum şi să nimereşti într-o fundătură.

— Nu există fundături, numai ocolişuri.

— Mişto filosofie, fiule.

Max îşi vârî mâinile în buzunare şi începu să se legene pe călcâie.

— Enervant? repetă el, iar Jack nu făcu decât să zâmbească. Într-un asemenea cartier există cel puţin un vecin care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Hai să batem la uşi, Jack.

— Ce scoatem la înaintare?

— N-am nevoie de nicio înaintare. Am legitimaţie de detectiv particular.

Jack dădu din cap, în timp ce porneau spre casa din stânga.

— Oamenilor din locuri ca ăsta le place să stea de vorbă cu detectivii. Le face viaţa mai interesantă. Dar nu cred c-ai să-i spui lui Alice Băgăreaţa că umblăm după douăşopt de milioane în diamante furate, zise Jack.

— Încerc s-o găsesc pe Laura Gregory – ăsta-i numele pe care-l folosea aici – şi să verific dacă e aceeaşi Laura Gregory numită beneficiară într-un testament. Restul detaliilor sunt confidenţiale.

— Bună cioacă. Simplă şi curată. Şi-n plus, oamenilor le plac testamentele. Bani pe de-a moaca.

Îşi aranjă nodul cravatei. Apoi întrebă:

Cum arăt?

— Arăţi bine, Jack, dar tot nu mă tentează să pun de-o şustă cu tine.

— Ha! îl bătu Jack pe spate. Îmi placi, Max, să mor dacă nu.

— Mersi. Şi-acum taci şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Mai aveau de făcut câţiva paşi până la uşa casei cu mezanin, când aceasta se deschise. Femeia care ieşi avea vreo treizeci şi cinci de ani şi purta peste blugii albiţi un tricou gros, decolorat. Din spatele ei se auzea tema muzicală, asemenea unui imn din *Războiul stelelor.*

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, doamnă, răspunse Max, scoţându-şi legitimaţia. Sunt Max Gannon, detectiv particular. O caut pe Laura Gregory.

Femeia privi legitimaţia cu o lucire fascinată în ochi.

— Aşa…?

— Nu e nimic necurat la mijloc, doamnă…

— Gates. Harley Gates.

— Doamnă Gates. Am fost angajat s-o găsesc pe doamna Gregory şi să confirm că e aceeaşi Laura Gregory nominalizată ca beneficiară într-un testament.

— Aşa… repetă ea, în timp ce lucirea din ochi i se transforma în scânteiere.

— Asociatul meu şi cu mine… Apropo, eu mă numesc Bill Sullivan, interveni Jack.

Spre nemulţumirea lui Max, Jack făcu un pas înainte, luă mâna doamnei Gates şi o strânse viguros.

— Speram să vorbim personal cu doamna Gregory, ca să ne convingem că este într-adevăr nepoata răposatului Spiro Hanroe. În generaţia anterioară s-a produs o mică schismă în familie şi câteva rude, inclusiv părinţii doamnei Gregory, au întrerupt orice relaţii. Ridică din umeri, cu un gest de neputinţă. Astea-s familiile, ce poţi să le faci?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Un moment doar dacă vreţi să mă scuzaţi…

Vârî capul înapoi pe uşă.

— Matthew? Sunt afară. Fiul meu cel mare e bolnav, explică ea, închizând parţial uşa. V-aş invita înăuntru, dar în casă e balamuc.

Arătând spre casa din vecini, continuă: Au scos-o la vânzare acu' vreo lună – la un preţ de nimic. Sora mea e agenta care a pus-o pe listă. Laura voia s-o vândă cât mai repede. De altfel s-a mutat înainte de a o vinde. Într-o zi îşi sădea plantele de vară în grădină, iar a doua zi, împacheta vesela.

— Ciudat, nu-i aşa? remarcă Max. A spus şi de ce?

— Mă rog, a *spus* că se îmbolnăvise grav mama ei din Florida şi că se mută acolo ca să aibă grijă de ea. Am fost vecine trei ani, dar nu-mi amintesc să-şi fi menţionat vreodată mama. Fiul ei şi cel mare al meu se jucau împreună. E un băiat bun, Nate al ei. Liniştit. Amândoi erau liniştiţi. Mă bucuram foarte mult că Matt al meu avea un prieten în vecini şi mă înţelegeam destul de bine şi cu Laura. Totuşi, mereu am avut impresia că era dintr-o familie cu bani.

— Serios?

— Simţeam, atâta tot. Lucra totuşi cu jumătate de normă, la un magazin de suveniruri elegante din mall. Din salariu nu şi-ar fi putut permite să ţină maşina, casa, stilul de viaţă, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic. Mi-a spus că primise o moştenire. Curios că acum i-a mai venit încă una, nu credeţi?

— Nu v-a spus unde anume, în Florida?

— Nu. Doar că-i în Florida, şi era foarte grăbită să plece. A vândut sau a dăruit o mulţime de lucruri, şi de-ale ei, şi de-ale lui Nate. A încărcat maşina, a trântit capota şi a plecat… Să tot fie trei săptămâni, cred. Poate puţin mai mult. A spus c-o să mă sune după ce se instalează, dar n-a telefonat. Am avut impresia că fugea.

— De cine anume?

— Mereu am…

Se întrerupse, privindu-i cu o expresie puţin mai temătoare.

— Sigur nu are nicio problemă?

— Cu noi, nu, îi zâmbi încurajator Max, înainte ca Jack să adauge:

— Noi suntem doar plătiţi de executorii testamentari ai domnului Hanroe ca să-i găsim pe beneficiari şi să le confirmăm identitatea. Credeţi că are vreun necaz?

— Nu văd ce fel de necaz ar putea să aibă. Mi-am imaginat mereu că era la mijloc un bărbat – un fost soţ – înţelegeţi? Niciodată nu se

întâlnea cu nimeni. De când s-a mutat aici, o dată n-am văzut-o cu cineva. Şi nici nu vorbea vreodată despre tatăl lui Nate. Nici ea şi nici Nate. În seara dinainte de a scoate casa la vânzare, am văzut că a vizitat-o un individ. Venise cu un Lexus şi avea cu el o cutie, legată cu o fundă, ca un cadou, dar nu era ziua lui Nate şi nici a Laurei. N-a stat decât vreo douăzeci de minute. A doua zi dimineaţă, a sunat-o pe sora mea şi i-a spus că vrea să vândă casa şi să-şi dea demisia de la slujbă. Acum, dacă stau să mă gândesc, în săptămâna următoare nu l-a mai lăsat nici pe Nate să se ducă la şcoală.

— Nu v-a spus cine o vizitase? întrebă Jack pe un ton de conversaţie, ca şi cum ar fi discutat cu plăcere despre vreme şi recoltă. Cred că aţi întrebat-o. Oricine ar fi fost curios.

— Nu… adică, da, i-am spus că văzusem maşina. Ea mi-a răspuns că era doar o cunoştinţă, şi n-a mai adăugat nimic. Eu cred *că* era fostul, mai ales că Laura tremura de frică. Nu-ţi vinzi casa şi mobila, plecând aşa, doar pentru că ţi s-a îmbolnăvit mama. Cine ştie, poate-o fi auzit şi soţul despre moştenire şi încerca să i se vâre pe sub piele, ca să se-aleagă şi el cu ceva. Ştiţi ce josnici pot fi oamenii.

— Cu siguranţă. Vă mulţumim, doamnă Gates. Max îi strânse mâna. Ne-aţi fost de mare ajutor.

— Dacă o găsiţi, spuneţi-i că tare-aş mai vrea să mă sune. Lui Matt îi e tare dor de Nate, zise femeia.

— Aşa vom face.

— A venit la ea, comentă Jack, în timp ce porneau înapoi spre maşina închiriată.

— A, da, şi nu cred c-avea un cadou în cutia aia fistichie. Femeia a luat-o la fugă.

Aruncă o privire înapoi, spre casa pustie.

— Fuge de el, fuge cu diamantele, sau şi una, şi alta?

— Fuge ca o femeie speriată, fu Jack de părere. Dacă i-a lăsat diamantele în păstrare, cel mai probabil nu ştie ce-a primit. Crew nu e omul care să se încreadă în cineva, cu atât mai puţin într-o fostă nevastă. Deci… mergem în Florida să ne bronzăm?

— Nu e în Florida, iar noi ne întoarcem în Maryland. O să-i iau urma, dar deocamdată am întâlnire cu o frumoasă roşcată, zise Max

zâmbind.

— Tu conduci. Crew îşi mută ţeava pistolului, de la rinichii lui Laine la ceafa acesteia. Grăbeşte-te, domnişoară Tavish.

Ar fi putut să strige, ar fi putut să fugă. Ar fi putut să moară. Avea să moară, se corectă ea, în timp ce se aşeza pe scaunul maşinii, trecând peste consola din mijloc. Şi, de vreme ce nu voia să moară, trebuia să aştepte o ocazia rezonabilă de salvare.

— Centura, îi reaminti Crew.

În timp ce-şi încheia centura de siguranţă, Laine simţi telefonul celular în buzunarul stâng.

— Am nevoie de chei.

— Fireşte. Te previn o dată, o singură dată. Conduci normal, cu mare grijă şi respecţi regulile de circulaţie. Dacă faci cea mai mică încercare de a atrage atenţia, te împuşc. Îi dădu cheile. Ai încredere-n ce-ţi spun.

— Am

— Atunci, să pornim. Ieşi din oraş şi ia-o pe şaizeci şi opt, Est.

Crew îşi schimbă poziţia, astfel încât Laine să-i poată vedea pistolul.

— Nu-mi place să conducă altcineva, dar voi face o excepţie. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru câine. Dacă nu era în spate, am fi ieşit pe-acolo şi făceai drumul în portbagaj.

Dumnezeu să te binecuvânteze, Henry!

În timp ce conducea, Laine analiză şi respinse ideea de a accelera la maximum sau a trage brusc de volan. Asemenea acte de eroism reuşeau în filme, dar în filme se foloseau cartuşe de manevră.

Trebuie să lase cumva o urmă şi să rămână în viaţă suficient de mult ca s-o caute cineva.

— Dumneata l-ai speriat aşa de tare pe Willy încât s-a repezit în stradă?

— Una dintre acele întorsături ale sorţii, un moment inoportun sau pur şi simplu un ghinion. Unde-s diamantele?

— Conversaţia asta, şi existenţa mea s-ar încheia foarte repede dacă ţi-aş spune.

— Cel puţin eşti destul de inteligentă ca să nu te prefaci că nu ştii

despre ce vorbesc.

— Ce rost ar avea?

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, făcu ochii mari, apoi se mai uită o dată. Asta fu suficient pentru a-l face pe Crew să se întoarcă şi să privească în urmă. În acel moment, Laine vârî mâna în buzunar şi pipăi butoanele telefonului, rugându-se să numere corect şi să apese pe comanda Redial.

— Ochii la drum, se răsti Crew.

Laine strânse volanul în mâini, spunând în sinea ei: *Răspunde la telefon, Max, răspunde la telefon şi ascultă.*

— Unde mergem, domnule Crew?

— Condu şi taci din gură.

— Şoseaua şaizeci şi opt, Est, e lungă. Intenţionezi să adaugi pe lista dumitale şi trecerea frontierei de stat cu o persoană sechestrată?

— N-ar fi cea mai gravă încălcare.

— Cred că ai dreptate. Aş conduce însă mai uşor dacă n-ai ţine pistolul ăla îndreptat spre mine.

— Cu cât conduci mai atent, cu atât scade riscul să se descarce şi să-ţi facă o gaură urâtă în pielea asta atât de drăguţă. Roşcatele autentice – cum presupun că eşti şi tu, după ce ţi-am văzut tatăl – au o piele foarte fină.

Laine nu voia ca Alex Crew să se gândească la pielea ei şi nici să i-o găurească.

— Dacă nu mă întorc, Jenny va da alarma.

— E prea târziu ca să mai conteze. Respectă viteza legală.

Acceleră până la şaizeci şi cinci de mile pe oră.

— Frumoasă maşină. N-am mai condus niciodată un Mercedes. E greu.

Îşi trecu o mână peste gât, ca şi cum ar fi fost nervoasă, continuând cam bâlbâit:

— Totuşi, e şi simplu. Pare o maşină diplomatică, sau aşa ceva – ştii, Mercedes Sedan negru…

— N-ai să-mi distragi atenţia turuind nimicuri.

— Mie încerc să mi-o distrag, dacă nu te superi. E prima oară

când sunt răpită sub ameninţarea armei. Tu mi-ai spart şi casa.

— Dacă găseam ceea ce-mi aparţine, acum n-am fi făcut excursia asta împreună.

— Ai întors totul pe dos.

— N-am beneficiat de prea mult timp.

— Cred că e inutil să-ţi amintesc că ai deja jumătate din pradă, când vă înţeleseserăţi pentru un sfert. Să presupun că după ce treci de zece milioane, restul nu mai contează?

— Ai dreptate, vorbeşti degeaba. Ia-o pe prima la dreapta.

— Trei douăzeci şi şase?

— Spre sud, până pe Unu patruşpatru Est.

— Bine, am înţeles. Trei douăzeci şi şase, sud spre Unu patruzeci şi patru Est.

Aruncă o privire spre el.

— Nu pari genul de om care să-şi petreacă prea mult timp în fondul forestier de stat. Cred că nu mergem la un camping, nu-i aşa?

— Tu şi tatăl tău mi-aţi creat probleme considerabile şi m-aţi făcut să cheltuiesc în plus. Va plăti pentru asta.

Laine îi urmă îndrumările, repetându-le cu grijă. Nu putea decât să spere că apelul ajunsese până la Max, că nu i se descărcase telefonul şi că avea semnal.

— Alleghany Recreation Park, spuse ea, în timp ce coti de pe caldarâm pe pietriş, la instrucţiunile lui Crew. Nu se potriveşte deloc cu un Mercedes.

— Ia-o pe prima la stânga.

— Cabane rustice, private…

— Ţine dreapta.

— Mulţi copaci… Deerwalk Lane. Drăguţ. Sunt sechestrată într-o cabană de pe Deerwalk Lane. Nu sună destul de ameninţător.

— Ultima pe stânga.

— Bună alegere. Complet ascunsă între copaci, aproape invizibilă…

Trebuia să închidă telefonul. Crew avea să-l găsească. Nu se putea să nu-l găsească, iar atunci va pierde chiar şi acest mic

avantaj.

— Opreşte maşina, ordonă el, schimbând cu mâna lui vitezele. Dă-mi cheile.

Laine se conformă, întorcând capul şi susţinându-i privirea.

— N-am de gând să fac nimic ca să m-aleg cu un glonţ, zise ea. N-am să fiu nici vitează, nici proastă.

În timp ce vorbea, îşi strecură mâna în buzunar, trecu cu degetul peste butoane şi apăsă pe End.

— Poţi începe prin a coborî pe-aici, răspunse Crew. Deschise portiera şi ieşi, dar rămase cu pistolul îndreptat spre pieptul ei, în timp ce Laine trecea peste consolă.

— Şi acum, să intrăm, o îndemnă împingând-o înainte. Şi să stăm de vorbă.

Câştigase timp destul, îşi spuse Max, în timp ce străbătea terminalul, spre ieşire. O putea lua pe Laine de la Jenny, după ce-l lăsa pe Jack undeva, la adăpost. Nu credea că ar fi fost cea mai bună idee să-şi ducă viitorul socru în casa unui poliţist. Problema era că trebuia să aibă încredere în el.

Se uită înapoi şi văzu că Jack încă mai era destul de verde la faţă. De pe aeroportul din Columbus, luaseră un avion cu elice, iar faţa lui Jack îşi schimbase încontinuu culorile, ca un cameleon.

— Nu suport rablele astea – nişte rable cu aripi, asta sunt.

Cu pielea încă îmbrobonată de sudoare, se rezemă de capota maşinii lui Max.

— Trebuie să-mi aduc şi picioarele sub mine.

— Adu-ţi-le sub tine în maşină.

Întrucât simţea o anumită compasiune, Max deschise uşa şi-l ajută pe Jack să se aşeze.

— Să nu-mi borăşti aici, că-ţi iau fundul la şuturi, îl avertiza el pe Jack.

Ocoli maşina şi se aşeză la volan. Îşi închipuia că Big

Jack ştia să simuleze tot felul de boli, dar pentru a-şi schimba culoarea feţei era nevoie de mai mult talent.

— Uite cum facem: te duc la Laine, şi-ai să rămâi acolo până mă

întorc cu ea. Dacă o ştergi, am să te găsesc, te-aduc înapoi pe sus şi te iau la trosneală până nu te mai scoli de jos. E clar?

— Un pat. Doar un pat vreau, nimic altceva^

Amuzat, Max scoase maşina din parcare. Îşi aminti de telefon şi-l deschise. În timpul zborului, fusese obligat să-l închidă. Ignorând bipul care-l anunţa că avea mesaje vocale, o sună pe Laine. Îi auzi vocea înregistrată cerându-i să-i lase un mesaj.

— Auzi, puişor, m-am întors, tocmai plec de la aeroport. Am de făcut un mic ocol, apoi trec să te iau. Când ne vedem, îţi povestesc totul. A, şi am câte ceva pentru tine. Mai vorbim.

Ţinându-şi capul dat pe spate şi ochii închişi, Jack mormăi:

— E periculos să vorbeşti la drăcia aia când conduci.

— Gura, Jack.

Max dădu să pună telefonul la loc în buzunar, când auzi semnalul unui apel. Convins că era Laine, răspunse.

— Eşti promptă. Tocmai… Vince?!

Brusc, trase maşina pe margine, în timp ce spaima-l lovea în burtă ca un bulgăre de gheaţă.

— Când?… Pentru Dumnezeu, e mai mult de-o oră de-atunci. Alerg într-acolo.

Aruncă telefonul pe bord şi apăsă pe accelerator.

— A răpit-o, i se adresă el lui Jack.

— Nu, nu, nu-i adevărat…

Până şi verdele livid se şterse de pe chipul lui Jack, lăsându-i-l alb ca hârtia.

— Nu se poate s-o fi răpit, nu pe fetiţa mea.

— A plecat cu ea de la magazin, la cinci şi ceva. Vince crede că merg cu un sedan de culoare închisă. Vreo doi oameni au văzut-o urcându-se cu un bărbat într-o maşină, dar n-au putut-o descrie prea bine, continuă Max, accelerând până la nouăzeci. Jenny a reţinut semnalmentele tipului. Păr şaten lung, coadă-de-cal, ochelari de soare. Alb, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, înălţime şase picioare, constituţie medie.

— Părul e fals, dar el trebuie să fie. Ca să pună mâna pe diamante, are nevoie de mine. O s-o tortureze.

— Hai să nu ne gândim la asta, ci la cum o putem găsi și salva.

Pe volan, mâinile-i erau reci ca gheața.

— Are nevoie de o locuință. Dacă-și închipuie că pietrele sunt aici, n-o să se ducă prea departe. O locuință privată, nu un hotel. O să ia legătura cu tine, sau cu mine. O să… la d*racu'!*

Înhăță telefonul.

— Dă-mi-l mie. Dacă murim într-un accident, n-o mai putem ajuta cu nimic.

Jack îi smulse telefonul și apăsă pe butonul poștei vocale.

„Aveți două mesaje noi. Primul mesaj a sosit în optsprezece mai, la ora cinci și cincisprezece minute, P.M." Apoi auziră vocea lui Laine, de un calm înghețat:

„Șoseaua șaizeci și opt, Est, e lungă. Intenționezi să adaugi pe lista dumitale și trecerea frontierei de stat cu o persoană sechestrată?"

— E deșteaptă, gâfâi Max. Foarte deșteaptă.

Lansă mașina ca din pușcă pe o rampă de ieșire, o întoarse derapând în loc și se repezi înapoi, spre autostrada interstatală.

— Sună-l pe Vince, dă-i descrierea vehiculului și destinația. Alleghany Recreațional Park. Spune-i că și noi mergem într-acolo și că e înarmat.

— Nu așteptăm poliția?

— Nu așteptăm pe nimeni.

Laine intră în cabană, se uită înjur, prin livingul spațios, cu șemineul de piatră și lemnăria masivă, închisă la culoare. Era timpul să schimbe tactica, își spuse ea.

Era bine, era foarte bine, că trăgea de timp. Tot ce o proteja de a fi împușcată sau bătută era de folos. Nu e bine să te bazezi pe o șarjă a cavaleriei în ultimul minut. Oamenii isteți contează numai pe forțele proprii. În consecință, se întoarse spre Crew, cu un zâmbet dezinvolt.

— Mai întâi, permite-mi să-ți spun că nu-ți voi da niciun motiv să-mi faci ceva. Nu-mi place durerea. Ai putea, desigur, să mă rănești, dar sper că ai un stil mai elevat. Amândoi suntem oameni

civilizaţi. Am un lucru pe care îl doreşti.

Se duse la o canapea cadrilată şi se aşeză, picior peste picior.

— Hai să negociem, zise ea.

— Asta vorbeşte de la sine, gesticula el cu pistolul.

— Foloseşte-l, şi n-ai să te alegi cu nimic. De ce nu-mi oferi în schimb un pahar de vin?

Crew îşi înclină capul, gânditor, părând s-o reevalueze.

— Ai mult sânge rece.

— Am avut timp să mă calmez. Nu neg că m-ai speriat. Sigur că m-ai speriat, şi încă ai mai putea s-o faci, dar sper că eşti dispus să purtăm un dialog rezonabil.

Căută repede prin minte lucrurile pe care le ştia despre el şi-i puteau fi de folos. Orgoliu nemăsurat, vanitate, lăcomie, tendinţe sociopate şi ucigaşe.

— Suntem singuri, n-am nicio scăpare, zise Laine. Dumneata ţii volanul, dar eu… am un lucru pe care-l vrei.

Îşi aruncă pe spate capul şi râse, văzându-l surprins. Foarte bine. Să-l ţină în dubiu, mereu pe gânduri.

— O, Doamne, cine l-ar fi crezut pe bătrân în stare de aşa ceva? Toată viaţa a fost un hoţ de mâna a doua şi o mare belea pe capul meu. Iar acum a dat o lovitură fabuloasă. La naiba, mai mult decât fabuloasă. Şi mi-a pus-o mie în braţe. Totuşi, îmi pare rău pentru Willy, era un om bun. Dar… asta e.

Chipul lui Crew exprima un oarecare interes, înainte de a deschide un sertar, de unde scoase o pereche de cătuşe.

— Ei, Alex, dacă e vorba să ne distrăm cu cătuşele, zău că mai întâi aş bea un pahar de vin.

— Crezi că ţin la mine fiţele astea?

— Nu e nicio fiţă.

Şi poate că nu ţinea, dar Crew o asculta. Oftă, când cătuşele aterizară în poala ei.

— În regulă, cum preferi. Unde să le pun? întrebă ea.

— Leagă-ţi mâna dreaptă de braţul canapelei.

Deşi ideea de a se imobiliza singură făcea să i se usuce gâtul, se conformă. Apoi îi aruncă o privire senzuală.

— Ce se-aude cu vinul ăla?

Dând din cap, Crew se duse la bucătărie şi scoase o sticlă dintr-un dulap.

— Cabernet?

— Perfect. Te superi dacă te întreb de ce s-a înhăitat cu Jack un om cu gusturile şi talentele tale?

— Era util. De ce încerci s-o faci pe oportunista dură?

Laine se prefăcu îmbufnată.

— Nu-mi place să mă cred dură, doar realistă.

— Nu eşti decât o patroană de prăvălioară de provincie, care a avut ghinionul de a primi un lucru care-mi aparţine.

— Eu aş zice că a fost un mare noroc.

Luă paharul oferit de el şi sorbi din vin.

— Magazinul e stabil şi plăcut. Vând obiecte vechi, adesea nefolositoare, obţinând un profit frumuşel. În plus, am acces în multe locuri unde se găsesc alte vechituri nefolositoare şi foarte valoroase. Nu le scap din ochi.

— Hmm…

Laine îşi dădu seama că, dacă înainte nu privise lucrurile şi din această perspectivă, acum o făcea.

— Ascultă, eşti furios pe bătrân – treaba voastră. Mie puţin îmi pasă de el. Şi dacă m-a învăţat vreodată ceva, a fost să caut ce e mai bun.

Încet, Crew clătină din cap.

— Ai ieşit din magazin cu mine fără să scoţi un sunet, în primul rând ca s-o protejezi pe vânzătoarea aia.

— Doar nu era să mă lungesc la discuţii, când mă împungeai cu pistolul în coaste. Şi ai dreptate, nu voiam să-i faci niciun rău. Mi-e prietenă şi, pentru numele lui Dumnezeu, e gravidă aproape în luna a şaptea. Am şi eu nişte principii, Alex. Prefer să evit violenţa.

Crew se aşeză şi o întrebă:

— Cum explici faptul că ai o relaţie cu Gannon, detectivul de la asigurări?

— E excelent la pat, însă chiar şi dacă era impotent, tot aş fi făcut-o. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape. Îi ştiu

fiecare mişcare, chiar înainte de a o face. Şi uite o informaţie gratuită, ca dovadă de bună credinţă: azi s-a dus la New York. Pregătesc un plan ca să te scoată la lumină. Mâine urmează să se dea un comunicat de presă, potrivit căruia Max a recuperat o parte din diamante. Ideea lui strălucită e că asta te va împinge să faci un gest pripit. E isteţ, recunosc, dar până acum nu te are cu nimic la mână.

— Cred că asta-nseamnă că eu sunt mai isteţ.

— Aşa se pare. E pe urmele lui Jack, şi pot să jur că bietul meu tătic n-o să mai poată fugi mult de el. Dar n-are nici cea mai vagă idee cum să te prindă pe tine.

Orgoliul, orgoliul, orgoliul. Alimentează-i-l, îşi zise Laine.

— Interesant, dar nu mă prea preocupă detectivii de asigurări.

— Şi de ce te-ar interesa? L-ai învins o dată. A trebuit să-l pup unde i-ai făcut buba. Chicoti. Şi, cu ocazia aia, l-am ţinut ocupat destul timp ca să ai tu spaţiu de manevră.

— Şi-acum vrei să-ţi mulţumesc? Consideră un semn de recunoştinţă faptul că încă n-ai păţit nimic. Unde-s diamantele, domnişoară Tavish?

— Poţi să-mi zici Laine. Cred că am trecut de faza formalismelor. Diamantele sunt la mine. Ale lui Jack şi ale lui Willy.

Îşi schimbă poziţia pe canapea, continuând pe un ton provocator:

— Ce-ai să faci cu toţi banii ăia, Alex? Ai să călătoreşti? Ai să-ţi cumperi o ţărişoară? Ai să sorbi vin de mimoze undeva pe-o plajă? Nu crezi că toate lucrurile astea, toate chestiile delicioase pe care le pot face oamenii când au grămezi mari de bani sunt mai plăcute în compania cuiva care gândeşte la fel ca tine?

Crew îi privi o clipă buzele.

— Aşa l-ai sedus pe Gannon?

— Nu, m-am prefăcut că-l las pe el să mă seducă. E genul care simte nevoia să vâneze şi să cucerească. Acum pun totul la bătaie. Poţi să ai şi diamantele, şi pe mine.

— Oricum aş putea să am totul.

Laine se rezemă de spătar şi sorbi din vin.

— Ai putea. Totuşi, consider că bărbaţii cărora le place violul

sunt de cea mai joasă speţă. Dacă faci parte dintre ei, te-am judecat greşit. Ai putea să mă violezi, să mă baţi, să mă împuşti. Cu siguranţă ţi-aş spune unde sunt diamantele. Dar atunci…

Sorbi iar, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

— N-ai şti dacă spun adevărul sau nu. Ai putea pierde mult timp, iar eu aş trece prin suferinţe considerabile. N-ar fi foarte practic, atâta timp cât sunt dispusă să închei un târg de pe urma căruia să câştigăm amândoi ceea ce dorim, şi ceva pe deasupra.

Crew se ridică.

— Mă intrigi, Laine, spuse el şi îşi scoase peruca.

— Mmm, îţi stă mai bine aşa. Laine îi studie părul de culoarea cositorului. Mult mai bine. Îmi mai torni, te rog, puţin vin? Aş vrea să te întreb ceva, continuă ea, când Crew se duse să ia sticla. Ai şi restul diamantelor? Nu pot decât să te cred pe cuvânt. Tatăl meu nu mi se pare o sursă demnă de încredere.

— A, le am.

— Dacă le ai, de ce nu profiţi şi nu-ţi iei zborul, în loc să alergi şi după celelalte?

Chipul lui era împietrit, cu zâmbetul parcă sculptat şi ochii lipsiţi de viaţă.

— Niciodată nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură, rosti Crew.

— Respect principiul ăsta. Totuşi, aş putea face să fie foarte plăcut împărţitul câştigului cu mine.

Crew îi umplu din nou paharul şi puse sticla pe masă.

— Sexul e depăşit.

Cu un râs scăzut, gutural, Laine replică:

— Facem pariu?

— Oricât ai fi de atrăgătoare, nu valorezi douăzeci şi opt de milioane.

— Ei, cu asta m-ai jignit.

„Atrage-l mai aproape“, îşi spuse ea, „adu-l mai aproape şi distrage-i atenţia. O să doară, dar numai un minut.“

Încordându-se, se întinse spre paharul cu vin, apoi se întoarse astfel încât telefonul din buzunar lovi braţul canapelei.

Crew se repezi la ea, o trase în jos de păr, smulgându-i buzunarul din cusături. Prin faţa ochilor i se învolburară pete negre de durere şi frică, dar se săltă cu chiu, cu vai, privind cu o expresie dezgustată pata de vin de pe pantaloni.

— Of, pentru Dumnezeu, sper că ai nişte detergent.

Un dos de palmă făcu punctele negre să se înroşească exploziv.

16

Max opri maşina de-a curmezişul drumului cu pietriş, la o distantă suficientă ca să nu fie văzut din ultima cabană de pe stânga. Dacă încerca să fugă, Crew trebuia să treacă prin Porsche.

Era linişte şi aproape întuneric. Văzuse foarte puţină mişcare prin pădure, sau în cabanele pe lângă care trecuse. La ora aceea, excursioniştii se întorseseră de pe trasee şi se pregăteau să-şi ia cina sau să bea ceva.

Opri motorul, apoi se aplecă prin faţa lui Jack şi deschise torpedoul.

— Nu putem sta aşa aici, cu mâinile-n sân, zise Jack.

— N-o să stăm aici.

Max îşi scoase pistolul, plus un încărcător de rezervă, şi-i aruncă lui Jack în poală un binoclu.

— Nu scăpa casa din ochi, îi spuse el.

— Dacă intri acolo cu pistolul ăla, cineva o s-o păţească. Armele aduc necazuri, adăugă Jack.

— Ai dreptate în ambele cazuri.

Verifică încărcătorul, îl puse la locul lui, iar pe celălalt îl vârî în buzunar.

— Poliţiştii sunt pe drum. O să le ia ceva timp ca să asigure zona ca pentru o luare de ostatici. Ştiu că e înarmat, ştiu că e vorba de Laine. Vor încerca să negocieze.

— Cum să negociezi cu un nebun ca ăsta? Fata mea e acolo, Max. O are prizonieră pe fetiţa mea.

— E şi a mea. Iar eu nu negociez.

— Nici n-o să-i aşteptăm pe sticleţi aici.

— Nu aşteptăm pe nimeni.

Întrucât Jack nu folosise binoclul, Max îl luă şi privi spre cabană.

— Toate uşile şi ferestrele sunt închise şi cu draperiile trase. De aici, văd o uşă şi patru ferestre. Probabil mai este o uşă în spate, încă vreo două ferestre pe partea cealaltă şi alte două în spate. Pe-aici nu poate să scape, dar dacă trece de mine, ar putea să cotească

în cealaltă direcţie, s-o ia pe un drum lăturalnic şi să ocolească până la şosea. Nu cred c-o să-l lăsăm s-o facă.

Max băgă din nou mâna în torpedou. De astă dată scoase un cuţit cu teacă. Din învelişul de piele ieşi la iveală lama – o bandă îngustă de oţel argintiu, cu muchia zimţată.

— Iisuse Hristoase.

— Îi rezolvi tu cauciucurile Mercedes-ului cu ăsta?

— Cauciucurile…

Jack inspiră adânc, apoi expiră.

— Mda, se face.

— În regulă. Uite cum procedăm…

*

Laine se ridică încet. Urechile îi ţiuiau după lovitură şi se blestemă că nu se mişcase destul de repede, că nu-i anticipase reacţia, astfel încât să primească o lovitură razantă, nu una directă.

Ştia că are ochii plini de lacrimi, dar se stăpâni şi le înghiţi în timp ce-şi ducea mâna la obrazul îndurerat.

— Ticălosule. Fir-ai să fii de nenorocit.

Crew o apucă de cămaşă, săltând-o puţin de pe canapea, în timp ce-i susţinea privirea, Laine întinse braţul liber, dar nu reuşi să ajungă unde dorea.

— Pe cine voiai să suni, Laine? Pe tăticu'?

— Idiotule.

Răspunsul ei şi brânciul furios pe care i-l dădu îl surprinseră îndeajuns ca să-l facă să-i dea drumul înapoi pe canapea.

— Mi-ai spus să-mi golesc buzunarele? M-ai întrebat dacă am telefon? E închis, nu? îl port tot timpul în magazin. Ai fost aici, băi Einstein. Am sunat pe cineva?

Crew păru să stea un moment pe gânduri, apoi întoarse telefonul şi-l studie.

— Pare să fie închis, zise el şi îl deschise. După ce căută şi găsi serviciile, din telefon se auzi un bip scurt, ascuţit.

— Se pare că ai un mesaj. Ce-ar fi să vedem cine încearcă să dea de tine?

— Lasă-mă-n pace, zise Laine enervată, şi se trase mai aproape

de masă pentru a-şi umple din nou paharul. Mâna nu-i tremura când auzi glasul lui Max anunţând că se întorsese.

— Poftim, ţi se pare că l-am contactat prin telefon, sau prin telepatie? Iisuse.

Îi despărţea o distanţă puţin mai mare de un metru. Prea mult. Puse sticla pe masă şi-şi cuprinse în palmă obrazul lovit.

— Dă-mi dracului nişte gheaţă să-mi pun aici.

— Nu-mi plac ordinele.

— Mda, bine, nici mie nu-mi place să mă ia la trosneală orice tip care are probleme cu autocontrolul. Cum naiba am să explic vânătaia asta? N-ai făcut decât să complici totul. Şi mai ştii ceva, deşteptule? S-a zis cu oferta mea dinainte. Nu mă culc cu bărbaţii care dau în mine. Niciodată, pentru nimic în lume.

Se trase puţin înainte, ca pentru a sta într-o poziţie mai comodă, continuând să-şi maseze obrazul.

— Gata, de-acum facem afaceri serioase. Fără avantaje colaterale, zise ea.

— Am impresia că ai uitat. Asta nu-i o negociere.

— Totul e negociabil. Tu ai jumate, eu am cealaltă jumătate. Vrei totul. Eu, pe de altă parte, sunt mai realistă, şi nici pe departe la fel de rapace. Şi scoate-mi naibii porcăriile astea, ceru ea, zgâlţâind cătuşele. Unde naiba crezi că pot să mă duc?

Îi văzu mâna mişcându-se, abia perceptibil, spre buzunarul stâng al pantalonilor, după care reveni la loc.

— N-aş crede. Şi acum…

Porni spre ea.

— Diamantele.

— Dacă mă mai loveşti, dacă o dată mai dai în mine, îţi jur c-o să am grijă să le ia poliţia.

— Ai o constituţie delicată, Laine. Oasele delicate se mp uşor. Cred că personalitatea ţi-e mai puternică şi ar fi puţin mai greu să ţi-o frâng. Aş putea începe cu mâna ta. Ştii câte oase are o mână omenească? Nu mai ţin minte exact, dar cred că sunt destul de multe.

În timp ce vorbea, ochii îi scăpărau. Nimic în viaţa ei n-o

înspăimântase mai tare pe Laine decât lucirea aceea amuzată.

— Unele aii să se rupă, altele se vor sfărâma. Va fi foarte dureros. Ai să-mi spui unde-s diamantele, fără să mă minţi, pentru că nici chiar cea mai puternică personalitate din lume nu poate suporta durerea peste o anumită limită.

Lui Laine îi bubuia pulsul în tâmple, în gât, în vârfurile degetelor – un tam-tam al terorii, aproape asurzitor.

— Numai un om bolnav la cap se excită când îşi imaginează aşa ceva. Ştii, fară acest mic cusur, mi-ar fi plăcut să-mi petrec puţin timp cu tine.

Trebuia să-l privească în ochi, cât mai ferm. De asta depindea supravieţuirea ei.

— Îmi place să fur, continuă ea. Îmi place să iau, să-mi însuşesc lucruri care le aparţin altora. E palpitant, într-adevăr. Dar nu merită durerea. Şi nici viaţa mea. E un mic amănunt pe care l-am preluat de la tatăl meu. Cred că am ajuns în faza în care-ţi doreşti diamantele mai mult decât mine. Vrei să ştii unde sunt? E mai uşor decât crezi. Dar ca să ajungi la ele, ei bine…

Inima-i bătea nebuneşte, în timp ce-şi arcuia buzele şi-şi încovoia degetul.

— Vino aici, şi-am să-ţi dau un mic indiciu.

— Ai să-mi dai mai mult decât atât.

— Ei, haide… Măcar lasă-mă să mă distrez puţin…

Începu să se joace cu pandantivul de la gât, ridicându-l.

— Cu ce ţi se pare că seamănă ăsta, îl întrebă râzând încetişor. Haide, Alex, uită-te mai bine.

Ştiu că reuşise când îl văzu aplecându-se asupra ei, cu privirea aţintită asupra medalionului. Îl lăsă să cadă la loc, ca să-şi elibereze mâna, apoi se întinse iar înainte, ca pentru a lua paharul de vin.

— Totul nu ţine decât de inducerea în eroare, de fapt. Încă un detaliu pe care-l ştiu de la tatăl meu.

Îşi ridică faţa spre el, pentru a-i distrage atenţia. Avea o singură şansă. Crew întinse mâna spre pandantiv, aplecându-se şi înclinându-şi capul ca să-l vadă mai bine.

Iar Laine îşi luă elan de pe canapea, aplicându-i o lovitură

năprasnică cu sticla de vin. Se auzi trosnetul hidos al osului şi vinul împroşcă exploziv ca o erupţie de sânge. Inerţia îl făcu pe Crew să cadă pe spate, în timp ce Laine aştepta, gâfiind, cu sticla încă în mână. Apoi se lăsă să cadă în genunchi, învingându-şi valul de greaţă, în timp ce încerca să ajungă la el. Trebuia să-i scoată cheia din buzunar, să ia pistolul, să ia telefonul… Să scape.

— Nu! Fir-ar să fie! exclamă ea furioasă când îşi dădu seama că Crew căzuse prea departe. Se ridică, trecu peste canapea până în spate şi o împinse cu umărul, ca s-o apropie de el. Puţin mai aproape. Doar puţin.

Sângele îi vuia în urechi şi propria ei voce, ascuţită şi disperată, părea să răsune de la mile distanţă, în timp ce-şi ordona sieşi la nesfârşit: „Haide, haide, *hai!* “

Lăsându-se iar pe podea, îl apucă de pantalon şi-l trase spre ea.

— Cheia, cheia, o, Doamne, Te rog, ajută-mă să iau cheia…

Aruncă o privire după pistol. Era pus pe bufetul de bucătărie, la aproape trei metri distanţă. Aplecându-se, forţă până când metalul îi intră în came, dar cu mâna cealaltă ajunse la buzunar şi-şi strecură înăuntru degetele tremurătoare.

Lacrimile usturătoare i se revărsară pe obraji, când simţi cu degetele micul obiect de metal. Gâfâind, introduse pe dibuite cheia în încuietoare, în timp ce scrâşnea din dinţi şi-şi înjura stângăcia. Micul declic răsună ca un foc de armă. Începu să murmure rugăciuni incoerente de recunoştinţă, în timp ce-şi scotea cătuşa de pe încheietura mâinii.

„Gândeşte. Gândeşte şi nimic mai mult. Respiră şi gândeşte.“

Se aşeză pe podea, sacrificând câteva secunde preţioase ca să-i treacă panica.

Poate că-l omorâse. Poate-l ameţise doar. A dracului să fie dacă avea să verifice. Dar dacă nu era mort, va veni după ea. Se ridică şi, gâfâind, începu să-l tragă spre canapea. Spre cătuşe. O să-l imobilizez; asta trebuia să facă. Să-l lege. Să ia telefonul, să ia pistolul, să cheme în ajutor.

Oftă uşurată când îi prinse cătuşele pe mână. Faţa lui Crew era plină de sânge. Îi trase jacheta într-o parte ca să-şi ia telefonul din

buzunarul de la piept.

Sunetul neaşteptat al unui claxon de maşină o făcu să ţipe scurt, speriată. Privi spre uşă. Era cineva afară. Cineva care putea s-o ajute.

— Ajutor… abia reuşi ea să şoptească, ridicându-se în picioare.

Se repezi înainte, dar o mână o apucă de gleznă, făcând-o să cadă pe podea cu faţa în jos.

Nu ţipă. Începu să mârâie ca o fiară, în timp ce lovea cu picioarele înapoi, târându-se înainte. Crew smuci, cuprinzându-i piciorul cu mâna astfel încât fu nevoită să se răsucească şi să se ridice în şezut ca să-l atace cu pumnii şi unghiile.

Sistemul de alarmă al maşinii continua să sune, ca un vaiet pe două note, la nesfârşit, în timp ce Laine se lupta cu Crew, care o trăgea tot mai aproape. Sângele îi şiroia pe faţă, curgând şi din zgârieturile proaspete lăsate de unghiile ei.

Laine auzi un trosnet şi, agitându-şi orbeşte braţul, nimeri în nişte cioburi de sticlă. Durerea o făcu să se rostogolească, împingându-se cu coatele pentru a mai câştiga câţiva centimetri. Strângea în mână sticla de vin. De astă dată, când se răsuci spre el, o ţinea cu ambele mâini, ca pe o bâtă de baseball. Şi lovi din răsputeri.

Se auzi un bubuit – în capul ei? în cameră? Afară? Strânsoarea mâinilor lui Crew slăbi, ochii i se dădură peste cap şi rămase nemişcat.

Scâncind, Laine se târî înapoi, ca un rac.

Aşa o găsi Max când năvăli în cameră. Chircită pe podea, cu mâinile pline de sânge şi hainele rupte.

— Laine! Iisuse Hristoase Atotputernice!

Se repezi la ea, pierzându-şi autocontrolul la care apelase ca să ajungă înăuntru, să ajungă la timp. Căzu alături în genunchi, trecându-şi mâinile pe faţa ei, peste păr, peste trup.

— Cât de grav eşti rănită? Unde te doare? Te-a împuşcat?

— Ce…? împuşcat…?

Vederea-i era tulbure şi intermitentă, ca un film cu zgârieturi.

— Nu, n-am… e doar vinul… Un râs euforic îi izbucni din gât. Vin

roşu şi, da, sângele lui. Al lui. E al lui, mai mult… A murit? întrebă ea, aproape pe un ton de conversaţie. L-am omorât?

Max îi dădu la o parte părul de pe faţă, palpându-i uşor cu degetul mare obrazul învineţit.

— Poţi să mai reziști puţin?

— Sigur. Nicio problemă. Nu vreau decât să stau şi să răsuflu.

Apropiindu-se de Crew, Max se lăsă pe vine lângă el.

— E viu, spuse, după ce-i luă pulsul, studiindu-i chipul plin de sânge şi desfigurat de zgârieturi. L-ai cam cotonogit, este?

— Am dat în el cu sticla de vin. Camera părea să se clatine uşor în jurul ei, iar aerul se unduia ca apa. De două ori. Şi ai apărut tu. Mi-ai primit mesajul?

— Mda, l-am primit.

După ce-l căută pe Crew de arme, Max reveni lângă Laine.

— Sigur n-ai nimic grav?

— Mă simt amorţită, doar atât.

— Atunci e bine.

Max îşi puse pistolul pe podea, alături, şi o cuprinse cu braţele. Toată frica, furia, deznădejdea pe care şi le reprimase în ultima oră îl străbăteau acum valuri-valuri.

— Trebuie să mă abţin… murmură el, cu buzele lipite de gâtul ei. Nu vreau să-ţi fac nimic, dar trebuie să rezist…

— Şi eu, răspunse Laine, strângându-se lângă el. Şi eu. Ştiam că o să vii. Ştiam că vei ajunge aici, dar, n-am stat nici eu degeaba. Se retrase puţin. Ţi-am spus că pot să-mi port singură de grijă.

— Mi-ar fi greu să te contrazic. Hai să vedem dacă ne putem ţine pe picioare.

După ce se ridicară, Laine se rezemă de el, şi-l privi pe Crew.

— Chiar l-am doborât. Mă simt… puternică şi mulţumită şi…A înghiţit în sec, apăsându-şi abdomenul cu mâna.

— Şi mi-e cam rău.

— Hai să mergem afară, să iei puţin aer. Aici, în casă, am să rezolv eu. Poliţia e pe drum.

— OK. Cine tremură, tu sau eu?

— Amândoi, cred. Încă mai eşti sub efectul şocului, Laine. Am să

te scot te-aici, şi vreau să stai jos, să te culci pe pământ, dacă-ţi ajută cu ceva. O să chemăm o ambulanţă.

— N-am nevoie de nicio ambulanţă.

— Asta rămâne de văzut, dar el mai mult ca sigur are. Hai, să mergem…

O conduse afară. De lângă colţul casei apăru Jack, cu cuţitul într-o mână şi o piatră în cealaltă. Lui Laine îi trecu prin minte, vag, că arăta extrem de caraghios. Jack scăpă din mâini piatra şi cuţitul se împletici înainte şi o cuprinse în braţe.

— Lainie… Lainie…

Îngropându-şi faţa în umărul ei, izbucni în lacrimi.

— Nu-i nimic. N-am nimic. Şşşt… îi cuprinse faţa cu mâinile, retrăgându-se ca să-l sărute pe obraji. E totul în regulă, tată.

— N-aş mai fi putut trăi… N-aş mai fi putut…

— Ai venit. Aţi venit când am avut nevoie de voi. N-am noroc? Iubesc doi oameni care-mi sunt alături la nevoie.

— Nu ştiam dacă să mă mai întorc sau nu… începu el.

Cu un gest plin de tandreţe, Laine îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Dar te-ai întors, nu-i aşa? Iar acum, trebuie să pleci.

— Lainie.

— Poliţia va ajunge aici din clipă-n clipă. N-am trecut prin toate astea ca să văd cum te arestează. Du-te. Până nu vin.

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri…

— Mai târziu. Poţi să mi le spui mai târziu. Ştii unde mă găseşti. Te rog, tăticule, du-te.

Max ieşi din casă, cu telefonul la ureche.

— Crew e imobilizat. Laine e cam răvăşită, dar în rest e bine. Crew va avea nevoie de asistenţă medicală. Laine şi cu mine aşteptăm aici. Când credeţi că ajungeţi?… Bine, vă aşteptăm.

— Îţi mulţumesc, îi întinse mâna Jack. Poate că eşti totuşi… aproape… bun pentru ea. Ne mai vedem. Curând, adăugă el, întorcându-se spre Laine. În curând, fetiţo.

— Vin, spuse Laine, auzind sirenele. Grăbeşte-te.

— E nevoie de mai mult decât nişte sticleţi de provincie ca să-l prindă pe Big Jack O'Hara, îi făcu el cu ochiul. Să-mi ţii o lampă

aprinsă la fereastră.

Jack se întoarse şi o luă la trap spre pădure, aruncându-le un ultim salut din mers, înainte de a dispărea printre copaci.

— Ei… răsuflă prelung Laine. S-a dus. Îţi mulţumesc.

— Pentru ce? o întrebă Max.

— Pentru că l-ai lăsat pe tatăl meu să plece.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău.

Râzând înăbuşit, Laine se frecă la ochi.

— Cred că acum am să stau jos, cum m-ai sfătuit.

Nu-i era greu să câştige o controversă despre o vizită la urgenţă cu un om care era atât de uşurat s-o vadă vie şi nevătămată, încât ar fi acceptat orice-i cerea. Laine profită de asta, şi de prietenia lui Vince, ca să se ducă direct acasă.

Urma să-i dea şefului poliţiei o declaraţie mai completă, a doua zi dimineaţa. Dar Vince acceptase, pe moment, şi relatarea prescurtată a evenimentelor.

Îi povestise totul şezând pe pământ, în faţa cabanei, cu o pătură pe umeri. Deşi din tot episodul cu Crew nu se alesese decât cu câteva tăieturi şi vânătăi, nu avu nicio obiecţie când Max întrerupse interogatoriul poliţiei, o ridică în braţe şi o duse la maşină.

Simţi o mare satisfacţie să-l vadă pe Crew dus cu targa.

O mare satisfacţie. Fiica lui Jack O'Hara încă nu-şi pierduse reflexele.

Recunoscătoare, fu singurul lucru care-i putea trece prin minte, în timp ce stătea sub pulsaţia fierbinte şi măruntă a duşului. Îi era atât de recunoscătoare lui Max, lui Vince, sorţii… La naiba, până şi comunicaţiilor digitale le era recunoscătoare. Îi venea să-şi pună telefonul celular în ramă, la loc de onoare. Niciodată-n viaţa ei n-avea să mai bea cabernet.

Ieşi de sub duş şi se şterse cu grijă. Amorţeala trecuse de mult, şi fiecare cucui, julitură şi vânătaie o durea. Înghiţi patru aspirine, apoi îşi adună curajul şi se privi goală în oglindă.

— Au. Aoleu.

Expiră şuierător, în timp ce se întorcea să se vadă şi din spate. Toată era un mozaic multicolor de vânătăi. Pe şolduri, pe pulpe, pe genunchi, pe braţe… Şi mai ales pe obrazul drept.

Toate vor trece, se consola ea. Se vor şterge şi vor fi date uitării, imediat ce se va întoarce la viaţa ei.

Alex Crew urma să-şi petreacă restul zilelor după gratii. Spera s-o blesteme în fiecare zi şi în fiecare noapte să viseze diamante.

Ca o concesie faţă de vânătăi, luă pe ea un trening larg şi-şi legă părul la spate. Ca o concesie pentru vanitate, petrecu ceva mai mult timp cu fardurile, ca să-şi atenueze semnele de violenţă de pe faţă. Apoi se întoarse, îşi desfăcu braţele şi i se adresă lui Henry, care o urmase ca o umbră – chiar şi în baie – de când îl luase înapoi de la Jenny.

— N-arăt prea rău, ce zici?

Laine îl găsi pe Max în bucătărie, încălzind pe aragaz conţinutul unei cutii de supă.

— Mă gândeam că poate ţi-e foame.

— Te gândeai bine.

Max făcu un pas spre ea, atingându-i delicat cu degetele vânătaia.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai repede.

— Dacă-ţi pare rău, îmi minimalizezi curajul şi inteligenţa, şi mă felicitam cu mare plăcere pentru ele.

— N-aş vrea să fac asta, dar trebuie să-ţi spun că mă simt înşelat. Mi-ai tăiat orice şansă de a-l stâlci pe nenorocitul ăla în bătaie.

— Data viitoare când avem de-a face cu un ucigaş sociopat, poţi să-i faci ce vrei.

— Data viitoare… repetă el, întorcându-se să mestece supa.

Laine îşi împreună mâinile.

— Ne-am cam repezit, Max.

— E clar.

— Oamenii… îmi imaginez că oamenii care ajung împreună în situaţii periculoase sau dramatice se pripesc adesea. Îi domină emoţiile. Când lucrurile se liniştesc, probabil regretă că şi-au urmat impulsurile.

— Logic.

— Am putea regreta dacă am merge mai departe așa cum am vorbit la început. Am putea regreta dacă ne repezim orbește într-o relație, ca să nu mai spun într-o căsătorie.

— Am putea. Bătu cu lingura în marginea oalei, apoi o puse jos și se întoarse spre ea. Ai vreo rezervă?

Laine își strânse buzele înainte de a începe să-i tremure, îl vedea pe Max în bucătăria ei, la aragazul ei, înalt și slab, cu ochii aceia periculoși și poziția dezinvoltă.

— Nu, n-am nicio rezervă. Nici cea mai mică reținere.

Se repezi la el, ridicându-se pe vârfuri când brațele lui o înconjurară.

— O, Doamne, nicio reținere n-am… Te iubesc atât de mult!

— I-auzi! Asta-i bine.

Gura lui îi strivi buzele, apoi deveni mai blândă, mai insinuantă.

— Nici eu n-am rețineri. Și-n plus, tocmai ți-am cumpărat ceva de la New York. S-ar irosi de pomană, dacă ai avea acum chef s-o faci pe raționala cu mine.

Scoase cutia din buzunar.

— Sunt destul de sigur că mi-am amintit ce spuneai că-ți place.

— Ai avut timp să-mi cumperi un inel, în toată nebunia asta?

Max clipi din ochi.

— Păi… voiai un inel?

— Nu face pe deșteptul cu mine.

Deschise cutia și inima încetă o clipă să-i mai bată, când văzu diamantul cu tăietură pătrată, în montura simplă de platină.

— E perfect. Știi și tu că e perfect.

— Încă nu.

Îl scoase din cutie și i-l puse în deget.

— Abia acum e perfect.

Îi sărută falangele julite, chiar sub inel.

— Am să-mi petrec toată viața cu tine, Laine. Vom începe în seara asta, cu tine stând aici și eu preparând supa.

— Sună frumos. Frumos și normal.

— Putem să ne și ciondănim, dacă vrei.

— Nici asta nu sună prea rău. Poate că, înainte să ne certăm, ar fi

bine să ne debarasăm și de celelalte. Pot să le văd?

Max stinse focul și deschise servieta pe care o pusese pe masă. Când îl văzu scoţând puşculiţa, Laine izbucni în râs și se lăsă să cadă pe scaun.

— E îngrozitor să mă gândesc că am riscat să fiu omorâtă pentru ce e în burta unui purcel de ceramică.

— Un reprezentant al companiei de asigurări le va lua mâine.

Max desfăcu un ziar și ridică micul ciocan pe care-l găsise în oficiu.

— Vrei să faci tu onorurile?

— Nu. Eşti invitatul meu.

Fu nevoie de două lovituri zdravene ca să scoată căptușeala și apoi punga. Max turnă cascada scânteietoare în mâna lui Laine.

— Nu devin cu nimic mai puţin strălucitoare, nu-i așa?

— Cel de pe degetul tău îmi place mai mult.

Laine zâmbi.

— Și mie.

În timp ce Max arunca ziarul și cioburile, Laine presără diamantele pe catifea.

— Acum vor avea jumătate din ele. Și, de vreme ce Crew a fost identificat și capturat, s-ar putea să le găsească și pe celelalte, acasă la el, sau într-un seif, pe numele lui.

— S-ar putea să fi ascuns așa o parte din ele, însă nu cred că s-a dus la Columbus ca să-i dea un cadou copilului ăluia, din bunătate sufletească sau obligaţie paternă. Fosta nevastă și fiul lui au ceva la ei sau știu ceva.

— Max, nu te duce după ei, îl rugă ea, luându-l de mână. Lasă-i în pace. Nu vor decât să scape de el. Tot ce mi-ai spus dovedește că femeia aia încearcă doar să-și apere copilul, să-i ofere o viaţă normală. Dacă-i urmărești, o să se simtă vânată și va fugi iar. Știu cum e. Știu ce a simţit mama mea până și-a găsit liniștea lângă Rob. Iar tatăl meu, da, e un hoţ și un escroc, și un mincinos pe deasupra, dar nu e nici nebun, nici ucigaș.

Împinse diamantele spre el.

— Toate diamantele astea nu merită suferinţa băiatului ăluia

nevinovat care va trăi știind că tatăl lui a fost un asasin. Sunt doar niște pietre. Niște simple obiecte.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Bine.

Laine se ridică și-l sărută pe creștet.

— OK. Îți spun eu cum facem. Am să pregătesc câteva sandvișuri la supa asta. Între timp, tu poți să confrunți diamantele cu cele de pe lista ta. Apoi le vom pune la loc și vom mânca de cină ca doi oameni normali.

Se duse să ia pâinea.

— Și când crezi că pot să-mi primesc mașina înapoi din New Jersey?

— Am un cunoscut care o s-o aducă peste vreo două zile. Între timp, am să te transport eu, sau poți folosi mașina mea.

— Vezi, plicticos și normal. Muștar sau maioneză pe șuncă?

— Muștar, răspunse el absent.

O vreme Max lucră în tăcere.

— Fir-aș al naibii, izbucni el.

Laine îi aruncă o privire.

— Ce-i?

— Stai să mai verific o dată.

— Nu se adună, așa-i? întrebă ea, aducând farfuriile la masă. Max o privi lung. Mă temeam de asta. De fapt, nici nu mă temeam, eram doar resemnată. Sunt mai puține de-un sfert?

— Lipsesc vreo douăzeci și cinci de carate.

— Hmm… Ei bine, clientul tău ar fi de acord, sunt sigură, că s-ar putea ca părțile să nu fi fost egale. Că poate cele rămase sunt puțin mai grele.

— Dar nu e cazul, așa-i?

— Da. Mă îndoiesc că asta e explicația.

— Le-a vârât în buzunar. Tatăl tău.

— Probabil și-a luat partea, a ales câteva pietre, ca pe un fel se asigurare, le-a păstrat la el, după care pe celelalte le-a mutat în alt container – în pușculiță. Putea să-și țină „asigurarea“ într-un chimir, într-o pungă la gât, sau chiar în buzunar. „Dacă-ți pui toate

ouăle într-un singur coș, Laine, o să se rupă toarta. Și atunci, nu te-alegi decât cu niște jumări.“ Vrei și cafea?

— Vreau o bere. L-am lăsat să plece.

— L-ai fi lăsat să plece oricum.

Laine luă berea, o desfăcu, apoi i se așeză pe genunchi.

— De fapt, nu s-a schimbat nimic. Doar douăzeci și cinci de carate amărâte s-au dus.

Îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt și, apoi pe gură.

— E-n regulă, da?

Când își rezemă capul pe umărul lui, Max îi mângâie părul.

— Mda, e-n regulă. S-ar putea să-i trag un șut în fund lui taică-tu dacă-l mai văd vreodată, da-n rest, e-n regulă.

— Bine.

Max rămase așezat, mângâind-o pe păr. Pe masă erau sandvișuri cu șuncă, iar pe aragaz, supă. Pe podea moțăia un câine. În lumina din bucătărie scânteiau diamante în valoare de câteva milioane – mai mult sau mai puțin.

E în regulă, își spuse Max. Ba chiar, de-a dreptul extraordinar.

Viața n-avea să mai fie niciodată plictisitoare.

17

New York, 2059

Murea de nerăbdare să ajungă acasă. Faptul de a ști că o așteptau casa ei, patul ei, *lucrurile* ei, făcea ca până și traficul nesuferit de după-amiază, de la aeroport spre oraș, să fie o plăcere.

Între taxiuri, navetiști și maxibuzele ca niște tancuri aveau loc mici fricțiuni, trădări abjecte și lupte amarnice. Deasupra, aerotramurile, blimpurile și mininavetele brăzdau cerul. Spectacolul războaielor din trafic o provoca însă îndeajuns ca să-și imagineze că sărea pe locul din față ca să ia volanul și să se avânte în vânzoleală, cu mult mai mult entuziasm și mai multă agresivitate decât șoferul.

Doamne, cât *iubea* New York-ul!

În timp ce șoferul se târa cu taxiul pe FDR, ca un soldat al armatei de autovehicule ce luau cu asalt orașul, Samantha se distra privind reclamele animate. Unele înfățișau mici povestiri și, ca scriitoare capabilă să aprecieze just o istorisire reușită, Samantha Gannon le urmărea delectându-se.

Observă una – o femeie frumoasă tolănită lângă piscină, într-o stațiune, singură și plictisită, în timp ce în jur se bălăceau sau se plimbau diverse cupluri. Comandă de băut și, la prima sorbitură, întâlnește privirea unui bărbat fermecător care tocmai ieșea din apă. Mușchi supli, zâmbet mortal. Un moment intens care se dizolvă într-o scenă la lumina lunii, cu cei doi plimbându-se de mână, fericiți.

Morala reclamei? Bea Silby's Rum și deschide-ți calea spre aventură, romantism și sex grozav.

Numai de-ar fi atât de ușor…

În fond, pentru unii chiar era. Bunicii ei avuseseră parte de un asemenea moment. Romul nu jucase niciun rol, cel puțin în versiunile pe care le auzise. Dar când li se întâlniseră privirile ceva explodase și începuse să sfârâie, prin fluxul sorții.

Întrucât în toamna următoare împlineau cincizeci și șase de ani de căsnicie, reieșea clar că acel ceva făcuse o treabă trainică.

Și pentru că soarta-i adusese împreună, Samantha stătea acum pe canapeaua din spate a unui Sedan mare și negru, mergând spre nordul orașului, spre casă, după două săptămâni de bătut drumurile interminabile și cu hurducături făcând turul țării.

Fără bunicii ei, fără ceea ce făcuseră ei, fără alegerea lor, n-ar fi existat nicio carte. Nicio excursie. Nicio întoarcere acasă. Lor le datora totul – mă rog, nu și excursia, se corectă ea. Nu-i putea învinui pentru asta. Spera doar să fie măcar pe jumătate la fel de mândri de ea cum era ea de ei.

Samantha E. Gannon, autoarea bestsellerului național *Pietre fierbinți.*

Ca focu', și mai multe nu!

Lansarea cărții în paisprezece orașe – de la un ocean la celălalt – în numai cincisprezece zile, interviurile, întâlnirile cu publicul,

hotelurile şi staţiile mijloacelor de transport – toate o epuizaseră peste măsură.

Şi, hai să fim cinstiţi, îşi spuse ea, *au fost fabuloase, într-un ritm demenţial.*

În fiecare dimineaţă se dăduse jos din câte un pat străin, deschizându-şi cu greu ochii cârpiţi pentru a se privi în oglindă ca să se sigure că tot ea era. Că i se întâmpla cu adevărat ei, Sam Gannon.

Toată viaţa scrisese, ori de câte ori auzise, povestea familiei, de fiecare dată când le cerea bunicilor ei să i-o spună, smulgea de la ei amănunte. Îşi cizelase meşteşugul în ceasurile petrecute în pat, imaginându-şi aventura, de-a lungul copilăriei.

I se păruse atât de romantic, atât de fascinant… Dar minunat era faptul că li se întâmplase rudelor sale, unor oameni prin venele cărora curgea acelaşi sânge cu al ei.

Actualul ei proiect mergea la fel de bine. Îl intitulase simplu: *Big Jack,* îşi spunea că străbunicul ei ar fi meritat o mare parte din drepturile de autor.

Voia să se întoarcă la el, să se afunde în lumea pungăşiilor şi a falsurilor lui Jack O'Hara, în viaţa lui din afara limitelor legii. Excursia şi pregătirile nu-i lăsaseră la dispoziţie nici măcar o oră în care să scrie. Şi rămăsese în urmă.

Dar nu se va apuca imediat de lucru. N-o să se gândească la lucru timp de cel puţin patruzeci şi opt de ore binecuvântate. Avea de gând să-şi arunce bagajele, eventual dându-le foc cu tot ce conţineau şi să se închidă în casa ei minunată şi liniştită. Va umple cada cu spumă şi va destupa o sticlă de şampanie. Se va cufunda în apa fierbinte şi va sorbi din şampania rece. Dacă-i va fi foame, putea să-şi frigă ceva în Autochef. Nu-i păsa ce anume, de vreme ce era mâncarea ei, din bucătăria ei. Apoi, avea să doarmă zece ore încheiate.

Nu va răspunde la telelink. Vorbise cu părinţii, cu fratele şi sora ei şi cu bunicii, din avion, şi le spusese tuturor că se va da la fund pentru vreo două zile. Prietenii şi asociaţii ei de afaceri puteau să aştepte o zi–două. Pentru că aşa-zisa ei relaţie intimă luase sfârşit

cu o lună în urmă, n-o aştepta niciun bărbat. Ceea ce, probabil, era perfect.

Se îndreptă de spate când maşina coti spre bordură. Acasă! îşi dădu seama că se lăsase furată de gânduri, ca de obicei, şi nu observase că se apropia de destinaţie.

Îşi luă caietul şi genata de voiaj şi îi dădu un bacşiş gras şoferului când acesta îi aduse până la uşă valiza şi sacul de haine. Abia aştepta să-l vadă plecând, fericită că era ultimul om cu care trebuise să vorbească până se hotăra să iasă iar la suprafaţă. Era atât de mulţumită, încât fu cât pe ce să-l sărute pe gură.

Se stăpâni însă, îi făcu cu mâna, apoi îşi târî lucrurile în micul antreu al Casei de Păpuşi Urbane a lui Sam, cum îi plăcea bunicii ei s-o numească.

— M-am întors!

Se rezemă de uşă, respiră adânc, apoi dansă scurt în loc, scuturându-şi şoldurile şi răsucindu-şi umerii.

— A mea, a mea, a mea! E numai a mea! M-am întors, puişor!

Se opri brusc, cu braţele sus, pradă acelui dans exuberant, şi privi cu gura căscată livingul. Mesele şi scaunele erau răsturnate, iar frumoasa ei canapeluţă zăcea pe spate, ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta în sus. Ecranul fusese smuls din perete şi aruncat în mijlocul camerei, spart, printre fotografiile înrămate şi hologramele de familie. Pe pereţi nu mai rămăsese niciun tablou.

Sam îşi dădu cu pumnii în cap, îşi încleştă degetele în părul ei scurt şi roşu, şi scoase un muget:

— Pentru *numele* lui Dumnezeu, Andrea! Să ţii casa lună nu-nseamnă s-arate ca pe Lună!

O petrecere, două, mai treacă-meargă, dar aşa ceva… întrecea orice limită. Avea să-i dea nişte şuturi zdravene în fund.

Smulse linkul de buzunar şi apăsă pe buton, accesându-i numele.

— Andrea Jacobs. Fostă prietenă, adăugă ea mormăind, în timp ce se făcea legătura.

Scrâşnind din dinţi, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, pornind pe scară în timp ce asculta mesajul înregistrat al Andreei.

— Ce naiba ai făcut, se răsti ea în link, ai pus o bombă aici? Cum

mi-ai putut face una ca asta, Andrea? Cum ai putut să-mi distrugi lucrurile şi să-mi laşi casa în halul ăsta? Unde naiba eşti? Fă bine şi fugi cât te ţin picioarele, fiindcă dac-am să pun mâna pe tine… Iisuse Hristoase, şi mirosul ăsta ce mai e?! Am să te omor pentru figura asta, Andreea.

Mirosul era atât de puternic, încât fu nevoită să-şi acopere partea de jos a feţei cu o mână, în timp ce deschidea cu un şut uşa dormitorului.

— Aici *pute,* şi, o, Doamne, o, Doamne, dormitorul meu…!

Niciodată n-am să te iert. Jur pe toţi sfinţii, Andrea, eşti moartă! Lumina! comandă ea răstit.

După ce lumina se aprinse şi ochii i se limpeziră, o văzu pe Andrea prăvălită pe podea, peste o grămadă de aşternuturi pătate de sânge, şi înţelese că spusese adevărul. Andrea era moartă.

Fusese cât pe ce să iasă pe uşă. Încă cinci minute, şi i se termina schimbul. Era foarte probabil ca altcineva să fi preluat cazul. Altcineva să-şi petreacă o noapte toridă de vară cu un cadavru umflat.

Abia încheiase ultimul caz, şi fusese o oroare, iar acum Andrea Jacobs era a ei, într-un fel.

Locotenentul Eve Dallas respira printr-o mască dotată cu filtru. Nu rezolva mare lucru şi arăta ridicol, după părerea ei, dar o ajuta să reducă parţial mirosul, când avea de-a face cu morţi copţi bine de tot.

Deşi temperatura camerei era reglată la un nivel suportabil, trupul avusese la dispoziţie cinci zile pentru descompunere. Era umflat de gaze şi îşi eliminase dejecţiile. Cel care îi tăiase Andreei Jacobs beregata nu se mulţumise doar s-o omoare. O lăsase şi să putrezească.

— Identitatea victimei confirmată. Jacobs, Andrea. Douăzeci şi nouă de ani, sex feminin, rasă mixtă. Beregata a fost tăiată, după câte se pare, dintr-o mişcare descendentă, de la stânga la dreapta. Sunt semne că ucigaşul a atacat-o de la spate. Gradul de descompunere al cadavrului îngreunează constatarea altor leziuni,

contuzii defensive etcetera, prin examen vizual la faţa locului. Victima e îmbrăcată în haine de stradă.

Haine de petrecere, îşi spuse Eve, observând sclipirea de pe tivul murdărit al rochiei şi pantofii cu tocuri ca spărgătoarele de gheaţă aruncaţi prin cameră.

— A venit în casă de la o întâlnire, poate după ce a bătut cluburile. S-ar putea să fi adus pe cineva cu ea, deşi nu pare.

Se uită prin încăpere, memorând detaliile. Un moment, îşi dori s-o fi avut cu ea pe Peabody, dar o trimisese deja acasă pe fosta ei ajutoare şi foarte noua parteneră. N-avea niciun rost s-o cheme şi să-i strice cina festivă cu iubitul numărul unu, unde ştia că se dusese.

— S-a întors singură. Dacă venea cu cineva, chiar dacă individul avea de gând s-o omoare, mai întâi ar fi întreţinut relaţii sexuale. De ce să piardă ocazia? Şi nu se văd urme de luptă. Nu s-a împotrivit. O tăietură scurtă. Nicio altă urmă de armă.

Privi din nou cadavrul şi o reînvie în minte pe Andrea Jacobs.

— Se întoarce de la întâlnire, din oraş. A băut câteva pahare. Urcă la etaj. Aude ceva? Probabil că nu. Poate că-i atât de proastă, încât urcă scara după ce a auzit un zgomot sus. Vom afla dacă a fost proastă sau nu, dar pun pariu că individul a auzit-o. A auzit-o intrând în casă.

Eve ieşi în hol, stătu un moment pe loc, imaginându-şi momentul, fără să ia în seamă echipa de criminalişti care examina casa. Apoi intră din nou în cameră, imaginându-şi cum ar fi aruncat din picioare pantofii aceia cu tocuri pân-la cer. Tălpile ar fi plâns de uşurare. Poate că ridicase un picior şi se aplecase puţin, să şi-l maseze, iar când s-a îndreptat, individul a atacat-o.

A ieşit de după uşă, îşi spuse Eve, sau din debaraua încastrată în peretele din spatele uşii. A păşit drept în spatele ei, a apucat-o de păr şi i-a retezat gâtul.

Cu buzele ţuguiate, Eve studie formele petelor de sânge.

A ţâşnit din jugulară, îşi spuse ea, pe pat. Victima stă cu faţa spre pat, el e în spate. Nu se-ncurcă. Taie scurt, o împinge uşor înainte şi în cădere sângele continuă să ţâşnească.

Aruncă o privire spre ferestre. Draperiile erau trase. Apropiindu-se, le dădu la o parte, observând că şi filtrul mat era în funcţiune. Intrusul îl pornise. Nu voia să observe nimeni lumina sau mişcarea.

Se întoarse, îndesându-şi masca în trusa de teren.

Criminaliştii şi examinatorii mişunau peste tot, în costumele lor securizate. Eve dădu din cap spre un agent în uniformă.

— Spune-le celor de la morgă că pot s-o împacheteze, să-i pună eticheta şi s-o ridice. Unde-i martora?

— Jos, la bucătărie, locotenente.

Eve se uită la ceas.

— Ia-ţi partenerul şi începe o trecere în revistă a vecinilor. Ai ajuns primul la faţa locului, da?

Poliţistul îşi îndreptă umerii.

— Da, să trăiţi.

Eve aşteptă o clipă.

— Şi?

Nimeni n-ar fi vrut să se pună rău cu Dallas. Era înaltă, zveltă şi îmbrăcată în pantaloni subţiri de vară, tricou şi geacă. Poliţistul o văzuse pregătindu-se înainte de a intra în dormitor, iar acum avea o pată de sânge pe degetul mare.

Părul şaten îi era, tuns scurt. Ochii căprui aveau o expresie tipică de poliţist.

Poliţistul auzise că pe copoii leneşi îi înfuleca la micul dejun şi-i scuipa la prânz, iar el voia să apuce seara.

— Anunţul a venit la şaisprezece şi patruzeci: s-a raportat o spargere şi o posibilă moarte, la adresa asta.

Eve întoarse capul spre dormitor.

— Mda, probabil.

— Colegul meu şi cu mine am ajuns primii la faţa locului la şaisprezece şi cincizeci şi doi. Martora, Samantha Gannon, locatară, ne-a întâmpinat la uşă. Era foarte tulburată.

— Treci la subiect, Lopkre, îl grăbi ea, citindu-i numele de pe ecuson.

— Era isterizată, locotenente. Vomase deja, chiar în faţa uşii.

— Da, am observat-o şi pe-asta.

Întrucât nu părea dornică să muşte din el, omul se mai relaxă puţin.

— Şi a vărsat din nou, în acelaşi loc, imediat după ce ne-a deschis uşa. Apoi s-a îndoit de mijloc, acolo în antreu, plângând şi repetând: „Andrea e moartă, sus“. Partenera mea a rămas cu ea, în timp ce eu am urcat. N-am avut prea mult de mers.

Se strâmbă, arătând cu capul spre dormitor.

— Am simţit mirosul. Când m-am uitat înăuntru, am văzut şi cadavrul. Şi, ăă, cum am putut confirma moartea vizual, din uşă, n-am intrat, ca să nu contaminez locul crimei. Am cercetat sumar etajul, ca să confirm că nu mai era nimeni în casă, viu sau mort, apoi am dat raportul.

— Şi partenera dumitale?

— Partenera mea a rămas tot timpul cu martora. Are… ofiţerul Ricky are un talent special să calmeze victimele şi martorii. A liniştit-o.

— În regulă. Am s-o trimit pe Ricky. Începeţi expertiza.

Eve pomi spre parter. Observă valiza de lângă uşă, mapa cu caietul, poşeta cât toate zilele, fără de care unele femei nu păreau în stare să facă un pas.

Livingul părea răvăşit de un uragan, la fel ca şi mica încăpere media de lângă holul central. Bucătăria arăta ca şi cum acolo şi-ar fi făcut de cap o echipă de bucătari nebuni – un pleonasm, după părerea lui Eve.

Agenta în uniformă şedea într-un mic alcov din colţ, la o masă albastră, faţă-n faţă cu o roşcată căreia Eve îi dădu în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era atât de palidă, încât pistruii presăraţi pe nas şi pe pomeţii obrajilor îi ieşeau în evidenţă ca scorţişoara pe orezul cu lapte. Ochii-i de un albastru intens erau injectaţi, sticloşi de lacrimi. Avea părul tuns scurt, chiar mai scurt decât al lui Eve, cu un mic breton deasupra frunţii. La urechi avea nişte cercei de argint enormi şi era îmbrăcată cu jachetă, bluză şi pantaloni de un negru newyorkez tipic.

Haine de voiaj, presupuse Eve, cu gândul la bagajele din hol.

Agenta în uniformă – Ricky, îşi aminti ea – care îi vorbea încet,

liniştitor se întrerupse şi ridică ochii spre Eve. Schimbară o privire, ca de la poliţist la poliţist.

— Sună la numărul pe care ţi l-am dat, Samantha.

— O să sun. Vă mulţumesc. Mulţumesc că aţi stat cu mine.

— Pentru puţin.

Ricky se ridică de la masă şi pomi spre Eve, care aştepta lângă uşă.

— Locotenente, e foarte zguduită, dar o să mai reziste puţin. Totuşi, mai devreme sau mai târziu va ceda; abia se mai ţine.

— Ce număr i-ai dat?

— De la Asistenţa Victimelor.

— Bine. Ai înregistrat conversaţia?

— Da, locotenente, cu permisiunea ei.

— Vezi să ajungă pe biroul meu.

Eve ezită un moment. Şi Peabody avea un stil liniştitor, dar Peabody nu era acolo.

— I-am spus partenerului dumitale să te ia şi să bateţi pe la uşi. Găseşte-l, spune-i că între timp ţi-am cerut să rămâi la faţa locului, şi să-şi ia alt agent pentru chestionarea vecinilor. Dacă cedează, ar fi mai bine să avem la dispoziţie pe cineva cu care a mai comunicat.

— Am înţeles.

— Acum, lasă-mă puţin cu ea.

Intră în bucătărie şi se opri lângă masă.

— Domnişoară Gannon, sunt locotenent Dallas. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Da, mi-a explicat Beth… doamna ofiţer Ricky… că e nevoie… Scuzaţi-mă, cum aţi spus că vă numiţi?

— Dallas. Locotenent Dallas, răspunse Eve, aşezându-se. Înţeleg că vă e greu, dar aş dori să înregistrez convorbirea, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat.

În ochi îi luceau lacrimi, iar vocea i se îngroşă periculos, îşi coborî privirea spre mâini, şi respiră adânc de câteva ori. Eve îi admira eforturile de a-şi menţine autocontrolul.

— Am venit acasă… Am venit acasă de la aeroport. Fusesem

plecată din oraş… Două săptămâni.

— Unde aţi fost?

— Ăă… Boston, Cleveland, East Washington, Lexington, Dallas, Denver, LA, Portland, Seattle… Cred că am uitat unul sau două oraşe…

Zâmbi vag.

— Un turneu de lansare a cărţii. Am scris o carte. Mi-au publicat-o… şi în format audio. Mare noroc pe capul meu.

Buzele îi tremurau, şi-şi înghiţi un suspin.

— Se vinde foarte bine, şi m-au trimis… de la editură… m-au trimis într-un turneu de promovare. Două săptămâni am tot umblat. Abia acum am ajuns acasă… Abia acum am ajuns aici…

Din felul cum privirea îi fugea înjur, Eve îşi dădu seama că era gata să cedeze.

— Locuiţi singură aici, domnişoară Gannon?

— Poftim…? Singură…? Da, stau singură. Andrea nu… ea doar… O, Doamne…

Respiraţia îi deveni mai sacadată, iar degetele i se albiră când îşi încleştă mâinile. Eve ştia că acum lupta pentru a se controla.

— Vreau să fac ceva pentru Andrea. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să înţeleg şi să pot face ceva pentru ea. Aşa că, e nevoie să încercaţi să rezistaţi.

— Nu sunt o femeie slabă…

Îşi frecă faţa cu palmele, violent.

— Nu sunt. Rezist în situaţii de criză. Nu mă prăbuşesc aşa… Niciodată…

Mda, sunt sigură, îşi spuse Eve.

— Oricine are o anumită limită. Aţi venit acasă. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat în continuare. Uşa era încuiată?

— Da. Am decodat încuietorile şi alarma. Am intrat, mi-am lăsat bagajele jos. Eram atât de fericită să fiu din nou acasă… Obosită şi fericită… Voiam să beau un pahar de vin şi să fac o baie. Pe urmă, am văzut livingul. Nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat îngrozitor. Eram furioasă şi indignată. Mi-am scos linkul din buzunar şi am sunat-o pe Andrea.

— Fiindcă…?

— A… Da… Andrea avea grijă de casă. N-am vrut s-o las pustie două săptămâni, iar ea voia să-și zugrăvească apartamentul, așa că ne-am înțeles să stea aici, să-mi ude plantele, să dea de mâncare la pești… O, Doamne, peștii mei!

Vru să se ridice, dar Eve o prinse de braț.

— Stați.

— Peștii mei… Am doi pești aurii, la mine-n birou. Nici măcar nu m-am uitat acolo.

— Stați jos.

Eve ridică un deget, făcîndu-i semn să aștepte, apoi se ridică, se duse la ușă și-i spuse unui membru al echipei:

— Uită-te-n birou și spune-mi ce fac peștii aurii.

— Poftim?

— Fă ce ți-am spus.

Eve reveni la masă. Pe obrazul Samanthei se prelingea o lacrimă, iar pielea ei delicată, de roșcovană, era pătată cu roșu, dar încă nu cedase.

— Deci, Andrea locuia aici în lipsa dumneavoastră. Singură?

— Da. Probabil mai primea câte o vizită, din când în când. E sociabilă. Îi place să petreacă. Asta am și crezut, când am văzut livingul. Că dăduse vreo petrecere nebunească și-mi făcuse locuința vraiște. Am început să țip la ea prin link, în timp ce porneam spre etaj. I-am spus niște lucruri îngrozitoare. Își lăsă capul în mâini. Îngrozitoare lucruri… repetă ea. Apoi, am simțit mirosul acela oribil și m-am înfuriat și mai tare. Am năvălit în dormitor și… am văzut-o… Am văzut-o, prăbușită pe jos, lângă pat. Și sânge peste tot, nici măcar nu mai arăta ca sângele ci, știți… cumva… știți dumneavoastră… Cred că am urlat. Poate am și leșinat. Nu mai știu…

Ridică iar privirea, în care se citea disperarea.

- Nu-mi mai amintesc. Țin minte doar că am văzut-o și că pe urmă fugeam în jos pe scară. Am sunat la 911 și mi s-a făcut rău. Mi-a venit rău și am fugit afară. Și pe urmă, am făcut o prostie.

— Ce prostie?

— M-am întors în casă. Știu că am greșit. Trebuia să rămân afară, să aștept poliția acolo sau să mă duc la vecini. Dar nu mai gândeam limpede, așa că am intrat iar și am rămas în antreu, tremurând.

— N-ați făcut nicio prostie, erați în stare de șoc. E o diferență. Când ați vorbit ultima oară cu Andrea?

— Nu mai știu sigur… Pe la începutul turneului. Din East Washington, cred. Doar câteva cuvinte, ca să verific.

Își șterse o nouă lacrimă, parcă iritată s-o găsească pe obraz.

— Eram îngrozitor de ocupată și nu prea aveam timp. Am sunat o dată sau de două ori, și i-am lăsat mesaje. Doar ca să-i amintesc când urma să vin acasă.

— A spus vreodată ceva care să vă îngrijoreze? Că îi făcea necazuri cineva, că o amenința?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Dar dumneavoastră? Ați primit vreo amenințare?

— Eu? Nu. Nu… clătină ea din cap.

— Cine mai știa că erați plecată din oraș?

— Ăă… păi, toată lumea. Familia, prietenii, agentul, editorul, agentul publicitar, redactorul, vecinii… Nu era un secret. Eram atât de emoționată din cauza cărții, și a tuturor posibilităților ce mi se iviseră, încât spuneam aproape oricui mă asculta. Așa că… A fost o spargere, nu credeți, doamnă locotenent…? Dumnezeule, îmi pare atât de rău, nu reușesc să vă rețin numele.

— Dallas.

— Nu credeți că a fost un fel de spargere, doamnă locotenent Dallas? Cineva care a aflat că plecasem și s-a gândit că lăsasem casa pustie și…

— Posibil. Va trebui să vă verificați lucrurile, să vedeți dacă lipsește ceva.

Eve observase aparatele electronice, obiectele de artă pe care le-ar fi luat orice hoț care se respectă, iar Andrea Jacobs avea un ceas de mână foarte scump și bijuterii la vedere.

Veritabile sau imitații, oricum nu prea conta, niciun spărgător nu le-ar fi lăsat neatinse.

— Ați primit recent vreun apel, vreun mail, ceva mai neobișnuit.

— Păi, de când mi-a apărut cartea, am primit mai multe mesaje. Mai mult prin intermediul editurii. Oameni care voiau să mă cunoască sau să-i ajut să-şi publice şi ei cărţile, ori să le scriu câte o poveste. Unii dintre ei sunt destul de ciudaţi, aş zice. Totuşi, nu păreau periculoşi. Şi mai există unii care vor să le spun teoria diamantelor.

— Care diamante?

— Din carte. E vorba despre un mare furt de diamante de la începutul secolului comis aici, la New York. Bunicii mei au fost implicaţi. N-au furat nimic, se grăbi ea să precizeze. Bunicul meu a fost detectivul de asigurări care a rezolvat cazul, iar bunica… ei, cu ea e mai complicat. Un sfert din diamante nu au fost recuperate niciodată.

— I-auzi.

— Destul de incitant, serios. Unii dintre cei care m-au contactat nu fac decât să se joace de-a detectivii. E unul dintre motivele pentru care cartea are succes. Diamante în valoare de milioane de dolari – unde-au dispărut? A trecut mai mult de o jumătate de secol şi nimeni n-a mai auzit de ele.

— Aţi semnat cartea cu numele dumneavoastră real?

— Da. Înţelegeţi, bunicii mei s-au cunoscut cu acea ocazie. Face parte din istoria familiei Gannon. De fapt, tocmai asta e esenţa cărţii. Diamantele sunt factorul de interes, dar la bază stă povestea de dragoste.

Bază sau nu, îşi spuse cinic Eve, câteva milioane în diamante prezentau interes. Şi o ditamai motivaţia.

— OK. Dumneavoastră sau Andrea aţi întrerupt recent vreo relaţie intimă?

— Andrea nu avea relaţii intime – ca arate. Îi plăceau bărbaţii, şi atât.

Pielea albă i se înroşi ca focul.

— Nu m-am exprimat bine. Voiam să spun că avea întâlniri frecvente. Îi plăcea să iasă, să se distreze în compania bărbaţilor, dar nu avea nicio relaţie serioasă.

— Vreunul dintre bărbaţii cu care îi plăcea să iasă dorea să fie

ceva mai serios între ei?

— Nu mi-a mărturisit asta niciodată. Şi mi-ar fi spus, dacă era. Mi-ar fi spus dacă vreun tip devenea prea insistent. În general, se întâlnea cu bărbaţi care-şi doreau acelaşi lucru. Puţină distracţie, fără obligaţii.

— Şi dumneavoastră?

— În momentul de faţă, nu mă văd cu nimeni. Mai cu scrisul, mai cu turneul, mai cu problemele de zi cu zi, n-am avut nici timp, nici stare. M-am despărţit de un partener acum vreo lună, dar fără resentimente.

— Numele?

— Dar niciodată… Chad n-ar fi făcut *niciodată* vreun rău cuiva. E el cam nesimţit – mă rog, în principiu, un mare nesimţit – dar nu e…

— Sunt doar întrebări de rutină. Ne ajută să eliminăm suspecţii. Chad…?

— O, Iisuse! Chad Dix. Locuieşte pe East Seventy-first.

— Are codurile de acces în casa dumneavoastră?

— Nu. Vreau să zic, le-a avut, dar le-am schimbat după ce ne-am despărţit. Nu sunt proastă – iar bunicul meu a fost poliţist, înainte de a deveni detectiv particular. M-ar fi jupuit de vie dacă nu-mi luam nişte măsuri de prevedere elementare.

— Şi ar fi avut toate motivele. Cine mai cunoştea codurile noi?

Samantha îşi răvăşi părul cu mâinile, zbârlindu-şi-l ca pe ţepii unui arici de foc.

— În afară de mine, le ştia Andrea, şi menajera. A, şi părinţii mei. Locuiesc în Maryland. Le dau mereu toate codurile mele, pentru orice eventualitate.

Făcu ochii mari.

— Camera de securitate. Am o cameră de securitate, la uşă.

— Da. A fost închisă, iar dischetele lipsesc.

— A…

Culoarea îi revenea în obraji – un trandafiriu sănătos invada tenul palid.

— Pare o lovitură profesionistă. Dacă erau profesionişti, de ce mi-au întors casa pe dos?

— Bună întrebare. Va fi nevoie să mai vorbim la un moment dat, dar deocamdată ați dori să sunați pe cineva?

— Nu cred că aș putea vorbi cu nimeni. Sunt frântă. Părinții mei au plecat în vacanță. Fac o croazieră pe Mediterana.

Își mușcă buza, parcă rumegând un anumit gând.

— Nu vreau să afle despre asta. De aproape un an plănuiau călătoria și au plecat abia de-o săptămână. Ar veni imediat înapoi.

— Cum doriți.

— Fratele meu e plecat și el, cu afaceri. Își ciocăni dinții cu degetele, dusă pe gânduri. Va mai lipsi câteva zile cel puțin, iar sora mea e în Europa. Cam peste zece zile se va întâlni cu părinții noștri, așa că pentru moment pot evita să-i implic. Mda, pot să-i scutesc. Va trebui să iau legătura cu bunicii mei, dar asta poate aștepta până mâine.

Eve se gândise mai degrabă la o persoană pe care Samantha s-o cheme să stea cu ea, cineva pe care să se bazeze, dar se părea că-și regăsise cumpătul. Nu era o femeie slabă.

— Trebuie să rămân aici? întrebă Samantha. Oricât de mult detest ideea, cred că-n noaptea asta aș prefera să mă duc la un hotel – măcar pentru un timp. Nu vreau să rămân aici singură. Nu vreau să stau aici la noapte.

— Voi aranja să fiți dusă oriunde doriți. Oricum, trebuie să știu unde vă pot găsi.

— OK.

Samantha închise ochii un moment, trăgând aer în piept, în timp ce Eve se ridica în picioare.

— Doamnă locotenent, Andrea a murit fiindcă era aici. Nu-i așa că a murit fiindcă a fost aici în timp ce eu eram plecată?

— A murit fiindcă a ucis-o cineva. Autorul faptei este singurul răspunzător pentru cele întâmplate. Dumneavoastră nu aveți nicio vină. Nici ea n-a avut. Sarcina mea e să găsesc vinovatul.

— Sunteți o bună profesionistă, nu?

— Mda, sunt… îi voi cere ofițerului Ricky să vă ducă la un hotel. Dacă vă mai amintiți și altceva, mă puteți contacta prin Cop Central. A, diamantele acelea despre care ați scris… Când au fost furate?

— În două mii trei. Martie 2003. Evaluate la peste douăzeci şi opt de milioane, în perioada respectivă. Cam trei sferturi din ele au fost găsite şi restituite.

— Asta lasă destul de multe în aer. Vă mulţumesc pentru cooperare, domnişoară Gannon. Îmi pare rău pentru prietena dumneavoastră.

Eve ieşi, analizând mai multe teorii în minte. Unul dintre criminalişti o bătu pe umăr.

— Auziţi, doamnă locotenent…? Peştii… N-au rezistat.

— Rahat.

Eve îşi înfundă mâinile în buzunare şi-şi continuă drumul.

18

Era mai aproape de casă decât de Central, şi se făcuse destul de târziu ca să justifice evitarea drumului până-n centru. Echipamentele ei de acasă nu se comparau cu nimic din ceea ce-avea de oferit poliţia – excepţie făcând mult lăudata Divizie Electronică a Detectivilor.

Adevărul era că avea acces la echipamente mai bune după toate probabilităţile decât cele ale Pentagonului. Unul dintre avantajele colaterale ale căsniciei, îşi spunea ea. Mărită-te cu unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din lume – unul care-şi îndrăgeşte jucăriile – şi vei putea să te joci şi tu cu ele ori de câte ori ai chef.

Mai la obiect, Roarke avea s-o convingă să-l lase s-o ajute să folosească echipamentele. Întrucât n-o avea la dispoziţie pe Peabody pentru munca de rutină, Eve plănuia să-i accepte propunerea, iară prea multe discuţii.

Îi plăcea perspectiva cu diamantele şi voia să scormonească după date suplimentare. Şi cine-ar fi putut-o ajuta mai bine să obţină informaţii despre un furt, dacă nu un fost hoţ? în acest sens, trecutul tulbure al lui Roarke putea fi un mare avantaj.

Căsnicia, cu toate ungherele ei stranii şi cotloanele sinistre, în

ansamblu părea să fie o afacere destul de profitabilă.

I-ar fi prins şi lui bine s-o facă pe asistentul în investigaţii. Să-şi mai ia mintea de la dezvăluirile din acel trecut întortocheat care-l lovise atât de neaşteptat. Când un om în toată firea descoperă că mama lui nu era boarfa cu inimă de piatră care-l cotonogise toată copilăria pentru ca apoi să-l părăsească, ci o tânără care-l iubise şi fusese omorâtă – de propriul lui tată – când el era încă prea mic ca s-o ţină minte, era firesc să se clatine. Chiar şi un om cu un echilibru atât de stabil ca Roarke.

Aşa că, ajutând-o pe ea, avea să se ajute şi pe sine şi asta urma să compenseze, cât de cât, faptul că i se dăduseră peste cap toate planurile pentru seara aceea. Se pregătise pentru ceva puţin mai personal şi mai energic. Summerset, beleaua vieţii ei şi majordomul lui Roarke, petrecea zece zile într-o staţiune balneară de recuperare – la insistenţele lui Roarke. Vacanţa luată după ce-şi fracturase piciorul nu-i readusese toată roşeaţa în obraji – de parcă obrajii aceia supţi şi păstoşi ar fi *cunoscut* vreodată culoarea roşie. Dar plecase şi ăsta era esenţialul. Fiecare minut conta. Ea şi Roarke aveau să fie singuri în casă; nu-şi amintea să fi fost vorba de nicio obligaţie socială sau profesională. Sperase să-şi petreacă seara făcând dragoste cu soţul până-i ieşeau ochii, ca apoi să-l lase să-i returneze favoarea.

Oricum, munca în comun avea avantajele ei.

Eve intră cu maşina pe poarta mare de fier forjat care păzea lumea construită de Roarke.

Era un univers spectaculos, cu gazonul imens şi la fel de verde ca iarba pe care o văzuse în Irlanda, copaci uriaşi şi ronduri de flori minunate. Un sanctuar al eleganţei şi al liniştii în inima oraşului pe care-l adoptaseră amândoi. Casa în sine era parţial fortăreaţă, parţial castel, şi ajunsese să reprezinte pentru ea un arhetip al căminului: înaltă şi spaţioasă, cu turnuleţele şi crenelurile ei profilate maiestuos pe cerul înserării, cu razele soarelui în asfinţit învăpăind nenumăratele ferestre.

Pe măsură ce ajunsese să înţeleagă deznădejdea copilăriei lui şi hotărârea neabătută de a nu mai cunoaşte niciodată sărăcia,

devenise capabilă să accepte, ba chiar să admire, nevoia lui Roarke de a-şi crea un domiciliu atât de somptuos

— Atât de indubitabil al lui. Din exact aceleaşi motive avusese şi ea nevoie de insignă şi de domnia legii.

Îşi lăsă autovehiculul urât din dotare în faţa intrării grandioase, urcă în trap uşor treptele prin arşiţa înăbuşitoare a verii şi intră în delicioasa răcoare din hol.

O mâncau deja palmele să se apuce de treabă, să-şi pună cât de cât în ordine însemnările de pe teren, să proceseze primele date, dar mai întâi se întoarse spre scanerul casei.

— Unde-i Roarke?

Bine ai venit acasă, darling Eve.

Ca de obicei, folosea acel termen drăgăstos aparte care făcea s-o treacă fiori de jenă pe şira spinării.

— Mda, bine. Răspunde-mi la întrebare.

— E chiar în spatele tău.

— Iisuse!

Se răsuci în loc, înghiţindu-şi altă imprecaţie când îl văzu pe Roarke relaxat, dezinvolt sub arcada salonului.

— De ce nu scoţi un blaster şi nu tragi?

— Nu întâmpinarea asta o plănuisem. Vezi că ai sânge pe pantaloni.

Eve coborî privirea.

— Nu-i al meu.

Frecând absentă petele, ridică iar ochii spre Roarke.

Nu doar urarea lui de bun venit îi accelera bătăile inimii. Acelaşi lucru i se putea întâmpla, şi i se întâmpla, doar privindu-l. Nu datorită chipului. Sau nu numai graţie chipului cu ochii lui de un albastru orbitor, cu acea gură incredibilă arcuită acum într-un zâmbet relaxat, şi nici miracolului planelor şi al unghiurilor care se combinau într-un specimen unic de frumuseţe masculină, încadrat de o coamă neagră, mătăsoasă. Nu era doar acea constituţie longilină şi suplă, despre care ştia că era căptuşită cu muşchi duri pe sub elegantul costum de birou pe care-l purta. De fapt era efectul a tot ceea ce ştia despre el şi a tot ce încă mai avea de

descoperit, care se combinau pentru a o răvăşi ca o furtună.

Era absurd şi imposibil. Şi cel mai adevărat şi sincer lucru pe care-l ştia.

— Şi cum plănuiai să mă primeşti acasă?

Roarke îi întinse o mână, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, când Eve se apropie păşind pe pardoseala de marmură. Apoi se aplecă privind-o în timp ce-i atingea buzele cu ale lui, continuând s-o privească în vreme ce sărutul devenea tot mai pasional.

— Cam aşa ceva, murmură el, cu Irlanda virbându-i din accent. Pentru început.

— Promiţător început. Şi mai departe?

Roarke râse.

— Mai departe, mă gândeam la un pahar de vin în salon.

— Numai noi doi, tu şi cu mine, bând vin în salon.

Încântarea din vocea ei îl făcu să înalţe o sprinceană.

— Da, sunt sigur că Summerset se simte bine în vacanţă. Frumos din partea ta că întrebi.

— Bla-bla.

Eve intră în salon, se aşeză pe una dintre canapelele antice şi-şi rezemă intenţionat ghetele pe o masă de cafea de o valoare inestimabilă.

— Vezi ce fac? Crezi cumva că a simţit o durere tăioasă-n fund?

— Eşti foarte copilăroasă, doamnă locotenent.

— Care-i ideea?

Roarke fu nevoit să râdă, turnând vin dintr-o sticlă pe care o destupase deja.

— Păi, să vedem… începu el, în timp ce-i dădea paharul şi se aşeza, rezemându-şi la rândul lui picioarele pe masă. Cum a mers azi?

— Nnţ, tu mai întâi.

— Vrei să auzi despre diversele mele întâlniri, şi cum progresează planurile pentru achiziţionarea Grupului Eton, renovarea complexului rezidenţial din Frankfurt şi restructurarea diviziei nanotech din Chicago?

— OK, destul cu ale tale.

Eve își ridică brațul pentru a-i face loc lui Galahad, enormul lor motan, care se trânti greoi lângă ea.

— Bănuiam eu, murmură Roarke, jucându-se cu părul lui Eve, în timp ce ea mângâia motanul. Cum se descurcă noul nostru detectiv?

— Foarte bine. Deocamdată, e încă îngropată în hârtii. Finalizează cazul dinainte, ca să-l înceapă pe cel nou. Voiam să-i acord câteva zile la birou, înainte de a-și scoate pe stradă insigna nouă și strălucitoare.

Roarke privi petele de sânge de pe pantalonii ei.

— Tu, însă, ai un caz nou.

— Mmm, sorbi ea din vin, lăsându-l să atenueze amintirile zilei. Am lucrat singură la locul faptei.

— Ți-e cam greu să te obișnuiești cu ideea de a avea un partener, în locul unui ajutor, doamnă locotenent?

— Nu. Poate. Nu știu, ridică Eve din umeri, nervoasă. Doar nu puteam s-o trimit la plimbare, nu?

Roarke îi atinse cu vârful degetului gropița din bărbie.

— N-ai vrut s-o trimiți la plimbare.

— Și de ce-aș fi făcut-o? Lucrăm bine împreună. Am prins un anume ritm. E mai bine s-o țin pe-aproape. E o polițistă bună. Oricum, n-am antrenat-o în povestea asta pentru că-și plănuise o seară măreață și plecase deja. În meseria noastră apar destule care-ți dau peste cap planurile și fără s-o iau eu cu arcanul, stricându-i sărbătoarea.

O sărută pe obraji.

— Ești foarte generoasă.

— N-am făcut-o din generozitate, replică Eve, simțind nevoia să-și strângă umerii. Mi-a fost mai ușor așa, decât s-o aud cum se plânge că pierde locurile rezervate și că și-a cumpărat de pomană o rochie nouă și așa mai departe. Oricum, mâine am s-o pun la curent.

— De ce nu mă pui și pe mine, încă din seara asta?

— Aveam de gând, zise ea zâmbind afectat. Cred că mi-ai putea fi de folos.

— Şi ştim amândoi cât îmi place să fiu de folos, replică Roarke, plimbându-şi degetele pe coapsa ei.

Eve îşi puse paharul pe masă, apoi ridică tonele lui Galahad, care se tolănise în poala ei.

— Atunci, vino cu mine, amice. Am să-ţi dau ceva de lucru.

— Sună… interesant.

O urmă, dar se opri când o văzu întorcându-se la jumătatea scării.

— Probleme?

— Mi-a venit o idee. Mai ştii cum a căzut Summerset pe scară?

— În veci n-aş putea să uit.

— Mda, ei bine, îmi pare rău că şi-a rupt piciorul, chiar şi trecând peste faptul că i-a amânat cu câteva zile plecarea din casă.

— Eşti mult prea sensibilă, *darling* Eve. Nu-ţi face bine să iei pe umerii tăi greutăţile întregii lumi.

— Ha, ha. Deci, să zicem că a fost un ghinion. Căzătura, vreau să spun. Trebuie să reparăm scara, altfel s-ar putea să-i vină rândul unuia dintre noi.

— Şi cum propui să…

Îi fu imposibil să termine întrebarea, ba chiar şi să-şi mai amintească despre ce era vorba, când gura ei o acoperi fierbinte pe a lui, iar mâinile începură să tragă de curea, agitate.

— Niciodată nu pot spune c-am destul noroc, murmură el şi o răsuci în loc, rezemând-o cu spatele de perete, ca să-i scoată jacheta.

— Dacă nu murim în cădere, se cheamă c-am învins blestemul. Ăsta chiar e un costum bun, nu?

— Mai am şi altele.

Eve râse, trăgându-l de sacou, apoi îl muşcă de gât. Roarke apăsă pe butonul tecii pistolului şi-i scoase curelele, lăsând arma să cadă pe scări cu o bufnitură.

Urmară bretelele, linkurile de buzunar, o cravată de mătase naturală, o gheată. O ţintuise la perete, când Eve juisă. Unghiile i se înfipseră în spatele lui, apoi îşi coborî mâinile ca să-l strângă de fund.

— Cred că merge…

Cu un râs sufocat, Roarke o trase în jos pe trepte. Începură să se rostogolească unul peste altul. Ajunseră jos şi se urcară din nou. În legitimă apărare, Eve se agăţă cu mâna de o bară a balustradei şi-l cuprinse cu picioarele ca într-o menghină, ca să nu mai cadă iar amândoi până la baza scării. Roarke îi răvăşea sânii cu sărutări, în timp ce şoldurile ei arcuite îl împingeau spre delir. Când se cutremură, rostindu-i sufocat numele, îşi apăsă mâna între trupurile lor şi o privi cum decola din nou.

Din toate lucrurile pe care le dorise în viaţa lui, niciodată nu dorise ceva mai mult decât o dorea pe ea. Cu cât o avea mai mult, cu atât jinduia mai tare la un ciclu interminabil al dragostei, patimii şi voluptăţii. Putea accepta tot ce i se întâmplase până atunci şi tot ce-avea să i se mai întâmple, atâta vreme cât o avea pe Eve.

— Nu-ţi da drumul… şopti el, cuprinzându-i şoldurile şi ridicându-i-le. Nu încă… Şi se afundă în ea.

Urmă un moment de plăcere explozivă, orbitoare, iar degetele ei tremurară pe lemnul treptei. Forţa nevoii lui de ea, şi a nevoii ei de el, se ciocniră violent, aproape oprindu-i inima în loc. Ameţită, Eve deschise ochii, privind într-ai lui. Îl văzu cum se pierdea, sudat de ea, ca şi cum ar fi fost amândoi din oţel topit.

Aşa că-l înfăşură cu trupul ei şi se abţinu.

*

Zăceau prăvăliţi împreună pe scară, ca doi supravieţuitori ai unui cutremur. Eve nu era complet sigură că pământul nu mai trepida. Avea o gheată în picior, şi pantalonii întorşi pe dos şi adunaţi în jurul unei glezne. Nu se îndoia că arăta ridicol, dar nu-şi putea aduna atâta energie încât să-i pese.

— Sunt sigură că nu mai e niciun pericol, comentă ea.

— Mă rog la toţi sfinţii, de vreme ce pe moment abia aştept să-mi mai fac încă o dată de cap pe scara asta.

— Eu sunt aia cu o treaptă înfiptă-n şira spinării.

— Într-adevăr. Iartă-mă.

Se ridică de pe ea, în capul oaselor, dându-şi părul pe spate.

— A fost… nici nu prea ştiu cum să zic… memorabil. Aş spune c-a

fost memorabil.

Nici Eve n-avea să uite prea curând.

— Cele mai multe dintre lucrurile noastre sunt jos, sau aproape.

Roarke se uită spre ele, în același timp cu ea. Stătură câteva clipe pe gânduri, timp în care nu li se auziră decât gâfâielile întretăiate.

— Dacă un anume cineva – căruia nu-i vom rosti numele în următoarele trei minunate săptămâni – ar fi aici să strângă după noi, nu ți-ai fi înșirat tot arsenalul pe trepte.

— Că bine zici. Cred că e cazul să mi le strâng. Vezi că încă mai ai o gheată în picior, îi arătă el.

Eve stătu o clipă pe gânduri, apoi conchise că ar fi fost mai ușor să-și scoată gheata decât să-și descâlcească pantalonii. După aceea, avea să treacă la orice-i era mai la îndemână.

În sfârșit, rămase așezată, cu bărbia în pumn, privindu-l cum strângea hainele împrăștiate. Niciodată nu se plictisea să-l privească gol.

— Trebuie să le-arunc undeva pe astea și să iau ceva pe mine.

— Ce-ar fi să mâncăm, în timp ce-mi spui cu ce ți-aș putea fi de folos?

— S-a făcut.

Întrucât aveau să mănânce în biroul ei, ca să le fie mai comod, Eve îl lăsă pe Roarke să aleagă el specialitățile. Mânui ea însăși Autochef-ul, pentru salata de languste care era una dintre favoritele lui. Hotărî că sexul îi consumase alcoolul din sânge și-și permise să mai bea un pahar de vin, la masă.

— OK, femeia care e proprietara locuinței – casă în oraș, Upper East – a fost plecată în provincie pentru două săptămâni. A lăsat o prietenă să-i vadă de casă. Azi după-amiază, spre seară, vine înapoi și-și găsește livingul devastat. Declară că ușile erau încuiate și sistemul de alarmă în funcțiune. Se duce la etaj. Simte un miros puternic, care o înfurie la fel de tare ca haosul de jos. Intră în dormitor și-și găsește prietena moartă. De cinci zile, conform observațiilor mele la fața locului. Cu beregata tăiată. Nicio altă leziune vizibilă. Indiciile arată că a fost atacată pe la spate. Sistemul

de securitate de la intrare a fost dezactivat şi dischetele sustrase. Nu există urme de forţare a intrării. Victima purta multe flecuşteţe. Posibil – probabil chiar – să fie false, dar ceasul de la mână era o marcă bună.

— Agresiune sexuală?

— Observaţiile preliminare de la locul faptei sugerează că nu. Voi aştepta să văd ce spune şi legistul. Încă mai avea pe ea hainele de club. După ce proprietăreasa se va mai linişti o s-o întrebăm dacă i-a dispărut ceva. Am văzut obiecte ce păreau să fie antichităţi, opere de artă originale, articole electronice de lux. Examenul iniţial al câmpului infracţional a dat la iveală nişte bijuterii, într-un sertar. Păreau de valoare, dar eu nu mă pricep să le apreciez. S-ar putea să fi fost o pătrundere prin efracţie standard care a degenerat, dar…

— Aşa ceva ştii să apreciezi.

— Nu părea. N-o simt. Arată şi se simte, ca şi cum cineva ar fi intrat ca să caute ceva, sau pe cineva anume. Se pare că femeia asta a venit acasă înainte ca intrusul să fi terminat.

— A picat într-un moment prost.

— Categoric. Se ştia că proprietăreasa era plecată din oraş. Poate că făptuitorul nu se aştepta să dea peste cineva acolo. Victima a intrat în dormitor, iar el a venit pe la spate, i-a tăiat gâtul de la o ureche la alta, şi fie a căutat mai departe, fie a plecat

— Într-adevăr, nu e un spărgător ca oricare altul. Ăştia caută să intre şi să iasă cât mai repede, fără complicaţii. Şi fără arme. Iei o condamnare mai mare dacă eşti înarmat în momentul comiterii infracţiunii.

— Tu ar trebui să ştii.

Roarke se mulţumi să zâmbească.

— De vreme ce eu n-am fost arestat niciodată şi nici condamnat, sarcasmul ăsta mi se pare nepotrivit. N-a spart casa după metodele clasice, continuă el, deci scopul n-a fost o spargere obişnuită.

— La fel mă gândeam şi eu. Deci, le investigăm pe Gannon şi Jacobs – proprietăreasa şi, respectiv, victima – şi vedem dacă iese la iveală ceva din care să deducem că cineva le dorea moartea.

— Foşti soţi, amanţi?

— După cum spune martora, lui Jacobs îi plăcea să se distreze. Nu avea un partener stabil. Gannon s-a despărţit recent de unul. Amical, fără resentimente, dar oamenii pot fi foarte naivi când e de vorba de aşa ceva. Unii pot păstra pică sau pot avea obsesii.

— Tu ştii mai bine.

O clipă, lui Eve îi veni în minte o imagine cu Roarke snopindu-l pe un coleg de-al ei, fost amant de-o noapte.

— Webster nu era un ex. Trebuie să stai gol cu cineva mai mult de două ore ca să se califice ca ex. Aşa zice legea.

— Îmi însuşesc critica.

— Şi poţi să nu te mai umfli în pene tot timpul. Am să-l investighez pe fostul, Chad Dix. Adresă din Upper East.

Nu era tocmai pizza, reflectă ea, dar nici salata de languste nu era rea. Mai luă o îmbucătură, în timp ce-şi consulta fişierele din minte.

— Victima era agentă de voiaj, lucra la Work or Play Travel, în centru. Îi ştii?

— Nu. Nu le folosesc serviciile.

— Unii oameni călătoresc şi din alte motive decât munca sau distracţia. Pentru contrabandă, de pildă.

Roarke ridică paharul, contemplând vinul.

— Pentru unii, contrabanda ar putea însemna fie muncă, fie distracţie.

— Încep să mă plictisesc să tot zic „tu ar trebui să ştii“. O să cercetăm agenţia de voiaj, dar nu cred că Jacobs era ţinta. Crima a avut loc în casa lui Gannon, printre lucrurile lui Gannon. Ea era plecată din oraş şi se ştia asta.

— Muncă sau distracţie?

— Muncă. Se dusese într-un fel de turneu pentru lansarea unei cărţi. Cartea e cea care mă interesează.

— Serios? Hai că acum m-ai făcut curios.

— Ascultă, mai citesc şi eu din când în când, replică Eve. Diverse chestii.

— Dosarele cazurilor nu se pun la socoteală. Dar continuă, ce te interesează la cartea asta?

— Ba se pun şi dosarele, insistă Eve. E un fel de poveste de

familie, însă marele punct de interes e un furt de diamante, la începutul secolului, aici la New York. S-a…

— Lovitura din Strada patruzeci și șapte. *Pietre fierbinți.* Știu cartea asta.

— Ai citit-o?

— De fapt, da. Drepturile de proprietate au fost scoase la licitație anul trecut. Le-a achiziționat Starline.

— Starline? Editura? Asta-i a ta.

— Este. Am aflat despre carte dintr-un raport lunar al redactorului achizitor și m-a interesat. Toată lumea știe – mă rog, toată lumea interesată – despre lovitura din Strada patruzeci și șapte.

— Iar tu te numeri printre cei interesați.

— S-ar zice că da. Aproape treizeci de milioane, în diamante, ies de la Bursă. Cam trei sferturi din ele sunt recuperate, însă o mulțime de pietre scânteietoare circulă libere. Gannon. Sylvia… Susan… nu, Samantha Gannon. Sigur că da.

Într-adevăr, Roarke era un tip bun la casa omului.

— OK, deci știi ce știi. Bunicul ei a recuperat sau a ajutat la recuperarea pietrelor.

— Da. Iar străbunicul ei – după mamă – era unul dintre hoți.

— Chiar așa? Eve se rezemă de spătar. N-am ajuns cu discuția până acolo.

— Scrie în carte. Nu ascunde legătura. De fapt, tocmai legăturile astea, pozitive și negative, stimulează interesul cititorului.

— Spune-mi esențialul.

— Echipa care a furat diamantele a fost formată din patru membri. Unul era omul din interior, care a făcut transferul. Ceilalți s-au dat drept clienți sau anchetatori, după ce s-a descoperit lipsa diamantelor. Fiecare a programat câte o întâlnire cu unul dintre designerii sau angrosiștii de sus. Și fiecare a luat câte un obiect depus acolo de omul din interior. Un câine de ceramică, o păpușă de cârpă, și așa mai departe.

— Stai, nu te repezi. O păpușă?

— Nu atrage atenția, îi explică el. Obiecte inofensive. În fiecare

era câte un sfert din pradă. Legenda spune – iar Samantha Gannon preia ideea în carte – că doi dintre ei au luat prânzul la vreo două străzi distanţă, cu prada asupra lor.

— Au ieşit ca la plimbare.

— Un plan genial prin simplitatea lui. Există o secţie de vânzări cu amănuntul, la nivelul străzii. Aproape un bazar. Pe atunci, ca de altfel şi acum, din când în când unii dintre bijutieri mergeau din magazin în magazin, ducând asupra lor o avere – pietre preţioase ascunse-n pahare de hârtie pe care le numeau *briefkes.* Cu destul curaj, suficiente date şi puţină asistenţă din interior, e mai uşor decât crezi să ieşi cu pietrele ziua-n amiaza mare. Mult mai uşor decât să le iei după orele de program. Vrei cafea?

— O aduci tu?

— Da.

Roarke se ridică ca să se ducă la bucătărie.

- N-ar fi avut nicio şansă, continuă el. Pentru pietrele de soiul ăsta există consemnări detaliate. E nevoie de multă răbdare şi voinţă să aştepţi să treacă destul timp ca să le plasezi, plus cercetări atente şi intuiţie pentru a alege sursa potrivită în vederea lichidării. Era inevitabil să-i prindă.

— Da, dar au scăpat cu o parte.

— Nu tocmai.

Roarke reveni cu cafetiera şi două ceşti.

— Brânza s-a împuţit aproape imediat, cum se întâmplă de obicei. Unul din bandă, care folosea numele de Crew, s-a gândit că de ce să ia doar un sfert, când putea să ia totul. Era alt soi decât O'Hara – ăsta-i străbunicul – şi ceilalţi, care ar fi trebuit să aibă atâta minte să nu se încurce cu el. L-a ademenit pe omul din interior – probabil, făgăduindu-i un târg avantajos, şi i-a băgat două gloanţe-n creier, i-a luat partea, aşa a adunat jumătate.

— Şi s-a dus după ceilalţi.

— Exact. Vestea s-a răspândit, iar cei doi s-au ascuns. Aşa au antrenat-o şi pe fiica lui O'Hara în această poveste. A ieşit nasol, cum vei vedea când ai să citeşti şi tu cartea. Unul dintre ei a fost omorât. Crew şi detectivul de la asigurări au mirosit urma. Apoi,

copoiul şi fiica hoţului s-au îndrăgostit, au fost destul de fericiţi împreună, iar ea l-a ajutat să recupereze jumătatea la care avusese acces O'Hara. L-au prins şi pe Crew, cu oarece dramatism şi acte de eroism, dar a murit în închisoare, la nici trei ani după condamnare. I-au găsit sfertul lui ascuns într-un seif de depuneri de-aici, din oraş, cu ajutorul unei chei pe care o avusese la el în momentul arestării, dar n-a spus niciodată unde se afla şi celălalt sfert din pradă.

— Au trecut peste cincizeci de ani de-atunci. La ora asta, s-ar putea să fie în vreo casetă de bijuterii, sub formă de inele, brăţări, orice.

— Cu siguranţă. Dar e mai distractiv să ni le imaginăm ascunse în vreo pisică de ceramică adunând praful pe un raft, într-un magazin de mărunţişuri, nu?

Eve nu vedea partea amuzantă, dar motivul, da.

— În carte vorbeşte despre relaţiile de familie şi despre diamantele dispărute. Chestii sexy. Cineva ajunge la concluzia că sunt la ea sau că ştie unde se află.

— Desigur, cartea conţine şi o declaraţie explicită că nu, dar, e inevitabil ca unii să se întrebe dacă nu cumva diamantele sunt la ea sau la altcineva din familie. Iar dacă mai există pe undeva, nemontate, azi ar valora mult mai mult decât la începutul secolului. Numai legenda singură şi e de ajuns să le salte valoarea.

— Cât?

— Cu modestie, vreo cinşpe milioane.

— Suma de cincisprezece milioane n-are nimic modest în ea. O cifră ca asta i-ar putea împinge pe mulţi să pornească la vânătoare de comori. Ceea ce, dacă mergem în direcţia asta, reduce numărul la… cât, vreo două milioane de oameni?

— Mai mult, aş crede, de vreme ce a făcut un turneu mediatic. Chiar şi cei care n-au cumpărat sau citit cartea ar putea să fi auzi rezumatul poveştii într-un interviu.

— Ei, şi ce farmec are viaţa fără o mică provocare. Tu le-ai căutat vreodată?

— Nu, dar e distractiv să speculezi în legătură cu ele la o bere cu

prietenii. Ţin minte, când eram tânăr, că unii se mândreau cu faptul că Jack O'Hara, cel care a scăpat, era irlandez. Unora le plăcea să-şi imagineze că el le săltase pe ultimele şi şi-a trăit bătrâneţele pe picior mare, profitând de pradă.

— Dar tu nu crezi.

— Nu ştiu ce să zic. Dacă reuşea, Crew s-ar fi repezit la el repede ca un câine la un purice care-l pişcă de spate. La Crew era cheia, şi a dus secretul ascunzătorii cu el în iad. De ciudă, poate, dar nu numai atât - cred, mai degrabă, că simţea astfel că-i aparţin. Şi au rămas ale lui.

— Cam obsedat tipul, nu?

— Aşa e reprezentat în carte şi, din câte-am dedus, Samantha Gannon a ţinut cu sfinţenie să redea totul cât mai fidel.

— În regulă, ia să aruncăm o privire la distribuţie, propuse Eve, ducându-se la computerul aflat pe birou. N-am să primesc rapoartele criminalistice şi medicale până mâine. Gannon a declarat că, la întoarcerea ei, casa era încuiată şi cu sistemul de alarmă în funcţiune. M-am uitat bine, intrarea nu fusese forţată. Prin urmare, ucigaşul fie a venit cu Jacobs, fie a intrat singur. Tind spre a doua ipoteză, care ar presupune o anumită experienţă privind sistemele de securitate sau cunoaşterea codurilor.

— Fostul?

— Gannon afirmă că după ce s-au despărţit, a schimbat codurile. Asta nu înseamnă că tipul n-a putut să le afle. În timp ce mă ocup de el, tu ai puteau să-mi obţii tot ce reuşeşti despre diamante şi despre oamenii implicaţi.

— E mult mai distractiv.

Roarke îşi umplu din nou ceaşca, o luă cu el în biroul alăturat şi Eve începu o procesare standard a lui Chad Dix, bându-şi meditativ cafeaua în timp ce computerul recolta datele. Rece, inutilă, fără sens. Asta era impresia pe care i-o făcea asasinarea Andreei Jacobs. Nu fusese un omor provocat de panică. Rana era prea precisă, metoda în sine prea deliberată, pentru un om panicat. Atacând-o pe la spate, i-ar fi fost la fel de uşor, şi la fel de eficient, s-o ameţească printr-o lovitură în cap. Moartea ei Nu-l ajutase cu nimic. Eve

elimină orice posibilitate reală a unei spargeri profesioniste. Starea în care găsiseră casa nu sugera asta. Un jaf ratat putea fi un paravan destul de credibil pentru un omor cu premeditare, dar niciun profesionist n-ar fi lăsat pe loc toate acele obiecte de valoare.

Dix, Chad, începu computerul. *Adresa numărul cinci, 41 East Seventy-first Street, New York. Data naşterii: 28, martie, 2027. Părinţii, Mitcheldix, Grada Longdix Unger.*

Divorţaţi. Un frate, Wheaton. O soră după mamă, Maylee Unger Brooks.

Eve se concentră asupra antecedentelor profesionale – planificator financiar la Tarbo, Chassie şi Dix. Deci, un tip care avea de-a face cu banii. Eve considera că oamenilor care se ocupau de banii altora le plăcea să aibă şi ei cât mai mulţi. Îi studie fotografia. Fălci pătrate, frunte înaltă, bărbierit. Chipeş în stil studios, probabil, cu păr şaten, tuns îngrijit şi ochi căprui.

— Computer, subiectul are antecedente penale? Include orice arestare cu anulare sau suspendare a acuzaţiei.

Lucrez… Beţie şi tulburarea liniştii publice, amendă plătită, 12 noiembrie, 2049. Posesie de substanţe ilegale, amendă plătită, 3 aprilie, 2050. Distrugere de bunuri publice, beţie în public, daune achitate, amendă plătită, 4 iulie, 2050. Beţie şi tulburarea liniştii publice, amendă plătită, 15 iunie, 2053.

— Avem un sistem destul de regulat aici. Computer, date despre dezintoxicări alcoolice şi/sau chimic?

Lucrez… Program de dezintoxicare voluntară, Stokley Clinic, Chicago, Illinois. Program de patru săptămâni, 13 iulie - 10 august, 2050, finalizat. Program de dezintoxicare voluntară, Stokley Clinic, Chicago, Illinois. Program de două săptămâni, 16-30 iunie, 2053, finalizat.

Totuşi, trecutul lui nu arăta nicio predilecţie spre violenţă.

Avea să-l interogheze a doua zi şi să scormonească mai adânc, dacă era cazul. Eve accesă datele despre victimă.

Andrea Jacobs avusese douăzeci şi nouă de ani. Născută în Brooklyn, singură la părinţi, care încă mai erau în viaţă şi locuiau în Florida. Eve îşi zise că tocmai le distrusese viaţa cu câteva ore în

urmă, când îi anunţase că singurul lor copil murise.

Fotografia Andreei arăta o blondă atrăgătoare cu un zâmbet larg şi strălucitor. Nu avea cazier. Lucrase pentru aceeaşi firmă timp de opt ani şi în tot acest timp locuise în acelaşi apartament.

Se mutase din Brooklyn, îşi spuse Eve. Îşi luase o slujbă şi o locuinţă proprie. Întrucât avea permisiunea familiei să examineze datele financiare ale victimei, introduse codul şi le accesă.

Locuise în apropiere, observă ea. Chiria era plătită la zi. Factura de la Saks era depăşită, ca şi una pentru un local numit Clones. Un control scurt o informă că această Clones era o casă de modă scumpă.

Cu datele încă afişate, trecu la însemnările ei şi începu să le coordoneze într-un raport. Prelucrarea faptelor, a observaţiilor şi a declaraţiilor şi reunirea lor într-un tot unitar o ajuta să gândească.

Eve ridică privirea, când Roarke apăru în uşă.

— Există destul de multe informaţii despre diamante, inclusiv descrieri detaliate şi fotografii. Mult mai multe despre fiecare dintre oamenii presupuşi a fi autori ai furtului, încă se mai adună. L-am pus să le trimită simultan şi la tine.

— Mulţumesc. E nevoie să supervizezi procesul?

— Nu, nu neapărat.

— Vrei să vii la o plimbare?

— Cu tine, locotenente? Oricând.

19

Eve revenise la locul faptei. Ora nu era la fel de târzie ca în seara crimei, dar nici mult mai devreme. Decodă sigiliul poliţiei.

— Cât ar dura ca să dezactivezi alarma şi să decodezi încuietorile? în medie?

— Bine, *darling,* dar eu am un nivel mediu în problemele astea.

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— E un sistem bun? Ai avea nevoie de experienţă ca să treci de el sau doar de instrumentele potrivite?

— În primul rând, e un cartier bun şi sigur. Trafic pietonal şi stradal considerabil. N-ar fi bine s-o rasoleşti şi să pui lumea pe gânduri. Ei, ia să vedem, ce face tipul ăla acolo? în toiul nopţii? Apropo, la ce oră s-a comis crima?

— Nu ştim precis din cauza stării cadavrului, dar e undeva între douăsprezece şi unu A.M.

— Deci, nu foarte târziu^ mai ales dacă presupunem că individul era deja înăuntru. În faptul serii, practic. Deci, era în interesul lui să intre fără să piardă prea mult vremea pe la uşă. În locul lui eu aş fi studiat sistemul înainte de a acţiona. Fie l-aş fi examinat personal, fie m-aş fi documentat ca să aflu ce marcă era, după care l-aş fi cercetat la firma furnizoare, sau online. M-aş fi lămurit cu ce aveam de-a face, înainte să vin aici.

O gândire de bun-simţ – pentru un infractor, reflectă Eve, apoi continuă:

— Şi dacă făceai toate astea?

Îngândurat, Roarke scoase un murmur, studiind încuietorile.

— Cu competenţa necesară, ar ceda în patru minute. Trei, dacă ai şi mâini îndemânatice.

— Trei-patru minute, repetă ea.

— Puţin mai mult decât ai crede, când stai într-un loc unde n-ai ce căuta, făcând un lucru pe care n-ai voie să-l faci.

— Mda, pricep.

— Dacă eşti amator, durează considerabil mai mult. După cum vezi, locatara noastră a avut politeţea de a pune aici plăcuţa de avertizare, spunându-le celor interesaţi că e protejată de First Alarm Group.

Eve oftă dezgustată.

— „Auziţi, Domnu' Spărgător, permiteţi-mi să vă dau o mână de ajutor la jaful ăsta.“ Bunicul ei a fost poliţist, apoi a devenit detectiv particular, adăugă ea. Nu era firesc să-i spună ce prostie e să afişezi sistemul de securitate pe care-l ai instalat?

— Probabil. Deci, ar putea fi o momeală. De dragul argumentaţiei, vom presupune că ucigaşul nostru a crezut că datele sunt reale. Cel mai bine vândut pachet rezidenţial al firmei e

conectat chiar la încuietoare. Trebuie să-l dezactivezi în timp ce lucrezi încuietoarea, iar pentru asta ai nevoie de degete sigure. Pe urmă, trebuie să-l resetezi de la panoul care se află, cel mai probabil, înăuntru chiar lângă ușă. Asta i-ar putea lua omului nostru încă un minut, două chiar, dacă ştie precis ce are de făcut. Cel mai bine ar fi fost să-şi cumpere şi el sistemul şi să exerseze. Apropo, de ce m-ai adus aici, ca să-mi mai fac şi eu mâna?

— Voiam să văd…

Se întrerupse, când un bărbat le strigă de pe trotuar:

— Ce faceţi dumneavoastră acolo?

Omul de vreo treizeci şi cinci de ani părea membru permanent într-un club sportiv. Muşchi puternici pe un trup suplu. În spatele lui, pe partea cealaltă a străzii, o femeie stătea în lumina care ieşea printr-o uşă deschisă. Avea un link de buzunar în mână.

— Probleme? întrebă Eve.

— Asta voiam şi eu să ştiu.

Omul îşi încordă muşchii, luând o poziţie combativă.

— Nu-i nimeni acasă. Dacă sunteţi prieteni cu persoana care locuieşte aici, ar trebui să ştiţi, spuse el.

— Dumneavoastră îi sunteţi prieten?

— Eu stau vizavi, arătă el cu degetul peste umăr. Pe-aici, avem grijă unii de alţii.

— Mă bucur să aud, spuse Eve, scoţându-şi insigna. Ştiţi ce s-a întâmplat aici?

— Mda. Staţi o clipă. Se întoarse şi-i strigă femeii din uşă: E-n regulă, scumpo. Sunt poliţişti. Am cam bănuit eu, continuă, întorcându-se iar spre ei, da' voiam să mă asigur. Doi poliţişti au fost să stea de vorbă cu noi. Mă scuzaţi că v-am luat aşa tare. Suntem cam nervoşi, de când s-a întâmplat.

— Nicio problemă. Eraţi acasă joi seara?

— Da, eram acasă. Acolo, peste drum – chiar în timp ce…

Privi lung spre casa Samanthei Gannon. Iisuse, îţi vine rău doar când te gândeşti. Şi pe Andrea o cunoşteam. Am fost la petreceri la Sam, iar ea şi nevastă-mea au ieşit de vreo două ori seara, ca între fete. Acolo, peste drum eram, când s-a întâmplat.

— Ştiaţi că Andrea Jacobs stătea aici în timp ce domnişoara Gannon lipsea din oraş?

— Nevastă-mea a fost aici în seara dinaintea plecării lui Sam în turneul ei ca să-şi ia la revedere, să-i ureze noroc şi s-o întrebe dacă voia să dăm de mâncare la peşti sau altceva. Sam i-a spus c-o să vină Andrea să aibă grijă de toate.

— Aţi văzut-o sau aţi vorbit cu Andrea Jacobs în timpul cât Samantha Gannon era plecată din oraş?

— Nu cred c-am văzut-o decât o dată. Ne-am făcut cu mâna peste drum, cam aşa ceva. Eu aproape în fiecare dimineaţă plec de-acasă pe la şase jumate. Trec pe la sală, înainte să mă duc la birou. Nevastă-mea iese înjur de opt. Andrea venea la ore diferite aşa că nu m-am aşteptat s-o văd prea des. Când n-o vedeam, nu mă gândeam că s-a întâmplat ceva.

— Dar astă-seară ne-aţi observat la uşă. Din cauza celor întâmplate sau obişnuiţi să vă uitaţi pe fereastră?

— Mă cam uit. Nu ca un vultur, zâmbi el vag, încerc doar să fiu pe fază, înţelegeţi, iar dumneavoastră stăteaţi acolo cam de multă vreme, nu?

— Mda.

— La fel ca nişte oameni care ar fi încercat să forţeze uşor încuietorile şi să treacă peste sistemul de alarmă.

— Aţi observat pe cineva suspect? Aţi văzut vreo persoană la uşă sau doar învârtindu-se pe-aici, în ultimele două săptămâni?

— Şi poliţiştii m-au întrebat acelaşi lucru. M-am gândit şi m-am tot gândit, da' n-am văzut pe nimeni. Şi nici nevastă- mea, fiindcă am vorbit despre asta după ce am auzit ce s-a întâmplat. Aproape că nu mai vorbim despre altceva.

Oftă, înainte de a continua:

— Joia trecută, nevastă-mea şi cu mine ne-am dus la culcare pe la zece. Stând în pat, ne-am mai uitat un timp la un film. Eu am încuiat uşile chiar înainte de a ne culca. Precis că m-am uitat şi afară. Întotdeauna mă uit, din obişnuinţă. Da' n-am văzut nimic. Şi pe nimeni. E groaznic ce s-a întâmplat. Când se întâmplă ceva de genul asta, de obicei nu cunoşti oamenii, comentă el, privind spre casă. Li

se întâmplă doar cunoscuţilor altora.

Ea îi cunoştea, medită Eve, în timp ce revenea spre Roarke. Cunoştea nenumăraţi morţi.

— Vezi cât timp îţi ia, îi spuse lui Roarke.

— În regulă.

Roarke scoase din buzunar o mică trusă de piele şi alese din ea un instrument.

— Ţine seama că nu m-am documentat, nici n-am exersat pe sistemul ăsta, zise el, lăsându-se pe vine.

— Mda, ştiu. Ai un handicap. Vreau doar să reconstitui un posibil scenariu. Nu cred că un om care fila casa asta ar fi trecut neobservat de Joe Gym de vizavi. Mai ales dacă s-a învârtit mai mult pe-aici.

— În timp ce stăteai de vorbă cu el, vreo juma' de duzină de oameni au ieşit pe la uşi sau la ferestre, să se uite la voi.

— Am observat.

— Totuşi, când filezi poţi să treci fără să te opreşti şi să faci fotografii din mers…

Se ridică, deschise uşa, desfăcu tabloul de siguranţă, conectă în el un minicomputer de buzunar şi introduse manual o comandă.

— Îţi schimbi hainele, continuă el şi mai dai o raită… N-ai nevoie decât de puţină răbdare. Gata, s-a rezolvat.

— Ai spus trei sau patru minute. N-au trecut nici două.

— Am spus şi că e nevoie de talent. Nu la mine m-am referit. E un sistem decent, dar la Roarke Industries se produc altele şi mai bune.

— Mai întâi s-a dus la etaj.

— Serios?

— Da, pentru că, dacă nu se aştepta să intre nimeni, ar fi lăsat luminile aprinse, după ce a activat filtrele de la ferestre, iar Andrea ar fi observat, atunci când intra în casă. Ar fi văzut că ardea lumina şi că livingul era întors pe dos. Presupunând că avea un dram de creier, dacă intra şi dădea peste aşa ceva, ar fi fugit imediat să cheme poliţia. Dar ea s-a dus la etaj.

Deschise iar uşa din faţă şi o lăsă să se trântească.

— Individul a auzit-o. Andreea a verificat încuietorile, și sistemul de alarmă. Poate a consultat și linkul de-aici, de jos, să vadă dacă avea mesaje.

Eve porni prin living, ocolind obiectele răsturnate, fără să ia în seamă mirosul de chimicale provenit de la echipa criminalistică.

— Fusese la club, probabil că băuse câteva pahare… Nu-și petrecea prea mult timp aici. Purta niște pantofi incomozi, dar nu și i-a scos până-n dormitor. Nu văd de ce ar fi umblat prin casă încălţată cu ei, dacă nu era nimeni care să-i admire picioarele. În sfârşit, a pornit spre etaj…

Începu să urce treptele.

— Pariez că-i plăcea casa. Aproape zece ani a locuit într-un apartament. Mai pariez și că-i plăcea să aibă atâta spaţiu la dispoziţie. A intrat în dormitor, și și-a aruncat din picioare pantofii ăia de rahat…

— Un amănunt minor: de unde știi că nu și i-a scos jos, după care a urcat desculţă, cu ei în mână?

— Hmm? A, după poziţie – a lor, și a ei. Dacă-i avea în mână când i-a tăiat gâtul, i-ar fi scăpat alături. Dacă i-a dus în mână până sus, s-ar fi întors spre debara, sau măcar i-ar fi aruncat în direcţia aia. Vezi unde sunt?

Roarke văzu pantofii, la fel cum văzu și petele și dârele de sânge de pe pat, podea, lampă, perete. Mirosul de chimicale abia reușea să acopere duhoarea. Se întrebă, cum Dumnezeu va mai putea cineva să revină și să se culce în camera aceea. Să trăiască în coșmarul acelei încăperi.

Apoi își privi soţia și văzu că-i aştepta răspunsul. Ochii ei de poliţistă erau reci și inexpresivi. Trăia cu coșmarurile zi și noapte, și trează, și în somn.

— Da, văd.

— Uşile debaralei erau deschise. Pariez pe debara. Nu de aici a început. Cred că a început din biroul de pe hol. Cred că acolo s-a dus mai întâi și n-a apucat să ajungă foarte departe.

— De ce?

— Dacă răvășea camera asta, Andrea ar fi văzut harababura

imediat ce a deschis uşa. Nu avea nicio rană care să demonstreze că ar fi încercat să fugă sau să opună rezistenţă. În al doilea rând, în birou domneşte o ordine impecabilă. Presupun că de-acolo a pornit, plănuind să lucreze ordonat şi atent. Când a intrat Jacobs, i-a dat peste cap tot planul.

— Iar Planul B era crima.

— Mda. N-avea cum să nu-i observe biroul, dar nu i l-a răscolit. În rest, a umblat peste tot şi nu l-a mai interesat că lasă urme. În birou se uitase deja. De ce să-şi mai piardă vremea cu el?

Roarke privi oripilat sângele care mânjea pardoseala şi pereţii.

— Să tai beregata unei femei înseamnă economie de timp.

— Poate conta şi asta. Cred că a auzit-o intrând şi, în loc să aştepte până adormea şi apoi să plece naibii din casă, în loc să-i dea una-n cap, s-a strecurat aici, s-a ascuns în debara şi a văzut-o când a venit şi şi-a aruncat pantofii ăia pretenţioşi. Ia dă chestiile alea la o parte, vrei? Am trecut deja pe-aici, scena e înregistrată. Intră-n debara.

— Hristoase.

Roarke împinse în lături maldărele de haine şi perne şi intră în debaraua deschisă.

— Vezi unghiul? Ăsta trebuie să fie, după felul cum a căzut cadavrul. Stătea cu faţa-n direcţia asta. El vine de la spate, îi trage capul apucând-o de păr – avea păr lung, plus unghiul rănii… Aşa trebuie să fi făcut. Tăietură de sus în jos, stânga-dreapta. Ia fă şi tu. Doar de păr să nu mă tragi.

Roarke ajunse la ea din doi paşi şi simulă trasul de păr şi lovitura cu cuţitul.

Eve îşi imagină că are un spasm scurt. Şocul suferit de organism, semnalul de alarmă urlând în creier chiar în timp ce restul trupului începea să moară. Coborî privirea spre podea, rememorând poziţia cadavrului.

— Asta trebuie să fie. Exact aşa. N-a ezitat nici măcar o secundă. O singură secundă în plus i-ar fi dat Andreei timp să audă ceva, să se întoarcă, să schimbe unghiul, mai mult sau mai puţin. Totul a fost rapid şi precis. Vezi, în cădere s-a lovit de marginea patului. O

indică stropitura asta de-aici. S-a izbit de pat, a ricoşat, s-a rostogolit, şi a rămas nemişcată. Apoi, el şi-a continuat treaba. Cea mai mare parte a trebuit s-o facă după ce o omorâse. Probabil a mai stat în casă vreo oră – două cel mult, chiar şi în camera asta, în timp ce din ea se scurgea sângele. Are mâini sigure. Şi sânge rece.

— Ai pus-o sub supraveghere pe Samantha Gannon?

— Da. Şi aşa o să rămână până ordon eu la loc comanda. Hai să ieşim de-aici.

Roarke aşteptă să ajungă iar afară, în aerul canicular al verii. După ce Eve sigilă din nou uşa, o luă de braţe şi o trase spre el, sărutând-o uşor.

— Asta de ce-ai mai făcut-o? îl întrebă ea.

— Aveam nevoie. Amândoi.

— Cred că ai dreptate.

Îl luă de mână şi coborâră împreună treptele.

Presa se prinsese deja. Linkul de birou al Evei de la Cop Central era plin de cereri, rugăminţi, solicitări de informaţii. Le respinse pe toate, trimiţându-le cu mare plăcere la biroul de presă. Puteau să adulmece sângele cât voiau, dar de la ea n-aveau să afle nimic până nu termina ce avea de făcut. Se aştepta s-o viziteze Nadine Furst, nu peste mult timp. Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit. Adevărul era că putea fi util să se folosească de celebra reporteră de la Canalul 75.

Ceru o cafea şi-şi spuse că niciodată nu era prea devreme să-i piseze pe cei de la morgă sau de la laborator şi procedă în consecinţă. Tocmai se certa la telefon cu medicul legist însărcinat cu cazul ei, enervată că examinatorul medical şef Morris era în concediu, când auzi izbucnind din ţarcul de lângă biroul ei chiote şi fluierături.

— Nu mă interesează dacă-n domeniul vostru e vremea vacanţelor de vară, se răsti Eve. Întîmplător, hobby-ul meu nu este să vă trimit cadavre. Am nevoie de rezultate, nu de scuze.

Întrerupse legătura, hotărând că primul şut în fund tras în ziua respectivă îi crease dispoziţia perfectă ca să se ia de cei de la

laborator. Apoi se încruntă, la auzul ţăcănitului de tocuri ce se apropia de biroul ei.

— ’Neaţa, Dallas.

Peabody cea îndesată, recent promovată la gradul de detectiv nu-şi mai purta uniforma lustruită, de agentă, iar Eve descoperi că era mare păcat. Trupul ei bondoc, care fără salopetă prezenta mult mai multe curbe, era acum gătit într-o pereche de pantaloni pensaţi de culoarea lavandei, un tricou violet strâmt şi un soi de jachetă fâlfâitoare în care se regăseau ambele culori, sub formă de dungi subţiri. În locul pantofilor ei de poliţistă butucănoşi şi respectabili, purta nişte escarpeni purpurii, ciocaţi, cu tocuri mici.

— Ce naiba-s astea de pe tine?

— Haine. Sunt hainele mele. Încerc look-uri diferite, ca să-mi stabilesc stilul personal de serviciu. Mă gândesc să-mi vopsesc şi părul şi să-mi schimb coafura.

— De ce ai nevoie de o coafură nouă?

Era *obişnuită* cu castronul brunet al lui Peabody, fir-ar să fie!

— De ce oamenii vor mereu altă coafură? Dacă nu-ţi plăcea cum era, de ce-ai adoptat-o pe cea veche? Pe urmă n-o să-ţi placă alta şi alta. Simt că-nnebunesc.

— Multe te fac pe tine să-nnebuneşti.

— Şi ăştia ce naiba sunt? continuă Eve, arătând cu degetul spre pantofi.

— Nu-s grozavi? îşi răsuci Peabody glezna, să-şi arate pantofii. Sunt surprinzător de comozi.

— Ăştia sunt pantofi de femeie.

— Dallas, nu prea ştiu cum să-ţi spun, dar şi eu sunt femeie.

— Partenerul meu nu e femeie. Eu n-am partenere femei. Am copoi. Partenerul meu e copoi, iar ăştia nu-s pantofi de copoi. Ţăcăne.

— Mersi, locotenent, zâmbi Peabody, cred că-mi vin foarte bine toate.

— Nu, Iisuse Hristoase! Ţăcăne când mergi.

- N-au nevoie decât să fie rodaţi, zise Peabody îmbufnată, dar apoi văzu pe biroul lui Eve dosarul şi fotografiile de la locul faptei.

— Ce faci? Lucrezi la un caz rece?

— Arde. Ieri l-am prins, chiar înainte să ies din schimb.

— Ai prins un caz şi nu m-ai luat şi pe mine?

— Nu te smiorcăi. Nu te-am chemat fiindcă aveai în program Seara cea Mare. Mai ţii minte cum o tot spuneai, de parc-ar fi fost un titlu de film video? Ştiu şi eu să investighez un câmp infracţional, Peabody. N-aveam niciun motiv să-ţi dau planurile peste cap.

— În ciuda opiniei tale despre pantofii mei, sunt copoi. Mă aştept oricând să mi se dea peste cap planurile.

— De data asta n-a fost nevoie. La naiba, voiam să te las să petreci. Dacă ai să faci tărăboi pe chestia asta, nu vei reuşi decât să mă enervezi.

Peabody îşi strânse buzele, schimbându-şi poziţia, semn că pantofii nu erau chiar atât de comozi pe cât spusese. Apoi zâmbi.

— Nu fac. Îţi mulţumesc. A fost foarte importantă pentru mine, iar Mcnab şi-a dat multă osteneală. Aşa că-ţi sunt recunoscătoare. Ne-am distrat de minune. Am băut puţin mai mult decât ar fi trebuit, şi în dimineaţa asta-s cam buimacă, dar o doză de cafea naturală ar rezolva problema.

Privi cu speranţă spre Autochef-ul lui Eve, care conţinea altceva decât lăturile maro din birou.

— Ia-ţi şi pe urmă stai jos. Am să te pun la curent.

— Diamante dispărute. E ca o vânătoare de comori, conchise Peabody. Goana după pradă. Ar putea fi distractiv.

Fără să-i răspundă, Eve îi dădu una dintre fotografiile cu trupul Andreei Jacobs făcută la locul crimei. Peabody şuieră printre dinţi.

— OK, nu-i prea distractiv. Niciun semn de forţare a intrării? Agresiune sexuală?

— Nimic vizibil la faţa locului.

— Ar fi putut aduce pe cineva acasă cu ea. O alegere proastă. Se mai întâmplă.

— Verificăm. I-am procesat debit cârdul. Ultima tranzacţie, care pare nota de plată pe seara respectivă, s-a făcut la Club Şase-Zero, colţ Şaizeci cu Doi, orele unsprezece patruzeci şi cinci, joi seara. Ora

estimativă a morţii a fost între miezul nopţii şi ora unu.

— Deci, de la club s-a dus direct acasă la Gannon. Dacă a avut vreun musafir, l-a găsit acolo.

— Examinăm terenul, spuse Eve, strângând hârtiile la loc în dosar. Vorbim cu fostul iubit al lui Gannon, cu şeful şi colegii lui Jacobs, mergem la club şi facem un ocol să-i hărţuim şi pe ăia de la morgă.

— Partea asta-mi place întotdeauna. Am şi eu ocazia să-mi arăt insigna nouă, adăugă Peabody. În timp ce ieşeau, îşi descheie jacheta pentru a dezvălui scutul de detectiv prins la cingătoare.

— Foarte drăguţ.

— Noul meu accesoriu favorit.

Conducerea firmei Tarbo, Chassie and Dix subscria evident la teoria că manifestările excesive atrag clienţii ale căror situaţii financiare au nevoie de planificări. Sediul din centru se întindea pe patru niveluri, cu punctul principal de informare mare cât terenul echipei Yankees. Opt tineri şi tinere, angajaţi cu siguranţă atât pentru talentele lor de comunicare, cât şi pentru aspectul arătos, lucrau la o tejghea insulară roşie ca o maşină de pompieri, în mijlocul căreia ar fi încăput un mic cartier suburban. Fiecare purta asupra lui un comunicator personal şi manevra centre de minidate şi comunicare ultimul răcnet.

Dacă era să te iei după zâmbetele lor orbitoare şi identice, îţi dădeai seama clar că fiecare practica o igienă bucală superioară.

În jurul lor se aflau tejghele mai mici, cu alţi bărbaţi şi femei şic, dinţoşi şi cu costume elegante, trei zone de aşteptare cu fotolii pluşate, ecrane pentru omorârea timpului, şi o mică grădină plantată cu mult gust în jurul unui lăculeţ albastru. O muzică ritmată pulsa prin aer cu volumul la un nivel discret.

Eve îşi spuse că, dacă ar fi lucrat în asemenea condiţii, în mai puţin de-o săptămână ar fi ajuns într-o cameră capitonată pentru bolnavii mintal.

Pomi spre punctul principal, păşind pe o mochetă argintie pufos-sârmoasă.

— Chad Dix.

— Domnul Dix e la patruzeci şi doi, îi zâmbi radios o brunetă, bătând cu degetul în ecran. Voi chema cu plăcere un asistent de-al lui, ca să vă escorteze. Dacă-mi puteţi spune numele dumneavoastră şi ora audienţei…?

Eve îşi puse insigna pe tăblia roşie lucioasă a tejghelei.

— Locotenent Dallas, NYPSD. Aş zice că ora audienţei e acum. Putem urca până la patruzeci şi doi singuri, mulţumesc, dar ar fi bine să-l anunţaţi pe domnul Dix că venim.

— Aveţi nevoie de aprobare pentru lift.

Luându-şi insigna, Eve o legănă semnificativ:

— Atunci, fa bine şi dă-ne-o.

Îşi puse insigna în buzunar şi porni spre şirul de ascensoare, cu Peabody după ea.

— Data viitoare pot să fiu eu copoiul care latră? întrebă în şoaptă partenera ei, în timp ce aşteptau să se deschidă uşile. Am nevoie de exerciţiu.

— După părerea mea, dacă ai nevoie să exersezi, înseamnă că nu ţi-ai găsit adevărata vocaţie, dar poţi să-ncerci, răspunse Eve, intrând în lift. Patruşdoi, ceru ea şi se rezemă de peretele lateral, în timp ce cabina pornea în sus. Ia-te de asistentul pe care-au să ni-l arunce-n drum.

— Abia aştept, îşi frecă Peabody palmele, apoi îşi flexă umerii şi-şi răsuci gâtul de câteva ori.

— E clar că n-ai chemare, mormăi Eve, dar o lăsă să iasă prima, când uşile se deschiseră la etajul patruzeci şi doi.

Interiorul era la fel de opulent ca primul, deşi în concepţia cromatică domina albastru electric şi argintiu, nu roşu. Spaţiile de aşteptare erau mai mari, având în plus ecrane murale unde rulau diverse programe financiare. Punctul de informare avea forma şi mărimea unei piscine. Nu aveau de ce să-şi piardă vremea acolo, căci asistenta se grăbea deja spre ele, ţăcănind cu tocurile şi trecând prin uşa dublă de sticlă care se deschisese silenţios la apropierea ei.

Femeia era o blondă cu părul ca razele soarelui coafat într-o claie

de bucle-tirbuşon ce-i înconjurau săltăreţe capul, ca o aureolă. Avea buze şi obraji roz şi un trup cu forme impresionante strâns într-o fustă îngustă şi o jachetă de culoarea alb-gălbui.

Nevrând să scape ocazia, Peabody făcu un pas înainte şi-şi descheie jacheta.

— Detectiv Peabody, NYPSD Partenera mea, locotenent Dallas. Trebuie să vorbim cu Chad Dix, în legătură cu o anchetă.

— Domnul Dix e într-o întâlnire cu un client, dar am să-i consult cu plăcere agenda, ca să vă programez şi pe dumneavoastră azi, mai târziu. Dacă-mi spuneţi despre ce este vorba şi de cât timp veţi avea nevoie…

— Este vorba de o crimă, iar timpul de care vom avea nevoie depinde doar de domnul Dix.

Peabody îşi aplecă uşor capul, privind-o pe sub sprâncene, cu o expresie severă pe care şi-o studia în faţa oglinzii din baie.

— Dacă nu se simte în stare să ne primească acum şi aici, îl ducem bucuros la secţie, să discutăm acolo. Poţi veni şi dumneata cu el, adăugă ea.

— Eu… Dacă aşteptaţi doar un moment…

In timp ce asistenta pleca grăbită, Peabody îi dădu un cot lui Eve.

— „Este vorba de o crimă.“ Ţi-a plăcut cum a sunat?

— Se putea şi mai rău, dădu din cap Eve, în timp ce blonda revenea agitată. Hai să vedem rezultatele.

— Dacă veniţi cu mine, domnul Dix vă va primi chiar acum.

— Mă aşteptam, declară Peabody, pornind după ea cu pas ţanţoş.

- Nu-i călca de două ori pe aceeaşi bătătură, mormăi Eve. E răsuflată.

— S-a marcat.

Trecură printr-un hol spaţios, în formă de evantai, care avea în capătul mai larg o uşă dublă, opacă care se deschise după ce asistenta ciocăni.

— Detectivul Peabody şi locotenentul Dallas, domnule Dix.

— Mulţumesc, Juna.

Dix stătea la un birou în formă de U, cu obligatoria fereastră cât tot peretele în spate. Apartamentul său administrativ conţinea o

zonă-salon luxoasă, cu câteva fotolii mari și un raft pe care erau etalate diverse jocuri și jucării antice.

Dix purta un costum gri-fer cu dungi alburii discrete și un lanț de argint împletit, pe sub gulerul cămășii albe ca zăpada.

— Doamnelor ofițer, le salută el cu o expresie sobră, indicându-le fotoliile. Presupun că e în legătură cu tragedia de la Samantha Gannon. Am auzit aseară, la actualități. N-am reușit s-o găsesc pe Savannah. Îmi puteți spune dacă se simte bine?

— Cât de bine se poate simți în condițiile date, răspunse Eve. O cunoșteați și pe Andrea Jacobs?

— Da, clătină el din cap, așezându-se la birou. Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla așa ceva. Am cunoscut-o prin Samantha. Ne-am văzut de câteva ori, pe vremea când Samantha și cu mine eram împreună. Era… cred că sună ca un clișeu – una dintre acele persoane pline de viață. Reportajele sunt vagi, chiar și cele de azi-dimineață. A avut loc o spargere?

— Suntem în curs de verificare a ipotezei. Dumneavoastră și domnișoara Gannon nu vă mai vedeți?

— Nu, în sens romantic, nu.

— De ce?

— N-a mers.

— Din vina cui?

— A amândurora. Sam e o femeie frumoasă și interesantă, dar nu ne mai simțeam bine împreună. Am hotărât să ne despărțim.

— Aveați codurile locuinței ei.

— Am… Se opri o clipă, dregându-și discret glasul. Da, le aveam. Așa cum și ea le avea pe ale mele. Presupun că le-a schimbat după ce ne-am despărțit. Și eu mi le-am schimbat.

— Ne puteți spune unde ați fost în seara respectivă?

— Da, desigur. Am stat aici, la birou, până după ora șapte. Aveam o întâlnire la cină cu un client, la Bistro, pe Fifty-first. Juna vă poate da informații despre client, dacă aveți nevoie. Am plecat de la restaurant pe la zece și jumătate și m-am dus acasă. Timp de vreo oră am mai lucrat, apoi m-am uitat la actualități, ca în fiecare seară înainte de culcare. Cred că era aproape miezul nopții. Apoi, m-am

culcat.

— Poate să confirme cineva?

— Nu, cel puţin după ce am plecat de la restaurant. Am luat un taxi până acasă, dar nu v-aş putea spune numărul. N-aş fi avut niciun motiv să pătrund prin efracţie în casa lui Sam şi să fur ceva, nici s-o omor pe Andrea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Aţi avut unele probleme cu abuzul de substanţe toxice, de-a lungul anilor, domnule Dix.

Un muşchi de pe obrazul lui Chad Dix tresări.

— Sunt curat de ani de zile. Am trecut prin programe de dezintoxicare şi continuu să mă duc cu regularitate la întruniri. Dacă e necesar, mă voi supune unui test, dar vreau să fie prezent şi avocatul meu.

— Vă vom anunţa. Când aţi luat pentru ultima oară legătura cu Andrea Jacobs?

— Acum vreo două luni, şase săptămâni minimum. Cred că ne-am dus cu toţii la un club de jazz din centru, vara asta. Sam şi cu mine, Andrea şi bărbatul cu care era în acea perioadă, şi încă vreo două persoane. A fost cu câteva săptămâni înainte ca Sam şi cu mine să ne despărţim.

— Dumneavoastră şi domnişoara Jacobs v-aţi întâlnit vreodată separat?

— Nu, răspunse el, pe un ton cam nervos. N-o înşelam pe Sam, în niciun caz cu una dintre prietenele ei. Nici Andrea n-ar fi marşat, oricât de mult îi plăceau bărbaţii. E o insinuare calomnioasă din toate punctele de vedere, o insultă…

— În meseria mea insult mulţi oameni, din toate punctele de vedere. Crima nu predispune la bune maniere. Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Dix, încheie Eve, ridicându-se. Dacă se mai iveşte ceva, ţinem legătura.

Pomi spre uşă, dar se opri brusc şi se întoarse:

— Apropo, aţi citit cartea domnişoarei Gannon?

— Sigur că da. Mi-a dat un exemplar în avans, acum câteva săptămâni şi mi-am mai cumpărat unul, în ziua lansării.

— Aveţi vreo teorie în legătură cu diamantele?

— Fascinantă poveste, nu-i aşa? Cred că fosta soţie a lui Crew a fugit cu ele şi şi-a aranjat undeva o viaţă foarte plăcută.

— S-ar putea. Vă mulţumesc din nou.

Eve aşteptă până ajunseră în stradă.

— Impresii, domnişoară detectiv?

— Ce-mi place când îmi spui aşa! E isteţ, e calm, şi n-avea nicio întâlnire. O pusese pe asistentă să ne spună asta ca să scape de noi.

— Mda. Oamenilor nu le place să stea de vorbă cu poliţia. De ce oare? Era pregătit, adăugă ea, în timp ce ieşeau din lift, şi păşeau în hol. Ştia pe dinafară tot ce făcuse în seara respectivă, nici măcar n-a fost nevoie să-i amintesc data. Sunt şase zile de-atunci, iar el nu stă pe gânduri o clipă. A turuit-o ca un elev cu lecţia învăţată pe de rost.

— Tot nu ne-a lămurit în legătură cu ora crimei.

— Nu, de aceea a vrut probabil să ne mai amâne. Hai să mergem acum la agenţia de voiaj.

Eve presupunea că, indiferent de împrejurări, la Work or Play domnea o atmosferă veselă. Pereţii erau acoperiţi cu ecrane care arătau oameni teribil de simpatici zbenguindu-se în ambianţe exotice, probabil pentru a-i convinge pe potenţialii turişti că şi ei ar fi arătat la fel, dacă zburdau aproape goi pe vreo plajă tropicală.

O jumătate de duzină de agente munceau la nişte posturi de lucru asemeni unor boxe cubice, decorate fiecare cu suveniruri personale: fotografii, păpuşi, greutăţi de presat hârtie, postere.

Toate erau femei, iar în încăpere mirosea a fete – ca o aromă de sex zaharisit, după părerea lui Eve. Toate erau îmbrăcate în haine sport la modă – sau despre care bănuia ea că erau la modă – chiar şi cea care părea gravidă într-o fază destul de avansată ca să pară că are în burtă trei plozi sănătoşi.

Doar uitându-se la ea, Eve se enerva.

Şi mai rele erau cele şase perechi de ochi umflaţi şi înlăcrimaţi şi suspinele întretăiate sau smârcâielile pe nas care se auzeau din când în când.

Camera pulsa de estrogen şi emoţie.

— E cel mai îngrozitor lucru… Cel mai îngrozitor… declară femeia gravidă, reuşind cumva să se salte de pe scaun. Avea părul de un şaten cu şuviţe blonde, strâns la spate, şi o faţă lătăreaţă ca o lună, de culoarea ciocolatei cu lapte. Îşi rezemă mâna pe umărul uneia dintre femei şi începu să plângă.

— S-ar putea să ne fie mai uşor dacă mergem înapoi la biroul meu. Ăsta e de fapt locul Andreei. L-am luat eu în primire, azi. Mă numesc Cecily Newberry. Eu sunt, ştiţi, şefa…

Le conduse spre un birou alăturat, mic şi îngrijit, şi închise uşa.

— Fetele sunt… cum să spun, într-un hal fără de hal. Toate suntem în ultimul hal. Sincer, n-am crezut-o pe Nara când mi-a spus, azi-dimineaţă, despre Andrea, plângând şi bâlbâindu-se. Pe urmă am dat pe canalul de ştiri şi am văzut reportajul.

Îşi apăsă o mână pe şale şi se aşeză pe un scaun.

— Trebuie să stau jos. Mă simt de parcă aş avea un maxibuz parcat pe vezică.

— Când urmează să naşteţi, doamnă Newberry?

— Peste zece zile, răspunse ea bătându-se uşor pe burtă. E al doilea. Nu ştiu ce-oi fi avut în cap când l-am programat. O să-l port prin toată canicula asta a verii. Azi am venit aici – intenţionasem să-mi iau concediu câteva săptămâni –, dar am venit fiindcă… nu ştiam ce să fac. Ce-ar trebui să fac. Andrea lucra la noi aproape de când s-a deschis agenţia. O conducea împreună cu mine şi urma s-o ia în primire cât timp eram eu în concediu de maternitate.

— Nu mai venise la serviciu de câteva zile. N-aţi fost îngrijorată?

— Îşi luase libere. De fapt, urma să revină azi, când îmi începeam eu concediul. O, Doamne… se tângui ea, frecându-şi faţa. De obicei profita de avantajele noastre şi călătorea, dar de data asta s-a hotărât să aibă grijă de casa prietenei ei, să-şi zugrăvească apartamentul, să mai facă unele cumpărături, să treacă pe la piscinele şi saloanele din oraş. Mă aşteptam să primesc o veste de la ea ieri sau alaltăieri, că tot se apropia momentul când urma să mă înlocuiască. Dar, văzând că nu m-a căutat, nu mi-am făcut griji. Nu i-am dat nicio atenţie, drept să vă spun. Ocupată cu sarcina, cu fetiţa mea de-acasă, cu slujba, cu mama soţului meu care tocmai

acum s-a gândit că-i momentul cel mai nimerit să vină la noi, m-am luat cu treburile şi am uitat.

— Când aţi vorbit cu ea ultima oară?

— Acum două săptămâni. Ţin… ţineam foarte mult la Andrea, era o colegă minunată, dar aveam stiluri de viaţă foarte diferite. Ea era necăsătorită şi-i plăcea să iasă în lume.

Eu sunt măritată, cresc o fetiţă de trei ani, aştept încă un copil şi mai conduc şi-o firmă. Aşa că nu ne prea vedeam în afara programului, şi de obicei nu vorbeam despre problemele de serviciu.

— A venit cineva să întrebe de ea sau s-o caute?

— Avea o clientelă regulată. Cele mai multe fete de la mine aşa au. Clienţi care întreabă anume de ele, când planifică un voiaj.

— Deci, avea o listă de clienţi.

— Categoric. Probabil că trebuie să fac nişte formalităţi legale înainte să v-o dau, dar n-am să-mi pierd timpul, şi nici pe-al dumneavoastră. Am parolele tuturor angajatelor mele. Am să v-o dau. Puteţi copia tot ce credeţi că v-ar fi de folos, din unitatea ei de lucru.

— Vă mulţumesc pentru cooperare.

— Era o femeie încântătoare. Mă făcea să râd, şi mă ajuta mult. Niciodată n-am auzit să fi făcut vreun rău cuiva. Voi face tot ce pot ca să vă ajut să aflaţi cine e vinovat. Ştiţi, era una dintre fetele mele. Era de-a mea.

Copiatul fişierelor, căutarea prin conţinutul punctului de lucru şi intervievarea celorlalte angajate le cam luară o oră.

Toate colegele Andreei se duseseră cu ea la cluburi, baruri, petreceri, cu sau fară parteneri. Se vărsau lacrimi din belşug, dar nu şi noutăţi.

Eve abia aştepta să scape de mirosul tristeţii şi al rujului de buze.

— Începe un control standard al numelor de pe lista de clienţi. Eu mă duc să vorbesc cu Samantha Gannon şi să-l iau verbal la trosneală pe boul de medic legist.

— Morris?

— Nu, Morris îşi bronzează aleasa persoană pe nu ştiu ce plajă

tropicală. Ne-am ales cu Duluc. E mai înceată decât un melc. Mă duc să mă descarc pe ea, şi pe urmă, dacă mai am timp, să-i trag nişte şuturi şi lui Dickhead.

— Mamă, vei avea o dimineaţă pe cinste. Pe urmă, poate luăm prânzul împreună.

— Înainte de morgă şi laborator, ne ocupăm de curăţătorie. N-ai luat micul dejun acum două ore?

— Ba da, da' dacă-ncep să te pisez încă de pe-acum cu prânzul ai să cedezi înainte să leşin de foame.

— Adeseori, detectivii mănâncă mai puţin decât ajutoarele.

— Pe-asta n-am mai auzit-o niciodată. O zici doar ca să mă sperii, afirmă Peabody, urmând-o pe Eve în trap mărunt, cu pantofii care o strângeau tot mai tare.

20

Maid In New York era o firmă sobră, cu faţadă modestă, care-şi investea toată energia şi atenţia în servicii, după cum îi explică lui Eve, pe un ton destul de înţepat, directorul de personal, care domnea într-un birou chiar mai mic decât cel al lui Eve, la Cop Central.

— Menţinem cheltuielile de întreţinere la minimum, o informă doamna Tesky. Pe clienţi nu-i interesează birourile noastre – şi, oricum, rareori vin aici. Preferă propriile lor birouri şi domicilii.

— Îmi dau seama de ce, remarcă Eve, iar nările doamnei Tesky se strânseră, cu o mişcare foarte interesantă.

— Produsul sunt angajaţii noştri, care cu toţii sunt intervievaţi, testaţi, selectaţi şi instruiţi cât se poate de strict. Trebuie să corespundă celor mai înalte standarde de comportament, înfăţişare şi competenţă personală. Şi clienţii sunt selectaţi, pentru a garanta siguranţa angajaţilor.

— Sunt sigură.

— Oferim servicii de menaj rezidenţial şi administrativ, în echipe, perechi sau individual. Folosim personal uman şi roboţi.

Lucrăm în New York-ul extins şi New Jersey, iar la cerere putem aranja ca o cameristă să se deplaseze cu un client care cere sau doreşte servicii în provincie, peste hotare şi chiar în spaţiu.

Eve se întreba câte dintre cameriste erau licenţiate şi ca dame de companie, dar problema era irelevantă.

— Mă interesează angajatul sau angajaţii care s-au ocupat de reşedinţa Samanthei Gannon.

— Înţeleg. Aveţi mandat? Consider dosarele noastre de personal şi clientelă confidenţiale.

— Nici nu mă mir. Aş putea obţine un mandat. Cu un mic efort, cu puţin timp pierdut, ar apărea şi mandatul. Dar, dacă mă faceţi să consum timp şi efort în vreme ce anchetez o crimă – o crimă foarte urâtă şi feroce, apropo, care va necesita o echipă întreagă din vestitele dumneavoastră menajere ca să-i şteargă urmele – mă voi întreba de ce m-aţi încetinit. Mă voi întreba: „Oare ce are de ascuns doamna Testy…“

— Tes-ky.

— Chiar aşa. Ce are de ascuns? Sunt suspicioasă din fire, aşa am ajuns la gradul de locotenent. Deci, când obţin acel mandat şi încep să mă întreb acele lucruri, voi începe să scormonesc, mânjind cu degetele mele iscoditoare toate dosarele dumneavoastră curate şi ordonate. Va fi de ajuns să dăm doar un semnal la INS ca să năvălească aici şi să facă un deranj de toată frumuseţea, pentru a se asigura că nu vor scăpa nicio ilegalitate, din acele teste şi selecţii.

Nările doamnei Tesky se strânseră din nou, în timp ce expira ţiuitor pe nas.

— Aluziile dumneavoastră sunt jignitoare.

— Oamenii mi-o reproşează mereu. Faptul că sunt suspicioasă şi jignitoare din fire înseamnă că, probabil, voi face un deranj mai mare decât constipaţii de la INS. Nu-i aşa, detectiv Peabody?

— Ca persoană care a făcut curat adesea după dumneavoastră, doamnă locotenent, pot confirma că, fără îndoială, veţi face un deranj mai mare decât oricine. Şi veţi şi găsi ceva – că întotdeauna găsiţi – care o va dezavantaja cu siguranţă pe doamna Tesky şi pe patronul ei.

— Cum se numeşte asta? Dinte pentru dinte?

Pe tot parcursul recitalului, faţa doamnei Tesky afişă o serie de culori pitoreşti. În final păru să aleagă ciclamenul.

— Nu vă permit să mă ameninţaţi.

— Vă ameninţ? I-auzi, Peabody, de jignit, sigur, dar am ameninţat eu pe cineva?

— Nu, doamnă locotenent. Faceţi doar conversaţie, în stilul dumneavoastră inimitabil.

— La fel mă gândeam şi eu. E doar o conversaţie. Deci, hai să obţinem mandatul, da? Şi dacă tot ne sacrificăm timpul şi energia, să-l facem şi pentru departamentul financiar şi pentru orice procese civile şi penale din trecut, nu numai pentru dosarele de personal.

— Vă găsesc foarte dezagreabilă.

— Vedeţi? zâmbi nepăsătoare Eve. Dinte pentru dinte, încă o dată.

Tesky se răsuci cu scaunul spre unitatea de birou şi introduse codul.

— Reşedinţa domnişoarei Gannon are program bilunar, cu servicii extinse trimestrial, şi prioritate pentru apeluri de urgenţă şi cereri de divertisment. Ieri urma să-i vină echipa regulată.

Fruntea doamnei Tesky fii brăzdată de câteva riduri în plus.

— Camerista ei n-a raportat finalizarea serviciului. E pur şi simplu inacceptabil.

— Cine-i camerista?

— Tina Cobb. De opt luni se ocupă de reşedinţa Gannon.

— Puteţi verifica dacă a mai lipsit şi de la alte domicilii, recent?

— Imediat.

Accesă încă un program.

— Toate însărcinările lui Cobb au fost terminate şi confirmate până sâmbătă. Duminică a avut liber. Ieri, nicio confirmare de la reşedinţa Gannon. Azi, numele ei e bifat, semn că nu s-a prezentat la serviciu, iar clientul ne-a semnalat. Cei de la programare au fost nevoiţi s-o înlocuiască.

Doamna Tesky făcu ceea ce se aştepta Eve să facă orice persoană

numită Tesky: ţistui din limbă.

— Daţi-mi adresa ei de acasă, îi ceru Eve.

*

Tina Cobb locuia într-una dintre cutiile de după Războiul Urban care mărgineau Bowery. După ce fuseseră arse sau bombardate, clădirile beneficiaseră de renovări temporare. Deşi temporare, rezistaseră mai mult de o generaţie. Graffiti obscene, inventive şi adesea agramate se suprapuneau pe betonul reconstituit. Ferestrele erau zăbrelite, iar localnicii care leneveau pe praguri păreau gata să incendieze sau să bombardeze iar casele, doar ca să mai alunge monotonia.

Eve coborî din maşină şi scrută chipurile, ignorând aroma inconfundabilă de Zoner. Apoi îşi scoase insigna şi o ridică.

— Probabil aţi ghicit că asta-i a mea, spuse ea, arătând spre maşină. Ceea ce poate n-aveţi cum ghici e că dacă cineva se atinge de ea, îl găsesc şi-n gaură de şarpe şi-i scot ochii cu degetele astea două.

— Auzi?

Un tip într-un tricou jegos, cu un cercel argintiu în ureche, îi arătă degetul mijlociu.

— Să te f…

— Nu, mulţumesc, dar eşti foarte amabil că mi-o propui. O caut pe Tina Cobb.

Se auziră fluierături, chiote, pupături în aer.

— Băăă, mişto fund mai are şi-aia!

— Sunt sigură că e încântată de părerea voastră. E pe-aici?

Tricou Jegos se ridică, apăsându-şi pieptul cu un deget, în timp ce împungea spre al lui Eve cu celălalt. Spre norocul lui, îşi opri mâna fară s-o atingă.

— Ca ce chestie vrei să te iei de Tina? N-a făcut nimic. Fata aia munceşte cinstit şi-şi vede d-ale ei.

— Cine-a spus că vreau să mă iau de ea? S-ar putea să aibă o problemă. Dacă-i eşti prieten, ar fi cazul s-o ajuţi.

— N-am zis că i-s preten. Doar că-şi vede d-ale ei. Şi io tot aşa. Tu de ce nu faci la fel?

— Fiindcă sunt plătită ca să mă bag în treburile altora, şi începi să mă faci să mă întreb de ce nu poţi răspunde la o întrebare simplă. Încă un minut, şi-am să mă bag în treburile tale, nu într-ale Tinei.

— Toţi gaborii haleşte rahat.

Eve îşi dezveli dinţii, într-un rânjet sclipitor.

— Vrei să pui la-ncercare teoria asta?

Individul pufni, aruncând o privire peste umăr spre tovarăşii lui, ca pentru a le arăta că puţin îi pasă.

— E prea căldură ca să merite deranju', replică el, ridicând din umerii slăbănogi. Oricum n-o mai văzui pe Tina de vo două zile. Ce, îi ţiu socoteala? Soru-sa lucrează vizavi, la bodegă. De ce n-o întrebi pe ea?

— Am s-o-ntreb. Jos labele de pe maşină, băieţi. Nasoală, cum o fi, e a mea.

Traversară strada. Eve presupuse că ţocăielile şi invitaţiile la aventuri sexuale care se auzeau acum din prag le erau adresate ei şi lui Peabody, dar nu le mai dădu atenţie. Dobitocul slăbănog avea dreptate într-o singură privinţă: era prea cald ca să se deranjeze.

În cârciumă, o remarcă pe fata de la casă. Scundă, slabă, ten măsliniu şi un păr vopsit bizar, cu şuviţe mov peste fondul negru ca tuşul.

— Aş putea să cumpăr ceva, se oferi Peabody. Ceva de-ale gurii.

— N-ai decât.

Eve se duse la casă, unde aşteptă până când clientul din faţa ei plăti un pachet de lapte praf şi o cutiuţă minusculă de înlocuitor de zahăr.

— V-ajut cu ceva? întrebă casieriţa, fără prea mult interes.

— O caut pe Tina Cobb. Dumneata eşti sora ei?

Ochii negri ai femeii se dilatară.

— Da' ce vreţi cu Tina?

— Vreau să-i vorbesc, răspunse Eve, scoţându-şi insigna.

— Nu ştiu unde-i, okay? Dacă vrea s-o tulească două zile, cine ce treabă are, nu?

— Nu prea.

Eve o monitorizase pe Tina Cobb în maşină şi ştia că sora ei se numea Essie.

— Ia zi, Essie, ce-ar fi să iei o pauză?

— Nu pot, OK? Nu pot. Azi lucrez singură.

— Şi acum nu mai e nimeni aici. Nu ţi-a spus unde se duce?

— Nu. La naiba…, comentă Essie, aşezându-se pe un taburet înalt. Niciodată-n viaţa ei n-a avut belele. Tot timpu' şi-l petrece făcând curat după bogătaşi. Poate-a vrut şi ea să se odihnească niţel. În ochi începuse să i se citească teama. Sau s-o fi dus într-o excursie, ceva…

— Plănuia vreo excursie?

— Ea tot mereu îşi face planuri. Când o să pună deoparte destul, o să facă şi asta şi aia şi şase milioane de alte treburi. Numai că niciodată n-a strâns destul pentru niciuna din ele. Nu ştiu unde e. Şi nici nu ştiu ce să fac.

— De când a dispărut?

— De sâmbătă. Sâmbătă seara a ieşit în oraş şi de-atunci n-a mai venit. Câteodată, nu vine-acasă noaptea. Câteodată, nici eu nu vin. Când agăţi un tip şi vrei să rămâi cu el, rămâi, nu?

— Sigur. Deci, lipseşte de sâmbătă?

— Mda. Duminica are liber, aşa că, ce mama naibii? Da' niciodată n-a mai dispărut aşa fără să-mi spuie nimic. Azi am sunat la ea la servici şi am întrebat, şi-au zis că n-a venit nici acolo. Mi-e să nu-i fi făcut vreo nasoală. Nu treb'ia s-o sun la servici.

— Nu i-ai reclamat dispariţia?

— Ei, rahat, doar nu dai dispărut pe cineva dacă nu vine acasă două nopţi. Nu te duci la caralii pentru orice fleac. Ba p-aicea, nu te duci la ei deloc.

— Şi-a luat ceva lucruri?

— Costumu' de cameristă e în casă, da' bluza roşie şi blugii negri nu-s. Şi nici sandalele alea noi.

— Aş vrea să intru în apartament şi să arunc o privire.

— O să se supere pe mine.

Essie luă taco-urile moi şi cutiile de Pepsi puse de Peabody pe tejghea şi factură vânzarea.

— Ce mama dracu'. Nu treb'ia să se ducă fără să spuie.

Eu nu i-aş face aşa. Acu' treb'ie să-nchid. Mai mult de-un sfert de oră nu pot să stau, altfel chiar că dau de dracu'.

— Perfect.

Apartamentul consta din două camere mici şi un living care servea şi ca bucătărie. Chiuveta era adâncă şi lată cam cât căuşul unei palme. În locul filtrelor scumpe, la ferestre erau storuri manuale care nu reduceau cu nimic zgomotul din stradă.

Eve îşi spuse că era ca şi cum ar fi locuit într-o staţie de navetă.

Erau şi o canapea cu două locuri, care probabil se putea desface în formă de pat, un ecran de divertisment străvechi şi rablagit şi o singură lampă, în formă de şoricel din desenele animate, pe care Eve bănuia că o păstraseră din copilărie.

Deşi mic şi sărăcăcios, apartamentul era curat lună. Şi, destul de ciudat, după părerea ei, mirosea la fel de feminin ca agenţia de voiaj populată numai cu fete.

— Dormitorul e acolo, îi arătă Essie o uşă. Când ne-am mutat aici, Tina a câştigat la datu' cu banu', aşa că ea stă-n dormitor şi eu mă culc aici. Da' tot stăm cam înghesuite, ştiţi? Aşa că, dacă vreuna din noi agaţă un tip, de obicei mergem la el acasă.

— Are vreun tip? întrebă Eve, în timp ce Peabody pornea spre dormitor.

— Se vedea cu unu' de vreo două săptămâni, Bobby-1 cheamă.

— Bobby ăsta are şi un nume de familie?

— O fi având, ridică din umeri Essie, da nu i-l ştiu. Cred că-i cu el. Tina e foarte romantică. Când îi cade ei cu tronc un tip, îi cade rău!

Eve scrută dormitorul. Un pat îngust, făcut cu grijă, un scrin ca pentru copii, probabil adus tot de acasă. Pe el se aflau o casetă decorativă şi o vază ieftină cu trandafiri de plastic. Deschise cutia, auzi o melodie şi văzu înăuntru câteva bijuterii fără valoare.

— Debaraua o folosim împreună, zise Essie, în timp ce Peabody îşi vâra capul în micul dulap din perete.

— Pe Bobby unde l-a cunoscut? se interesă Peabody.

— Nu ştiu. Stăm împreună-n chichineaţa asta, da-ncercăm să nu

ne băgăm nasu' una-n trebile ăleilante. Mi-a zis doar că l-a cunoscut şi că-i foarte drăguţ şi dulce şi deştept A zis că ştie de toate despre cărţi şi pictură şi alte rahaturi. Îi plac şi ei astea. Într-o seară s-au întâlnit la o galerie de tablouri sau aşa ceva.

— Nu l-ai cunoscut niciodată? o întrebă Eve.

— Nu. Mereu se întâlnea cu el în câte-un loc. Nu prea aducem tipi aicea. Mamă, ce mai casă! comentă ea, privind înjur cu expresia abătută şi resemnată a unei femei care ştie că niciodată nu va avea parte de altceva. Era vorba să se întâlnească cu el sâmbătă seara, după servici la o piesă sau aşa ceva. Când n-a venit acasă, m-am gândit c-o fi rămas la el. Nicio treabă. Da' de la servici nu lipseşte şi niciodată n-a lipsit aşa de mult, aşa că-ncep să-mi fac griji.

— Ce-ar fi să scriem un raport? propuse Peabody, revenind din baie. Un raport de dispariţie de persoană.

— Aoleu, credeţi? întrebă Essie, scărpinându-se în creştetul bicolor. Dacă apare aicea şi află c-am făcut-o, o lună nu mai scap de gura ei. Nu treb'ie să le zicem părinţilor, nu? Că iar au să se-ntoarcă pe dos şi-au să vie-aicea cu istericale şi alte chestii.

— Nu i-ai întrebat? Poate s-a dus acasă pentru vreo două zile.

— Nnţ. Adică vreau să zic da, am întrebat. Am sunat-o pe mama şi-am zis salut, cum merge, la la la. Ea îmi zice s-o pun şi pe Tina să sune, că-i place să mai vorbească cu fetele ei. Aşa că m-am prins că n-o văzuse. Mama s-ar da cu roatele-n sus dac-ar şti că Tina mai stă peste noapte la câte-un tip.

— O să ne ocupăm. Dă-i toate informaţiile detectivului Peabody, ordonă Eve, privind patul făcut cu grijă.

— Nu-i la niciun tip, ca să-şi facă de cap cu prelungiri, remarcă ea, când ajunseră înapoi la maşină. Fetele asemenea ei n-ar pleca fără un schimb de haine, cercei şi periuţă de dinţi. N-a absentat o zi de la serviciu în opt luni şi lipseşte întâmplător tocmai când trebuia să se ducă la Gannon?

— Crezi că e implicată?

Eve se gândi la apartamentul mic şi ordonat. La cutia muzicală cu flecuşteţe.

— Intenţionat, nu. Dar mă îndoiesc că acelaşi lucru se poate

spune și despre Bobby.

— O să ne fie greu să dăm de urma unui tip numit Bobby. Nu tu nume de familie, nu semnalmente…

— Și-a lăsat el amprentele pe undeva. Întreabă la Jane Does și vezi dac-a apărut vreuna de sâmbătă seară încoace. Oricum mergem la morgă. Să sperăm că n-o s-o găsim acolo.

— Nu-ți vrei taco-ul?

Eve și-l despachetă în poală, apoi își spuse că dacă-1 mânca în timp ce conducea avea toate șansele să rămână cu sos de taco pe cămașă. Puse pe autopilot, încetini și mușcă.

Linkul de bord semnaliză, și Eve clătină din cap.

— Ecranează-l, spuse ea cu gura plină.

— Nadine Furst, anunță Peabody.

— Păcat că-s în pauza de masă.

Sorbi din Pepsi, ignorând apelul.

— Deci, o cameristă de la proiecte se combină cumva cu un tip numit Bobby, care-o duce la galerii de artă și la teatru, dar nu vine niciodată la ea acasă s-o cunoască pe sora ei. Fata dispare, lipsește de la slujbă, trec trei zile, dar amicul nu sună, nu lasă un mesaj, nu trece să vadă ce mai face. Nimic.

— N-ar face-o, dacă ar fi cu el.

— Corect. Dar fata asta, care-și face patul ca un cercetaș, nu sună la serviciu să anunțe că-i bolnavă, nu-i spune surorii ei că s-a culcușit într-un cuibușor de nebunii, n-are nevoie de haine de schimb, nici de toate echipamentele pe care și le ia o femeie într-un safari sexual. Își riscă leafa, își ignoră familia și nu-și schimbă hainele? N-aș prea crede.

— Ai crede că a murit.

— Aș crede că avea codul de acces al casei lui Gannon și cineva a vrut să-l afle. Aș crede că dacă era vie și nevătămată, ar fi văzut sau auzit reportajele care bombardează ecranul despre recenta problemă a autoarei de bestselleruri Samantha Gannon și ar fi sunat-o măcar pe soră-sa, dacă nu și pe altcineva.

— Trei Jane Doe în ultimele șaptezeci și două de ore, anunță Peabody. Două cerșetoare bătrâne, fără acte. A treia e friptă, făcută

scrum, în cercetare.

— Unde-au găsit-o?

— Pe un teren viran, citi Peabody de pe PPC. Alphabet City. Duminică dimineaţa, în jurul orei trei. Cineva a turnat benzină pe ea – Iisuse, avea ceva credite! — şi i-a dat foc. Până să vină cineva, s-a făcut cenuşă. Asta-i tot ce-avem.

— Cine-i principalul?

— Stai aşa… Aha! Bunul nostru amic Baxter, asistat de adorabilul ofiţer Trueheart.

— Treaba se simplifică. Caută-l. Vezi dacă ne putem întâlni la morgă.

Eve era nevoită să se plimbe agitată pe coridorul cu dale albe de faianţă de lângă sala de autopsie unde Duluc efectua un examen post-mortem. Morris n-o făcea niciodată să sară prin cercuri aprinse, îşi spuse ea. Şi n-ar fi sărit nici acum, dacă Duluc n-ar fi luat măsura de prevedere de a încuia uşile.

Când auzi soneria, semn că putea trece, Eve dădu uşile de perete şi intră cu paşi mari. Duhoarea de sub mirosul de dezinfectant îi umplu ochii de lacrimi, dar îşi stăpâni icnetul reflex şi o privi încruntată pe Duluc.

Spre deosebire de Morris, care avea atât stil, cât şi prezenţă de spirit, Duluc era o femeie severă şi pedantă. Purta costumul transparent de protecţie peste un halat de laborator imaculat. Părul îi era ascuns complet sub caschetă, iar ochelarii-i atârnau la gât. N-avea decât un metru şi jumătate înălţime, o constituţie îndesată şi o faţă lată. Pielea-i era de culoarea castanelor coapte, şi singurul ei atu – după părerea lui Eve – erau mâinile.

Arătau ca şi cum ar fi putut cânta de minune la pian, când de fapt erau foarte iscusite la disecarea cadavrelor.

Eve arătă cu bărbia spre silueta acoperită de pe o masă.

— Aia-i a mea?

— Dacă te referi la rămăşiţele victimei actualei tale investigaţii, da, ea e.

Vocea lui Duluc o enerva pe Eve. În timp ce vorbea, doctoriţa se

spăla pe mâini la o chiuvetă.

— Ţi-am spus c-am să-ţi trimit concluziile cât de curând posibil. Nu-mi place să te ţii de capul meu, locotenente.

— I-ai făcut testul toxicologic?

Duluc o privi lung.

— Ai vreo dificultate specială în a mă înţelege?

— Nu, te înţeleg perfect. M-ai lăsat să aştept fiindcă aveai draci că te luasem tare azi-dimineaţă. Va trebui să-ţi treacă, fiindcă ei nu-i pasă ce-avem noi de-mpărţit, continuă Eve, pornind spre cadavrul Andreei. Vrea doar să ne facem treaba, aşa c-o să ne-o facem.

— Observaţiile dumitale la locul faptei au fost corecte în ceea ce priveşte cauza morţii. O singură leziune la gât. Lamă ascuţită, cu tăiş neted. Stilet, probabil. Nu are răni defensive, nici alte urme de violenţă. N-a existat nicio agresiune sexuală, nici acte sexuale recente. Alcoolemia era puţin cam ridicată. Aş estima că băuse cam patru martini cu măsline. Nicio substanţă ilegală. La ultima masă a mâncat o salată, verdeţuri cu lămâie, consumată cu aproximativ cinci ore înainte de deces.

— Confirmi că atacatorul a venit din spatele victimei?

— După unghiul rănii, da. Dată fiind statura ei, aş zice că ucigaşul sau ucigaşa are cam şase picioare înălţime. Statură medie pentru un bărbat, înaltă pentru o femeie. Toate astea vor intra în raportul meu oficial, pe care am să ţi-l transmit prin canalele regulamentare. Nu e un caz prioritar, locotenente, şi suntem extrem de ocupaţi.

— Toate au prioritate. Ţi-a venit şi o Jane Doe, făcută scrum, adusă din Alphabet City.

Duluc oftă adânc.

— N-am în program nicio victimă arsă.

— Atunci, e în programul altcuiva. Trebuie să văd cadavrul şi datele.

— Atunci, dă-i numărul de caz unui asistent. Eu am alte treburi.

— Nu e cazul meu.

— Dacă nu e cazul dumitale, n-ai de ce să vezi nici cadavrul, nici datele.

Dădu să treacă pe lângă ea, dar Eve o luă de braţ.

— Poate nu ştii cum merg treburile pe-aici, Duluc, dar sunt locotenent la omucideri şi am voie să văd orice cadavru. Întâmplător, detectivul Baxter, care e anchetatorul principal, vine să ne întâlnim aici, întrucât s-ar putea ca între cazurile noastre să existe o legătură. Mai enervează-mă mult, şi-ţi dau cuvântul meu că până la urmă ai s-o iei!

— Nu-mi place atitudinea dumitale.

— Aoleu! Alertă media! Am nevoie de acea Jane Doe.

Duluc îşi smulse braţul din mâna lui Eve şi pomi spre un computer. Îl pomi şi accesă datele.

— Femeie neidentificată, arsă, Secţia C, camera trei, repartizată lui Foster. Încă n-a fost examinată.

— Îmi dai accesul?

— Ţi l-am şi dat. Acum, dacă vrei să mă scuzi…?

— Nicio problemă.

Eve se întoarse spre uşă întrebându-se cum ar fi în stare oamenii să umble cu beţe-nfipte-n fund.

Intră în Secţia C, împinse uşa camerei trei şi constată că era încuiată.

— Rahat!

Răsucindu-se în loc, îşi îndreptă degetul spre un asistent care moţăia într-un scaun de plastic de pe coridor.

— Tu de-acolo! Am acces liber în camera asta. De ce-i încuiată?

— Duluc le-nchide pe toate, naibii. Mă mir că n-a băgat mine explozive şi-n canalele de aerisire.

Căscă, întinzându-se.

— Dallas, corect?

— Corect.

— Hai să intrăm. Îmi luasem doar o pauză. Azi fac două schimburi. Pe cine-ai venit să vezi?

— Pe Jane Doe.

— Micuţa Jane e a mea.

— Dumneata eşti Foster?

— Mda. Tocmai am terminat una neasistat. Cauze naturale. Tipu' avea o sută şase ani, şi i s-a oprit ceasu-n somn. Uşoară moarte,

dacă tot ţi-a venit vremea.

Foster deblocă uşa şi intrară.

— Asta nu-i la fel de uşoară, continuă el, arătând spre oasele carbonizate de pe o masă. Credeam că e cazul lui Bax.

— Al lui e. S-ar putea să avem o legătură. Vine şi el încoace.

— N-am nicio obiecţie. Încă n-am ajuns la ea.

Aduse dosarul şi începu să-l parcurgă, în timp ce-şi punea echipamentul de protecţie.

— Au adus-o duminică, şi eu eram liber – dulce, dulce amintire… Aveţi şi voi liber duminica?

— Din când în când.

— Mare chestie să dormi mult duminica dimineaţa sau să nu dormi deloc de sâmbătă după-amiază până duminică la prânz. Dantotdeauna vine ziua de luni.

Îşi puse cascheta pe cap.

— De luni dimineaţă, de când am venit, n-am mai ieşit de-aici. N-am primit niciun semnal de la Bax, să-mi spună că ar corespunde cu vreo persoană dispărută. Tot micuţa Jane Doe a rămas, remarcă el, aruncând o privire spre cadavrul de pe masă. N-are niciun rost s-o imprim, e clar. O să trimitem amprenta dentară, să o caute.

— Ce ştim?

Foster mai afişă nişte date pe ecran.

— Femeie, între douăştrei şi douăşcinci de ani. Înaltă de cinci picioare şi trei inci, o sută douăzeci de livre. Date aproximative după reconstituirea virtuală. Asta-i tot ce-avem.

— Ai timp să te uiţi la ea acum?

— Sigur. Aşteaptă să mă echipez.

— Vrei o cafea?

Foster o privi cu drag.

— Da, mămico!

Întrucât îl simpatiza, Dallas îi făcu semn lui Peabody să stea pe loc şi se duse la automat, unde comandă trei cafele negre.

— Iubirea vieţii mele, ţi-am spus să nu-mi dai întâlnire aici.

Reamintindu-şi că Baxter venise la cererea ei, Eve programă şi a patra cafea, apoi întoarse capul.

— Trueheart?

— Eu iau o limonadă, dacă se poate, locotenente. Mulţumesc.

Trueheart arăta într-adevăr ca un băutor de limonadă cu chipul său de băieţel îngrijit. Adorabil, îl catalogase Peabody şi nu putea s-o contrazică. Băiatul tipic american, drăgălaş foc în uniforma albastră de vară.

Lângă el, Baxter părea spilcuit, onctuos şi suspect. Arătos, dar şi incisiv. Îi plăceau costumele bine croite şi femeile generos înzestrate.

Erau poliţişti buni, amândoi. Faptul că-l numise pe cinstitul Trueheart ajutor al sofisticatului Baxter fusese una dintre cele mai bune idei ale ei.

— În memoria răposaţilor, ciocni uşor Baxter ceaşca de cafea a lui Eve cu ceaşca sa. Ce treabă ai cu Jane a noastră?

— S-ar putea să aibă legătură cu un caz de-al meu. Acum o lucrează Foster.

— Dă-mi voie să te-ajut, locotenente, se oferi Trueheart, luându-şi limonada şi una dintre cafele.

În drum spre sala de examinare, Eve îi puse la curent.

— Indiferent dacă e sau nu camerista ta, cineva-i dorea moartea rău de tot, comentă Baxter. Craniul fracturat, oase rupte… Era deja moartă sau cel puţin inconştientă, când i-a dat foc. N-a omorât-o în locul ăla. A adus-o ca să se debaraseze de ea şi a şi ars-o. Ne-am confruntat cu biroul Persoane dispărute pe datele preliminare, da' degeaba. Toată ziua am umblat prin zonă. Nimeni n-a văzut nimic, n-a auzit nimic, nu ştie nimic. Tipul care-a apelat 911 a văzut focul de la fereastră, dar nu şi sursa. În declaraţie a spus că nu putea dormi din cauza căldurii şi a ieşit să se aşeze pe scara de incendiu. A văzut flăcările şi a sunat. Apelul s-a primit la zero-trei-şaişpe. Pompierii au răspuns, au ajuns la faţa locului la zero-trei-douăzeci – în materie de viteză, ce-i al lor, i-al lor. Încă mai ardea.

— Nu se poate să-i fi dat foc cu mult timp înainte.

Când intrară, Foster ridică privirea.

— Mulţumesc, locotenente, pune-o acolo. Ce faci, Bax, de-ai dat la fund?

— La fiind şi adânc, puiuţule, la fund şi adânc.

Foster continuă să-şi plimbe scanerul peste cadavru.

— Degetul arătător drept rupt. E o fractură veche. Din copilărie. Între cinci şi şapte ani. Dinţii i-am scanat deja. I-am trimis la banca naţională de date, pentru confruntare. Asta? Rana de la cap?

Eve confirmă, apropiindu-se.

— Aici avem o traumă gravă. Corp contondent, cel mai probabil. O bâtă, poate o ţeavă. Fractură de craniu, trei coaste rupte, tibia, mandibula. Cineva n-o putea suferi pe fata asta. Când a turnat benzina pe ea era deja moartă. Norocul ei.

— N-a omorât-o în locul unde a aruncat-o, comentă Baxter. Am găsit o dâră de sânge venind din stradă. Nu prea mult. Probabil a sângerat mai abundent în locul în care a bătut-o.

— După unghiul fracturilor – vedeţi aici, pe ecran? arătă Foster cu capul spre imaginile accentuate în tonuri albastre şi roşii, se pare că a lovit-o mai întâi la picior, în timp ce stătea în picioare. Când a căzut, s-a repezit la coastele ei şi la faţă. În craniu i-a aplicat lovitura de graţie. Probabil era deja inconştientă când i-a spart capul.

Încercase să se târască? se întrebă Eve. Plânsese de durere, încercând să scape?

— Ca să nu fugă, murmură ea. I-a rupt mai întâi piciorul, ca să nu poată fugi. Nu-l interesa cât zgomot făcea. Altfel, ar fi lovit-o mai întâi în cap. A fost un atac calculat – calculat astfel încât să arate ca un acces de furie. Dar nu era furios. A omorât-o cu sânge rece. Trebuie să fi fost într-un loc unde nu conta dacă ţipa. Izolat fonic, privat. Dispunea şi de un mijloc privat de transport, ca s-o ducă până la locul viran.

Centrul de date lansă un semnal, făcându-i pe toţi să se întoarcă într-acolo.

— A nimerit-o, murmură Baxter, în timp ce el şi Eve se apropiau de ecran. Pe asta o căutai?

— Mda.

Eve îşi puse cafeaua deoparte, privind faţa zâmbitoare a Tinei Cobb.

21

Rezervă-ne o sală de conferinţe. Vreau să discut cu Baxter şi Trueheart când se întorc de la Essie Cobb, ordonă Eve, intrând în ascensorul din garajul subteran de la Cop Central.

— Trebuie să fie acelaşi ucigaş, spuse Peabody.

— Nimic nu „trebuie“ să fie. O să trecem în revistă toate probabilităţile. Să adunăm la un loc, într-un raport, datele curente şi să i le trimitem lui Charlotte Mira, pentru un profil.

— Vrei să te întâlneşti cu ea?

Când uşile se deschiseră la parter, Eve se retrase, făcându-le loc poliţiştilor şi civililor să intre. Doctorul Charlotte Mira era cea mai bună expertă în profiluri psihologice din oraş, poate chiar de pe toată Coasta de Est. Dar era prea devreme pentru o consultaţie.

Cabina se opri din nou, iar de astă dată, ca să scape din aglomeraţia de trupuri şi arome personale, Eve îşi croi drum cu coatele, ca să ia glisorul.

— Vom reuni mai întâi ce avem, stabilim nişte standarde, ne sfătuim cu Baxter şi Trueheart. Trebuie să mai vorbim cu Samantha Gannon şi să trecem pe la club.

— Multă muncă făcută stând pe fund, remarcă Peabody, care nu putea fi decât recunoscătoare. Pantofii o chinuiau.

— Obţine camera, începu Eve, coborând de pe glisor.

Se opri când o văzu pe Samantha Gannon aşezată pe o banchetă, la intrarea în divizia de Omucideri. Lângă ea, complet pregătită să apară în faţa camerelor şi cât se poate de volubilă, stătea Nadine Furst.

— Rahat… mormăi Eve printre dinţi.

Nadine îşi înfoie părul blond cu şuviţe de diferite nuanţe gălbui şi-i adresă lui Eve unul dintre zâmbetele ei seducătoare.

— Dallas. Ei, Peabody, ia uită-te la tine cum arăţi! Pantofi Mag!

— Mersi.

O să-i pun pe foc cu prima ocazie, gândi Peabody.

— N-ar trebui să fii undeva, în faţa unei camere video? întrebă Eve.

— Munca mea înseamnă mai mult decât să dau bine pe ecran. Aproape că am terminat un interviu cu Samantha. Câteva comentarii din partea detectivului principal de anchetă ar fi încheierea cea mai nimerită.

— Închide reportofonul, Nadine.

De formă, Nadine oftă, înainte de a-şi dezactiva lavaliera de la rever.

— E aşa de strictă… îi spuse ea Samanthei. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, şi-mi pare foarte rău pentru prietena ta.

— Mulţumesc.

— Dallas, ai două minute?

— Peabody, de ce n-o conduci pe domnişoara Gannon în salon? Vin şi eu, imediat.

Eve le aşteptă să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Nadine, cu o privire rece.

— Îmi fac doar meseria, se justifică reportera, ridicând palmele într-un semn împăciuitor.

— Şi eu.

— Gannon e un subiect se senzaţie, Dallas. Cartea ei e marea lovitură a lunii, ultimul joc la modă. Toată lumea se joacă de-a „Unde sunt diamantele“? Mai pui alături şi-o crimă şi ajunge pe primul loc, pe toate pieţele. Îmi făcusem planuri de vacanţă. Trei zile de distracţie la Vineyard, începând de mâine. Le-am contramandat.

— Te duceai să faci vin?

— Nu, dar plănuiam să beau puţin. Martha’s Vineyard, Dallas. Vreau să ies din oraş, să mai scap de căldura asta. Vreau la plajă, cu o băutură rece şi o paradă de trupuri bărbăteşti bronzate, aproape goale. Aşa că sper să-mi spui că rezolvi cazul cât ai bate din palme.

— Nu-ţi pot spune mai mult decât ţi-ar fi spus ofiţerul de presă. Urmărim toate pistele etcetera, etcetera. Asta e, Nadine. Asta, şi nimic mai mult.

— Mda, mă temeam c-ai să-mi răspunzi aşa. Mă rog, există

întotdeauna și un program holografic. Pot să-l pun pe Vineyard și să petrec o oră în țara fanteziei. Rămân prin preajmă, adăugă ea, îndepărtându-se.

A renunțat prea ușor, își spuse Eve, în timp ce pornea spre „salon“, cum îl numeau polițiștii, o încăpere rezervată pauzelor și întâlnirilor neoficiale. Câteva mese, chiar și o canapea, slăbănoagă și pleoștită, și niște automate de cafea și răcoritoare.

Introduse două credite și comandă o sticlă mare de apă.

Ați ales Aquafree, băutura răcoritoare naturală, într-o sticlă de douăsprezece uncii. Aquafree este distilată și îmbuteliată în munții liniștiți și imaculați din…

— Iisuse, scutește-mă cu reclamele și dă-mi o dată apa aia nenorocită! se răsti ea, lovind cu pumnul în mașină.

Ați încălcat Codul Municipal 20613-A. Orice încercare de a perturba funcționarea sau de a avaria această unitate comercială se poate pedepsi cu amendă și/sau închisoare.

Chiar când Eve își lua avânt să-i tragă un șut, apăru Peabody.

— Dallas! Nu! O iau eu. Aduc eu apa. Du-te și stai jos.

— Ar trebui să poată omu' să bea liniștit o gură de apă și fără toate predicile astea, zise Eve și se așeză la masă, lângă Samantha.

— Scuze.

— Nu, e-n regulă. E foarte enervant, nu-i așa, să auzim toată lista de ingrediente, produse secundare, consum de calorii și ce-o mai fi pe-acolo. Mai ales când comandăm o ciocolată sau o tartă.

— *Da!* în sfârșit, își spuse Eve, cineva care a înțeles.

— Are probleme cu automatele din tot orașul, comentă Peabody. Apa, locotenente.

— Iar tu le perii pe toate.

Eve destupă sticla și bău cu sete.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnișoară Gannon. Tocmai voiam să vă căutăm și să stabilim o întâlnire. Ne-ați ajutat să câștigăm timp.

— Spuneți-mi Samantha sau Sam, dacă n-aveți nimic împotrivă. Speram să aveți vreo noutate pentru mine. Nu trebuia să vorbesc cu reportera?

— Țară liberă, presă liberă, ridică din umeri Eve. E o fată de treabă. Plănuiești să mai stai un timp la hotel?

— Ăăă… da. Mă gândeam ca, imediat ce-mi permiteți să… fac curățenie acasă… Există specialiști, mi s-a spus, care curăță… locurile crimelor. Nu vreau să mă întorc acolo până nu se rezolvă. Știu că sunt lașă…

— Nu ești lașă, ești normală.

Așa arată azi, își spuse Eve, ca o femeie normală și foarte obosită.

— Îți pot oferi în continuare protecția poliției, continuă cu voce tare. Poate n-ar strica să angajezi pe cineva la pază.

— Nu crezi că a fost doar o spargere. Crezi că ucigașul Andreei va reveni.

— Mai degrabă aș zice că n-are rost să riști. În plus, îți vor lua urma și reporteri mai puțin politicoși decât Nadine și te vor hărțui.

— Cred că aici ai dreptate. În regulă, am să mă ocup. Bunicii mei sunt foarte tulburați de toată povestea asta. Am atenuat-o cât am putut de mult, dar… La naiba, pe ăștia doi nu-i duci. Dacă le voi spune că am angajat un bodyguard și că mă păzește și poliția, au să se mai liniștească întrucâtva. Le-am dat de înțeles că numai Andrea a fost vizată.

Ochii ei, foarte albaștri, foarte strălucitori priviră drept în cei ai lui Eve.

— Am avut însă timp să gândesc pe îndelete. O noapte întreagă. Nu cred că e așa. Nici dumneata nu crezi.

— Într-adevăr. Domnișoară Gannon – Samantha –, femeia repartizată să-ți facă curățenie în casă a fost omorâtă.

— Nu înțeleg… încă n-am angajat pe nimeni la curățenie.

— De la agenția de menaj. Maid In New York o repartizase la tine, în ultimele câteva luni pe Tina Cobb.

— Și a murit? Asasinată? La fel ca Andrea?

— O cunoșteai?

Tulburată, Samantha luă sticla se apă a lui Eve și bău.

— Nici nu vreau să mă gândesc, zise ea. Acum zece minute am vorbit despre ea cu Nadine.

— I-ai spus lui Nadine despre Tina Cobb?

— Am menţionat-o. Fără nume. Doar agenţia de menaj. Mi-am amintit – mi-am amintit chiar în timp de vorbeam – că n-am contramandat camerista pentru săptămâna asta.

Nu era de mirare că Nadine cedase atât de uşor îşi zise Eve. Avea o pistă nouă.

— O cunoşteai?

— Nu prea bine. O, Doamne, scuză-mă! exclamă ea, dându-şi seama că sticla de apă pe care o ţinea în mână era a lui Eve.

— Nicio problemă. Deci, n-o cunoşteai pe Tina Cobb?

— Am întâlnit-o. Vreau să spun, venea la mine-n casă, îmi făcea *curat* în casă, adăugă ea, frecându-şi fruntea. Mă aştepţi un minut?

— Sigur.

Samantha se ridică şi, dădu ocol camerei.

— Se adună, murmură Peabody. Se calmează.

— Mda. Are şira spinării. Aşa ne e şi nouă mai uşor.

După al doilea circuit, Samantha comandă şi ea o sticlă de apă, aşteptă cu răbdare ca maşina să-şi termine recitalul şi să lase recipientul să cadă în locaş.

Reveni la masă şi deschise sticla în timp ce se aşeza.

— OK. A trebuit să mă liniştesc puţin.

— Dacă mai ai nevoie de timp, nu e nicio problemă.

— Nu, mulţumesc. Întotdeauna mi s-a părut foarte micuţă. Tina. Tânără şi scundă, deşi nu cred că era mult mai tânără şi mai scundă decât mine. Mă întrebam mereu cum făcea faţă la munca aia grea. De obicei, când venea la lucru mă retrăgeam în biroul meu sau îmi programam cumpărături ori întâlniri în oraş.

Se opri, dregându-şi vocea.

— Provin dintr-o familie cu bani. Nu munţi de bani, dar nişte moviliţe îndestulătoare tot sunt. Întotdeauna am avut ajutor la gospodărie. În casa mea de-aici… E prima casă în care stau singură şi mă simţeam ciudat cu cineva care venea, chiar şi numai de două ori pe lună, să strângă după mine.

Îşi trecu mâinile prin păr.

— Asta n-are nici cea mai mică importanţă, nu-i aşa?

— Nu tocmai.

Peabody împinse sticla de apă spre Samantha, care părea să fi uitat de existenţa ei.

— Ne ajută să înţelegem mai bine dinamica relaţiilor dintre voi două.

— Nu erau cine ştie ce relaţii, răspunse ea, bând din nou. Aveam doar grijă să nu-i stau în drum. Era o fată foarte agreabilă şi foarte eficientă. Mai schimbam câteva cuvinte din când în când, dar de obicei ne vedeam fiecare de treabă. De-asta a murit, pentru că venea la mine-n casă?

— Cercetăm şi posibilitatea asta, răspunse Eve. În prima declaraţie ne-ai spus că agenţia de menaj avea codurile tale de securitate şi acces.

— Da. E garantată. Are cea mai bună reputaţie. Toţi angajaţii lor sunt supuşi unor selecţii riguroase. Chiar mă sperie puţin gândul. Nu mi-ar plăcea să trec prin aşa ceva. Dar, pentru cineva ca mine, care nu poate fi mereu acasă să le deschidă uşa celor de la curăţenie, era ideal. Ştia cum să intre. Cineva a omorât-o pentru că ştia cum să intre în casă.

— Cred că aşa stau lucrurile. A menţionat vreun prieten… vreun iubit?

— Nu. Nu discutam probleme personale. Eram politicoase şi amabile una cu cealaltă, dar nu la un nivel intim.

— A adus vreodată pe cineva cu ea? Ca s-o ajute la muncă?

— Nu. O dată la trei luni, venea o echipă, de la firmă, în rest doar o cameristă, de două ori pe lună. Locuiesc singură şi sunt obsedată de ordine, cum spune bunica mea. N-am nevoie de mai mult ajutor.

— N-ai observat niciodată, când venea sau pleca, dacă o aducea cineva cu maşina sau o aştepta la plecare?

— Nu. Cred că lua autobuzul. O dată a întârziat şi s-a scuzat, spunând că autobuzul a fost prins într-un ambuteiaj. Nu mi-aţi spus cum a fost omorâtă. La fel ca Andrea?

— Nu’.

— Dar credeţi că există o legătură. Altfel, ar fi o coincidenţă prea mare.

— Cercetăm cu atenţie posibilitatea oricărei legături, zise Eve.

— Dintotdeauna mi-am dorit să scriu cartea asta. Dintotdeauna. Mă tot rugam de bunicii mei să-mi spună povestea, iar şi iar, până am ajuns s-o ştiu pe de rost, de la cap la coadă şi de la coadă la cap. Îmi plăcea să-mi imaginez felul cum s-au cunoscut bunicii mei, să mi-i închipui stând la masa din bucătărie, cu diamantele între ei. Şi cum au învins. Era atât de plăcut pentru mine să ştiu că, împotriva tuturor sorţilor, învinseseră. Că şi-au trăit viaţa aşa cum au vrut. Asta-i adevărata victorie, să-ţi trăieşti viaţa aşa cum doreşti, nu credeţi?

— Mda…

Eve se gândi la insigna ei, la imperiul lui Roarke.

— Personajul negativ al piesei, cum cred că l-am putea numi, Alex Crew, a ucis. A ucis pentru acele pietre strălucitoare şi pentru că a putut s-o facă. Ar fi omorât-o pe bunica mea dacă ea n-ar fi fost destul de puternică şi de inteligentă ca să-l învingă. Am fost mereu mândră de asta şi am vrut să spun povestea. Iar acum, că am făcut-o, au mai murit doi oameni.

— Nu din vina ta.

— La fel îmi spun şi eu. Logic aşa stau lucrurile. Şi totuşi, o parte din mine stă şi observă. Acea parte doreşte foarte mult să spună povestea *asta.* Să scrie ce se întâmplă acum. Mă întreb ce sunt.

— Scriitoare, aş zice, interveni Peabody.

Samantha râse fără chef.

— Ei, aşa se pare. Am făcut o listă, cu toţi cei care mi-au trecut prin minte. Oameni cu care am vorbit despre carte. Mesaje ciudate pe care le-am primit de la cititori sau de la alte persoane care susţin că l-au cunoscut pe străbunicul meu.

Scoase o dischetă din geantă. Geanta enormă pe care Eve o observase în ajun.

— Nu ştiu dacă vă va ajuta cu ceva.

— Orice ajută. Tina Cobb ştia că vei lipsi din oraş?

— Am anunţat agenţia, da. De fapt, ţin minte că i-am spus Tinei că voi fi plecată şi am rugat-o să aibă grijă de peşti şi de plantele de interior. Nu eram sigură că Andrea va sta la mine, până cu două zile înainte de plecare.

— Ai spus la agenţie că venea cineva să aibă grijă de casă?

— Nu, am uitat. Ultimele câteva zile dinaintea plecării au fost o nebunie. Dădeam interviuri, declaraţii, împachetam, mergeam la tot felul de apariţii holografice… De altfel nu mi s-a părut important.

Eve se ridică şi-i întinse mâna.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Detectivul Peabody va aranja să fii dusă la hotel.

— Locotenente, nu mi-ai spus cum a fost asasinată Tina Cobbx

— Într-adevăr, nu ţi-am spus. Ţinem legătura.

Samantha o privi cum se îndepărta.

— Pariez că învinge, nu-i aşa? Pariez că aproape întotdeauna învinge.

— Nu se lasă niciodată, răspunse Peabody. Ceea ce-i cam acelaşi lucru.

Eve se aşeză la biroul ei, transferă datele cazului Cobb într-un fişier subsidiar, apoi îşi actualiză informaţiile referitoare la asasinarea Andreei Jacobs.

— Computer, analizează datele celor două cazuri curente şi prezintă probabilităţile. Ce şanse sunt ca Andrea Jacobs şi Tina Cobb să fi fost asasinate de aceeaşi persoană?

Încep analiza…

Eve se ridică de la birou, în timp ce computerul lucra şi se duse la fereastra îngustă a încăperii. Traficul aerian era relativ scăzut. Probabil, în acea perioadă a anului, turiştii căutau locuri mai răcoroase decât canicularul Manhattan. Văzu trecând un tramplan cu mai mult de jumătate din locuri goale.

Tina Cobb luase autobuzul. Tramplanul ar fi fost mai rapid, dar acel mijloc de transport aerian costa. Prin urmare, Tina era econoamă. Punea deoparte bani pentru o viaţă pe care n-avea să şi-o trăiască până la capăt.

Am terminat analiza şi studiul de probabilităţi. Şansele ca Andrea Jacobs şi Tina Cobb să fi fost asasinare de aceeaşi sau aceleaşi persoane sunt de şaptezeci şi opt virgulă opt la sută.

Destul de mari, îşi spuse Eve, date fiind limitele computerului.

Acesta se baza şi pe deosebirile dintre tipurile de victime, metodologiile diferite, locurile geografice ale crimelor.

Un computer nu putea să vadă ceea ce vedea ea, nici nu simţea ce simţea ea.

Se întoarse când un bip semnaliză sosirea unui mesaj. Echipa criminalistică a lucrat repede, observă ea, aşezându-se să citească raportul.

Amprentele erau ale lui Gannon, Jacobs şi Cobb. Altele nu se mai găsiseră, nicăieri în casă. Firele de păr proveneau de la Gannon şi de la Andrea. Probabil aveau să găsească şi unele de-ale Tinei Cobb.

Criminalul îşi acoperise mâinile şi părul. Indiferent dacă plănuise sau nu să ucidă, avusese grijă să nu lase urme.

Dacă Jacobs n-ar fi intrat chiar atunci, putea să caute prin toată casa fără să mute niciun obiect de la locul lui. Iar Samantha n-ar fi ştiut nimic.

Sună la Maid In New York pentru câteva detalii şi tocmai le adăuga în fişiere, când intră Peabody.

— Curăţenia trimestrială generală de la reşedinţa lui Gannon s-a făcut acum vreo patru săptămâni, spuse Eve. Ştii că echipa trebuie să poarte mănuşi, caschete de protecţie pentru păr, ochelari de protecţie şi salopetă etanşă. Ca o afurisită de echipă criminalistică. Aproape că sterilizează casa, de sus şi până jos.

— Cred că s-ar putea ca şi Mcnab şi cu mine să ne putem permite aşa ceva. După ce ne instalăm în noul apartament, ar merita să-l sterilizeze cineva de trei-patru ori pe an. Putem face destulă mizerie când venim amândoi de la slujbă – şi, ştii, când ne distrăm împreună.

— Gura. Ţine-ţi gura, atâta-ţi cer. Nu încerca să mă provoci.

— O vorbă n-am scos, toată ziua, despre sex şi Mcnab. Era timpul.

— Ceea ce voiam să-ţi spun înainte să-mi bagi în cap imaginea ta cu Mcnab încălecaţi e că locuinţa lui Gannon a fost curăţată lună acum câteva săptămâni şi menţinută aşa. Nu s-au găsit alte amprente decât ale ei, ale cameristei şi ale lui Jacobs. Criminalul s-a echipat etanş înainte de a intra. E foarte atent, meticulos chiar. Dar,

în afară de cazul că a fost un atac direct asupra lui Jacobs, a omis problema cameristei. Ce-ţi sugerează asta?

— Probabil n-o cunoştea pe victimă şi pe Gannon, cel puţin nu personal. Nu îndeajuns ca să ştie despre asemenea aranjamente private. Aflase că Gannon urma să plece din oraş. Ar fi putut să ştie asta de la cameristă sau urmărindu-i apariţiile în mass-media. Dar despre Andrea n-avea cum să afle nici de la Tina Cobb, nici din presă, fiindcă nu ştiau.

— Nu face parte din cercul ei de prieteni. Deci, începem să investigăm în afara cercului interior şi căutăm alte zone unde se poate stabili o legătură între Cobb, Gannon şi Jacobs.

— S-au întors Baxter şi Trueheart. Am primit sala de conferinţe numărul trei.

— Cheamă-i.

În sala de conferinţe, Eve pregăti un avizier cu fotografii din câmpul infracţional, fotografii de-ale victimelor, copii ale rapoartelor de la locul faptei şi cronologia asasinării lui Jacobs.

Îl aşteptă pe Baxter să facă acelaşi lucru pentru cazul lui şi, în timp ce programa încă o ceaşcă de aşa-zisă cafea, începu să se gândească la organizarea discuţiilor.

Nu era ea o întruchipare a tactului, dar nu-i plăcea să calce alţi poliţişti pe bătătură. Cobb era cazul lui Baxter. După părerea ei, faptul că-i era superioară în grad nu-i dădea dreptul să-i ia cazul.

Se aşeză pe colţul mesei de conferinţe, ca un compromis între a sta în picioare – dominând adunarea – sau pe scaun.

— Ai mai aflat ceva de la sora victimei?

Baxter clătină din cap.

— Mi-a luat ceva timp s-o conving să nu se ducă la morgă. N-avea niciun rost să vadă aşa ceva. Din păcate, n-a avut nimic de adăugat pe lângă ce ţi-a spus ţie. Se duce la părinţii ei. Trueheart şi cu mine ne-am oferit să-i informăm noi sau măcar s-o însoţim. A spus că vrea s-o facă singură. Că aşa i-ar fi mai uşor. Nu l-a cunoscut niciodată pe acel Bobby şi nici vecinii sau ăia aşezaţi pe praguri nu-şi amintesc s-o fi văzut vreodată pe Tina cu un tip. Au o unitate de informaţii ieftină. Trueheart a verificat-o, căutând transmisiuni.

— Tina Cobb a trimis şi a primit mesaje de la un cont înregistrat pe numele Bobby Smith, interveni Trueheart. O verificare rapidă a arătat că acel cont a fost deschis cu cinci săptămâni în urmă şi închis acum două zile. Adresa menţionată e falsă. Unitatea nu păstrează transmisiunile mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dacă au existat şi comunicări prin link, pe emisie şi pe recepţie, avem nevoie de EDD ca să le obţinem.

— Yippee! exclamă încet Peabody. Eve îi aruncă o privire tăioasă.

— Vorbeşti la EDD? îl întrebă ea pe Baxter.

— Merită să încercăm. Probabil a folosit linkuri publice, dar dacă pot găsi o transmisiune sau două, s-ar putea să deducem câteva date geografice. Să obţinem o amprentă vocală. Să ne formăm o oarecare imagine.

— De acord.

— Vom vorbi cu colegele ei. Să vedem dacă a trăncănit despre el. Dar, din câte spune soră-sa, era destul de discretă. Ca şi cum ar fi fost un mare secret. Avea doar douăzeci şi doi de ani şi un dosar imaculat.

— Voia să se mărite, să ajungă mamă profesionistă. Trueheart roşi, când toţi ochii se întoarseră spre el. Am vorbit cu sora ei despre asta. Cred, ăăă, consider că poţi afla date despre ucigaş, dacă ajungi să cunoşti victima.

— El e mândria şi bucuria mea, declară Baxter, cu un zâmbet larg.

Eve îşi aminti că Trueheart avea aproape aceeaşi vârstă cu victima şi că nu de mult fusese şi el cât pe ce s-o păţească.

Privirea scurtă pe care o schimbă cu Baxter o înştiinţă că şi acesta se gândea la acelaşi lucru.

— Teoria e că ucigaşul a ademenit-o cu o relaţie romantică, zise Eve.

Îl aşteptă pe Baxter să confirme şi continuă:

— Prin ea, cazurile noastre se unesc. Era camerista Samanthei Gannon şi, ca atare, ştia codurile de securitate ale casei şi cunoştea în amănunt topografia locuinţei. Ştia că proprietăreasa urma să lipsească din oraş timp de două săptămâni, dar nu aflase că avea să

vină o prietenă a acesteia în lipsa ei. Aranjamentele s-au făcut în ultimul moment şi, din câte ştim, numai Jacobs şi Gannon erau la curent.

— Locotenente, ridică Trueheart mâna, ca un elev la şcoală. Mi-e greu să-mi imaginez o persoană ca Tina Cobb trădând secretele sistemului de securitate. Era muncitoare şi cinstită, iar dosarul ei profesional e curat. Nu s-a depus nicio plângere la adresa ei. Nu pare genul care să trădeze un cod de securitate.

— Decât cu forţa, preciză Baxter. Nici eu n-o văd divulgând codul de bunăvoie.

— Tu n-ai fost niciodată o fată îndrăgostită, replică Peabody. Îţi poate lua minţile. Dacă observi cronologia, ai să vezi că spargerea şi asasinarea Andreei Jacobs au avut loc înainte de moartea Tinei Cobb. Şi, când calculezi timpul dintre ultima oară când a fost văzută şi momentul morţii, o să constaţi că nu e prea mult. S-a ocupat de ea săptămâni de zile, nu? A pregătit-o. Am impresia că se aştepta mai degrabă să obţină codul de la ea prin şoapte de alcov, decât prin tortură.

— Mândria şi bucuria mea, îi spuse Eve lui Baxter, referindu-se la partenera ei. Dacă o bate, o ameninţă sau o torturează, fata poate să mintă sau doar să se zăpăcească. Mult mai mari şanse are dacă o ia cu binişorul. Dar…

Făcu o pauză, în timp ce „mândria şi bucuria ei“ îşi încreţea fruntea.

— O seduce, fata vorbeşte, apoi o apucă remuşcările şi dă raportul la firmă despre ce-a făcut. Ăsta-i un factor de risc. Oricum, dacă nu greşim în legătură cu relaţia lor, reiese că de la ea a obţinut codul. Pe urmă, după ce a intrat şi a omorât-o pe Jacobs, a trebuit să-şi şteargă urmele, aşa că a asasinat-o şi pe Cobb şi s-a debarasat de cadavru. A omorât-o şi a mutilat-o în aşa fel încât identificarea să dureze cât mai mult, pentru a avea timp să şteargă orice urmă a legăturilor dintre el şi Cobb.

— Ce vrea de la Gannon? se interesă Baxter.

— Mai mult decât ceea ce crede că are, sau că ştie unde se află nişte diamante furate, în valoare de câteva milioane, zise Eve.

Apoi îi puse la curent şi le dădu câte o dischetă cu copii după dosar. Fără să-şi dea seama, se ridicase de pe colţul mesei, şi stătea în picioare.

— Cu cât aflăm mai mult despre cazul ăsta vechi, şi despre pietrele furate, cu atât vom şti mai multe şi despre cazurile noastre actuale. Vom descoperi tot mai multe lucruri, şi mai repede, dacă ne coordonăm timpul şi eforturile, conchise Eve.

- N-am nicio problemă în privinţa asta, răspunse Baxter, dând din cap a încuviinţare. O să vă trimitem la amândouă copii după dosarul Cobb. Ce perspectivă vă interesează să abordăm?

— Luaţi urma lui Bobby. N-a lăsat cine ştie ce, dar întotdeauna se găseşte câte ceva. Vom vedea ce obţin şi cei de la EDD din linkurile victimelor, zise Eve.

— Cineva ar trebui să-i cerceteze obiectele personale, adăugă Peabody. S-ar putea să fi păstrat nişte amintiri, cum fac fetele. Ceva de la un restaurant unde au mâncat…

— Bună idee, îi făcu Baxter cu ochiul. Soră-sa spunea că a dus-o pe Tina la o galerie de artă şi la o piesă. O să ne ocupăm de astea. În fond, câte galerii de artă şi teatre sunt în New York? îl bătu pe Trueheart pe umăr. Cinstitul meu partener ar avea nevoie doar de vreo două sute de ore/om ca să afle.

— Cineva trebuie să-i fi văzut undeva împreună, fu Eve de acord. Peabody şi cu mine vom continua să ne ocupăm de cazul Jacobs. Punem toate informaţiile la un loc. Ca temă pentru acasă, citiţi cartea lui Gannon. Trebuie să aflăm tot ce putem despre diamantele alea şi oamenii care le-au furat. Clasa e liberă. Peabody, la mine peste zece minute. Baxter? Poţi să vii puţin?

— Favoritul doamnei profesoare, replică Baxter, cu mâna pe inimă în timp ce-i făcu cu ochiul lui Trueheart.

Ca să tragă de timp până rămâneau singuri, Eve se duse la avizier şi începu să studieze chipurile din fotografii.

— Îi dai o muncă care îl obligă să stea cu fundul pe scaun?

— Cât pot de mult, confirmă Baxter. E energic – Hristoase, ce n-aş da să fiu iar tânăr ca el – dar n-are experienţă. Deocamdată, îl ţin pe sarcini uşoare.

— Bun. Ai vreo obiecţie că unim investigaţiile sub conducerea mea?

— Ia uită-te la faţa asta, arătă Baxter cu bărbia spre fotografia Tinei Cobb, din care emana doar tinereţe şi inocenţă.

— Mda.

— Cooperez destul de bine, Dallas. Şi vreau, vreau neapărat să aflu cine a făcut din ea ceea ce-am văzut la morgă, continuă el, bătând cu degetul în fotografia Tinei Cobb de la locul crimei. Aşa că n-am nicio obiecţie.

— Eşti de acord ca Peabody şi cu mine să ne uităm prin lucrurile ei? Peabody are ochi pentru asemenea detalii.

— În regulă.

— Vrei să te duci la clubul unde a fost văzută ultima oară victima mea?

— Se face.

— Atunci, vom avea o şedinţă de informare mâine dimineaţă. La nouă punct.

— Întregeşte-mi lumea şi spune-mi c-o s-o ţinem în biroul tău de-acasă, unde Autochef-ul conţine carne de porc veritabilă şi ouă de la găini care cotcodăcesc.

— Aici – până la noi ordine.

— Mi-ai stricat tot cheful.

Eve pomi înapoi spre nordul oraşului, printr-un trafic imposibil. O pană de motor pe Eighth blocase bulevardul cale de câteva cvartaluri şi jumătate din New York încălca regulile de poluare sonoră, urlând din claxoane într-un cor de proteste jalnice şi inutile.

Soluţia ei era puţin mai simplă. Pomi sirena, o luă pe verticală şi dădu colţul, ca să traverseze cartierul până pe Tenth.

Mai avea cincisprezece străzi până la destinaţie, când climatizorul bolborosi şi se opri.

— Urăsc tehnologia. Urăsc serviciile de întreţinere. Urăsc bugetul ăsta nenorocit de la NYPSD care mă obligă să umblu numai cu rable de-astea de rahat.

— Gata, gata, locotenente, gânguri Peabody, în timp ce se apleca

să acţioneze manual comenzile. Nu face nimic.

După ce transpiraţia începu să i se prelingă în ochi, renunţă.

— Ştii, aş putea să sun la întreţinere. Da, fugim de ei ca de ciumă, ca de sandvişurile cu otravă de şobolani, continuă ea repede, aşa că mă gândeam că i-aş putea cere lui Mcnab să arunce o privire. Se pricepe la maşini.

— Bun, perfect, excelent, răspunse Eve, deschizând geamurile pentru a nu se sufoca. Aerul torid şi puturos de afară nu era nici el mai grozav. După ce terminăm la Cobb, mă laşi acasă şi iei cu tine catastrofa asta ambulantă. Poţi să treci să mă iei mâine dimineaţă.

Când ajunseră în faţa blocului Tinei Cobb, Eve se gândi serios la avantajele de a-i da unuia din sprijinitorii pragului un pol ca să fure afurisita de maşină. Până la urmă, se mulţumi cu speranţa că o va şterpeli cineva în timp ce erau înăuntru.

Tocmai se pregăteau să intre, când o auzi pe Peabody scâncind încet.

— Ce e?

— Nimic. N-am spus nimic.

— Pantofii, nu? Şchiopătezi. Ce mama dracu', dacă va trebui să fugărim vreun dobitoc pe jos?

— Poate că nu i-am ales cel mai înţelept, dar se potrivesc totuşi cu look-ul meu. Asta nu exclude unele dezavantaje colaterale…

— Fă bine şi încalţă-te mâine cu ceva normal. Ceva cu care să poţi merge.

— Mda, bine, bine… îşi cocoşă Peabody umerii, la vederea privirii încruntate a lui Eve. Nu mai e nevoie să zic „da, să trăiţi" tot timpul, acum, că sunt şi eu dete*ctiv. Şi* mai suntem şi partenere.

— Nu şi când umbli încălţată cu mizeriile astea.

— Voiam să le dau foc, după ce ajungeam acasă. Acum, însă mă gândesc să iau o secure şi să le toc mărunt, mărunt.

Eve bătu la uşa apartamentului. Le deschise Essie. Avea ochii roşii şi umflaţi şi faţa udă de lacrimi. O privi pe Eve lung, iară o vorbă.

— Îţi mulţumim că te-ai întors de la părinţii tăi ca să ne laşi să ne uităm prin lucrurile Tinei, începu Eve. Ne pare foarte rău pentru

pierderea pe care ai suferit-o şi regretăm că trebuie să te deranjăm în momente ca astea.

— Am să mă întorc la ei, diseară. Oricum trebuia să vin să-mi iau nişte lucruri. Nu vreau să stau aici la noapte. Nici nu ştiu dacă am să mai stau vreodată aici. Trebuia să chem poliţia imediat. Imediat ce-am văzut că nu s-a întors acasă.

— N-ar fi contat.

— Ceilalţi poliţişti, cei care au venit să-mi spună… au zis să nu mă duc s-o văd.

— Într-adevăr.

— Mai bine stai jos, Essie, interveni Peabody, luând-o de braţ ca s-o conducă spre un scaun. Ştii de ce e nevoie să ne uităm la lucrurile ei?

— Ca să vedeţi dacă nu găsiţi ceva după care să vă prindeţi cine i-a făcut-o. Nu-mi pasă ce trebuie să faceţi, atâta vreme cât vreţi să-l găsiţi. N-a făcut niciun rău la nimeni, în toată viaţa ei. Mă enerva uneori, da' aşa face orice soră, nu?

Peabody îşi mai ţinu un moment mâna pe umărul lui Essie.

— Şi a mea face la fel, fii sigură.

— N-a făcut rău la nimeni…

— Vrei să stai aici în timp ce ne uităm? Sau poate ai vreo prietenă prin vecini…? Ai putea aştepta acolo până terminăm.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Faceţi-vă treaba. Eu aştept aici.

Eve luă în primire debaraua, iar Peabody, scrinul. Prin diverse buzunare, Eve găsi o sticluţă de apă de gură, un tub de ruj mare cât un eşantion gratuit şi un miniorganizator de buzunar care reieşi că-i aparţinea lui Essie.

— Am găsit ceva.

— Ce?

— Năsturaşii ăştia se dau la Met, spuse Peabody, ridicând un mic disc roşu. E o tradiţie. Se pun la rever, semn că ai plătit intrarea. Probabil a dus-o acolo. Dacă a fost o întâlnire amoroasă, jetonul se păstrează ca amintire.

— Şansele să-şi amintească de ea cineva de la Muzeul

Metropolitan sunt aproape nule, dar tot e un început.

— Aici are o cutiuţă cu amintiri. Un jeton de autobuz, un ciot de luminare…

— Reţine ciotul. O să-l căutăm de amprente. Poate e de la el de-acasă.

— Iar aici, un ghid de buzunar de la Guggenheim şi un program de teatru. Se pare că l-a luat online şi l-a printat. A înconjurat cu o inimă Chelsea Playhouse. E de luna trecută, continuă ea, întorcându-se spre Eve. Câteva reprezentaţii, cu *Chips Are Down.* Acolo a dus-o, Dallas. Asta-i caseta cu „I Iove Bobby".

— Ia-o. Ia-le pe toate.

Eve se duse la noptiera de metal îndoit de lângă pat şi deschise sertarul. Înăuntru găsi câteva tablete de gumă, o mică lanternă de urgenţă, tuburi gratuite de cremă pentru mâini, loţiuni, parfumuri, toate în aceeaşi cutie. Şi, sigilat într-un plic de protecţie, un şervet împăturit cu grija. Pe plasticul ieftin, scria cu un roşu sentimental:

Bobby
Prima întâlnire
26 iulie, 2059
Ciprioni's

Peabody veni alături, şi citi peste umărul Evei.

— Probabil îl scotea în fiecare seară ca să se uite la el, murmură ea. L-a sigilat ca să nu se murdărească sau să se rupă.

— Verifică Ciprioni's, zise Eve.

— Nu e nevoie. E un restaurant. Un local italian în Mica Italie. Mâncare bună şi ieftină. Zgomotos, de obicei aglomerat, serviciu greoi, paste delicioase.

— Nu ştia că păstra suveniruri, amintiri mărunte ca ăsta. N-o înţelegea. N-a ajuns s-o cunoască. Se credea în siguranţă. Niciunul dintre locurile pe care le-am găsit nu e prin apropiere. O ducea departe de zona unde locuia, unde-i puteau vedea cunoscuţi de-ai ei. Alegea locuri cu multă lume. Cine să-i observe acolo? Dar ea păstra suveniruri, ca să-şi amintească întâlnirile. Ne-a lăsat o urmă

frumuşică, Peabody.

22

După ce o lăsă pe Eve acasă, Peabody plecă la volanul saunei pe roţi. Eve intră în răcoarea binecuvântată din antreu. Motanul coborî treptele, salutând-o cu o serie de mârâieli feline iritate.

— Ce, îi ţii locul lui Summerset? Mereu mă cicăleşti… Se ghemui să-i scarpine blana. Şi-n fond, ce naiba faceţi voi doi pe-aici toată ziua? Lasă, nu cred că vreau să ştiu.

Întrebă sistemul casnic şi află că Roarke nu era în incintă.

— I-auzi!

Se uită la motan, care-şi dădea toată silinţa s-o zgârie pe picior.

— Cam ciudat. Nu e nimeni acasă, numai noi doi. Ei bine… am adus ceva. Ia vino-ncoace.

N-o deranja că era singură acasă, dar se dezobişnuise. Domnea o linişte aproape lugubră, dacă se deranja să-i dea atenţie. Eve se hotărî s-o rezolve. Alese o versiune audio a cărţii, ca s-o asculte în timp ce-şi făcea exerciţiile fizice. O partidă de înot, ca să se destindă. Un duş şi apoi va revedea unele detalii.

— Poţi face o droaie de lucruri când nu e prin preajmă nimeni care să-ţi distragă atenţia, îi spuse ea lui Galahad. Oricum mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă fară nimeni prin apropiere, aşa că, înţelegi, nu e nicio problemă.

Nicio problemă, repetă ea în gând. Înainte de a-l avea pe Roarke, se întorcea seară de seară într-un apartament pustiu. Putea lua legătura cu Mavis, amica ei, însă chiar dacă avea timp să se descarce, după program, cu acea femeie care era expertă în descărcarea tensiunilor acumulate, tot singură se întorcea acasă.

Îi plăcea să fie singură.

De când nu-i mai plăcea să fie singură?

Dumnezeule, enervant mai era!

Puse motanul pe birou, dar Galahad protestă imediat, dându-i un cap în antebraţ.

— OK, OK, lasă-mă doar un minut, bine?

Îl dădu la o parte şi luă memocubul.

— Salut, locotenente, se auzi glasul lui Roarke. M-am gândit că aici vei veni mai întâi. Am umplut un fişier audio cu cartea lui Gannon, căci nu mi te puteam imagina ghemuită în fotoliu cu versiunea tipărită. Ne vedem când vin acasă. Cred că mai sunt piersici proaspete. Ce-ar fi să iei una, în loc de ciocolata aia pentru care-ţi lingi buzele?

— Crezi că mă cunoşti ca pe o carte deschisă, da, deşteptule? Crede că mă cunoaşte ca pe o carte deschisă, îi spuse ea motanului. Şi constată enervată că aşa era.

Puse memocubul pe masă şi luă casca audio. În timp ce şi-o punea pe cap, observă beculeţul de mesaje al unităţii de birou clipind.

— Eve, am să întârzii. Am de rezolvat câteva probleme.

Îşi înclină capul, studiind chipul de pe ecran. Cam nemulţumit, observă ea. Cam grăbit. Nu era singurul care-şi cunoştea partenerul.

— Dacă le termin la timp, ajung oricum acasă înainte să vezi mesajul ăsta. Dacă nu, în fine, cât de curând posibil. Poţi să mă găseşti, dacă ai nevoie. Nu munci până la epuizare.

Eve atinse ecranul, în timp ce imaginea dispărea.

— Nici tu.

Îşi puse casca, dădu drumul înregistrării, după care, spre marea uşurare a motanului, pomi spre bucătărie. În clipa când îi umplu strachina cu ton şi i-o puse jos, Galahad se şi repezi.

În timp ce asculta relatarea furtului de diamante, luă o sticlă de apă, iar după o clipă de gândire înhăţă şi o piersică şi străbătu casa tăcută şi goală până jos, în sala de gimnastică.

Se dezbrăcă, îşi agăţă în cârlig hamurile pistolului şi îmbrăcă un dres scurt.

Începu cu întinderile, concentrându-se asupra înregistrării şi a propriei ei forme fizice. Apoi se duse la aparat, unde programă o cursă cu obstacole care o obliga să alerge, să se caţăre, să vâslească, să pedaleze şi să treacă peste diverse obiecte şi suprafeţe.

Când începu cu ganterele, făcuse deja cunoştinţă cu personajele principale ale cărţii şi sesizase starea New York-ului şi a Americii provinciale de la începutul secolului.

Bârfe, crime, băieţi buni, băieţi răi, sex şi omoruri.

Cu cât se schimbau mai mult lucrurile, îşi spuse ea, cu atât rămâneau mai neschimbate.

Activă droidul de luptă pentru o rundă de zece minute şi, când îi dădu un şut în fund, se simţi mai suplă, mai plină de energie şi mai viguroasă.

Apoi luă încă o sticlă de apă din minifrigider şi, ca să mai câştige timp pentru audierea cărţii, adăugă o sesiune pentru flexibilitate şi echilibru.

Când termină îşi scoase dresul, îl aruncă pe toboganul de rufe murdare şi intră goală în camera piscinei. Cu înregistrarea încă răsunându-i în urechi, plonja în apa albastră şi răcoroasă. După câteva lungimi de bazin parcurse alene, pluti până în colţ şi acţiona jeturile.

Oftatul ei prelung, de extaz, reverberă din tavan.

Existau moduri diferite de a fi singură acasă, reflectă ea.

Când ochii începură să i se închidă, ieşi din bazin, luă pe ea un halat, îşi adună hainele de stradă şi arma, şi urcă până în dormitor cu ascensorul în loc să alerge şi să danseze goală prin casă. Trebuia să-şi amâne această mică plăcere pentru altă dată.

După ce făcu un duş şi luă pe ea un rând de haine curate, se întoarse în birou. Opri înregistrarea ca să se ocupe de unele detalii şi să-şi facă nişte însemnări noi.

In capul listei îi avea pe: Jack O'Hara, Alex Crew, William Young şi Jerome Myers. Young şi Myers îşi dăduseră duhul cu peste o jumătate de secol în urmă, înainte de finalul primului act al dramei.

Crew murise în închisoare, iar O'Hara apăruse şi dispăruse de mai multe ori, până în urmă cu cincisprezece ani, când murise şi el. Prin urmare, cei patru care furaseră diamantele erau morţi. Dar rareori oamenii îşi trăiau viaţa fără niciun fel de relaţii – rude, asociaţi, duşmani. Un cunoscut al unui hoţ putea considera că are dreptul la o parte din pradă. Un soi de recompensă, o moştenire, o

despăgubire. Un cunoscut al unui hoţ putea şti cum să obţină accesul într-o reşedinţă securizată.

Sângele apă nu se face, spuneau adesea oamenii. Ea, una, avea motive să spere că nu era adevărat. Altfel ce ar trebui să fie ea, fiica unui monstru şi a unei târfe toxicomane? Dacă totul ţinea de gene, de ADN, de trăsături moştenite, ce şansă avea un copil adus pe lume de doi ticăloşi în scopul de a-l folosi pentru a profita de pe urma lui? S-o prostitueze. S-o trateze ca pe un animal. Mai rău decât ca pe un animal.

O încuiaseră în întuneric. Singură, fără nume. O bătuseră. O violaseră. O făcuseră să se înrăiască într-atâta, încât la vârsta de opt ani era gata să facă moarte de om ca să scape.

Avea mâinile pătate de sânge. De mult sânge…

— La dracu', la dracu', la dracu'.

Închise strâns ochii, alungând imaginile din trecut înainte ca stafiile să se materialieze într-un nou coşmar.

Sângele apă nu se face – aiurea! ADN-ul nu înseamnă nimic. Suntem ceea ce noi înşine vrem să fim, dacă avem tăria necesară.

Îşi scoase insigna din buzunar, ţinând-o ca pe un talisman, ca pe o ancoră. Suntem ceea ce ne facem noi înşine, îşi spuse. Şi nimic mai mult.

Puse insigna pe birou, unde putea s-o vadă dacă avea nevoie de ea, apoi pomi din nou înregistrarea şi ascultă mai departe, în timp ce comanda prelucrări pornind de la numele celor patru hoţi.

Cu gândul la o cafea, se ridică să intre în bucătărie. Se gândi să-şi programeze o cafetieră plină, apoi reduse cantitatea la o singură ceaşcă. Una dintre ciocolatele pe care le ascunsese începu s-o cheme pe nume. Şi, în fond, mâncase doar afurisita aia de piersică.

Cu cafeaua într-o mână şi ciocolata congelată în cealaltă, reveni în birou şi fu cât pe ce să se ciocnească de Roarke.

Acesta îi aruncă o singură privire, apoi înălţă o sprinceană.

— Cina?

— Nu tocmai.

Roarke o făcea să se simtă ca un copil care fură dulciuri. Şi nu fusese *niciodată* un copil care să aibă de unde fura dulciuri.

— Voiam doar să… rahat. Îşi scoase casca. Lucram. Şi-mi luasem o mică pauză. Te interesează?

Roarke râse, şi o trase spre el ca s-o sărute.

— Salut, locotenente.

— Salut şi ţie. Nu-l lua în seamă, adăugă Eve, când Galahad se strecură la picioarele lui, cerşind cu miorlăituri. I-am dat de mâncare.

— Nu mă îndoiesc, că mai bine decât îţi dai ţie.

— Tu ai mâncat?

— Nu încă. O luă de gât cu o mână, strângând uşor. Dă-mi jumate din ciocolata asta.

— E congelată. Va trebui să mai aştepţi.

— Atunci, asta.

Luă cafeaua, zâmbind afectat la vederea expresiei ei încruntate.

— Miroşi… delicios.

Când mâna lui alunecă spre spate, ca s-o prindă de ceafa, Eve îşi dădu seama că se referise la ea, nu la cafea.

— Nu te repezi, amice, îl împunse ea cu un deget în piept. Am treburi de făcut. Dacă tot n-ai mâncat, ce-ar fi să încercăm localul ăla italienesc din centru, despre care am auzit.

Cum Roarke tăcea, sorbind din cafea, în timp ce o privea peste buza ceştii, Eve se încruntă.

— Ce?

— Nimic. Voiam doar să mă asigur că eşti într-adevăr nevastă-mea. Vrei să luăm cina în oraş, să mâncăm într-un restaurant, unde mai sunt şi alţii.

— Am mai luat cina în oraş. De milioane de ori. Care-i problema?

— Mmm… Ce legătură are un restaurant italienesc din centru cu cazul tău?

— Deşteptule. Poate am auzit doar că au o lasagna bună. Şi poate am să-ţi spun şi restul pe drum, pentru că am rezervat deja locuri. Am făcut-o înainte să ştiu că vei întârzia atât de mult şi că s-ar putea să nu mai ai chef să ieşim în oraş. Pot să mă duc şi singură, mâine.

— Am timp să fac un duş şi să-mi schimb costumul ăsta împuţit?

Mă simt de parcă m-aş fi născut în el.

— Sigur. Dar dacă vrei să te odihneşti, pot să contramandez.

— Nu mi-ar strica nişte lasagna, cu condiţia să am mult vin alături.

— O zi grea, hmm?

— Mai degrabă iritantă decât grea, răspunse el, în timp ce mergeau împreună spre dormitor. Vreo două probleme de sistem. Una în Baltimore, cealaltă în Chicago. Ambele au avut nevoie de prezenţa mea la faţa locului.

Eve îşi boţi buzele, în timp ce Roarke se dezbrăca pentru duş.

— Ai fost azi la Baltimore şi la Chicago?

— Cu un scurt popas la Philadelphia, că tot era în drum.

— Ţi-ai luat un biftec cu brânză?

— Nu, n-am avut timp pentru plăceri din astea. Jeturile la maximum, comandă el, intrând sub duş. Şapte grade.

Până şi simplul gând al unui duş la acea temperatură o făcea să dârdâie. Totuşi, îi şi plăcea să stea alături, să privească cum şiroia pe el apa rece.

— Şi le-ai rezolvat? Problemele de sistem?

— Poţi să pariezi pe fundu' tău trăsnet. Un inginer, un manager de secţie şi doi vicepreşedinţi îşi vor căuta alte slujbe. O administratoare suprasolicitată tocmai şi-a tras un birou nou în colţ şi o funcţie superioară – plus o creştere frumuşică de salariu, iar un tânăr de la cercetare şi dezvoltare îşi sărbătoreşte avansarea ca şef de proiect.

— I-auzi, da' ştiu c-ai fost cam ocupat acolo, schimbând vieţile oamenilor.

Roarke îşi dădu peste cap minunata coamă de păr negru.

— O căptuşire mică a contului de cheltuieli, ceea ce e o veche tradiţie, din punct de vedere corporatist. Nu mă deranjează. Dar nu e bine să te lăcomeşti, nici să devii neatent şi arogant. În caz contrar nici nu ştii când zbori şi ajungi să te-ntrebi cum naiba ai să-ţi mai ţii codomeniul ăla de pe Maui, plus „garnitura“ căreia-i plac bibilurile în cutiuţe albastre de la Tiffany.

— Stai aşa… făcu Eve un pas înapoi, în timp ce Roarke ieşea de

sub duș. Delapidare? Vorbești despre o delapidare?

— La Chicago. La Baltimore a fost doar incompetență – ceea ce, într-un fel, e și mai enervant.

— I-ai dat în urmărire penală? Pe cei de la Chicago?

Roarke luă un prosop și începu să se șteargă.

— Am rezolvat-o în felul meu, locotenente, continuă el, nelăsându-i timp să vorbească. Nu chem poliția la cel mai mic hop de pe drum.

— În ultima vreme, tot aud asta. Delapidarea e delict penal, Roarke.

— Nu zău? Ei, ca să vezi!

Cu prosopul înfășurat în jurul șoldurilor, Roarke trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre debaraua din camera lui.

— Au să plătească, poți să fii sigură de asta. Cred că în momentul de față beau până nu mai știu de ei și varsă lacrimi amare că și-au distrus singuri carierele. Vor avea noroc dacă-și mai găsesc o slujbă de măturat pe sub birouri. Că să mai șadă vreodată la unul, nicio șansă, mama lor de cretini.

Eve stătu un moment pe gânduri.

— Poliția s-ar fi purtat mai blând cu ei.

Roarke îi aruncă o privire peste umăr, zâmbind cu răceală.

— Am mai spus-o și o spun din nou. Ești un tip de-a dreptul înspăimântător.

7Zău?

Îmbrăcă o cămașă și începu să-și încheie nasturii.

— Și ziua ta cum a fost, *darling* Eve?

— Îți povestesc pe drum.

Când ajunseră la restaurant, Roarke era complet informat.

Peabody, constată Eve, făcuse o descriere adecvată. Localul era ticsit și zgomotos, iar prin aer pluteau niște mirosuri ciudate. Ospătarii, cu șorțuri albe cu pieptar peste hainele de stradă, mergeau încet, ca niște broaște țestoase, ducând tăvi încărcate cu mâncare sau strângeau farfuriile goale.

Când chelnerii nu trebuia să pună fundul la treabă pentru bacșișuri, bănui Eve, explicația era fie mâncarea, fie snobismul.

După cum arătau lucrurile acolo și după simplitatea decorului, deduse că despre calitatea mâncării era vorba.

Cineva gângurea în stația de amplificare într-o limbă despre care presupuse că era italiana. Frescele aproape puerile care decorau pereții reprezentau locuri din Italia.

Observă lumânările bondoace de pe mese, la fel ca aceea pe care o păstrase Tina Cobb printre suvenirurile ei.

— Am rezervat pe numele tău, strigă ea în urechea lui Roarke, ca să se facă auzită peste toată hărmălaia.

— Hmm?

— Toate locurile erau ocupate. Numele de Roarke eliberează o masă mai repede decât cel de Dallas.

— A!

— Hmm! A. Bla-bla.

Roarke râse, o ciupi, apoi se întoarse spre șeful de sală, care părea cât se poate de plictisit.

— Avem o masă pentru doi, pe numele Roarke.

Omul avea trupul masiv strâns într-un smoching de modă veche și arăta ca un parizer de soia îndesat cu forța în ambalaj. Ochii somnoroși îi săriră din orbite și se ridică de pe taburetul pe care ședea.

— Da, da! Domnul Roarke. Masa vă așteaptă. Cea mai bună masă a casei.

Accentul său italienesc avea o tonalitate newyorkeză clară. Roma via Bronx.

— Vă rog, veniți cu mine. Uș, uș! alungă el clienții și chelnerii din drum, ca să facă loc. Eu sunt Gino. Vă rog să-mi spuneți tot ce doriți. Orice. Pastele de astă-seară sunt spaghetti con polpettone, iar specialitatea e rollatini di pollo. Luați și vin, da? O sticlă de Barolo, din partea casei. E foarte bun. Gustos și tare, dar nu te doboară.

— Sună perfect. Mulțumesc foarte mult.

— Pentru nimic. Pentru absolut nimic.

Pocni din degete spre un ospătar care fusese vizibil pus în alertă. Imediat apăru vinul, care fu destupat, turnat și aprobat. Listele de bucate fură oferite cu gesturi teatrale, iar personalul se retrase cu

un pas, învârtindu-se în jurul mesei fară să-i mai ia în seamă pe ceilalţi clienţi care sperau să fie serviţi şi ei până în deceniul următor.

— Nu te saturi niciodată să fii slugărit? întrebă Eve.

— Stai să mă gândesc…

Roarke sorbi din vin, apoi se rezemă de spătar, zâmbind.

— Nu.

— Bănuiam eu. Aruncă o privire pe listă. Ce-i potpuriul ăla de spaghetti despre care vorbea?

— *Polpettone.* Spaghetti cu perişoare.

— Serios? se învioră ea imediat. OK, îl iau. Puse lista deoparte. Tu ce vrei?

— Cred c-am să încerc lasagna cu două sosuri. Mi-ai băgat-o în cap şi nu mă pot gândi la altceva. O să luăm nişte antipasto la aperitiv, altfel dezamăgim gazdele.

— Păi atunci, să le bucurăm.

În clipa când Roarke puse pe masă lista, şeful de sală şi chelnerul se materializară lângă ei. Eve îl lăsă pe Roarke să comande şi scoase din poşetă fotografia Tinei Cobb.

— O recunoşti pe femeia asta? îl întrebă ea pe Gino.

— Mă scuzaţi?

— A fost aici, cu un bărbat, în iulie. Îţi aminteşti cumva dacă ai văzut-o?

— Mă scuzaţi, repetă el, cu un aer perplex, aruncând o privire spre Roarke. Avem atât de mulţi clienţi…

Fruntea i se îmbrobonase de sudoare; îşi frângea mâinile şi stătea ca un elev nervos care se încurcase la un examen vital.

— Aruncă doar o privire. Poate ai văzut-o intrând. Tânără, probabil dichisită ca pentru o întâlnire mai specială. Înaltă cam de cinci picioare şi trei inci, o sută douăzeci de livre. Cu aerul unei fete care iese la prima întâlnire cu un bărbat.

— Ă…

— Mi-ai putea face o favoare, spuse Eve, înainte ca italianul să se facă fleaşcă la picioarele ei. Le-ai putea-o arăta ospătarilor, poate îşi aminteşte vreunul dintre ei.

— Încântat s-o fac. *Onorat* chiar, desigur. Imediat.

— Îmi place mai mult când sunt enervaţi sau ostili, conchise Eve, în timp ce Gino pleca grăbit. Mă rog, oricum, şansele sunt minime.

— Măcar ne alegem cu o masă bună. Şi – ridică mâna, sărutându-i degetele – eu mă aleg şi cu o întâlnire-n oraş cu nevastă-mea.

— Localul ăsta are un succes enorm. Cum de nu l-ai cumpărat?

În timp ce sorbea din vin, Roarke continuă să-i ţină mâna într-a lui. Nu arăta deloc ca un om care toată ziua zburase dintr-un oraş în altul, concediind delapidatorii şi incompetenţii.

— Ai vrea?

Eve clătină din cap.

— Două femei moarte. Una, ca mijloc de atingere a unui scop, cealaltă pentru că pur şi simplu s-a nimerit să fie în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit. Nu e un ucigaş din principiu. Omoară fiindcă e mai eficient. Vrea să-şi atingă scopul. Şi ca să-l atingă, trebuie să folosească unelte şi să treacă peste obstacole. Cam cum ai făcut tu azi, doar că el varsă cu adevărat sânge.

— Hmm, fu singurul comentariu al lui Roarke.

— Ceea ce vreau să spun e că ai să ajungi din punctul A în punctul B şi, dacă trebuie s-o iei pe alături şi să treci peste cineva, treci. Vreau să zic că el are o direcţie precisă.

— Am înţeles.

— Dacă Jacobs nu era acolo, n-ar fi trebuit s-o omoare. Dacă nu trebuia s-o omoare pe Jacobs, probabil că n-ar fi omorât-o nici pe Cobb. Cel puţin, nu imediat, deşi pun pariu că se gândise cum s-o facă, dacă şi când. Dacă găsea diamantele – slabe şanse – sau, mai probabil, găsea ceva care să-l ducă la ele, ar fi urmat pista aia.

Luă un corn, îl rupse în două şi muşcă din el.

— Nu se codeşte să omoare şi – pentru că gândeşte în avans – trebuie să se fi gândit la posibilitatea de a o lichida şi pe Samantha Gannon, după ce punea mâna pe pradă. Dar n-a intrat în casa ei pregătit să comită o crimă.

— Se adaptează din mers. Înţelege virtuţile flexibilităţii şi necesitatea de a nu scăpa mingea din ochi, ca să zic aşa. Ceea ce avem până acum indică un om care nu intră în panică dacă ceva îi

schimbă planul. Reacţionează şi merge mai departe, în conformitate cu noile condiţii.

— O descriere destul de măgulitoare.

— Câtuşi de puţin, o contrazise Roarke, deoarece flexibilitatea şi concentrarea lui sunt complet amorale şi egoiste. După cum ai subliniat, am avut – şi am – şi eu propriile mele planuri de joc şi cunosc foarte bine atracţia seducătoare a pietrelor sclipitoare. Banii, oricât de atrăgători ar fi, nu te captivează la fel. N-au aceeaşi strălucire, acea lumină orbitoare, culorile, formele… Atracţia asta are ceva primitiv, ceva visceral. Şi cu toate astea, a ucide pentru un pumn de sclipiciuri înjoseşte toată afacerea. Asta, după părerea mea.

— Dar să le furi e în regulă.

Roarke zâmbi, luând cealaltă jumătate a cornului.

— Dacă o faci aşa cum trebuie. Odată – într-o altă viaţă, desigur – am… uşurat o pasăre din Londra de câteva pene colorate. Şi le ţinea închise într-un seif – pe întuneric. Ce păcat! Ce rost are să ţii încuiate toate frumuseţile astea, când ele nu aşteaptă decât să strălucească din nou? Avea o casă în Mayfair, păzită ca afurisitul de Palat Buckingham. Am făcut treaba solo, doar ca să-mi demonstrez că sunt în stare.

Eve ştia că n-ar fi trebuit să se amuze, dar n-avea încotro.

— Pun pariu c-ai putut.

— Ai câştigat. Hristoase, ce satisfacţie! Cred că aveam douăzeci de ani. Încă-mi amintesc – îmi amintesc exact – ce-am simţit când am luat pietrele alea din întuneric şi le-am privit cum se trezeau la viaţă în mâinile mele. Au nevoie de lumină ca să se însufleţească.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

— Ei, asta-i altă poveste, locotenente. Umplu paharele de vin. Cu totul altă poveste.

Chelnerul le servi antipasto. Pe urmele lui veni grăbit şi şeful de sală, trăgând de braţ o ospătăriţă.

— Spune-i lui signora, ordonă el.

— OK. Cred că am servit pe ea.

— Era cu un bărbat?

— Mda. Ascultaţi, nu sunt sută la sută.
— Poate să stea jos un minut? îl întrebă Eve pe Gino.
— Cum doriţi. Absolut cum doriţi. Antipasto, e bun?
— E excelent.
— Şi vinul?
Observând lucirea din ochii lui Eve, Roarke se foi în scaun.
— E un vin foarte bun. Splendidă alegere. Mă întreb dacă putem aduce un scaun pentru…
— Eu sunt Carmen, se prezentă ospătăriţa.
Noroc că exista un scaun liber în apropiere, căci Eve nu se îndoia că Gino ar fi aruncat în stradă alt client, ca să satisfacă cererea lui Roarke. Deşi continua să se învârtească pe lângă masă, Eve îl ignoră, întorcându-se spre Carmen.
— Ce-ţi mai aminteşti?
Carmen privi atentă fotografia pe care Gino i-o adusese înapoi lui Eve.
— Gino a spus că era o prima întâlnire. Şi cred că amintesc că am servit pe ea. Pe ei. Ea era toată nervoasă şi ameţită ca şi cum nu ieşea mult, şi arăta tânără destul că a trebuit s-o legitim. Nu mi-a plăcut s-o legitim, că s-a încurcat toată, dar a fost OK, că era legală. La fix. De-asta amintesc de ea.
— Şi el? Despre el ce-ţi aminteşti?
— Păi… Nu era la fel tânăr ca ea, şi era mult mai sigur. Ca şi cum umblase mult. A comandat în italiană, aşa, normal. Amintesc asta fiindcă unii se dau mari. Şi nu s-a zgârcit cu bacşiş.
— Cum a plătit?
— Cash. Amintesc mereu când plătesc cash, mai ales când nu se dă la mine.
— Poţi să-l descrii?
— Păi, nu ştiu. N-am dat atât atenţie. Cred că era brunet. Nu prea brunet. Adică nu…
II privi pe Roarke, părul lui, parcă gata să ofteze, dacă ar fi putut.
— Nu negru.
— Mhm… Carmen. Eve o bătu pe mână, ca să-i atragă iar atenţia. Cum avea culoarea pielii?

— A, păi, era alb. Dar avea un bronz. Acum amintesc și asta. Ca și cum avuse o lampă foarte bună sau o vacanță foarte frumoasă. Nu, avea păr deschis! Da, așa avea. Avea păr blond, fiindcă făcea mare contrast cu bronzul. Cred. Oricum. Și era foarte atent cu ea. Acuma că gândesc, amintesc că tot mereu când treceam asculta pe ea sau punea întrebări. Mulți tipi – naiba, cei mai mulți tipi – nu ascultă.

— Ai spus că era mai vârstnic decât ea. Cam ce vârstă avea?

— Păi, mi-e greu de zis. De amintit. Nu cred că era una de-aia de tătic.

— Și constituția fizică?

— Serios că nu știu. Ședea, știți. Nu era porcoman. Arăta normal.

— Piercinguri, tatuaje?

— Mamă, auzi! Nu amintesc. Avea un ceas foarte bun la mână. Am observat. Ea era la doamne când am adus cafeaua și el uitat la ceas. Arăta foarte șic, subțire și argintiu, cu cadran ca mama de perlă… Cum se zice la aia?

— Sidef? sugeră Roarke.

— Mda. Da, sidef. Era un ceas foarte șic. Scump, arăta.

— Ai fi dispusă să lucrezi cu un grafician al poliției?

— Asta-i treabă de poliție? Mamă! Dar ce-au făcut?

— El mă interesează. Aș vrea să aranjezi să vii până la Central, mâine. Pot să-ți rezolv cu transportul.

— Sigur. Va fi interesant.

— Dacă-mi dai datele dumitale personale, te va contacta cineva.

Eve culese o măslină de pe farfurie, în timp ce Carmen își ducea scaunul la loc.

— Mor de plăcere când șansele mici dau roade.

Văzu farfuriile cu paste venind spre ei și făcu un efort să nu saliveze.

— Lasă-mă doar un minut, să fac pregătirile.

Își scoase linkul ca să sune la Cop Central și să programeze o ședință de grafică. În timp ce-l asculta pe sergentul de gardă, puse vreo două întrebări criptice, învârtind pastele pe furculiță. Încheie repede convorbirea și-și îndesă furculița în gură.

— Nadine a dat publicității legătura.

— Poftim?

— Scuză-mă.

Eve înghiţi, apoi repetă informaţia mai coerent.

— Mă aşteptam s-o facă după ce a vorbit cu Gannon.

— Probleme?

— Dacă era riscant, aş fi oprit-o. Şi, ca să fiu dreaptă, n-ar fi insistat. Nu, nu e nicio problemă. Va vedea şi el emisiunea şi va şti că avem nişte piste. O să-l pună pe gânduri, o să-l facă să se întrebe…

Împunse cu furculiţa o perişoară şi o înfăşură în paste.

— Bobby Smith, oricine naiba o fi, va avea la ce se gândi în noaptea asta.

Şi Eve nu greşise. Bobby venise acasă mai devreme de la un cocteil, unde se plictisise de moarte. Aceiaşi oameni, aceleaşi conversaţii, acelaşi *ennui.* Niciodată nu era nimic nou. Desigur, avea o mulţime de noutăţi de discutat, dar nu prea credea că activităţile lui recente se pretau la o conversaţie de cocteil.

Deschisese ecranul. Înainte de a pleca programase unitatea să înregistreze orice referire la mai multe cuvinte - cheie: Gannon, Jacobs – aşa reieşise că se numea –, Cobb. Tina cea dulce şi micuţă. Şi, într-adevăr, se transmisese un reportaj detaliat, cu delicioasa Nadine Furst, pe 75, care conţinuse toate aceste cuvinte cheie.

Vasăzică, stabiliseră legătura. Nu se aşteptase ca poliţia să se prindă atât de repede. Nu că ar fi contat cu ceva.

Se schimbă într-o pereche de pantaloni de salon şi un halat de mătase. Îşi turnă un brandy şi-şi pregăti o farfurie cu fructe şi brânză, ca să se simtă cât mai bine în timp ce revedea reportajul.

Instalat pe canapea, în camera media a apartamentului său cu două niveluri de pe Park Avenue, ciugulea din Brie şi struguri verzi, în timp ce Nadine relata cazul.

Nimic care să-l pună în relaţie cu naiva cameristă, conchise el. Fusese prudent. Folosise contul pe care-l crease anume în acest scop, şi o unitate publică. Întotdeauna o ducea în locuri unde se

pierdeau în mulţime. Când luase hotărârea s-o omoare, o dusese în clădirea de pe Avenue B, pe care compania tatălui său o renova.

Era nelocuită şi, deşi cursese puţin – ba chiar, considerabil de mult sânge – ştersese orice urme. Chiar dacă-i mai scăpaseră o pată, două, echipele de tâmplari şi instalatori n-aveau nicio şansă să le dea atenţie, printre toate petele vechi.

Nu, nu exista nimic care s-o asocieze pe camerista proastă de la agenţie cu fiul educat şi cultivat al unuia dintre principalii oameni de afaceri ai oraşului. Nimic care să-l asocieze pe el cu tânărul artist cinstit şi muncitor pe nume Bobby Smith.

Ideea cu artistul fusese genială. Ştia să deseneze destul de bine şi o fermecase pe Tina cea credulă şi nătângă cu o mică schiţă de portret.

Fusese nevoie să ia un *autobuz,* ca să simuleze întâlnirea „întâmplătoare“. Neplăcută treabă. Nu înţelegea cum puteau oamenii să tolereze asemenea experienţe, dar îşi imagina că acei care o făceau nici nu ştiau şi nici nu meritau altceva.

În continuare, totul mersese cum nu se putea mai simplu. Se îndrăgostise de el. Nu fusese nevoie să depună niciun efort în acest sens. Câteva întâlniri ieftine, câteva sărutări şi obţinuse intrarea în casa Gannon.

Nu trebuise decât să ofteze, să meargă cu ea într-o dimineaţă – susţinând, când se întâlniseră în staţia de autobuz de lângă casa din oraş, că nu putuse dormi gândindu-se la ea toată noaptea.

O, cum mai roşise şi se dusese împreună cu el până la uşa Samanthei Gannon.

O privise cum introducea codul, memorând succesiunea de cifre, şi ignorându-i protestele şoptite şi lipsite de convingere, se strecurase înăuntru după era, furându-i încă un sărut.

O, Bobby, nu se poate! *Dacă Donşoara Gannon vine jos, pot să am probleme. Chiar să mă dea afară. Trebuie să pleci.*

Dar, în timp ce-l alunga, continuase să chicotească, de parcă ar fi fost doi copii care făceau o poznă.

Ce simplu fusese, apoi, s-o vadă cum introducea grăbită codul sistemului de alarmă.

Nu-i fusese însă la fel de simplu, să plece, în timp ce ea îi făcea cu mâna. O clipă, un moment fierbinte doar, se gândise s-o omoare atunci. Doar ca să-i facă praf mutra aia zâmbăreaţă, *vulgară,* şi să termine odată. Îşi imagina cum ar fi urcat la etaj, s-o smulgă pe Gannon din pat şi s-o ia la poceală până afla de la ea unde erau diamantele. S-o bată până-i spunea totul, *tot* ce nu scrisese în cartea aia ridicolă. Dar nu acesta era planul. Planul lui atent gândit.

În fond, îşi spuse el ridicând din umeri, planurile se schimbau. Aşa că scăpase după ce comisese două crime. Două. Închină în propria lui sănătate, apoi sorbi din paharul cu brandy.

Poliţia putea să speculeze cât voia, niciodată n-aveau să facă legătura dintre el, un om ca el, şi o fiinţă atât de banală ca Tina Cobb. Bobby Smith? O plăsmuire, o fantomă, un nor de fum.

Nu se apropiase nici măcar cu un pas de diamante, dar avea s-o facă. O, da, avea s-o facă. Pe toţi sfinţii, cel puţin nu se *plictisea.*

Samantha Gannon era cheia. Îi recitise cartea de nenumărate ori, după acea primă lectură când, şocat, găsise dezvăluite în paginile ei atâtea secrete ale propriei lui familii, îl uluise, îl stupefiase, îl înfuriase.

De ce nu-i spusese nimeni că undeva erau ascunse milioane – *milioane* – de dolari? Diamante care-i aparţineau, de drept, lui.

Scumpul lui tătic omisese din povestire acest mic detaliu.

Le voia. Şi le va obţine. Nimic mai simplu. Apoi, cu ajutorul lor, va scăpa de tatăl său şi de obositoarea lui etică a muncii. Avea să scape de plictiseală, de stereotipia cercului de prieteni.

Urma să fie, aşa cum fusese şi bunicul lui, unic.

Întinzându-se, căută alt program şi privi seria de interviuri pe care le înregistrase. În fiecare, Samantha era cultivată, inteligentă, atrăgătoare. Tocmai din acest motiv nu încercase să ia direct legătura cu ea.

Nu, Tina cea bătută-n cap, cu ochii ei aburiţi de stele, fusese o formulă mult mai deşteaptă şi mai sigură.

Ca de obicei, când se trezi, Eve constată că Roarke se sculase, se îmbrăcase deja şi se instalase în cealaltă jumătate a dormitorului, cu cafeaua, motanul şi rapoartele de dimineaţă ale bursei pe ecran.

Mânca, văzu ea cu un ochi cârpit de somn, ceva ce părea a fi pepene proaspăt şi introducea manual pe tastatura unui link nişte cifre – coduri sau secrete de stat, ce ştia ea?

Mormăi în loc de bună dimineaţa şi se duse împleticindu-se la baie.

În timp ce închidea uşa, îl auzi pe Roarke adresându-i-se motanului:

— Nu-i în cea mai bună formă înaintea cafelei de dimineaţă, aşa-i?

Când ieşi din baie, Roarke trecuse pe actualităţi, adăugind şi sunetul, şi savura un covrig. 1-1 luă din mână, îi fură şi cafeaua, şi pomi cu amândouă spre debara.

— Eşti la fel de rea ca motanul ăsta, se plânse el.

— Dar mai rapidă. În dimineaţa asta am o informare. Ai prins vreun buletin meteo?

— Caniculă.

— Caniculă de groază, sau normală?

— E septembrie la New York, Eve. Ghiceşte.

Resemnată, alese nişte haine care riscau mai puţin să i se lipească de piele la cinci minute după ce ieşea din casă.

— A, am pentru tine o mică informaţie despre diamante. Ieri am scormonit puţin în stânga şi-n dreapta.

— Serios?

Eve privi în jur, aşteptându-se să-i spună că bluza nu se asorta cu pantalonii, sau că jacheta nu mergea cu bluza, dar se părea să avusese noroc şi alesese nişte haine care corespundeau standardelor lui.

— Nu mă aşteptam să ai timp, cu atâtea şuturi în fund câte-ai avut de dat.

— Au cerut timp şi eforturi considerabile. Dar, printre măceluri, mi-am găsit un mic răgaz. Am adunat totul la un loc azi-dimineaţă,

în timp ce tu-ți prelungeai puțin somnul de înfrumusețare.

— Asta-i un sarcasm?

— *Darling,* cum poate fi un sarcasm faptul că-ți spun că ești frumoasă?

Drept răspuns, Eve pufni, în timp ce-și punea hamul armei.

— Jacheta asta îți stă bine.

Îl privi cu prudență, potrivindu-și teaca la subsuoară.

— Dar…?

— Niciun „dar“.

Era o jachetă kaki deschis, pe care el ar fi numit-o – cafea-cu-lapte, de pildă. Niciodată nu înțelesese de ce oamenii trebuia să dea nume stranii culorilor.

— Frumoasa mea războinică urbană.

— Scuteşte-mă. Ce-ai aflat?

— Foarte puţin, de fapt, bătu el cu degetul în discheta pe care o pusese pe masă. Compania de asigurări a plătit pentru sfertul recuperat şi onorariul de cinci la sută al detectivului pentru celelalte. Deci, a fost o pierdere grea. S-ar fi putut şi mai rău, dar companiile de asigurări tind să aibă o imagine destul de tulbure a plăţilor de milioane de dolari.

— E miza lor, ridică din umeri Eve. Nu-ți convine, nu joci. ^

— Într-adevăr. Au strâns-o tare de tot în menghină pe fiica lui O'Hara, dar n-au putut smulge nimic de la ea. Pe lângă asta, ea a fost cea care a găsit diamantele, sau l-a ajutat pe detectiv să le găsească, şi a participat la arestarea lui Crew.

— Mda, atâta lucru am înţeles şi eu. Spune-mi ce nu ştiu.

— Au mai anchetat familia omului din interior, asociaţii şi colegii. N-au găsit nimic, dar i-au ţinut sub supraveghere ani de zile. Dacă unul dintre ei şi-ar fi ridicat brusc nivelul de trai fără să câştige, să zicem, la loterie, ar fi fost săltat. Nu i-au găsit însă niciodată nici pe fosta nevastă a lui Crew şi nici pe fiul lui.

— Avea un copil? întrebă Eve, reproşându-şi că nu verificase rezultatele prelucrărilor în seara trecută, după ce se întorseseră acasă.

— Se pare că da, deşi în cartea lui Gannon nu apare. A fost

căsătorit, a divorţat şi a avut un fiu care la data marii lovituri împlinise şapte ani. N-am găsit nimic despre soţia lui, începând de la şase luni după divorţ.

Interesată, Eve reveni spre fotolii.

— S-a dat la fund?

— S-a dat la fund, după cum se pare, şi acolo a rămas.

În timp ce vorbea, Roarke îşi luă alt covrig şi-şi mai turnă cafea. Apoi se aşeză din nou.

— I-am dat de urmă, dacă vrei. A fost nevoie de mai mult decât o procedură standard, şi a durat ceva timp. De-atunci a trecut o jumătate de secol. Nu m-a deranjat. Mă distrează investigaţiile astea.

— Şi în carte de ce nu zice nimic?

— Cred c-ar fi mai bine s-o întrebi pe Samantha.

— Pe bune că da. E o pistă.

Îngândurată, Eve îşi puse lucrurile în diverse buzunare; comunicatorul, agenda, linkul, actele.

— Dacă ai timp, e excelent. Am să i-o pasez lui Feeney. EDD-ul ar trebui să poată adulmeca o femeie cu un copil. Avem „jucării“ mai bune pentru aşa ceva decât în urmă cu cincizeci de ani.

Se gândea la căpitanul de la Electronic Detective Division, fostul ei partener. Pariez că şi pe el îl incită chestiile de genul ăsta.

— Vine să mă ia Peabody, adăugă ea, consultându-şi ceasul. Ar cam fi timpul. Îl caut pe Feeney, să văd dacă are timp. Datele fostei doamne Crew sunt aici? întrebă ea, luând discheta.

— Evident.

Roarke auzi semnalul de la poartă şi, după ce verifică, îi deschise lui Peabody.

— Te conduc până jos.

— Ai să fii în oraş azi?

— Aşa intenţionez.

In timp ce porneau în jos pe trepte, îşi trecu o mână peste părul ei, apoi se opri, când Eve întoarse capul, zâmbindu-i.

— Cee?

— Poate că te găsesc drăguţă, nimic mai mult. Sau, pentru că îmi

amintesc că scările se pot folosi şi la altceva. Ori poate, poate numai, fiindcă ştiu că jos nu aşteaptă niciun valet acru şi constipat, cu creier de droid, care să-şi împingă buza de jos spre mine când ies.

— Ţi-e dor de el.

Roarke scoase un mârâit.

— Te rog. Cred că ai nevoie de-o pastilă pentru cap.

— Ba tu ai nevoie. Iţi lipseşte ritualul, micul dans de dimineaţă.

— Termină! Acum m-ai făcut să mi-l imaginez pe Summerset dansând. E oribil. Poartă un… din-alea…

— Un tutu?

— Mda, aşa-i zice.

— Mulţumesc foarte mult că m-ai făcut pe *mine* să-mi închipui imaginea asta.

— Cu plăcere. Ştii ceva? Chiar eşti drăguţă.

La baza scării, Eve se opri, îl apucă de păr şi-i trase capul spre ea, pentru a-i da un sărut lung şi fierbinte.

— Ei, cu asta mi-ai băgat în cap cu totul alte imagini, murmură el, când îi dădu drumul.

— Şi ţie, şi mie. Cu atât mai bine pentru noi.

Mulţumită, se duse la uşă şi o deschise.

Când o văzu pe Peabody cu tânărul Mcnab coborând din maşina de poliţie verde ca mazărea, fruntea i se încreţi. Arătau ca doi… Nici nu ştia cu ce naiba semănau.

Era obişnuită să-l vadă pe Mcnab, campionul modei din

Cop Central, îmbrăcat cu câte ceva straniu şi bătător la ochi, astfel încât pantalonii lucioşi de culoarea ardeiului iute, cu zecile lor de buzunare, şi cămaşa de un albastru-electric plină de – ha, ha – imprimeuri cu ardei iuţi n-o făcură să ezite decât o clipă. Nici vesta de culoare roşie incandescentă, lungă până la şolduri, n-o surprinse şi nici cizmele albastre care-i ajungeau la genunchii noduroşi.

Părul auriu, legat într-o coadă lungă şi lucioasă, chipul îngust, de o atracţie ciudată, acoperit de nişte ochelari de soare roşii, cu lentile albastre reflectorizante şi vreo duzină de ţepi argintii

lucindu-i la urechi, întregeau imaginea. Dar ajutoarea ei – nu, acum îi era parteneră, nu trebuia să uite asta – arăta cu totul altfel. Purta pantaloni mulaţi pe picior care se terminau brusc la jumătatea pulpei şi aveau culoarea… mucegaiului, conchise Eve. A mucegaiului de pe brânza uitată în fundul frigiderului. Mai avea şi un fel de bluză drapată, de aceeaşi culoare, care arăta de parcă ar fi dormit în ea vreo două săptămâni, şi o jachetă cafenie, lungă până la genunchi, în locul pantofilor fandosiţi care o chinuiseră în ajun, alesese un soi de sandale ce păreau făcute din frânghii înnodate de un cercetaş nebun. La gât şi urechi, îi atârnau tot felul de lanţuri, pandantive şi pietre în culori stranii.

— În ce v-aţi deghizat, într-o vânzătoare de stradă din lumea a treia cu maimuţoiul ei dresat?

— E un omagiu la adresa educaţiei mele Free-Ager. Şi e foarte comod. Toate materialele sunt naturale, se lăudă Peabody, potrivindu-şi ochelarii de soare cu lentile rotunde.

— Eu găsesc că arată sexy, declară Mcnab, strângând-o lângă el. Un stil aşa, mai medieval.

— Pentru tine şi scoarţa de copac arată sexy, replică Eve.

— Mda. Mă duce cu gândul la pădure. *She-body* alergând goală prin pădure.

Peabody îi dădu un cot, chicotind.

— Îmi caut lookul de detectiv, îi spuse ea lui Roarke. E un proces în curs de desfăşurare.

— Eu zic că arăţi fermecător.

— Of, mai taci din *gură,* ripostă Eve, în timp ce obrajii lui Peabody se înroşeau de plăcere. Mi-ai reparat mizeria aia? îl întrebă ea pe Mcnab.

— Am o veste bună şi una proastă. Vestea proastă e că-i o gioarsă cu un sistem de computer plin de erori, adică la fel ca toate maşinile din dotarea poliţiei care umblă pe străzi. Vestea bună e că-s un împuţit de geniu şi-am încropit-o cu nişte piese de schimb pe care le păstrasem de rezervă. O să reziste până dă norocul peste tine şi-o distrugi, sau până o face praf vreun bou care nu-i în stare de altceva.

— Mersi. Treci în spate, ordonă ea. În spatele *meu,* mai exact. Mi-e frică să nu orbesc, dacă te văd în oglindă.

Se întoarse spre Roarke.

— Pe curând.

— Aştept cu nerăbdare. Auzi…

O luă de bărbie, înainte ca Eve să poată pleca din loc, şi-şi trecu uşor buzele peste ale ei, ignorându-i strâmbătura.

— Să ai grijă de poliţista mea.

În timp ce se aşeza în maşină, Peabody oftă.

— Mor când îl aud cum spune: „Poliţista mea“.

Se întoarse cu faţa spre Mcnab.

— Tu nu-mi spui niciodată aşa.

— Şi eu sunt poliţist, aşa că nu prea merge.

— Mda, şi oricum n-ai acelaşi accent – da’ tot drăgălaş eşti, declară Peabody, ţuguindu-şi buzele spre el.

— Iar tu eşti femela mea absolută She-body.

— Terminaţi, terminaţi, *terminaţi!* îi admonestă Eve. Încep să mi se ardă neuronii. In maşina asta, giugiulitul e interzis. Şi pe-o rază de zece iarzi în jurul persoanei mele, la fel. Declar oficial giugiulitul în afara legii, iar contravenienţii vor fi stâlciţi în bătaie cu o ţeavă de plumb.

— N-ai nicio ţeavă de plumb, obiectă Peabody.

— Fac eu rost de una, zise Eve.

În timp ce pornea spre poartă, aruncă o privire înapoi.

— De ce iei pe tine haine şifonate de tot râsu’?

— E starea naturală a materialului natural. Sora mea l-a ţesut.

— Bine, şi dacă tot s-a apucat, de ce nu l-a şi netezit. Nu-mi vine să cred cât timp îmi pierd, în ultimele zile, discutându-ţi ţie garderoba.

— Mda, e destul de boţită, admise Peabody preocupată, în timp ce-şi privea picioarele.

— Nu crezi că pantalonii ăştia îmi fac pulpele să pară grase?

— Nu te-aud. Mi-a pocnit ceva în creier şi am urechile pline de sânge.

— În cazul ăsta, Mcnab şi cu mine ne vom continua giugiuleala pe

care ne-ai întrerupt-o atât de grosolan.

Scoase un chiţăit, când mâna lui Eve se repezi spre ea şi-i răsuci lobul urechii.

— Au! Voiam doar să verific.

Eve considera o mărturie a uluitorului ei autocontrol faptul că Nu-l omorâse pe niciunul dintre ei, până la Cop Central. Ca să-şi păstreze dosarul curat, în garaj o luă înainte, urcându-se singură în lift. Nu se îndoia că mai aveau de schimbat câteva mozoleli şi vorbe dulci, înainte de a se despărţi ca să se prezinte fiecare la brigada lui. Şi, judecând după expresia somnoros satisfăcută din ochii lui Peabody când aceasta intră, presupuse că pe lângă duelul de buze se adăugaseră şi niscaiva pipăieli.

— Informarea începe în cinşpe minute, anunţă Eve scurt. Am câteva date noi şi trebuie să le revăd. Vreau să-l chem şi pe Feeney, dacă poate veni. Ca să dăm curs unui anumit fir, vom avea nevoie de o căutare de persoană care acoperă ultimii cincizeci de ani.

Peabody redeveni serioasă.

— Diamantele. Îl căutăm pe unul dintre hoţi? N-au murit toţi patru?

— Documentele spun că da. Îi căutăm pe fosta soţie şi fiul lui Alex Crew. S-au pierdut în patru vânturi la scurt timp după divorţ, iar în cartea lui Gannon nu scrie nimic despre ei. Vreau să ştiu de ce.

— Să vorbesc cu Feeney?

— Vorbesc eu. Tu caut-o pe Gannon şi programează o întâlnire cu ea.

— Am înţeles.

După ce introduse discheta primită de la Roarke şi-şi luă o cafea, Eve apelă biroul lui Feeney de la EDD.

Pe ecran apăru chipul familiar.

— Şapteşdoi, anunţă el nedându-i timp să vorbească, şi-am plecat de-aici.

Eve uitase că i se apropia concediul, aşa că încercă să coordoneze factorul de timp cu celelalte date interne.

— Ai timp pentru o căutare de persoană înainte să faci paşi cu loţiunea de soare şi pălăria de paie?

— N-am spus că pân-atunci nu-s la slujbă. Şi-n plus, dacă ai nevoie de-o căutare de persoană, îl pot pune la treabă pe unul din băieţii mei.

Toţi subalternii lui Feeney erau „băieţi“, indiferent de cromozomi.

— Am nevoie de rezultate precise, aşa că-ţi cer să te ocupi personal.

— Cât unt ţi-ai adus să mă ungi, ca să alunece bine? Mai am o droaie de făcut până plec.

— E vorba de omucideri multiple, o hazna de diamante şi o dispariţie mai veche de-o juma' de secol. Dar dacă eşti prea ocupat să-ţi împachetezi fustanela de hula…

— Fustanela de hula şi-o ia nevastă-mea, replică Feeney, inspirând şi expirând pe nas. Cincizeci de ani, ai zis?

— Cincizeci plus. Am o şedinţă aici peste vreo zece minute.

— Aia la care l-ai chemat şi pe Mcnab?

— Exact.

Feeney se trase de buza de jos, apoi îşi scărpină bărbia.

— Vin şi eu.

— Mersi.

Eve întrerupse legătura şi deschise fişierul primit de la Roarke, ca să se familiarizeze cu datele. În timp ce se desfăşura, făcu câteva copii pe care le adăugă în pachetele deja pregătite pentru echipă; făcu unul şi pentru Feeney – gândindu-se cu jind la vremurile când toată munca brută o făcea Peabody.

Ajunse ultima în sala de conferinţe.

— Detectiv Peabody, informează-l pe căpitanul Feeney cu privire la anchetă.

Peabody clipi din ochi.

— Hmm?

— Nu mai auzi, din cauza drăciilor ălora pe care ţi le-ai atârnat la urechi? Rezumă-i cazul, detectiv, şi Pune-l pe căpitanul Feeney la curent.

— Am înțeles.

Vocea lui Peabody suna cam pițigăiat, iar la primele date se poticni de câteva ori, dar Eve observă mulțumită că în cele din urmă își găsi ritmul. Va mai trece un timp până să aibă tăria să conducă o echipă, însă avea o minte agilă și isteață, iar după ce-i trecea nervozitatea de la început, folosea o metodă coerentă și directă de a transmite datele.

— Mulțumesc, detectiv.

Îl așteptă pe Feeney să-și termine însemnările.

— Baxter, ai aflat ceva despre Jacobs, la club?

— Nicio pistă. Era clientă obișnuită. Venea singură sau însoțită de un partener ori de un grup. În noaptea respectivă a fost singură, și tot singură a plecat. A dansat puțin, a băut câteva pahare, a conversat cu vreo doi tipi. Barmanul zice că a plecat singură, fiindcă la ultimul pahar a stat de vorbă cu el. I-a spus că trecea printr-o perioadă proastă. Nu-i plăcea niciunul dintre bărbații pe care-i întâlnise în ultima vreme. Avem câteva nume și le vom verifica azi, dar niciunul nu pare semnificativ.

— Bine, mergi până la capăt. În urma informațiilor obținute despre Cobb, i-am arătat poza în restaurantul Ciprioni's, unde se crede că a avut o întâlnire cu individul pe care-l cunoaștem sub numele de Bobby Smith.

— Ai fost la Ciprioni's? exclamă Peabody.

— Trebuia să mănânc și să urmăresc pista. Așa că am împușcat doi iepuri dintr-un foc.

— Altora le place mâncarea italienească, scânci Peabody.

Eve o ignoră.

— Am găsit-o pe ospătărița care i-a servit în iulie. Și-o amintește pe Cobb. I-am programat o întâlnire cu un portretist de la noi care să-ncerce să-i stimuleze memoria în legătură cu semnalmentele partenerului lui Cobb. Putem căuta și la muzeele, galeriile, teatrele pe care credem că le-au vizitat. S-ar putea să-și aducă aminte cineva de ei.

— Mergem noi, spuse Baxter. Am trecut deja pe la câteva.

— Bine. Acum, că mass-media a anunțat posibila legătură dintre

crime, prada noastră şi-a dat probabil seama că am făcut joncţiunea şi investigăm combinat. Nu consider că e un dezavantaj pentru anchetă.

Făcu o pauză şi continuă:

— Veţi găsi în pachete date despre Alex Crew, unul dintre hoţii de diamante şi singurul dintre cei patru care a manifestat un comportament violent. Sursa mea mi-a relatat că exista o fostă soţie şi un fiu. Amândoi au dispărut în perioada dintre divorţ şi furt. Vreau să îi găsiţi.

— I-o fi omorât Crew, sugeră Peabody.

— Da, m-am gândit şi la asta. Nu s-a codit să-l omoare pe unul dintre complici, nici să comită o tentativă de omor contra fiicei altuia. Mai fusese închis şi era suspectat şi de alte crime. Nu avea scrupule. Asasinarea unei foste soţii nu este exclusă şi nici uciderea sau vătămarea unui copil. A propriului său copil.

Taţii o fac uneori, îşi spuse ea. Şi taţii pot fi nişte monştri, la fel ca oricare alţii.

— Morţi sau vii, vreau să-i găsim, continuă ea. Avem numele lor de la naştere şi locurile unde au fost înainte să dispară. Peabody şi cu mine vom vorbi în dimineaţa asta cu Gannon, adăugă ea, privind spre partenera ei.

— La unsprezece fix, la Rembrandt, preciză Peabody.

— E posibil să aibă mai multe informaţii despre ei, aflate de la familie sau din cercetările pentru carte. Mai vreau sa ne explice de ce i-a omis din carte, când celelalte persoane sunt nominalizate. Feeney, cauţi?

— Se face.

— Roarke s-a oferit să ne ajute, la nevoie, în calitate de consultant civil. A adunat pentru mine datele curente şi e interesat să le dea curs până la capăt.

— N-am nicio obiecţie să-l folosesc pe băiat.

— Mcnab, vreau tot ce poţi afla despre mesajele lui Cobb şi linkurile ei. Echipamentele de comunicaţii ale lui Gannon şi Jacobs au fost ridicate deja. Vorbeşte cu ofiţerul însărcinat să le examineze.

— S-a făcut.

— I-am recomandat lui Gannon să se gândească la necesitatea securităţii personale şi pare să fie dispusă. Vom ţine un om lângă ea atâta timp cât ne permite bugetul. Infractorul ăsta are un scop foarte precis şi-şi alege victimele la fel de precis. Ambele victime aveau legătură cu Gannon. Dacă ajunge la concluzia că-i stă în drum, nu va ezita să încerce s-o elimine. În momentul de faţă, singura noastră pistă spre el e o crimă veche de cincizeci de ani. Trebuie să găsim şi altele.

La întoarcerea spre divizia ei, Eve privi într-o doară cum doi agenţi în civil aduceau cu forţa o femeie imobilizată care cântărea vreo sută cincizeci de kilograme şi azvârlea înjur o droaie de obscenităţi. Întrucât amândoi poliţiştii erau zgâriaţi, presupuse că arestata aruncase mai mult decât insulte, înainte de a i se pune cătuşele.

Doamne, cât îşi mai iubea meseria!

— Peabody, la mine.

Eve intră în birou şi închise uşa, ceea ce o făcu pe Peabody s-o privească nedumerită.

— Am făcut ceva?

— Nu.

— Ştiu că nu m-am descurcat prea grozav la informare. Am avut doar un moment de derută, atâta tot. În rest…

— Te-ai descurcat de minune. Trebuie doar să te concentrezi asupra datelor, nu asupra ta însăţi. Poliţiştii prea preocupaţi de ei înşişi nu ajung şefi de echipă; nici cei care se răzgândesc din două-n două minute. Ai obţinut pe merit insigna, Peabody, acum trebuie s-o foloseşti. Dar nu pentru asta te-am chemat.

— Hainele sunt…

Privirea lui Eve o făcu să se întrerupă.

— Iar mă gândesc la mine. Am să mă dezvăţ. Deci, despre ce e vorba?

— Muncesc mult după program. Cu regularitate. Mă duc pe teren ca să urmăresc câte o pistă, elaborez diverse scenarii sau lucrez pe link ori pe computer, în biroul meu de-acasă. Mă consult şi cu

Roarke. Aşa lucrez eu. Vei avea vreo problemă dacă nu te pun la curent de fiecare dată?

— Păi, nu. Sau… Cred că încerc să găsesc ritmul parteneriatului. Poate încerci şi tu.

— Poate. N-aş vrea să crezi că te desconsider, să fie clar. Eu trăiesc munca asta, Peabody. O respir, o mănânc şi dorm cu ea, dar n-aş recomanda-o nimănui.

— Ţie ţi se potriveşte.

— Mda, mi se potriveşte. Şi mi se potriveşte din anumite motive. Motivele mele. Ale tale sunt altele.

Eve tăcu şi gândul îi zbură la copilăria ei, la tot ce făcuse şi suferise, la camera îngheţată de hotel din Dallas.

— Altfel nu pot s-o fac. Şi nici n-am s-o fac vreodată altfel, continuă ea. Am nevoie de ceea ce-mi oferă munca asta. Tu n-ai nevoie de acelaşi lucru, dar asta nu înseamnă că eşti mai prejos decât mine.

— Nici eu nu pot fi întotdeauna nepăsătoare.

— Nimeni dintre noi nu poate. Iar cei care nu găsesc o cale de a face faţă acestui efort permanent se înrăiesc, se îmbată sau îşi pierd minţile. Întotdeauna trebuie să faci câte un târg. Ai o familie şi interese personale. Şi, fir-ar să fie, am s-o spun numai o dată, îl ai şi pe Mcnab.

Peabody zâmbi.

— Cred că te-a durut.

— Oarecum.

— Îl iubesc. Ştiu că pare ciudat, dar îl iubesc.

Eve o privi în ochi, ca o încuviinţare scurtă, dar fermă.

— Mda, am înţeles.

— Şi are o foarte mare importanţă. Înţeleg şi ce vrei tu să spui. Nu pot să fiu nepăsătoare mereu, dar uneori n-am încotro. Aşa că o fac. Probabil n-am să pot niciodată să depăn cazurile în minte cum faci tu, însă cred că asta nu e o problemă. Probabil am să mai cârâi puţin când am să văd că ai mers înainte fară mine.

— Ne-am înţeles. Deci, e totul în regulă?

— E-n regulă.

— Atunci, ieşi din biroul meu ca să apuc să mai lucrez şi eu câte ceva, până mă văd cu Gannon.

Eve zâmbi şi, după o serie de negocieri aprinse cu administratorul, obţinu aprobarea ca Mira să vină la o discuţie la cantină din Cop Central, la masa de prânz. Eve nu putea să înţeleagă cum o persoană de genul lui Charlotte Mira ar putea să accepte porcăriile de la cantină, dar nu se lungi la discuţii.

După un efort considerabil, reuşi să amâne pe după-amiază raportul pentru comandantul Whitney.

Contra a două locuri în lojă la un meci cu Mets obţinu promisiunea şefului de laborator că îi va trimite un raport complet despre ambele cazuri, până la orele paisprezece.

Considerând că se achitase cu succes de toate sarcinile, îşi luă dosarele, îi făcu semn lui Peabody să vină cu ea şi plecă pe teren.

Peabody îşi propti în şolduri pumnii strânşi.

— Asta-i revenire la locul crimei, la mult, mult timp după comiterea faptei.

— N-am comis nicio crimă, aşa că, tehnic vorbind, nu revenim, răspunse Eve, ignorându-i pe oamenii care se îmbulzeau înjurai lor sau le dădeau târcoale, în timp ce stăteau la colţul dintre Fifth şi Forty-seventh. Voiam doar să arunc o privire asupra clădirii.

— A suferit destul de rău în Războaiele Urbane, comentă Peabody. O ţintă comodă, cred. Bogătaşii şi nevoiaşii. Toate bijuteriile alea elegante în vitrine, în timp ce economia era în picaj, substanţele ilegale se vindeau pe stradă ca nişte crenvurşti cu soia, iar pistoalele erau purtate la vedere, ca accesoriile la modă.

Se apropie de o vitrină.

— Deci, trei tipi intră, fac o mică substituire împreună cu un al patrulea, şi ies cu buzunarele pline de diamante. Nimeni nu e pregătit pentru aşa ceva, întrucât omul din interior are vechime, pare demn de încredere şi e considerat mai presus de orice bănuială.

În timp ce vorbea, Eve studia vitrinele şi oamenii care se adunau

în faţa lor, visând la toată acea strălucire: aur şi argint

— Metale; rubine şi smaralde, şi diamante orbitoare ca soarele. Întrucât nu puteau fi folosite drept combustibil şi nu-ţi ţineau de cald iarna, îi era greu să le simtă atracţia.

Şi totuşi, purta un cerculeţ de aur pe deget şi un diamant scânteietor pe un lanţ, sub bluză. Simboluri, îşi spuse ea. Simple simboluri. Dar ar fi luptat pentru ele, nu?

— Omul din interior a trebuit să iasă şi el, continuă Eve, aproape pe urmele lor, şi să dispară imediat. Ştia că va fi suspectat de la început, dar vrea ceea ce vrea şi renunţă la orice pentru asta. Şi o încasează înainte de a apuca să se felicite. Crew l-a lichidat, deci Crew ştia cum să ajungă la el. Nu numai unde să-l găsească, ci şi cum să-l ademenească.

Ridică privirea spre etajele superioare. O clădire ca aceea nu avea glisoare. Şi nici la începutul secolului nu avusese. Fusese reconstruită şi reamenajată, dar în esenţă rămăsese la fel ca imaginea pe care o studiase.

De la colţul pe care clădirea îl domina, se înşirau magazine după magazine, vitrine nesfârşite cu tot felul de podoabe. Acel singur cvartal din inima oraşului conţinea mărfuri de milioane. Mare minune că nu era atacat zilnic.

— Nici măcar nu s-au deranjat să scoată din funcţiune camerele de securitate, comentă ea. Au intrat şi au ieşit fară probleme, dar, în cele din urmă, poliţiştii i-ar fi identificat. Aveau dosare, cu excepţia tipului din interior, care ar fi devenit suspect din cauza problemei lui cu jocurile de noroc. Hotărâseră să se dea la fund şi să ascundă pietrele, aşteptând să se calmeze atmosfera. După care, puf! Ştii de ce-ar fi avut şanse să reuşească?

— Ancheta s-ar fi concentrat, la început cel puţin, asupra omului din interior. Şi-ar fi închipuit că el premeditase şi executase totul, aşa că pornesc pe urmele lui.

— Mda, în timp ce restul se împrăştie şi aşteaptă. Crew a fost inspirat când s-a hotărât să-l elimine, dar a greşit că nu s-a debarasat de cadavru. Ar fi fost mult mai bine să-l arunce în râu, pentru ca poliţia să-şi consume timpul şi resursele căutând de

pomană un mort. Nu s-a gândit până la capăt, fiindcă și el voia ceea ce voia. Iar după ce a obținut, a vrut și mai mult. De-asta a ajuns să moară în închisoare. Tipul ăsta, al nostru, e puțin mai isteț.

Eve studie un grup de trei femei care se opriseră în fața unei vitrine, scoțând tot felul de exclamații extaziate. Mda, farafastâcurile erau lucitoare și scânteietoare. Nu era complet sigură de ce voiau unii să lucească și să scânteieze, dar asta era – și așa fusese dintotdeauna.

— Însă și el e la fel de obsedat, comentă Peabody. Crew era obsedat de diamante. Cel puțin așa am înțeles din carte. Trebuia neapărat să pună mâna pe toate. Nu se putea mulțumi cu partea lui, oricât de mare ar fi fost. Cred că și ăsta e la fel, într-un sens. Obsedat – posedat, chiar. La fel cum au fost și diamantele: blestemate.

— Sunt pietre pe bază de carbon, Peabody. Obiecte neînsuflețite. Cu un gest inconștient, atinse cu degetul medalionul cu diamant în formă de lacrimă pe care-l purta sub bluză. Nu fac nimic altceva decât să stea unde le pui.

Peabody se uită iar în vitrină.

— Sclipesc, spuse ea dusă pe gânduri.

Eve râse fără să vrea.

— Hai să plecăm din căldura asta și să ne întâlnim cu Gannon, spuse ea.

24

Rembrandt, descoperi Eve, era unul dintre acele hoteluri mici și exclusiviste, în stil european, ascunse prin ungherele New York-ului aproape ca niște secrete. Nu avea turnuri până la cer sau hol lat de-o milă, nici intrare încadrată în auriu. În schimb, era o clădire veche și caldă, sugerând că fusese cândva o reședință scumpă, într-un stil care inspira o eleganță discretă.

În locul obișnuitului meci cu portarul, Eve fu salutată respectuos de un om în uniformă bleumarin.

— Bine aţi venit la Rembrandt. Doriţi o cameră, doamnă?

— Nu, răspunse ea, arătându-şi insigna. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu o clientă.

— Să vă duc maşina în parcare?

— Nu, las-o acolo unde am oprit eu.

— Desigur, răspunse el fară nici cea mai mică tresărire, făcând-o să se dezumfle complet. Vă urez o vizită plăcută la Rembrandt, doamnă locotenent. Mă numesc Malcolm, dacă aveţi nevoie de ajutor cât timp vă aflaţi aici.

— Mda, bine… Mersi…

Manierele lui elegante o luaseră pe nepregătite, aşa că îşi încălcă principiul cel mai ferm şi-i dădu un bacşiş.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse portarul, deschizându-i larg uşa.

Holul era mic, mobilat ca un salon, cu fotolii moi, marmură lucioasă şi tablouri ce păreau originale. Existau şi flori, dar nu aranjamentele înalte de şapte metri, care adesea o şocau, ci buchete mici şi atrăgătoare, dispuse pe mese.

În locul recepţiei populată de un pluton de recepţioneri dinţoşi în uniformă, exista un birou antic, la care şedea o femeie.

Cu gândul la securitate, Eve scrută împrejurimile şi zări patru videocamere plasate discret. Tot era ceva.

— Bine aţi venit la Rembrandt, o salută femeia, ridicându-se în picioare; era zveltă, purta un taior de culoarea piersicii şi avea părul blond tuns scurt. Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Samantha Gannon. In ce cameră stă?

— Un moment.

Recepţionera se aşeză şi privi ecranul computerului de birou. Apoi ridică privirea şi îi zâmbi lui Eve, parcă scuzându-se:

— Îmi pare rău. Nu avem nicio clientă cu acest nume.

Abia rostise aceste cuvinte, când pe o uşă laterală apărură doi bărbaţi. Eve îşi dădu seama că erau agenţi de securitate şi purtau arme:

— Bun. Suntem din aceeaşi echipă, le spuse ea celor doi, ridicând mâna dreaptă. Dallas, locotenent. Omucideri. Partenera mea,

Peabody. Detectiv. Ne şi legitimăm.

Îşi scoase cu două degete insigna, fară să-i scape din ochi pe agenţi.

— Aveţi o securitate mai bună decât pare la prima vedere, zise ea.

— Ne protejăm clienţii, răspunse recepţionera, în timp ce lua insigna lui Eve şi pe a lui Peabody, ca să le scaneze. Sunt în regulă, spuse ea, dând din cap spre cei doi. Doamna Gannon vă aşteaptă. O sun în cameră ca s-o anunţ că aţi venit.

— Perfect. Cu ce vă „încarcă“? întrebă Eve, dând din cap spre agenţi. Unul dintre ei îşi descheie parţial sacoul, dând la iveală un paralizant manual multiplu, cu rază medie de acţiune. Mda, ăsta ar trebui să v-ajungă.

— Doamna Gannon vă aşteaptă, doamnă locotenent. Stă la patru. Ofiţerul dumneavoastră este lângă lift. Vă va conduce în camera ei.

— Vă mulţumesc.

Împreună cu Peabody, Eve pomi spre ascensor.

— A fost inspirată să aleagă hotelul ăsta. Securitate serioasă şi genul de servicii care-ţi dau tot ce vrei cu cinci minute înainte.

Intrară în lift şi Peabody comandă etajul patru.

— Cât crezi că poate să coste o noapte aici?

— Nu mă pricep. În primul rând, nu ştiu de ce nu rămân oamenii acasă. Oricât de luxos ar fi, la hotel ai mereu un străin în camera de alături, altul deasupra capului şi unul dedesubt. Au liftieri şi cameriste, şi tot felul de necunoscuţi care-ţi intră-n cameră când ţi-e lumea mai dragă.

— Da’ zău că ştii cum să-i faci praf tot romantismul!

Agentul în uniformă le aştepta.

— Doamnă locotenent…

Ezită, cu o expresie chinuită.

— Ţi-e greu să-mi ceri să mă legitimez, domnule ofiţer? De unde ştii că nu le-am atacat pe Dallas şi Peabody, le-am tras una între ochi, le-am aruncat în râu cadavrele şi am venit cu maşina lor, hotărâtă să te lichidez şi pe dumneata şi să ajung la ţintă.

— Am înţeles.

Le luă cârdurile de identitate şi le consultă cu scanerul manual.

— E la patru sute patru, doamnă locotenent.

— A încercat cineva să intre de când eşti în schimb?

— Numai camerista şi ospătăriţa de la room-service. Le-am verificat pe amândouă înainte de a le permite accesul. Şi Roarke.

— Roarke?

— Da, doamnă. E aici de cincisprezece minute.

— Hmm. Liber, ofiţer. Pe loc repaus.

— Am înţeles. Să trăiţi!

— Ai să-i faci scandal? întrebă Peabody. Lui Roarke, vreau să zic.

— Încă nu ştiu.

Eve sună la uşă şi fu mulţumită de mica întârziere care-o înştiinţa că Samantha se uita prin vizor.

Samantha avea ochii încercănaţi şi era palidă, ceea ce indica nopţi nedormite.

— Doamnă locotenent, doamnă detectiv… Cred că vă cunoaşteţi, adăugă ea, arătând spre Roarke, care sorbea dintr-o cafea cu miros divin. N-am făcut legătura. Dumneata, editorul meu… Ştiam, desigur, dar cu toate astea… cu toate astea, pur şi simplu n-am intuit.

— Circuli cam mult, i se adresa Eve lui Roarke.

— Cât pot de mult. Am vrut s-o verific pe una dintre autoarele noastre valoroase, să văd cum se simte şi s-o conving să accepte măsurile de securitate. Cred că recomanzi securitate privată, locotenente.

— Într-adevăr, zise Eve. E o idee bună. Dacă te serveşte el, îi spuse ea Samanthei, vei beneficia de ce e mai bun.

— N-a fost nevoie să insiste. Vreau să am o viaţă lungă şi fericită şi accept orice ajutor posibil. Vrei o cafea, ceva…?

— Naturală?

— Are o slăbiciune, zâmbi Roarke. S-a măritat cu mine pentru cafea.

Obrajii Samanthei se mai colorară puţin.

— Aş putea scrie o carte extraordinară despre voi doi. Glorie, sex, crime, poliţista şi miliardarul…

— Nu! protestară amândoi într-un glas. Apoi Roarke spuse râzând:

— N-aş crede. Fac eu cafeaua, Samantha. Mai bine stai jos, eşti obosită.

— Ştiu că se vede, oftă Samantha, aşezându-se, în timp ce Roarke se ducea la bucătărie. Nu pot dormi, dar pot să lucrez, să mă concentrez. Vreau să mă duc acasă, dar nu suport gândul de a trăi acolo. M-am săturat de mine însămi. Sunt vie, întreagă, nevătămată şi totuşi îmi plâng de milă.

— Ar trebui să fii mai îngăduitoare cu tine însăţi.

— Dallas are dreptate, interveni Peabody. Ai alergat două săptămâni prin toată ţara, iar când ai venit acasă ai dat peste ceva care pe mulţi i-ai fi doborât. Toate te-au lovit dintr-o dată. Ar trebui să iei un tranchilizant şi să dormi opt, zece ore.

— Detest tranchilizantele.

— Ia-te de mână cu doamna locotenent, zise Roarke, intrând cu o tavă. Nici ea nu le ia de bunăvoie.

Puse cafeaua pe masă.

— Vreţi să mă retrag?

Eve îl privi lung.

— Încă nu ne deranjezi. Dacă se întâmplă, am să te-anunţ.

— Nu pierzi niciodată ocazia.

— Samantha, de ce-ai omis din carte legăturile de familie ale lui Alex Crew?

— Legături? repetă Samantha, întinzându-se să-şi ia cafeaua şi, observă Eve, să evite contactul vizual.

— Mai concret, pe fosta soţie şi pe fiul lui Crew. Dai o mulţime de detalii despre familia lui Myers şi despre ce s-a întâmplat cu ei după moartea lui. Vorbeşti pe larg despre William Young şi despre propria ta familie. Şi, deşi Crew ocupă un loc principal, nu pomeneşti nimic despre o soţie sau un copil.

— De unde ştii că a avut nevastă şi copil?

— Acum eu pun întrebările. Când te-ai documentat, nu cred că ţi-au scăpat detaliile astea. De ce nu apar şi în carte?

— Mă pui într-o situaţie dificilă…

Samantha începu să mestece cafeaua cu linguriţa, îndelung, continuând chiar şi după ce se dizolvaseră cele câteva cristale de zahăr pe care le adăugase.

— Am făcut o promisiune. N-aş fi putut şi nici n-aş fi vrut să scriu cartea fără acordul familiei mele. Mai concret, fără permisiunea bunicilor. Şi le-am promis că Nu-l voi include şi pe fiul lui Crew. Când s-au întâmplat toate astea era doar un băieţel. Bunica mea a considerat – și încă mai consideră

— Că mama lui încerca să-l protejeze de Crew. Că-l ascundea de Crew.

— De ce credea asta?

După ce-şi lăsă pe masă cafeaua de care nu se atinsese, Samantha îşi trecu mâna prin păr.

— N-am dreptul să spun. Am jurat că nu voi scrie şi că nu voi vorbi despre asta în interviuri. Nu, ridică ea mâinile, nelăsându-i lui Eve timp să răspundă. Ştiu ce vrei să spui şi ai perfectă dreptate.

— Atunci, răspunde la întrebare.

— Trebuie să dau un telefon, să vorbesc cu bunica mea, ceea ce va duce la o nouă rundă de discuţii cu ea şi cu bunicul. Un motiv în plus pentru insomniile pe care le am.

Îşi apăsă ochii cu degetele, înainte de a-şi lăsa mâinile să cadă în poală.

— Vor să mă duc în Maryland, să stau la ei, altfel mă ameninţă că vin aici. Abia reuşesc să-i împiedic să-i sune pe părinţii şi fraţii mei. Îi ţin pe toţi la distanţă şi accept cu recunoştinţă oferta lui Roarke de a se ocupa şi de securitatea lor până se va termina totul. Între timp, stau aici. Cred că e important să merg până la capăt, să fac faţă situaţiei în felul meu, la fel cum au făcut ei în situaţia de-atunci.

— O parte din înţelegerea de securitate constă în a-i oferi detectivului principal toate datele care au legătură cu ancheta, îi aminti Roarke.

— Da, şi iar ai dreptate. Lăsaţi-mă doar s-o sun, să vorbesc mai întâi cu ea. În familia noastră, nu ne călcăm promisiunile. Pentru bunica mea, asta-i lege. Mă duc în dormitor şi o sun, dacă puteţi aştepta câteva minute.

— Te rog.

— Admirabil, comentă Roarke, după ce Samantha ieşi. Să pui atâta preţ pe cuvântul de onoare dat familiei, când din cine ştie ce motive, cu cât eşti mai apropiat de cineva, cu atât ţi-e mai uşor să-ţi calci cuvântul. Sau, cel puţin, să te adaptezi după împrejurări.

— Străbunicul ei a încălcat multe promisiuni, reflectă Eve. Jack O'Hara şi-a călcat de nenumărate ori cuvântul dat lui Laine şi mamei ei. Bunica Samanthei a vrut să rupă cercul. Dacă n-ai de gând să-ţi ţii cuvântul, oricât de greu ţi-ar fi, nu ţi-l da. Trebuie să respecţi asta.

Aruncă o privire spre dormitor, după care continuă:

— Oferta de a te ocupa de securitatea ei, ca şi de a familiei Gannoni din Maryland, e foarte elegantă, dar ai fi putut trimite pe altcineva s-o facă.

— Voiam s-o cunosc. Ţi-a atins o coardă sensibilă, şi voiam să aflu de ce. Acum ştiu.

După câteva minute, când ieşi din dormitor, Samantha avea lacrimi în ochi.

— Iertaţi-mă. Nu suport s-o îngrijorez. Va trebui sa mă duc în Maryland ca să-i liniştesc. Şi asta cât de curând.

Se aşeză şi luă o înghiţitură de cafea, ca să se mai adune.

— Judith şi Westley Crew, începu ea.

Le dădu informaţiile de bază, iar la un moment dat începu să-şi consulte unele dintre însemnări, ca să-şi reîmprospăteze memoria.

— Deci, după cum vedeţi, când bunicul meu i-a dat de urmă şi a aflat că Alex Crew trecuse pe-acolo, s-a gândit că poate îi dăduse copilului un obiect în care erau ascunse diamantele. O parte din ele, în orice caz. Era un loc sigur unde putea să le ţină, în timp ce se ocupa de alte probleme.

— In perioada aia, avea jumătate din ele sau acces la jumătate? se interesă Eve.

— Da. Cu ceea ce s-a recuperat din seiful de depuneri, a rămas lipsă un sfert din diamante. Fosta soţie şi fiul lui Crew au dispărut. Totul indică, cel puţin pentru bunica mea, că se ascundeau de Crew. Schimbarea de nume, slujba discretă, cartierul de nivel mediu…

Felul cum și-a făcut bagajele și a plecat. A vândut sau a dăruit tot ce putea și și-a luat tălpășița. Dădea impresia că fugea din nou, fiindcă o găsise. Sau mai degrabă, după părerea bunicii mele, pentru că-l găsise pe băiat. Era doar un băieţel, înţelegeţi, iar mama lui încerca să-l apere de un om pe care-l cunoştea ca fiind periculos. Dacă te uiţi la trecutul şi antecedentele penale ale lui Crew şi la tipul lui comportamental, îţi dai seama că avea toate motivele să se teamă.

— S-ar putea să fi plecat fiindcă avea în posesia ei diamante de câteva milioane de dolari, zise Eve.

— Da, dar părinţii mei nu credeau, şi nici eu nu cred, că un om ca Alex Crew i le-ar fi dat ei, că i-ar fi spus. Să se folosească de ea, da, şi de băiat, dar fără să le dea o asemenea putere. Voia să fie *el* stăpân pe situaţie. Trebuia să-i poată regăsi oricând dorea. Nu mă îndoiesc că o ameninţase şi s-ar fi debarasat de ea, poate chiar omorând-o, după ce copilul mai creştea. Bunicul meu a cedat, a renunţat la diamantele rămase, a lăsat totul în plata Domnului, pentru că aşa i-a cerut bunica mea.

— Şi ea fusese cândva copil, remarcă Roarke, dând din cap. Un copil smuls din rădăcini şi purtat pe drumuri, un copil care niciodată n-a avut un cămin stabil şi sentimentul de siguranţă care-l însoţeşte. Şi, la fel ca fosta soţie a lui Crew, mama ei luase o hotărâre – să se despartă de bărbat şi să-şi apere copilul.

— Da, într-adevăr. Cele mai multe dintre diamante reveniseră la locul lor. Şi, în fond, cum îi place bunicii mele să spună, nu erau decât nişte obiecte. În sfârşit, băiatul şi mama lui erau în siguranţă. Dacă mergeau mai departe, şi nu mă îndoiesc că bunicul meu le-ar fi putut da de urmă, ar fi fost iar atraşi în toată încurcătura. Băiatului i s-ar fi pus în faţă tot ceea ce făcuse tatăl lui. Acest lucru ar fi fost suficient ca să-i distrugă viaţa, sau măcar să i-o schimbe drastic. Aşa că n-au spus nimănui. Da, au tăinuit informaţii, locotenente. Probabil era ilegal ce-au făcut, dar i-au animat cele mai nobile intenţii cu putinţă. Ar fi putut câştiga mai mult, cinci la sută din alte şapte milioane, dacă găseau restul. N-au făcut-o, iar lumea a reuşit să supravieţuiască şi fără acele pietricele. Se aplecă înainte.

Samantha nu se apăra numai pe sine şi pe bunicii săi, observă Eve. Apăra şi o femeie cu un copil pe care nu-i cunoscuse niciodată.

— Nu mă interesează să-i târăsc din nou pe bunicii tăi în toată povestea asta, dar vreau să-i găsesc pe Judith şi Westley Crew. Diamantele nu înseamnă nimic pentru mine, Samantha. Eu nu lucrez la Furturi, lucrez la Omucideri. Au murit două femei, se prea poate ca şi tu să fii luată în colimator. Motivul sunt diamantele, şi de aceea mă interesează. Ar putea să facă altcineva cercetările şi să scoată la iveală faptul că Alex Crew a avut o soţie şi un copil, iar asta i-ar putea pune şi pe ei în vizor.

— Dumnezeule…! murmură Samantha, închizând ochii. La asta nu m-am gândit. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte.

— Sau, persoana care le-a asasinat pe Andrea Jacobs şi Tina Cobb ar putea avea o legătură cu Crew. Poate că e fiul lui şi a hotărât să ia înapoi ceea ce consideră că i-a aparţinut tatălui său.

— Mereu am presupus… Tot ceea ce-au descoperit bunicii mei despre Judith arăta, arăta clar că făcea tot ce putea ca să-i asigure fiului ei o viaţă normală. Am crezut că reuşise. Simplul fapt că tatăl lui a fost un ucigaş, un hoţ, o canalie, nu înseamnă că şi copilul s-a luat după el. Nu cred că aşa se întâmplă, locotenente. Că am avea soarta pecetluită genetic. Dumneata ce crezi?

— Nu, nici eu nu cred, răspunse Eve, aruncând o privire spre Roarke. Însă, indiferent ce părinţi au, unii sunt răi din naştere.

— Ce idee reconfortantă, murmură Roarke.

- N-am terminat. Indiferent cum ne naştem, facem nişte alegeri. Juste sau greşite. Trebuie să-l găsesc pe Westley Crew şi să aflu ce alegere a făcut el. Cazul ăsta trebuie să se închidă, Samantha. Trebuie să ia sfârşit.

— Dacă, într-un fel sau altul, totul s-a învârtit în cerc, ajungând să mă lovească pe mine, bunicii mei n-au să-şi ierte niciodată hotărârea pe care au luat-o cu atâţia ani în urmă.

— Sper că au mai multă minte, comentă Roarke. Au făcut o alegere pentru un copil pe care nici măcar Nu-l cunoşteau. Dacă acel copil, ajungând om în toată firea, a luat nişte hotărâri, acestea îi aparţin numai lui.

Roarke şi Eve plecară împreună.

— Am nevoie să-i găseşti, îi spuse ea lui Roarke.

— Ştiu.

— Există şi coincidenţe, dar de cele mai multe ori lucrurile nu stau aşa. Nu accept ideea că un tip oarecare a citit cartea lui Gannon, a fost stimulat de povestea diamantelor dispărute şi s-a hotărât să omoare două femei ca să le găsească. Trebuie să existe anumite legături. Cartea a fost declanşatorul, dar legăturile datează de mult mai multă vreme. Cu cât timp înainte de apariţia cărţii a început toată agitaţia din jurul ei?

— O să aflu. Trebuie să existe şi o listă de persoane – critici, ziarişti şi aşa mai departe – cărora li s-au trimis exemplare în avans. La asta, probabil că se adaugă şi informaţiile transmise oral prin oameni de la editură, de la publicitate şi alţii.

— Vom publica o carte extraordinară, începu Peabody. E vorba despre marele furt de diamante de-aici, de la New York…

— Chiar aşa. Omul pe care-l căutăm s-ar putea să fi auzit de ea undeva, la o bere. Poate are o cunoştinţă sau a fost la o petrecere unde era şi un redactor, un critic, cineva de la vânzări, care a vorbit despre carte.

— Nu-i aşa că va fi amuzant să scotocim? Obţine-mi lista, repetă Eve, în timp ce ieşeau din lift. Şi anunţă-mă pe cine pui s-o păzească. Vreau ca oamenii mei să-i cunoască pe ai tăi. A, şi mai am nevoie de două locuri în lojă, la meciul cu Mets.

— Pentru uz personal sau ca şpagă?

— Şpagă. Te rog, ştii că eu ţin cu Yankees.

— La fel mă gândeam şi eu. Cum le vrei?

— Trimite-i biletele lui Dickhead, la laborator. Berenski. Mersi. Fug, am treabă.

— Sărută-mă de rămas-bun.

— Te-am sărutat de rămas-bun azi-dimineaţă. De două ori.

— Hai şi-a treia, pentru noroc.

Roarke o sărută apăsat.

— Ţinem legătura, locotenente.

Eve se duse la întâlnirea cu Mira, iar Peabody rămase la birou, pentru a actualiza dosarul.

Cantina, aglomerată la orice oră din zi şi din noapte, o ducea pe Eve cu gândul la bufetul unei şcoli publice, atâta doar că mâncarea era şi mai rea şi majoritatea clienţilor purtau arme.

Mira venise înaintea ei şi ocupase un separeu. Ori avusese un mare noroc, îşi spuse Eve, ori îşi folosise autoritatea şi rezervase locul din timp. Oricum, un separeu era cu totul altceva decât măsuţele cu patru locuri înghesuite în mijloc sau taburetele de la bar, unde fundurile poliţiştilor stăteau cocoţate într-un echilibru precar.

Mira nu era poliţistă – tehnic vorbind – şi nici nu arăta ca o poliţistă. Nu arăta nici ca o criminalistă, o doctoriţă sau o psihiatră, după părerea lui Eve, deşi avea toate aceste calităţi. De fapt era o femeie drăguţă, bine îmbrăcată şi, cu siguranţă, o persoană foarte curajoasă din moment ce purta hainele acelea de culoarea spumei de lămâie într-un oraş ca New York-ul, unde mizeria sărea din asfalt şi se prindea pe toate suprafeţele disponibile, ca lipitorile pe piele. Costumul era însă imaculat şi părea răcoros şi lejer.

Mira bea ceva dintr-un pahar înalt care arăta la fel de rece precum costumul, şi-i zâmbi lui Eve, când aceasta se aşeză în separeu, vizavi de ea.

— Pari înfierbântată şi hărţuită. Ar trebui să bei şi tu unul.

Fără a-i aştepta consimţământul, Mira îi comandă unul, de pe lista cu legătură directă prinsă pe peretele separeului.

— Altfel, cum te mai lauzi?

— OK.

Eve avea nevoie de câteva momente de adaptare, ori de câte ori se vorbeau nimicuri. Iar cu Mira nu erau tocmai nimicuri.

— Summerset e plecat în vacanţă, departe, departe. Şi asta mă amuză enorm, zise ea.

— S-a vindecat repede după accident.

— Piciorul îi e încă destul de şubred, dar şi-a cam revenit.

— Şi ce mai face cel mai nou detectiv al nostru?

— E încă-n faza în care îşi scoate insigna, se hlizeşte la ea şi

reuşeşte să strecoare cuvântul „detectiv“ în patru din cinci fraze pe care le articulează. Se îmbracă foarte bizar. Mă derutează. Altfel, se descurcă destul de bine.

Eve aruncă o privire spre paharul care alunecă din fanta de servit. Arăta apetisant. Luă o sorbitură.

— Are acelaşi gust ca şi cel al costumului tău. Răcoros şi acrişor, ca un fruct la începutul verii.

Stătu un moment pe gânduri.

— Cred că m-am exprimat aiurea.

— Nu, râse Mira, rezemându-se de spătar. Îţi mulţumesc. E o culoare complet nepractică. De-asta nici n-am putut să mi-o refuz. Îţi admiram adineauri jacheta şi cât de minunat îţi vine nuanţa asta. Mie mi-ar face tenul să arate ca noroiul. Şi nu pot purta separatele cu acelaşi panaş ca tine.

— Separatele?

Mira avu nevoie de puţin timp ca să-şi dea seama că poliţista ei favorită nu înţelegea argoul de bază al modei.

— Jachetă, pantaloni, orice, vândute separat, nu ca un set, cum sunt costumele.

— Ha! „Separate.“ Ca să vezi! Şi eu care am crezut întotdeauna că se numesc bluze, pantaloni, una-alta…

— Dumnezeule, cât mi-ar *plăcea* să ies cu tine la cumpărături! Râsul Mirei pluti sonor peste rumoarea aspră din cantină. Arăţi de parcă tocmai te-ai fi împuns cu furculiţa în picior. Într-o zi, tot am să te iau, dar acum, decât să-ţi stric pofta de mâncare, mai bine te întreb ce mai face Mavis.

— Bine, răspunse Eve, deşi nu era deloc sigură că o discuţie despre sarcină i-ar fi tăiat pofta de mâncare mai puţin decât una despre cumpărături. Nici nu te-ai prinde că… ăă… i se coace ceva-n burtă, dacă n-ar bate toba peste tot. Ea şi Leonardo ar putea să închirieze spaţiu de emisie. Ii proiectează tot felul de haine pentru gravide, dar habar n-am prin ce se deosebesc de celelalte.

— Transmite-le toate urările mele de bine. Ştiu că abia aştepţi să ne apucăm de treabă. Ce-ar fi să comandăm mai întâi? Eu am să iau o salată grecească.

— Mda, merge și pentru mine.

Mira comandă două salate.

— Știi că-mi mai amintesc diverse frânturi și detalii din spargerea de la Bursă? A fost o știre de senzație, la vremea respectivă.

— Cum se poate? Ești mult prea tânără.

— Ei, cu *asta,* chiar că m-ai făcut fericită pe ziua de azi. De fapt, n-aveam decât… cât…? Of, ce mă deprimă! Aveam doar vreo patru ani, cred. Dar, întâmplător, unchiul meu era în relații cu o femeie care avea o vitrină la Bursă. Era designer de bijuterii și se afla acolo, la parter, când s-a comis jaful. Îmi amintesc că-i auzeam pe părinții mei comentând și, când am mai crescut, a început să mă intereseze criminalistica, așa că am studiat toate detaliile. Legătura de familie, oricât de vagă, făcea ca totul să fie și mai interesant pentru mine.

— Mai trăiește acea femeie?

— N-am nici cea mai vagă idee. Relația dintre ea și unchiul meu n-a ținut mult. Știu că nu și-a dat seama de nimic, până când cei de la pază n-au blocat toate ușile. Nu-l cunoștea pe omul din interior. Cel puțin, atâta am aflat de la unchiul meu, mai târziu, când l-am întrebat. Sunt sigură că aș putea afla numele ei, dacă vrei s-o cauți.

— S-ar putea, dar cred că ar fi o pistă greșită. Cel puțin în momentul de față. Vorbește-mi despre ucigaș.

— Ei… Faptul, omorurile în sine nu reprezintă prioritatea lui. Ele sunt un produs colateral. Victimele și metodele diferă, în funcție de necesitățile lui de moment. Cel mai mult îl interesează propriile lui nevoi. Faptul că amândouă au fost femei, chiar atrăgătoare, nu e important. Mă îndoiesc că are o soție sau o parteneră stabilă, întrucât oricare dintre ele i-ar perturba preocuparea față de sine. Nu a existat niciun aspect sexual, în pofida curții pe care i-a făcut-o Tinei Cobb. Fata n-a fost decât un mijloc pentru a-și atinge scopul pe care și-l propusese.

— O ducea în locuri care-i plăceau, ca să facă paradă de intelectul și gusturile lui superioare.

— Într-adevăr. Niciuna dintre crime nu a avut nimic personal.

Vede imaginea de ansamblu, din perspectiva lui îngustă. Cobb putea fi utilizată şi exploatată, aşa că a făcut-o. Planifică şi analizează, deci reiese că a ştiut că o va putea ucide atunci când nu va mai avea nevoie de ea. O cunoştea, şi-a impus s-o cunoască. Îi ştia faţa, atingerea mâinii, sunetul vocii. S-ar putea să fi avut contacte intime, dacă i-ar fi servit scopul, dar din partea lui n-a existat nicio implicare personală.

— A desfigurat-o.

— Da, dar nu din furie, nu sub imperiul unei emoţii personale, ci din instinct de conservare. Ambele crime au fost determinate de nevoia lui de a se apăra. Va înlătura, distruge, elimina orice şi pe oricine l-ar împiedica să-şi atingă scopul sau îi va pune în pericol siguranţa personală.

— Pe Cobb a eliminat-o cu violenţă.

— Într-adevăr.

— Ca să-i smulgă informaţii?

— Da, posibil. Sau, mai degrabă, pentru a induce poliţia în eroare, dând impresia că a fost o crimă pasională. S-ar putea ca ambele motive să fie valabile. A avut timp să se gândească. A dus-o în locuri aglomerate, departe de terenul ei familiar. Alegerile lui reflectă însă un anumit stil: galerii de artă, teatru, un restaurant la modă…

— Îi precizează teritoriul.

— Voia să se simtă la largul lui.

Prima farfurie cu salată glisă din fantă şi Mira o puse în faţa lui Eve.

— A intrat în casa lui Gannon, când ştia că era plecată. A avut grijă să închidă sistemul de securitate şi să ia dischetele. Ca să se protejeze. Şi-a adus o armă – deşi credea că locuinţa e goală, a luat la el şi cuţitul. Se pregăteşte pentru orice eventualitate, iar când e necesar, o ia pe căi ocolite. N-a încercat să facă spargerea şi crima să pară un jaf, sustrăgând obiecte de valoare.

— Pentru că exista un precedent? Fiindcă Alex Crew folosise metoda asta cu Laine Tavish?

— Reflectă un orgoliu puternic, nu-i aşa? „Eu nu repet, eu creez.“

Şi un respect clar pentru obiectele de artă şi antichităţi. N-a devastat, n-a distrus operele de artă, nici mobila valoroasă. Consideră asemenea acte mai prejos de el. Cunoaşte valoarea lucrurilor. Cu siguranţă, aspiră să le aibă. Dar, dacă avea doar asemenea aspiraţii, ar fi luat ceea ce corespundea cu simţul lui estetic sau cu avariţia lui.

— Are o educaţie aleasă? Cultură? Galerii de artă, muzee, teatru în West Village?

Mira ridică din umeri.

— Ar fi putut duce fata la Coney Island, în Times Square, într-o duzină de locuri unde un tânăr din aceeaşi sferă cu ea ar duce o fată la o întâlnire. Dar n-a făcut-o.

— Pentru că, la fel ca furturile de articole electronice sau obiecte de artă, ar fi înjositor pentru el să molfăie un crenvurşti de soia în Coney Island.

— Mhmm… răspunse Mira, luând din salată. Nu caută gloria, faima sau atenţia. Nu-l interesează sexul şi nici chiar bogăţia, în sensul tradiţional al cuvântului. Scopul lui e foarte precis.

— Alex Crew avea un fiu.

Sprâncenele lui Mira se arcuiră.

— Serios?

— Era copil, pe vremea când s-a întâmplat totul.

O puse la curent, apoi o lăsă să asimileze noile date, în timp ce mâncau.

— Înţeleg la ce te gândeşti. Fiul aude despre carte, o citeşte şi află că una dintre descendentele foştilor parteneri ai tatălui lui e aici, la New York. Că are suficiente informaţii pentru o carte – ba chiar, foarte probabil, şi altele. Că e foarte posibil să aibă acces la diamante. Dar de ce, dacă a ştiut despre ele în tot acest timp, n-a încercat să le găsească sau să ajungă mai devreme la familia Gannon?

— Poate că n-a ştiut toată povestea până la apariţia cărţii. Poate că nu ştia ce legătură exista, gesticulă Eve cu furculiţa. Oricum, mie îmi revine sarcina să aflu asta. Ceea ce vreau de la tine e o opinie. Se potriveşte cu vreun model, cu un profil, ideea că individul pe

care-l caut ar fi fiul lui Crew?

— I-ar conferi sentimentul unui drept de proprietate asupra lor. Au aparţinut tatălui său, ca să zic aşa. Dar dacă tatăl său i le-a adus când era mic…

— În carte nu scrie, spuse Eve. Şi nu putem şti ce-a făcut sau n-a făcut Crew, ce-a spus sau ce a adus, la ultima lui vizită.

— În regulă. Din ceea ce ştim despre Crew, acesta considera că avea dreptul la toată prada şi a ucis pentru ea. Diamantele îl obsedau şi şi-a urmărit această obsesie, deşi avea destule ca să-şi asigure o existenţă îndestulată până la sfârşitul vieţii. E posibil ca fiul să fie sub imperiul aceleiaşi obsesii, al aceleiaşi viziuni.

— Instinctul îmi spune că provine de la Crew.

— Şi, de obicei, pe tine instinctul nu te înşală. Te deranjează să mergi pe ideea asta, Eve? Să-ţi derulezi în minte păcatele tatălui?

— Oarecum.

— Ereditatea poate avea efecte puternice. Pune la un loc ereditatea şi ambianţa din copilărie şi influenţa va fi aproape irezistibilă. Cei care o învinge, care-şi făuresc o viaţă proprie în pofida ei, sunt foarte puternici.

— Poate.

Eve se aplecă înainte. Nimeni din jur nu asculta, dar coborî totuşi tonul.

— Ştii, nu poţi doar să te scufunzi, poţi să te scufunzi şi să spui că din vina altcuiva ai ajuns acolo. Dar asta nu-i decât o scuză. Avocaţii, psihiatrii, medicii şi reformatorii sociali pot să spună: „A, nu e vina ei, nu-i răspunzătoare cu nimic. Uite de unde provine. Uite ce i-au făcut. E traumatizată. E dereglată.“

Mira îi acoperi mâna cu a ei. Ştia ce părere avea despre ea însăşi, cea din copilărie, şi despre femeia care ar fi putut să devină.

— Dar…?

— Noi, poliţiştii, ştim că victimele, cele frânte, zdrobite sau moarte, au nevoie de cineva care să le reprezinte, care să spună: „Fir-ar să fie, *este* vina ta. Tu ai făcut asta şi trebuie să plăteşti, indiferent dacă mama ta te-a bătut sau tatăl tău te-a… Orice s-ar fi întâmplat, nu ai dreptul să-i faci rău omului de lângă tine.“

— Şi de-asta eşti cea care eşti, spuse Mira.
— Mda. De-asta sunt.

25

Pentru Eve, o discuţie în laborator cu Dickie Berenski se asemăna cu un control dentar. Era o obligaţie şi, dacă aveai noroc, putea să nu fie chiar atât de neplăcută pe cât îţi imaginai. La fel ca toţi dentiştii pe care-i cunoştea, Dickhead manifesta o satisfacţie slinoasă când situaţia se înrăutăţea.

Eve intră în laborator împreună cu Peabody, prefăcându-se că nu-i observă pe cei câţiva tehnicieni care aruncau priviri piezişe în direcţia ei, după care îşi făceau de lucru în altă parte.

Cum Nu-l văzu nicăieri pe Dickie, îl încolţi pe primul tehnician care nu reuşise s-o şteargă destul de repede.

— Unde-i Berenski?

— Ăă… în birou…

Eve nu considera că merita tremurul acela din glas, nici zâmbetul îngheţat. Trecuseră luni de zile de când nu mai ameninţase un tehnician de laborator. În plus, ar fi trebuit să ştie că-i era fizic imposibil să expună organele interne ale unui om, întorcându-l ca pe o mănuşă.

Traversă laboratorul principal, unde lucrau oameni în halate albe şi intră în cabinetul lui Dickie fără să bată la uşă. Belinda stătea tolănit la birou, cu picioarele ridicate, sugând o îngheţată pe băţ de culoarea strugurilor.

— Ai locurile-n lojă? o întrebă el.

— Ai să le capeţi când primesc rezultatele.

— Am ceva pentru tine.

Se ridică de la birou, dădu să iasă, apoi se opri s-o studieze pe Peabody.

— Tu eşti asta, Peabody? Unde ţi-i uniforma?

Încântată de şansa care i se ivise, Peabody îşi scoase insigna:

— M-au făcut detectiv.

— Pe bune? Bravo ţie. Oricum, îmi plăcea cum stăteau uniformele pe tine.

Belinda se săltă pe taburet şi începu să parcurgă în sus şi-n jos bancul de lucru alb, comandând fişiere şi introducând coduri cu degetele sale subţiri ca nişte picioare de păianjen.

— Pe unele din astea le ştii deja. N-am găsit substanţe interzise în organismul nici uneia dintre victime. Victima unu – asta-i Jacobs – avea o alcoolemie de zero virgulă opt la sută. Era destul de veselă. Îşi înfulecase ultima masă. Nu se dăduse recent în bărci. Fibrele de pe pantofi corespund cu mocheta de la locul crimei. Mai erau vreo două, probabil din taxiul cu care a venit acasă.

Degetele îi dansau pe taste; pe ecrane evoluau culori şi forme.

— Am vreo două mostre de păr, dar aici scrie că înainte de-a muri umblase prin cluburi. Putea să le ia de prin vreun club. Dacă vreunul din fire e al ucigaşului, o să le confruntăm când îl înhăţaţi. I-am folosit fotografia ca să creăm o imagine a ei în momentul morţii.

O afişă pe ecran, iar Eve o văzu pe Andrea Jacobs aşa cum fusese: o femeie frumoasă, într-o rochie elegantă şi cu gâtul tăiat.

— Cu ajutorul tehno-magiei noastre putem determina destul de bine forma şi mărimea armei.

Eve studie imaginea unui cuţit prelung, cu tăiş liniar şi cifrele de dedesubt, care indicau dimensiunile.

— Bun. E foarte bun ăsta, Dickie.

— Lucrezi cu maeştrii. Vederile noastre corespund cu ale criminaliştilor şi cu cea a legistului în legătură cu poziţia victimei în momentul loviturii aducătoare de moarte. A atacat-o pe la spate. A tras-o de păr. Avem nişte fire din câmpul infracţional care confirmă scenariul. Asta dacă nu cumva unul sau două provin de la făptuitor, ceea ce nu cred. Era protejat ermetic.

Tastă alte coduri.

— Iar acum, victima doi – Cobb: altă mâncare de peşte. Eşti sigură că avem de-a face cu acelaşi criminal?

— Sunt sigură.

— Cum vrei. A făcut-o praf. Ţeavă, bâtă, metal, lemn. Nu pot să-ţi

spun, fiindcă n-avem la dispoziţie decât forma fracturilor. Caută un obiect lung, neted, cu diametrul de vreo trei centimetri. Probabil greu. Lovitura în picior a doborât-o, cea în coaste a ţinut-o la pământ. Pe urmă însă, devine interesant.

Trecând la alt ecran, afişă imaginea craniului calcinat al Tinei Cobb.

— Pometele lovit, şi… Clasica fractură craniană. Focul a şters aproape toate urmele, dar am găsit ceva care aderase la fragmentele de oase ale feţei şi ale craniului.

— Ce fel de urme?

— De ignifugant.

Pe ecran, apărură o serie de forme colţuroase, în tonuri reci de albastru.

— Un inhibitor de foc. Deşteptului i-a scăpat asta. Marca se numeşte Flame Guard. II poate cumpăra orice meşteşugar amator, dar de obicei îl folosesc antreprenorii. Îl aplica pe podele sau pe pereţi.

— Pe podele. Înainte de finisaj?

— Mhm. Avea urme în rănile faciale şi craniene. I-a dat foc, da' rahatu ăsta n-a ars. Reclama n-a minţit. Totuşi, nu a lipit osul, aşa că nu era umed în momentul contactului. Cam cleios poate, pe alocuri, dar nu umed.

Eve se aplecă spre ecran şi simţi un iz de struguri dinspre Dickhead.

— S-a lipit de ea când a căzut şi s-a lovit cu obrazul de podea sau de perete. În rănile de la picior şi coaste nu s-au găsit urme, din cauza hainelor. Când a căzut, când a început să se târască, sângera. Poate că şi sângele a favorizat aderenţa. Aşchiile, de la scândurile de care s-a lovit, aderă la fracturile de oase. Tu eşti detectivul. Dar o fată de proporţiile astea, lovită aşa, cade greoi. Prin urmare, mda, ar fi posibil. Avem urma, ceea ce înseamnă că aşa s-a întâmplat. Şi a lăsat şi o mare mizerie după ea.

— Trimite-le pe toate în biroul meu. Nu-i rău deloc, Dickie.

— Auzi, Dallas! strigă el, când Eve pomi spre uşă. Vreau să văd şi eu meciul ăla.

— Biletele sunt pe drum. Peabody, o chemă Eve, strângându-și părul, în timp ce punea în ordine noile date. Hai să verificăm ignifugantul. Să vedem ce aflăm. S-ar fi putut s-o omoare la el acasă. Nu e exclus, deși nu pare genul care să-și murdărească propriul cuib. Dar cine știe? Poate că își renova apartamentul. Sau avea acces într-o clădire aflată în construcție, ori în curs de reamenajare. Să începem cu șantierele de construcții din apropierea locului unde a abandonat-o. Nu l-a ales la nimereală. Nu lasă nimic la voia întâmplării.

Dând curs acestui raționament, îl sună pe Roarke. Când acesta răspunse, Eve era deja în mașină, în drum spre Cop Central.

— S-ar putea să fi prins un fir. Ești ocupat cu ceva, sau îți faci un lifting facial în Alphabet City? Apoi îl puse la curent cu ce aflase.

— Renovez un complex de apartamente de mărime medie. Va trebui să mă documentez, ca să-ți dau datele concrete.

— Așa să faci. Trimite-mi-le la birou. Ce altceva mai știi? Vreun concurent, asociat, oricine care construiește sau renovează ceva?

— Ce-ar fi să mă interesez?

— Ți-aș rămâne îndatorată.

— Feeney și cu mine suntem ocupați și cu alte probleme, până diseară. Vom lucra la chestia asta la noi acasă.

— Bine, răspunse ea, intrând în garajul subteran de la Cop Central. Pe curând.

— Tre' să te-ntreb… Peabody se încordă, căci Eve intră cu viteză în spațiul îngust de parcare. Apoi, văzând că nu se producea niciun impact, răsuflă ușurată și continuă: Când îi vezi chipul apărând pe ecran, sexy și senzațional cum e, cu acea, știi, gură *a l*ui, nu-ți vine să gâfâi cu limba scoasă ca un câine?

— Iisuse, Peabody!

— Mă întrebam doar.

— Potolește-ți hormonii și rămâi cu mintea la treabă. Uite, mă cheamă Whitney. Se uită la ceas. Voiam să văd dacă am avut ceva noroc cu portretul-robot.

— Pot să mă ocup eu de ăsta. Dacă e ceva, îți aduc.

— Merge.

— Vezi ce comod e să ai un detectiv ca partener?

— Trebuia să m-aştept că vei găsi o cale s-o strecori.

Se despărţiră, iar Eve urcă cu ascensorul nesuferit de aglomerat, până la etajul unde se afla biroul comandantului Whitney.

Whitney arăta pe măsura funcţiei – impozant, masiv, ridurile săpate înjurai ochilor şi a gurii care nu făceau decât să-i accentueze imaginea de lider. Avea pielea închisă la culoare şi părul uşor încărunţit, parcă presărat cu sare.

Eve îl respecta, atât ca om, cât şi ca rang şi realizări. În sinea ei se minuna că rămăsese întreg la minte, cu o slujbă ca a lui şi o nevastă care avea pasiunea petrecerilor mondene.

— Domnule comandant, îmi prezint scuzele că am întârziat. Am fost reţinută la laborator.

Whitney făcu un gest de nepăsare cu una dintre mâinile lui mari.

— Progrese?

— Permiteţi să raportez. Cazul meu şi cel al detectivului Baxter se combină prin intermediul Samanthei Gannon.

— Am văzut şi eu în dosare.

— Au ieşit la lumină şi alte indicii după continuarea dialogului cu Gannon, azi-dimineaţă. Urmărim posibilitatea ca fiul lui Alex Crew, sau un alt cunoscut ori urmaş, să fie implicat în cele două crime.

Se aşeză, abia după ce Whitney îi indică un scaun şi îi relată detaliile întrevederii de dimineaţă.

— Căpitanul Feeney caută personal, continuă ea. N-am vorbit cu el în după-amiaza asta, dar am aflat că a înregistrat unele progrese.

— Fiul ar trebui să aibă peste şaizeci de ani. Cam bătrân ca să trezească interesul unei fete de vârsta lui Cobb.

— Unele se simt atrase de bărbaţi vârstnici şi s-ar putea să pară mai tânăr.

Eve se îndoia, totuşi.

— Cel mai probabil are un partener de care s-a folosit ca să ajungă la Cobb. Dacă legătura asta ţine, domnule comandant, apar posibilităţi multiple. Judith Crew s-ar putea să se fi recăsătorit, să fi făcut încă un copil, iar acel copil să fi aflat despre diamante şi despre Gannon. Westley Crew ar putea avea şi el copii, cărora să le

fi spus povestea bunicului lor, la fel cum și Gannon a aflat legenda familiei ei. În orice caz, e cineva care se consideră proprietar. Sunt sigură, iar profilul făcut de Mira corespunde. Sper să am cât de curând și portretul-robot. Am mai obținut ceva și de la laborator. Asupra cadavrului lui Cobb s-au găsit urme ale unui inhibitor de foc. Un ignifugant profesional. O să-l examinăm și ne vom concentra asupra clădirilor din apropierea locului unde a abandonat-o. A fost foarte atent, dar a comis, totuși, o greșeală. Una pe care nu cred că ar fi făcut-o dacă ar fi aplicat el ignifugantul. N-ar fi omorât-o în apropierea unui material care inhibă focul, când plănuia să-i dea foc. E o greșeală prea grosolană pentru un tip ca el. O dată ce găsim locul crimei, vom face un pas uriaș spre a-l identifica.

— Atunci, găsiți-l.

Whitney se întoarse în scaun, când linkul interbirouri începu să semnalizeze.

— Da, spuse el.

— Domnule comandant, detectivii Peabody și Yancy.

— Trimite-i.

După ce intrară, Peabody făcu un pas lateral, pentru ca Yancy, graficianul de portrete-robot, să i-o ia înainte.

— Ne-am gândit că am câștiga timp dacă detectivul Yancy v-ar da amândurora raportul în același timp.

— Aș fi vrut să scot mai mult de-atât, începu Yancy, întinzând imprimatele și o dischetă. Am lucrat cu martora trei ore. Cred c-am ajuns destul de aproape. Nu-i poți duce decât până la un anumit punct, explică el, arătând imaginea imprimată pe care o studia Eve. Și-ți dai seama când încep să inventeze sau să se încurce.

Eve privi portretul, căutând o asemănare cu Alex Crew. Poate, poate, pe la ochi… Sau i se părea pentru că dorea s-o vadă. În orice caz, acela nu era un om de șaizeci de ani.

— A încercat, continuă Yancy. Și-a dat toată silința. Dacă vorbeam cu ea imediat după ce-l văzuse, cred c-am fi pus mâna pe el. Dar a trecut mult de-atunci, și-n fiecare zi vede zeci de oameni la mese.

— Hipnoza i-ar putea stimula memoria.

— Am încercat. I-am propus, dar s-a speriat. Nici nu vrea să audă. În plus, a văzut un reportaj despre crimă şi a îngrozit-o. Se teme să nu fie următoarea victimă. Mai mult de-atât nu putem obţine de la ea.

— Crezi că el e? întrebă Eve.

Yancy îşi umflă obrajii, apoi expiră zgomotos.

— Aş zice că suntem pe drumul cel bun în ceea ce priveşte nuanţa pielii, părul, forma feţei în general. Şi forma ochilor e pe-aproape, dar de culoare n-aş fi aşa de sigur. Se gândea la un bărbat înjur de treizeci de ani, cu un aer foarte matur, dar pe urmă a recunoscut că a avut impresia asta datorită vârstei fetei. Tot oscila între douăzeci şi treizeci de ani… Bogat, bănuieşte, pentru că avea un ceas scump la mână, a plătit cash şi i-a dat un bacşiş gras. Asta i-a influenţat şi descrierea, ridică el din umeri. Maniere elegante, fizionomie elegantă.

— Crezi că am putea să-l dăm presei, în speranţa unor rezultate?

— Trebuie să recunosc că n-aş face-o. Presimt că suntem destul de departe. Cred că un poliţist, un observator cu experienţă, l-ar putea recunoaşte după portretul ăsta, dar un civil, nu. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult.

— E-n regulă. O să-l trecem printr-un program de identificare, să vedem dacă găsim vreo corespondenţă.

— Va trebui să vă pregătiţi pentru o ajustare de minimum treizeci la sută, clătină din cap Yancy, privindu-şi opera. Cu ăsta, veţi avea mii de răspunsuri, numai din New York.

— Tot e un început. Îţi mulţumesc, Yancy. Domnule comandant, aş dori să continuu.

— Ţine-mă la curent.

Revenind în biroul ei, Eve prinse pe avizier o copie a portretului-robot. Apoi se aşeză şi începu să-şi revadă însemnările. Întocmi un raport şi îl reciti pentru a urmări etapele şi progresele. Hotărî să lase căutarea de persoane în seama lui Feeney, iar „excavaţiile“ electronice într-a Iui Mcnab. Apoi îi trimite lui Baxter un referat

amănunţit despre noile date, incluzând şi o copie a schiţei lui Yancy.

În timp ce Peabody umbla pe urmele ignifugantului, Eve începu să cerceteze şantierele de construcţii. Linkul îi semnală un input, aşa că-l deschise şi văzu o listă a tuturor proprietăţilor cu licenţe de construcţie sau renovare, pe o rază de zece cvartaluri în jurul locului unde fusese abandonată victima.

Roarke se dovedea rapid şi eficient ca de obicei.

Eve separă proprietăţile în locuite şi nelocuite. Pustiu, îşi spuse ea. Discret. O dovedise aşteptând până când crezuse că locuinţa Samanthei Gannon era goală. Distingea un anumit tipar comportamental, aşa că porni pe direcţia respectivă.

Mai întâi, clădirile pustii.

Le separă şi pe acestea, în şantiere de construcţie şi de renovare.

O ademenise. Era mai practic să vină de bunăvoie, decât silită sau deja rănită. Fusese ea tânără şi naivă, dar avea şi ambiţii. Ar fi fost dispusă să umble pe un şantier, doar ca să-i facă pe plac iubitului?

La vârsta ei, Eve nu fusese încă îndrăgostită. Câteva slăbiciuni pe parcurs, dar asta era cu totul altceva. Măcar atâta lucru ştia, după ce dragostea o lovise drept în plex, doborând-o la picioarele lui Roarke. Oare nu se dichisea şi ea din când în când, îmbrăcându-se fistichiu, fiindcă aşa-i plăcea lui?

Mda, dragostea putea foarte uşor să te facă să-ţi dezminţi obiceiurile.

Dar ucigaşul? El nu avusese niciun motiv să se dezmintă. Nu fusese îndrăgostit. In plus, îi plăcea să impresioneze, să fie stăpân pe situaţie şi să evite complicaţiile. Îi plăcea să planifice totul, ţinând seama de propriile scopuri, de propriul orgoliu, de instinctul de autoconservare. Alesese un loc unde ştia că nu va fi deranjat. Unde să Nu-l ia nimeni la întrebări, dacă-1 surprindea în incintă. Unde putea, din nou, să dezactiveze sistemele de securitate.

Eve trimise datele la computerul de-acasă, printă listele, apoi ieşi s-o cheme pe Peabody.

— Vii cu mine.

— Caut ignifugantul…

— Caută-l pe drum.

— Unde mergem? întrebă Peabody, în timp ce-şi aduna grăbită dischetele, dosarele şi jacheta.

— Să ne uităm la clădiri. Să vorbim cu cei de pe şantiere.

- Fir-aş a naibii!

Primul popas îl făcură la un mic teatru construit la începutul secolului douăzeci. Insigna lui Eve le asigură accesul la administrator. Deşi se plângea de programul prea încărcat, acesta le primi. Pardoseala din hol era de marmură, lucru cu care administratorul se mândrea peste poate. Sala de spectacole avea podele din plăci aglomerate, neacoperite cu nimic şi încă neignifugate. Pereţii aveau vechea tencuială.

Eve parcurse totuşi toată clădirea, căutând urme de sânge cu scanerul.

În drum spre obiectivul următor avură de înfruntat traficul de la sfârşitul după-amiezei.

— Ignifugantul se poate cumpăra în bidoane de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de kilograme, citi Peabody datele de pe PPC Sau, dacă ai licenţă de antreprenor, îl poţi cumpăra sub formă de praf, pentru a realiza personal mixajul. Am aici lista furnizorilor.

— Va trebui să vorbeşti cu ei. Avem nevoie de o listă a persoanelor şi companiilor care au cumpărat ignifugant, ca să le putem confrunta cu echipele de pe şantierele de construcţii.

— O să cam dureze.

— Nu pleacă nicăieri. E pe-aici, pe undeva, murmură Eve, privind strada. Îşi pregăteşte următoarea mişcare.

Intră în apartament şi comandă imediat robotului casnic un gin cu tonic. Îl plictisea faptul că trebuia să-şi petreacă jumătate din zi într-un afurisit de birou, fără să facă nimic interesant, dar bătrânul strângea băierile pungii, cerându-i să manifeste mai mult interes faţă de companie.

Moştenirea ta, fiule. Ce gogoşi! Moştenirea lui valora câteva milioane, în diamante ruseşti albe. Puţin îi păsa de firmă. Imediat ce va avea ceea ce îi aparţinea de drept, urma să-l trimită pe bătrân în

mă-sa.

Ce zi minunată va fi! Dar până atunci, trebuia să fie împăciuitor și docil, și să se dea drept fiul cel bun.

Se dezbrăcă, lăsându-și hainele să cadă din mers, și intră în bazinul construit în zona de recreere a mansardei.

Faptul că firma pe care o dispreţuia îi plătea mansarda, hainele, robotul Nu-l deranja. Întinse mâna după paharul cu gin și apoi se tolăni în apa răcoroasă.

Sosise momentul s-o abordeze pe Gannon. Analizase și respinsese ideea de a se duce în Maryland, ca să smulgă cu forţa informaţiile necesare de la bătrâni. Nu voia să rişte.

Deocamdată, nimeni n-avea niciun indiciu. Putea fi un fan obsedat, sau un amant al cameristei care se înhăitase cu ea ca să jefuiască reşedinţa Gannon. Putea fi oricine. Dar dacă se ducea în Maryland, putea fi văzut și urmărit. Într-un orăşel prăpădit de provincie i-ar fi fost cam greu să se piardă în peisaj. Dacă-i omora pe bunicii Samanthei Gannon, până și cei mai capsomani sticleţi ar fi putut deduce că diamantele erau mobilul.

Deocamdată era al dracului *de frustrant* să descopere că Gannon dispăruse. Niciunul dintre cei pe care-i trimisese să caute nu găsise niciun indiciu despre locul unde se afla. Dar mai devreme sau mai târziu, trebuia să iasă la suprafaţă.

Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut să aştepte, însă nu mai suporta să-și piardă vremea în biroul ăla idiot, jucând teatru în faţa amărâţilor lui de părinţi, asta în timp ce știa că ceea ce își dorea îi era inaccesibil.

— Ecranul, ceru el alene, și începu să parcurgă canalele de ştiri, în căutare de noutăţi.

Nimic nou, constată cu satisfacţie. Nu putea înţelege cum gândeau cei care credeau că prezenţa în mass-media însemna gloria. Un adevărat criminal își câștiga toate satisfacţiile atingându-și scopurile în secret. Îi plăcea să fie un adevărat criminal, să-și ridice singur ştacheta.

Zâmbi în sinea lui, privind spre rafturile și vitrinele cu jucării și jocuri vechi. Maşinile, camioanele, figurinele. Pe unele le furase

doar de plăcere. La fel cum, uneori, fura câte o cravată sau o cămașă, doar ca să-și dovedească că o poate face.

Din același motiv furase și de la prieteni sau rude, cu mult înainte de a-și da seama că era un obicei… cinstit. Că avea hoția în sânge. Cine-ar fi crezut, uitându-se la părinții lui?

Interesul pentru colecția de jucării provenea de la tatăl său, și-i fusese de mare folos.

Dacă amicul și partenerul său într-ale colecțiilor, Chad Dix, nu l-ar fi bătut la cap în legătură cu prietena lui și cu cartea pe care o scria, n-ar fi aflat atât de curând despre diamante. S-ar fi putut să nu citească niciodată cartea. Ii fusese foarte simplu să-i smulgă lui Dix mai multe detalii și să ia de la el exemplarul trimis în avans.

Își termină băutura, se gândi să-și mai ia una, dar își zise că era important să rămână cu mintea limpede.

Puse paharul deoparte și făcu câteva lungimi de bazin. Când ieși din apă, paharul gol dispăruse, iar halatul și prosopul îl așteptau.

În seara aceea urma să meargă la o petrecere. De fapt, în fiecare seară se ducea la câte o petrecere. Și ironia sorții, la unele o întâlnise pe Sam Gannon. Ce ciudat, nu-i trezise niciun interes, nu se așteptase să aibă nimic în comun cu ea! Și, brusc, constatase că avea mai multe în comun decât cu oricare altă femeie!

Și-ar fi putut sacrifica timpul și energia pentru a-i face curte, ceea ce cu siguranță ar fi fost mai puțin *înjositor* decât scurta legătură cu Tina Cobb. Deși, dacă stătea să se gândească, nici Samantha Gannon nu era genul lui. Plină de sine, reflectă el în timp ce începu să se îmbrace. Destul de atrăgătoare, cu siguranță, dar una dintre acele femei mintoase și unilaterale, care fie-l iritau, fie-l plictiseau.

Aflase de la Chad că era bună la pat, dar mult prea absorbită de propriile ei nevoi și dorințe din afara așternutului. Totuși, dacă nu găsea o cale mai eficientă și mai directă de a obține diamantele, trebuia să petreacă ceva timp cu strănepoata lui Jack O'Hara.

Până atunci însă trebuia să aibă o discuție cu scumpul lui babac.

26

Când Eve ajunse acasă, înapoia ochilor i se cocea la foc mic o durere de cap feroce. Nu apucase să viziteze decât trei şantiere. Muncitorii din construcţii, după cum aflase, îşi terminau programul mult înaintea poliţiştilor. Nu se alesese din locurile pe unde reuşise să treacă decât cu durerea de cap de la zgomotul uneltelor, urletele muzicii şi glasurile muncitorilor.

Voia să facă un duş, să doarmă zece minute şi să bea o sticlă de apă rece ca gheaţa.

Îşi parcase maşina în spatele celei a lui Feeney, aşa că nu se osteni să verifice sistemul de comunicare al casei. Roarke era cu el, la etaj, în birou sau în laboratorul cu computere, unde jucau jocurile lor criptice. Motanul nu-i ieşise în întâmpinare, aşa că presupuse că era cu ei.

Alungă ideea de a închide ochii zece minute. Nu se îndura să treacă la orizontală când în casă se mai afla un poliţist, mai ales că acela era în timpul programului. Ar fi fost penibil s-o surprindă. Până la urmă, alese compromisul câtorva minute în plus sub duş şi se simţi cât de cât consolată când durerea de cap deveni mai puţin violentă.

Îşi schimbă separatele – n-avea să uite denumirea asta – cu un tricou şi o pereche de blugi. În drum spre biroul ei, făcu un popas în laboratorul de computere.

Roarke şi Feeney stăteau fiecare la câte unul. Roarke avea mânecile suflecate şi părul legat la spate, aşa cum obişnuia când se adâncea în câte-o treabă serioasă. Cămaşa cu mâneci scurte a lui Feeney arăta de parcă dimineaţa, înainte de a o lua pe el, ar fi fost făcută ghem. Mânecile lăsau să i se vadă coatele osoase şi Eve se întrebă de ce le găsea înduioşătoare. Pesemne era frântă de oboseală.

Pe ecrane datele se succedau prea repede pentru ca ochii ei să le distingă. Cei doi schimbau întrebări şi comentarii în acel jargon pe care niciodată nu reuşise să-l înţeleagă.

— Aveţi ceva şi pentru mine, într-o englezească inteligibilă?

Amândoi întoarseră capul spre ea, iar Eve fu frapată să vadă cum doi oameni, care se deosebeau ca ziua de noapte, puteau avea expresii identice în ochi.

Un soi de buimăceală distrată, de tocilari.

— Facem unele progrese, răspunse Feeney, luând o alună zaharisită din punga de pe bancul de lucru. Datează de câtva timp…

— Arăţi… proaspătă, locotenente, comentă Roarke.

— Acum câteva minute, nu arătam la fel de proaspătă. Am făcut un duş.

Eve se apropie de ecrane şi le privi cu atenţie.

— Ce rulează?

Pe chipul lui Roarke se ivi un zâmbet larg.

— Dacă am încerca să-ţi explicăm, te-ar apuca durerea de cap. Asta de-aici s-ar putea să fie puţin mai clară.

Îi făcu semn să se apropie ca să vadă mai bine ecranul casetat, unde lucra cu o fotografie a lui Judith Crew într-o parte şi mai multe imagini, care se succedau neclar, în partea cealaltă.

— Încerci o comparaţie facială?

— Îi căutăm permisul de conducere dinaintea divorţului, îi explică Feeney. Am mai comandat o căutare pornind de la permisul pe care-l folosea când a găsit-o tipul de la asigurări. Avea alt nume, îşi schimbase coafura şi slăbise. Computerul identifică posibilele corespondenţe. Mergem înainte pornind de la datele astea.

— Apoi, folosim un program morfologic pe altă unitate, continuă Roarke. Căutăm o corespondenţă cu fizionomia pe care i-o atribuie computerul în momentul de faţă.

— Dacă imaginea prezenta mai multe asemănări, am fi avut un rezultat până acum.

— Da, şi eu cred acelaşi lucru.

Feeney ridică din umeri, ronţăind încă o mână de alune.

— Sunt mulţi oameni pe lumea asta. Multe femei de aceeaşi categorie de vârstă. S-ar putea să fi plecat de pe planetă.

— S-ar putea şi să fi murit, adăugă Eve. Sau să fi evitat identificarea standard. Ar putea să locuiască într-o colibă de crăci, undeva pe o insulă, împletind rogojini.

— Sau să-şi fi făcut o operaţie estetică.

— Copiii din ziua de azi, oftă amărât Feeney. Nu mai cred **j** în nimic. I

— Şi fiul?

— Lucrăm o morfologie şi pentru el. Am găsit câţiva candidaţi posibili. Le facem un control secundar. Băiatul nostru, aci de faţă, umblă după bani.

Eve îşi mută privirea de la ecrane. Mişcările rapide ale imaginilor îi readuceau durerea de cap.

— Despre ce bani e vorba? întrebă ea.

— A vândut casa din Ohio, îi reaminti Roarke. Aranjamentul şi plata au necesitat timp. Banca agentului imobiliar trebuie să-i fi trimis cecul, sau să fi făcut un transfer, conform instrucţiunilor, pe numele pe care-l folosea atunci. Asta dacă nu cumva a autorizat efectuarea plăţii de către o terţă persoană.

— Se pot găsi asemenea date? Aşa de vechi?

— Dacă insişti, da. Era o femeie prudentă. A cerut ca, după plată, cecul să-i fie transferat electronic avocatului ei de-atunci şi apoi trimis la o altă firmă de avocaţi din Tucson.

— Tucson?

— Arizona, *darling.*

— Ştiu unde e Tucson. Cum ai aflat?

— Am eu metodele mele, râse Roarke.

Eve îl privi mustrător, în timp ce Feeney ridică privirea spre tavan.

— Ai minţit, ai mituit şi ai încălcat câteva legi privitoare la confidenţialitatea datelor personale. J

— Uite cu ce mă aleg în loc de mulţumiri, se plânse Roarke.

A stat la Tucson, din câte-am putut afla, aproape o lună, la începutul anului 2004, timp suficient ca să încaseze cecul şi j să depună banii la o bancă locală. Aş deduce, cu destulă j certitudine, că acolo a folosit fondurile ca să-şi schimbe din i nou identitatea, după care s-a mutat în alt loc.

— O dată ce corespondenţele vor fi complete, o să examinăm cu multă atenţie rezultatele, spuse Feeney, masându-şi tâmpla.

Trebuie să fac o pauză.

— Du-te jos, bea o bere şi înoată puţin, îl invită Roarke. Vom vedea cu ce ne mai alegem într-o jumătate de oră.

— Îmi place planul ăsta. Ai ceva pentru noi, puştoaico?

Feeney era singurul care-i zicea lui Eve „puştoaică“.

— Am să te pun la curent după pauză, îi răspunse ea. Între timp, am şi eu de pus la punct câteva lucruri, în biroul meu.

— Atunci, ne vedem acolo.

— Nici mie nu mi-ar strica o bere, comentă Eve, după ce Feeney ieşi.

— Se pare că toţi avem nevoie de o pauză, încuviinţă Roarke, mângâindu-i dosul mâinii cu degetul, după care o trase spre el ca s-o muşte uşor.

Eve cunoştea mişcarea.

— Să nu-ncepi să mă adulmeci.

— Prea târziu. Ce-i mirosul ăsta?

— Nu ştiu, ridică ea din umeri, prudentă, mirosindu-se la rândul ei; părea să fie săpun. Asta am găsit…

Îşi smuci uşor mâna, dar făcu greşeala să se uite prin jur, ca să vadă dacă Feeney mai era prin apropiere. Roarke profită de clipa de neatenţie ca să-i pună piedică. Eve îi căzu pe genunchi.

— Iisuse, *termină!* şopti ea furioasă.

Pe scara ridicolului, faptul de a fi surprinsă de cineva pe genunchii lui Roarke ocupa locul trei, mai sus decât un pui de somn în timpul programului sau s-o vadă desculţă alt poliţist.

— N-am terminat cu lucrul, iar Feeney e alături.

— Nu-l văd nicăieri, replică Roarke, frecându-şi nasul de gâtul ei. Şi, în calitate de consultant expert civil, am dreptul la o pauză. Am hotărât că prefer activităţile adulte în locul băuturilor adulte.

Pe pielea lui Eve începeau să danseze drăcuşori pătimaşi.

— Nici să nu te gândeşti c-am să-mi fac de cap cu tine în laborator, printre computere. Feeney poate intra din clipă-n clipă.

— Va fi cu atât mai excitant… Da, da… chicoti el, muşcând-o uşor de sub bărbie – locul lui favorit. Depravat şi pervers. Şi deşi sunt gata să pun pariu că Feeney bănuieşte că, din când în când, mai

facem şi sex, o să ne petrecem recreaţia în altă parte.

— Am de lucru, Roarke şi… Ei! Mâinile!

— Păi, da, sunt într-adevăr mâinile mele.

Râzând, o cuprinse de fund şi se ridică de pe scaun, cu ea în braţe.

— Vreau treizeci de minute de recreaţie, spuse el, ducând-o spre lift.

— După cum ai început, ai să termini în cinci.

— Pe pariu!

Eve îşi stăpâni râsul, în timp ce se împotrivea de formă.

— Nu pot să mă dezbrac în pielea goală cu Feeney în casă. E prea pervers. Dacă se întoarce iar…

— Ştii, cred că şi Feeney se dezbracă complet cu doamna Feeney, probabil că de-asta au trei Feeney mici.

— O, Doamne!

Eve se moleşi.

— E dezgustător ce faci, cea mai murdară şi necinstită metodă să-mi bagi aşa ceva-n cap cu forţa.

Pentru că voia s-o ţină în starea aceea, Roarke duse mâna la spatele ei şi apăsă pe butonul dormitorului.

— Orice, numai să meargă. Acum eşti prea slabă ca să mă poţi opri.

— Nu fi atât de sigur.

— Iţi mai aminteşti când am făcut noi doi dragoste prima oară?

În timp ce o întreba, o sărută uşor, schimbând tactica.

— Îmi aduc aminte vag…

— Mergeam cu liftul, ca acum, şi nu ne puteam ţine mâinile acasă, nu ştiam cum să ne dezbrăcăm mai repede unul pe altul. Eram nebun după tine. Te doream atât de mult. Şi încă te mai doresc.

O sărută şi mai pătimaş, când uşile liftului se deschiseră.

— Şi n-am să mă schimb niciodată.

— Nu vreau să te schimbi.

Eve îi răsfiră părul cu degetele şi îi scoase elasticul astfel încât coama lui neagră şi moale i se revărsa peste mâini.

— Te pricepi al naibii de bine, şopti Roarke.

Îşi lipi buzele de gâtul lui.

— Dar nu destul de bine ca să mă convingi s-o fac cu uşa deschisă. Ştii, s-ar putea să vină Feeney… Nu mă pot concentra.

— Se rezolvă.

Cu picioarele ei petrecute în jurul mijlocului, cu braţele în jurul gâtului şi cu buzele lipite de pielea ei, Roarke pomi spre uşă. O închise şi o încuie.

— Aşa-i mai bine?

— Nu-s sigură… Poate ar trebui să-mi reaminteşti încă o dată cum am făcut-o prima oară.

— Dacă nu mă înşală memoria, s-a întâmplat cam aşa…

O răsuci, prinzând-o între perete şi trupul lui şi o sărută cu lăcomie.

Eve simţi un fior aproape dureros de dorinţă primitivă. Parcă ar fi despicat-o în două – femeia care fusese înainte de a-l cunoaşte, şi femeia pe care o descoperise împreună cu el.

Putea fi ceea ce fusese, iar Roarke o înţelegea. Putea fi cea care devenise şi el o preţuia. Iar dorinţa reciprocă, dincolo de toate schimbările, de toate descoperirile, nu scădea niciodată.

Îl lăsă s-o răvăşească, simţind plăcerea abandonului. Mâinile-i erau la fel de ocupate, gura la fel de nerăbdătoare ca a lui, în timp ce se trăgeau unul pe altul spre pat.

Amintindu-şi, Eve râse.

— Şi atunci eram grăbiţi.

Căzură pe pat într-o încâlceală de membre, rostogolindu-se, în timp ce se chinuiau să-şi scoată hainele, să cucerească şi să devoreze. Prima dată totul se întâmplase pe întuneric. Orbecăială, dibuire şi disperare, în întuneric. Acum îi scălda lumina ce se revărsa prin ferestre, prin luminatorul de deasupra patului, dar nerăbdarea era aceeaşi. O durea ca o rană care n-avea să se vindece complet niciodată. Îşi amintea că şi atunci fusese o masă şi un labirint de dorinţe. Numai fierbinţeală şi mişcare, împingându-l spre frenezie, astfel că arsese de dorinţă să se înfigă în ea şi să urce amândoi, zbuciumaţi, spre eliberare.

Dar el dorise şi mai mult. Încă de pe-atunci, dorise mult mai mult de la ea. Şi pentru ea. O apucă de mâini, întinzându-i braţele deasupra capului, iar Eve se arcui, apăsându-l, până când pulsul lui deveni un tamtam de tobe în junglă.

— În mine…

Ochii-i erau împăienjeniţi şi întunecoşi.

— Te vreau în mine. Tare. Repede.

— Stai…

Roarke ştia ce urma, unde puteau să se ducă unul pe altul, autocontrolul i se subţiase ca un fir alunecos. Cu o mână, îi încătuşă încheieturile. Dacă-1 atingea acum, firul s-ar fi rupt. El însă putea s-o atingă. Dumnezeule, avea nevoie s-o atingă, s-o privească, să-i simtă trupul adunându-se şi tremurând sub asaltul voluptăţii. Când îşi trecu cealaltă mână peste ea, îi simţi pielea umedă. Un geamăt se desprinse tremurând de pe buzele ei, apoi izbucni într-un ţipăt răguşit când Roarke începu să-şi folosească degetele iscusite.

Îi văzu ochii tulburi, simţi palpitaţia dezordonată a pulsului în încheieturile mâinilor pe care i le ţinea strâns, şi-o auzi eliberându-se într-un suspin care străbătu aerul înainte ca Eve să se înmoaie complet sub el. Ceară topită la căldură. Iar fu singurul lucru care-i putu trece prin minte, când gura i se lăsă peste a ei, feroce şi înnebunită. Iar şi iar şi iar.

Apoi, braţele ei eliberate îl cuprinseră strâns. Roarke o penetră, aşa cum îi ceruse: tare şi repede.

Eve ştia, cu acea parte a creierului care încă mai putea să raţioneze, că Roarke trecuse de limită, că ajunsese acolo unde putea atât de des s-o trimită pe ea. Undeva dincolo de tărâmurile lumii civilizate şi raţionale, undeva unde nu existau decât senzaţii şi dorinţe. Îl dorea acolo împreună cu ea, acolo unde controlul era imposibil, iar plăcerea satura atât trupul, cât şi mintea.

În timp ce propriul ei organism se apropia tremurând de acel ultim salt, îi auzi respiraţia întretăindu-se parcă, de durere. Înfăşurându-l cu totul, i se dărui.

— Acum, şopti, şi-l trase după ea.

Zăcea întinsă sub el, încovoindu-şi şi destinzându-şi degetele de la picioare. Se simţea, după cum descoperise, al naibii de bine.

Îl plesni zgomotos peste fund.

— Pauza de recreere s-a terminat.

— Hristoase. Iisuse Hristoase.

— Haide, ai avut cele treizeci de minute pe care le voiai.

— Sunt sigur că te înşeli. Sigur mi-au mai rămas cinci sau şase minute. Şi chiar dacă n-au mai rămas, am să mi le iau.

- Off…

Îi mai dădu încă o palmă la fund, apoi îl ciupi. Cum niciunul dintre gesturi Nu-l făcu să se clintească, Eve îşi ridică brusc genunchiul.

— Fir-aş al dracu'! cedă el în sfârşit. Vezi să nu strici marfa.

— Vezi tu. Eu am folosit-o deja.

Eve se rostogoli într-o parte, ferindu-se, înainte ca Roarke să riposteze şi ateriză în picioare, lângă pat.

— Dom'le, ce înviorată mă simt!

Roarke rămase pe loc, culcat cu faţa în sus, privind-o. Prelungă, suplă, goală, cu pielea strălucitoare după energica recreaţie.

— Se vede, zâmbi el ştrengăreşte. Mă întreb dacă Feeney şi-a terminat partida de înot.

Eve păli.

— O, Doamne, of Doamne, exclamă ea şi se repezi să-şi ia hainele.

— O să-şi dea seama. O să ghicească. Şi atunci va trebui să evităm să ne uităm unul la altul, ca şi cum n-ar şti nimic. Fir-ar să fie!

Roarke izbucni în râs, în timp ce Eve se repezi în baie, ca să se îmbrace.

*

Feeney ajunsese în birou înaintea ei, ceea ce o făcu să se strâmbe. Eve intră cu pas vioi şi se duse să-şi pună dosarele în ordine.

— Unde-ai fost?

— Păi, ăă, ştii… să rezolv câteva treburi.

— Credeam că era vorba să…

Se întrerupse, scoţând un sunet pe care Eve îl recunoscu ca fiind de oroare jenată şi insuficient reprimată. Simţi că roşeşte şi rămase

cu atenţia îndreptată spre computer, ca şi cum acesta ar fi putut să sară de pe birou şi s-o înhaţe de gât.

— Cred c-am să… ăă…

Glasul lui Feeney suna cam întretăiat. Eve nu se uită la el, deşi îl *simţea* cum privea înnebunit prin cameră.

— … C-am să aduc nişte cafea.

— O cafea ar merge. Ar merge de minune.

Când îl auzi refugiindu-se în bucătărie, îşi frecă obrajii cu mâinile.

— Puteam la fel de bine să-mi scriu în frunte: Tocmai Mi-am Tras-o, murmură ea.

Îşi pregăti dischetele şi avizierul cazului, apoi îi aruncă o privire furioasă lui Roarke, care tocmai intrase.

— Să nu-ţi mai văd expresia asta pe mutră, şuieră ea.

— Care expresie?

— Las-că ştii tu care expresie. Şterge-ţi-o!

Relaxat şi amuzat, Roarke se aşeză pe colţul biroului ei. Când Feeney reveni, îi văzu în obraji roşeaţa care începuse să pălească. Feeney îşi drese glasul, ostentativ, apoi puse pe birou una dintre cele două căni cu cafea pe care le adusese.

— Ţie nu ţi-am făcut, îi spuse el lui Roarke.

— Nicio problemă. Deocamdată n-am nevoie. Cum a fost înotul?

— Bun. Minunat.

Îşi trecu o mână peste părul roşcat cu argintiu, încă umed şi se întoarse să studieze avizierul cu cazul.

Mari figuri suntem, îşi spuse Roarke: doi poliţişti veterani, care trecuseră prin atâtea nebunii şi sânge. Era însă de ajuns să scoată pe masă o porţie de sex, s-o pună între ei, că deveneau nervoşi ca două fecioare la o orgie.

— Am să vă pun pe amândoi la curent, începu Eve. Pe urmă, am să-mi analizez unghiurile, în timp ce voi veţi lucra la ale voastre. Pe avizier şi pe display puteţi vedea portretul-robot.

Luă un indicator cu laser, îndreptându-l spre ecranul de pe perete.

— L-a făcut detectivul Yancy, dar nu-i convins că e destul de

reuşit ca să-l dăm mass-mediei. Cred, totuşi, că ne oferă câteva date de bază. Coloraţia şi structura facială, în orice caz.

— Cât să aibă, întrebă Feeney, înjur de treizeci?

— Mda. Chiar dacă fiul lui Crew a cheltuit o avere pe chirurgie şi sculptură facială, nu cred că un tip trecut de şaizeci de ani poate arăta atât de tânăr. Iar martora nici n-a pomenit de patruzeci. S-ar putea să fie o rudă, un prieten mult mai tânăr, un protejat. Trebuie să urmărim pista relaţiilor de familie. E cea mai logică, dat fiind tiparul şi profilul.

— Mda, şi se lărgeşte, în loc să se îngusteze, comentă Feeney.

— Am găsit o cale de a o îngusta.

Eve le spuse despre urmele de ignifugant şi căutările pe teren pentru a încerca să găsească locul unde fusese asasinată Tina Cobb.

— E prima urmă pe care a lăsat-o. Când îi dăm de capăt, vom fi făcut încă un pas spre identificarea nemernicului. A ales locul, deci îl cunoştea. Ştia că putea intra să facă tot ce voia, nederanjat de nimeni, şi să şteargă urmele pentru ca nimeni să nu observe nimic.

— Mhm, dădu din cap Feeney. Trebuie să fi împroşcat cu ceva sânge în jur. L-a şters, altfel ar fi apărut un raport. Niciun muncitor din construcţii nu se-apucă de treabă când vede sânge în jur.

— Ceea ce înseamnă că i-a luat ceva timp. Tot fără martori.

A avut nevoie de un mijloc de transport. Ştia că avea la îndemână un loc comod unde să abandoneze cadavrul şi acces la substanţe inflamabile.

— Probabil că de data asta nu s-a mai protejat etanş, remarcă Feeney. De ce să se deranjeze?

— Nu ar fi pierdut timpul, fu Eve de acord. Urma să ardă cadavrul, distrugând astfel orice urmă posibilă – cel puţin aşa credea. De ce să se deranjeze să nu lase urme la faţa locului, atâta vreme cât erau curăţate satisfăcător? Mai ales dacă prezenţa lui acolo era legitimă.

— S-ar putea să fie proprietarul locului, să lucreze sau să locuiască acolo.

— Sau să fie inspector de clădiri ori de construcţii, interveni Roarke. Deşi, în cazul ăsta, nu cred că ar fi uitat de ignifugant.

— Ai primit datele pe care le-am cerut, proprietăţile în curs de construcţie sau reamenajare din zonă. Pe astea mi le-ai trimis?

— Da, dar nu sunt incluse şi cele mici, îi explică el. O locuinţă privată sau un apartament unde proprietarul se poate hotărî să schimbe ceva, sau angajează un antreprenor dispus să uite de autorizaţii şi taxe şi să lucreze la negru.

Eve îşi imagină diagrama investigaţiei străbătută dintr-o dată de sute de fundături şi ocolişuri.

— N-am să-mi bat capul cu treburile colaterale până nu le eliminăm pe toate celelalte. Pe şantierele de construcţii nu se foloseşte uneori benzină?

— Pentru unele vehicule şi agregate, da, spuse Roarke. Şi, cum e incomod s-o transporte de la o staţie din afara oraşului, se poate depozita într-o magazie, pe şantier sau în apropiere. Pentru asta se plăteşte o taxă.

— Atunci, vom urmări şi pista asta.

— Birocraţii de la Autorizaţii şi Licenţe îţi vor face limba cravată, îi reaminti Feeney.

— Mă descurc eu.

— Va trebui să-i iei tare, să obţii mandate şi tot felul de hârtii şi alte nimicuri. Dacă avem noroc cu portretul-robot, nu va mai fi cazul.

Feeney stătu puţin pe gânduri, trăgându-se de vârful nasului.

— Dar, oricum, ai mult de lucru. Pot să-mi amân concediul cu câteva zile, până se rezolvă cazul.

— Concediul? se încruntă Eve. Apoi îşi aminti de vacanţa pe care Feeney şi-o programase. La naiba, uitasem cu totul. Când pleci?

— Peste două zile, dar mai pot să reprogramez.

Era tentată să-i accepte oferta, dar se abţinu, oftând din greu.

— Mda, bine, fă-o, şi nevastă-ta o să vă mănânce amândurora ficaţii la micul dejun. Cruzi.

— E nevastă de poliţist. Ştie cum merg lucrurile, replică el, nu prea convingător.

— Pariez că a şi făcut bagajele.

Feeney îi zâmbi cu o expresie de câine bătut.

— De-o săptămână sunt gata.

— Mă rog, n-aş vrea să am de-a face cu furia ei. Şi-n plus, ţi-ai sacrificat deja destul timp pentru mine. Mai departe, ne putem descurca şi singuri.

— Nu-mi place să las un caz în aer, murmură Feeney.

— Îl mai am pe Mcnab, şi pe tipul ăsta, arătă Eve cu degetul mare spre Roarke. Dacă nu rezolvăm cazul până pleci, am să te ţin la curent. Prin interurban. Îmi mai poţi acorda două ore în seara asta?

— Nicio problemă. Ascultă, ce-ar fi să mă apuc iar de lucru, să văd dacă nu pot face nişte vrăji?

— Foarte bine. Eu voi vedea dacă reuşesc să obţin câteva mandate. Eşti de acord să ne întâlnim aici mâine dimineaţă, la opt, pentru informare?

— Numai dacă e cu micul dejun alături.

Roarke aşteptă să rămână singur cu Eve.

— Te pot ajuta să faci economie de timp cu formalităţile. Câteva minute de lucru neoficial, şi-ţi obţin o listă de autorizaţii.

Eve îşi îndesă mâinile în buzunare şi privi panoul cazului şi feţele victimelor. Echipamentele neoficiale ale lui Roarke puteau trece neobservate de Compuguard. Nimeni n-avea să afle că spărsese nişte zone securizate şi sustrăsese date, cu mâinile lui abile.

— N-am nicio justificare pentru asta. N-o pot scurtcircuita doar ca să fac puţină economie de timp şi să scap de complicaţii. Gannon e protejată. Din câte ştiu, e singura care ar putea fi într-un pericol imediat, din cauza individului. Am să procedez ca la carte.

Roarke veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii, în timp ce amândoi priveau imaginile cu Jacobs şi Cobb. Înainte şi după.

— Dacă nu joci ca la carte şi o iei pe scurtături, nu uita că o faci pentru ele. Niciodată pentru tine, Eve.

— Aici nu e vorba de mine. Nici de interesele mele.

— Dacă n-ar fi vorba de tine, sau de interesele tale, într-un sens sau altul, n-ai putea merge înainte zi de zi, făcând faţă la toate astea şi preocupându-te mereu şi de soarta altora. Iar dacă n-ai face-o, cine să ia stindardul în numele Andreei Jacobs şi al Tinei Cobb şi să intre cu el în luptă?

— Alt poliţist în locul meu.

— Nu există altul ca tine, declară Roarke, sărutând-o pe creştetul capului. Nu există niciunul care să înţeleagă victimele şi pe cei care le victimizează, la fel ca tine. Văzând asta, ştiind asta, am devenit om cinstit, nu?

Eve se întoarse spre el, privindu-l drept în ochi.

— Te-ai făcut ceea ce eşti.

Ştia că se gândea la mama lui, la ceea ce aflase cu scurt timp în urmă. Şi mai ştia că suferea. Morţilor lui Roarke nu putea să le ţină partea, aşa cum făcea în cazul celor două femei necunoscute. Nu-l putea ajuta să facă dreptate pentru femeia despre a cărei existenţă nu ştiuse niciodată, pentru femeia care-l iubise şi murise de mâna brutală a propriului lui tată.

— Dacă m-aş putea întoarce în timp, spuse ea încet, aş face tot posibilul să-l arestez şi să-l închid pentru ceea ce-a făcut. Aş vrea să pot fi alături de ea şi de tine.

— Nu putem schimba istoria, nu-i aşa? Nici pentru mama mea, nici pentru noi înşine. Dacă am putea, eşti singura fiinţă din lume căreia i-aş încredinţa sarcina asta. Singura care m-ar putea face să stau pe loc, lăsând totul în seama legii.

Îi urmări cu degetul conturul bărbiei.

— Aşa că, locotenente, ori de câte ori o iei pe câte o scurtătură, ar trebui să-ţi aduci aminte că printre noi există unii care depind de tine şi puţin le pasă de respectarea legilor.

— Poate că e aşa, dar n-am s-o fac. Du-te şi ajută-l pe Feeney. Obţine-mi nişte date folositoare, ca să-l oblig să plătească pentru ceea ce le-a făcut.

După plecarea lui Roarke, Eve se aşeză cu privirea aţintită la avizier, uitând de cafea. În fiecare dintre victime se vedea pe sine însăşi. In Andrea Jacobs, ucisă şi abandonată. In Tina Cobb, jefuită de propria ei identitate şi aruncată ca un gunoi.

Asemenea situaţii o creaseră pe ea, poliţista. Nu, nu putea să schimbe istoria, dar mai mult ca sigur putea s-o folosească.

27

Când lucra singură, Eve pierdea noţiunea timpului. Iar dacă subiectul era presant, pierdea noţiunea timpului şi când lucra cu alţii.

Era liniştitor să stea sau să se plimbe singură prin birou, lăsând datele şi speculaţiile să i se învălmăşească prin cap.

Când linkul semnaliză, se smulse din transă şi-şi dădu seama că singura lumină din încăpere provenea de la ecrane.

— Dallas. Ce e?

— Salut, locotenente.

Pe ecran apăru chipul tânăr şi simpatic al lui Mcnab. Îi văzu şi felia de pizza din mână. La naiba, aproape că simţea mirosul de pepperoni, şi-i trecu prin minte că uitase să cineze.

— Dormeai, sau ce?

Eve se simţi jenată pentru simplul fapt că un alt poliţist o surprinsese când era distrată.

— Nu, nu dormeam. Lucrez.

— Pe întuneric?

— Ce vrei, Mcnab?

Eve ştia ce voia ea. Voia bucata lui de pizza.

— OK, am dat nişte căutări pe linkuri şi unităţile de comunicaţii.

Muşcă din pizza şi Eve fu nevoită să înghită în sec.

— Dă-mi voie să-ţi spun, gioarsele astea sunt mai dure decât cele scumpe. Au o memorie… vai de ea, iar lăţimea benzii…

— Nu mă lua cu de-astea, Mcnab. Treci la subiect.

— Sigur. Scuză-mă.

Mcnab îşi linse – nesimţitul avu tupeul să-şi *lingă* – sosul de pe degetul mare.

— Am găsit locurile a două convorbiri pe care credem că ucigaşul le-a avut cu Cobb. Unul dintre ele corespunde cu o transmisiune întreruptă către reşedinţa lui Gannon şi preluată de programul de răspuns în seara asasinării lui Jacobs.

— Unde?

— Pentru amândouă, un link public din Grand Central. Cealaltă a fost generată dintr-un cyber club, de undeva din downtown. A, și mai e una întrerupta către reședința lui Gannon, la zece minute după prima, de la alt post public, la trei străzi distanță de apartamentul ei.

Locuri publice, acces public. Conturi false. Atent, atent, foarte atent.

— Ești cu Peabody?

— Mda. E dincolo.

— Ce-ar fi să verificați clubul? Vedeți dacă nu puteți găsi computerul pe care l-a folosit. Poate ne obțineți o descriere mai detaliată.

— Nicio problemă.

— Ținem ședința de informare în biroul meu de-acasă, dimineață la ora opt.

O fi avut el gura plină de pizza, dar Eve știa să recunoască un geamăt când îl auzea. Așa-i trebuia, dacă mânca în fața ei, iar ea era cu stomacul gol.

— Dacă mai prinzi ceva important, vreau s-aud imediat. Indiferent la ce oră. Ai lucrat bine cu linkurile.

— Sunt expert. Auzi, voi aveți niște șuncă de-aia naturală?

Eve închise, se rezemă de spătar în semiobscuritatea albăstruie și începu să se gândească la diamante, la pizza și la crime.

— Locotenente.

— Mmm?

Chiar și prin întuneric, Roarke o văzu clipind din ochi ca o bufniță.

— Trebuie să mănânci.

— Mcnab mânca pizza. Mi-a stricat concentrarea. Își frecă ochii obosiți. Unde-i Feeney?

— L-am trimis acasă – nu fără ceva eforturi. A sunat nevastă-sa. Cred că intră într-o alertă de nivel scăzut, după ce ți-a propus să-și amâne concediul cu familia.

— N-am să-l las. Ai ceva pentru mine?

— Prima etapă a confruntării cu Judith Crew. Și nici cu băiatul nu mai avem mult. După ce o terminăm și pe aia, o să. „

îşi aminti cu cine vorbea şi trecu la un limbaj mai inteligibil.

— In esenţă, confruntăm şi comparăm cele două seturi. Dacă şi-a ţinut fiul lângă ea până la majorat – şi, cu siguranţă, aşa a făcut – ar trebui să putem localiza corespondenţa, sau corespondenţele. O privi înclinând capul. Deci, vrei pizza?

— Aş da orice pentru o felie de pizza cu pepperoni.

Roarke se strâmbă.

— Te rog, locotenente, nu pot fi cumpărat.

— Îţi ofer favoruri sexuale la alegere, posibil cu proxima ocazie.

— S-a făcut!

— Te vinzi ieftin.

— Habar n-ai tu la ce favoruri sexuale mă gândesc. Ai obţinut mandatele? o mai întrebă, în timp ce intra în bucătărie.

— Mda. Iisuse, a trebuit să dansez step până mi-au căzut degetele de la picioare, dar o să le am. Mcnab a depistat locurile câtorva transmisiuni. El şi Peabody vor vizita asta seară un cyber club de unde ucigaşul a comunicat cu Cobb.

— Astă-seară?

— Sunt tineri, capabili şi speriaţi de mine.

— Şi eu la fel, răspunse el, aducându-i o farfurie cu pizza fierbinte şi un pahar mare de vin roşu.

— A ta unde-i?

— Am mâncat ceva cu Feeney în laborator şi am făcut prostia să cred c-ai să mănânci singură.

— Ai mâncat deja şi totuşi mi-ai pregătit cina? întrebă Eve, luând o felie de pizza care-i fripse degetele. Mamă, eşti un adevărat sclav.

— O să facem schimb de roluri când vine vremea să-mi încasez plata. Cred că s-ar putea să folosim şi nişte costume.

— Ieşi afară.

Eve pufni, muşcă din pizza şi-şi arse limba. Era o senzaţie divină.

— Le-a sunat pe Cobb şi Gannon de la un link public din Grand Central. Acasă la Gannon, a sunat în seara când a omorât-o pe Jacobs – de două ori, din două locuri diferite. Se pare că voia să se

asigure. De ambele dăţi i-a răspuns robotul, confirmând că nu era nimeni acasă. Şi s-a dus. De-acolo putea să meargă pe jos – eu aşa aş fi făcut. E mai bine decât cu taxiul. Mai sigur.

— Ar fi avut şi posibilitatea să cerceteze terenul, adăugă Roarke.

— Deci, ajunge la ea şi intră. Poate are destulă minte ca la început să verifice şi casa, cameră cu cameră. Nu strică să fii precaut. Apoi se duce la etaj să înceapă şi, ce să vezi, apare menajera. Atâta prudenţă, atâta efort, şi pentru ce?

— L-a înfuriat.

Eve dădu din cap, bău puţin vin şi luă a doua felie de pizza.

— Mda, aşa cred eu. Sigur l-a înfuriat. Ştim că ar fi putut să plece pe furiş. Sau s-o ameţească, s-o imobilizeze… Dar ea i-a dat peste cap toate planurile. I-a căzut ca musca-n lapte. Aşa că a omorât-o. Totuşi, nu era turbat de furie când a făcut-o. Controlat, atent – dar nu la fel de inteligent pe cât se crede. Dacă femeia ştia ceva? Logica nu l-a dus până aici.

— A atacat-o cu sânge rece, însă fără să aştepte să se calmeze complet, dădu din cap Roarke. A trebuit să improvizeze. Putem presupune că nu-i în cea mai bună formă când nu poate respecta întocmai scenariul pe care şi l-a făcut.

— Mda, pot şi eu să pătrund în mintea lui, dar nu mă ajută prea mult.

Îşi îndesă în gură felia de pizza, în timp ce privea spre portretul-robot de pe ecran.

— Dacă am structurat corect ancheta asta, ştiu ce vrea. Ştiu cum va proceda. Ştiu chiar că, dacă urmărim aceeaşi logică, următorul lui pas va fi s-o atace pe Samantha Gannon sau pe altcineva din familia ei. Se va împrieteni cu subiectul, dacă socoteşte că merită timpul şi efortul, sau, în caz contrar, va plănui să ameninţe, să tortureze, să omoare. Orice, numai să găsească diamantele sau să afle informaţii care să-l ducă la ele.

— Dar nu poate ajunge la ea sau la ei.

— Nu, i-am acoperit. Şi s-ar putea ca din pricina asta să ne fi împotmolit.

— Dacă o foloseşti ca momeală, l-ai putea ademeni să iasă la

lumină.

Cu paharul de vin în mână, Eve îşi lăsă capul pe spate, închizând ochii.

— Iar Samantha o va face, zise ea. Simt că ar fi în stare. Ar face-o, fiindcă e o cale de a pune capăt situaţiei, pentru că e un subiect substanţial – şi fiindcă are curaj. Nu e proastă şi are destul curaj ca să marşeze. La fel ca bunica ei.

— Destul curaj, fiindcă are încredere că o vei proteja.

Eve ridică din umeri.

— Nu-mi place să folosesc civili ca momeală. Aş putea pune o poliţistă în locul ei. Putem aranja şi machia una ca să semene acceptabil cu ea.

— Trebuie s-o fi studiat. S-ar putea să se prindă.

— S-ar putea. La naiba, s-ar putea chiar s-o cunoască îndeaproape. Oricum, eu sunt prea înaltă, Peabody are altă constituţie…

— S-ar putea pregăti un droid.

— Droizii fac doar ceea ce sunt programaţi să facă.

Eve nu avea deplină încredere în maşini.

— Momeala trebuie să poată gândi. Dar mai există o persoană spre care s-ar putea să se îndrepte.

— Judith Crew, zise Roarke.

— Mda. Dacă mai trăieşte, ar putea încerca pista asta. Sau fiul. Dacă niciunul dintre ei nu e implicat, s-ar putea să-i abordeze. N-a mai rămas nimeni altcineva care să aibă cunoştinţe directe despre ceea ce s-a întâmplat. Dar n-are certitudinea că există.

— Mănâncă.

Distrată, Eve coborî privirea spre pizza. Pentru că tot o avea în faţă, o luă şi muşcă din ea.

— E un soi de fantezie. Acum, când îmi dau seama că e mai tânăr decât am presupus, are mai mult sens pentru mine. Vrea diamantele, pentru că se consideră proprietarul lor, sunt valoroase pentru că strălucesc, adăugă ea, gândindu-se cum reacţionase Peabody în faţa vitrinelor de la colţul Fifth cu Forty-seventh. M-ai convins să înot în jurul recifului ăluia de lângă insulă. Mai ţii minte?

Mi-ai spus să nu-mi ţin la gât pandantivul. Nu numai pentru că, atenţie, puteau să se piardă în ocean nişte diamante mari şi scumpe, ci şi pentru că acolo nu trebuia să am asupra mea nimic sclipitor. Barracudele se excită când văd lucind ceva în apă şi te muşcă al dracului.

— Deci, ai o baracuda în goană după o comoară.

Lui Eve îi plăcea să-şi discute cazurile cu Roarke. Nu trebuia să-i spună nimic de două ori, şi uneori nici măcar o dată.

— Nu ştiu unde o să ajung pe calea asta, dar hai să mergem mai departe. Le vrea deoarece consideră că are dreptul la ele, pentru că sunt valoroase şi strălucesc. Asta-mi spune că e răzgâiat, lacom şi infantil. Şi meschin. În sensul în care bătăuşii sunt meschini. A omorât nu numai pentru că era grăbit, ci şi pentru că a putut s-o facă. Femeile erau mai slabe, iar avantajul se afla de partea lui. A mutilat-o pe Cobb, pentru că avea timp şi pentru că se plictisise de ea. Aşa-l văd eu.

Eve făcu o pauză şi apoi continuă:

— Cred că e obişnuit să obţină ceea ce vrea. Să ia cu forţa, dacă nu i se dă de bunăvoie. Poate că a mai furat şi în trecut. S-ar putea să fi existat o cale mai sigură de a obţine informaţiile, dar a ales-o pe asta. E mai interesant să iei pe întuneric ceva ce nu-ţi aparţine, decât să te târguieşti la lumina zilei.

— Şi eu eram de aceeaşi părere.

— Dar, pe urmă, te-ai schimbat.

— Mă rog, în felul meu. Întunericul exercită o anumită fascinaţie, Eve. O dată ce ai trăit-o, e greu să-i mai reziști.

— Dar, de ce ai făcut-o? Cum i-ai rezistat?

— Îmi doream altceva. Mai mult.

Roarke îi luă paharul de vin şi sorbi din el. Apoi continuă:

— Îmi croisem drum într-acolo, făcând ocazional un pas, distrându-mă. Apoi, am ajuns să te doresc pe tine. În întuneric nu există nimic ce mi-aş putea dori aşa cum te doresc pe tine.

— Nu are pe nimeni. Nu iubeşte. Nu doreşte pe nimeni. Râvneşte la obiecte neînsufleţite. Obiecte strălucitoare care sclipesc în întuneric. Sunt mai lucioase, Roarke, pentru că au deja sânge pe ele.

Şi cred – ba nu, sunt al naibii de sigură – că o parte din sângele ăla curge şi prin venele lui. Sunt mai valoroase pentru el, mai importante, din cauza sângelui. Am să-l recunosc. Când am să-l văd, voi şti că-i el. Dar nimic din toate astea nu mă apropie nici măcar cu un pas de locul unde este.

— De ce nu te duci să te odihneşti puţin?

Eve clătină din cap.

— Vreau să mă uit la corespondenţe.

Steven Whittier sorbea ceai Earl Grey din cana lui favorită. Susţinea că aceasta îi sporea aroma, afirmaţie care-o făcea pe soţia lui, care prefera să folosească antichităţile Meissen, să se prefacă nemulţumită. Totuşi, îl iubea atât pentru ciudăţeniile lui, cât şi pentru stabilitatea, seriozitatea şi umorul care-l caracterizau.

La început, combinaţia dintre ei – constructorul şi prinţesa din înalta societate – îi nedumerise familia. Patricia însemna vin vechi şi caviar, pe când Steve era numai bere şi crenvurşti de soia. Dar ea se proptise bine pe picioarele încălţate cu pantofi la ultima modă şi ignorase prezicerile sumbre ale familiei. Treizeci şi doi de ani mai târziu, uitaseră toţi de acele previziuni, în afară de Steve şi Pat.

În fiecare an, la aniversarea căsătoriei lor, ciocneau paharele în amintirea profeţiei că „N-o să dureze“, după care râdeau ca doi copii care au făcut o farsă unui grup de adulţi.

Îşi făuriseră o viaţă fericită. Până şi detractorii lui erau nevoiţi să recunoască faptul că Steve Whittier avea creier şi ambiţie şi că reuşise să le folosească pe amândouă pentru a-i oferi lui Pat un stil de viaţă pe care-l putea accepta.

Încă din copilărie ştiuse ce voia să facă. Să creeze sau să re-creeze clădiri. Dorise să-şi înfigă rădăcinile adânc, cum niciodată n-o putuse face copil fiind, şi să le ofere şi altora locuri unde să facă acelaşi lucru.

Structurase Whittier Construction începând de la bază, cu propria lui sudoare şi dorinţă, ajutat de credinţa nestrămutată a mamei lui în el, şi apoi printr-a lui Pat. În cei treizeci şi trei de ani, de când începuse cu o echipă de trei oameni şi un birou mobil pe

platforma camionului, îşi cimentase fundaţiile şi adăugase deasupra etaje peste etaje clădirii viselor sale.

Acum, deşi avea manageri, maiştri şi proiectanţi pe statul de plată, încă mai obişnuia să-şi suflece mânecile pe fiecare şantier, să-şi petreacă zilele deplasându-se de la unul la altul sau aplecându-se să-şi ia uneltele ca orice muncitor.

Puţine lucruri îl făceau mai fericit decât sonoritatea şi vibraţia unei clădiri care se năştea sau renăştea.

Singura lui dezamăgire era aceea că Whittier încă nu devenise Whittier and Son. Încă mai spera să se întâmple aşa, deşi Trevor nu avea nici interesul şi nici talentul construitului cu mâinile lui.

Voia să creadă – avea nevoie să creadă – că Trevor se va maturiza curând, că urma să înţeleagă valoarea muncii cinstite.

Era îngrijorat pentru fiul lui. Nu-l crescuseră spre a deveni superficial şi leneş, nici ca să aştepte să i se ofere lumea întreagă pe tavă. Chiar şi acum, Trevor era obligat să se prezinte la sediu patru zile pe săptămână şi să facă zile-muncă la biroul lui. Mă rog, jumătăţi de zile-muncă, se corectă Steve. Nu stătea niciodată mai mult de o jumătate de zi şi nu făcea mare lucru în acel timp, îşi spuse Steve, în timp ce sufla în ceaiul aburind. Trebuia să stea încă o dată de vorbă cu el. Băiatul primea un salariu bun, aşa că aştepta de la el să muncească serios. Problema, sau măcar o parte din ea, consta în fondurile depuse şi cadourile scumpe de la rudele mamei. Trevor alegea mereu calea cea mai uşoară, indiferent cât de des se străduiseră părinţii lui să-l reorienteze.

Primise prea multe şi prea uşor, îşi spuse Steve privind în jur, prin cabinetul lui comod. Recunoştea că, în parte, era şi vina lui. Aşteptase prea mult de la fiul lui, îşi pusese speranţe prea mari în el. Cine ştia mai bine decât el cât de traumatizant putea fi pentru un băiat ca umbra tatălui său să-l domine la tot pasul?

Pat avea dreptate. Trebuia s-o lase mai moale, să-i acorde lui Trevor mai multă libertate de mişcare. Asta putea însenina să reteze câteva dintre legăturile de familie şi să-i dea drumul liber. Era greu s-o facă, să-l împingă pe Trevor afară din cuib şi să se uite la el cum se chinuieşte să meargă în echilibru pe sârma maturităţii

iară a mai avea dedesubt plasa de siguranţă pe care i-o furnizaseră întotdeauna. Dar dacă nu-şi dorea firma, atunci ar fi trebuit să-l desprindă de ea. Nu putea continua la nesfârşit să mimeze prezenţa şi să-şi ia leafa pe degeaba.

Şi, totuşi, ezita s-o facă. Nu numai din iubire, căci

Dumnezeu îi era martor că-şi iubea fiul, ci şi de teamă că băiatul n-avea să facă altceva decât să apeleze la bunicii după mamă şi să trăiască din mărinimia lor.

Sorbind din ceai, studie camera pe care soţia lui o numea râzând „vizuina“ lui Steve. Prefera mult mai des să se cocoşeze la biroul de-acolo, decât să lucreze în sediul spaţios şi aerisit din downtown, ori în propriul lui cabinet de-acasă bine mobilat şi echipat. Îi plăceau culorile închise ale acestui bârlog şi rafturile pline cu jucăriile lui din copilărie – camioanele, maşinile şi aparatele pe care le cerea cu regularitate de ziua lui şi de Crăciun.

Îi plăceau şi fotografiile, nu numai cele cu Pat şi Trevor, şi cu mama lui, ci şi cele în care apărea el cu echipele de constructori, pe şantiere, printre camioanele, macaralele şi maşinăriile cu care lucrase ca adult. Şi-i mai plăcea liniştea. Când filtrele ferestrelor şi uşile erau închise, i se părea că se află într-o peşteră, nu într-una din numeroasele camere ale casei cu două etaje.

Ridică privirea spre tavan, ştiind că dacă nu se ducea curând sus, în dormitor, soţia lui avea să se trezească şi să vină să-l cheme. Trebuia să se ducă, dar îşi turnă încă o cană de ceai şi mai rămase în lumina difuză şi liniştea din „vizuină“, până începu să picotească.

Soneria panoului de securitate îl făcu să tresară. Prima lui reacţie fu una de nemulţumire. Dar, când clipi din ochi ca să şi-i limpezească şi privi spre ecran, imaginea fiului său îl făcu să se simtă cuprins de un val de plăcere.

Se ridică din fotoliul încăpător de piele – un bărbat de statură aproape medie, cu un început de burtică. Avea braţele şi picioarele musculoase, ochii de un albastru spălăcit şi evantaie de riduri mărunte la colţuri. Încă nu începuse să chelească, însă părul îi devenise cenuşiu.

Îşi arăta vârsta şi nici nu se gândea la chirurgie estetică. Îi plăcea

să spună că-și câștigase prin muncă cinstită ridurile și firele cărunte, o afirmație ce îl nemulțumea pe fiul lui, atât de preocupat de modă și conștient de propria sa tinerețe.

Își spunea uneori că, dacă ar fi fost vreodată la fel de chipeș ca Trevor, ar fi putut deveni vanitos. Băiatul era cu adevărat frumos. Înalt, zvelt și bronzat.

Se ocupa să arate bine, gândi Steve cu o mică strângere de inimă. Cheltuia o avere pe garderobă, pe saloane, băi și consultanți.

Își alungă acest gând, în timp ce pornea spre ușă. Nu-i folosea la nimic să-l zădărască pe băiat cu fleacuri. Și, de vreme ce Trevor Nu-l vizita decât rareori, prefera să nu strice seara.

Îi deschise ușa, zâmbind.

— Ei, ce surpriză! Intră.

În timp ce Trevor trecea pe lângă el, pășind în antreu, îi dădu trei palme amicale pe umăr.

— Ce-i cu tine aici la ora asta?

Cu un gest calculat, Trevor își răsuci încheietura mâinii ca să-și consulte cadranul luminiscent al ceasului.

— E abia unșpe.

— Serios? Moțăiam în cabinet, mărturisi Steve, clătinând din cap. Mama ta s-a dus deja la culcare. Merg s-o chem.

— Nu, n-o deranja, refuză Trevor cu un gest vag. Iar ai schimbat codurile de securitate.

— O dată pe lună, ca de obicei. Mai bine să fii asigurat, decât să-ți pară rău. Am să ți le dau pe cele noi.

Intenționa să-l invite în „vizuină“ și să bea împreună un ceai, dar Trevor pornise deja spre salonul mult mai formal, unde se autoservi din bar.

— Mă bucur că te văd. De unde vii, îmbrăcat atât de elegant?

Sacoul sport, indiferent de marcă și preț, nu era tocmai ceea ce înțelegea Trevor prin „elegant“, dar se deosebea evident de pantalonii kaki lăbărțați și tricourile echipei Mets pe care le prefera tatăl lui.

— De la o petrecere. Mare plictiseală.

Luă cupa cu brandy – bine măcar că bătrânul ținea băuturi

decente în casă – învârtind alcoolul în ea, în timp ce se tolănea într-un fotoliu.

— Era acolo şi vărul Marcus, cu enervanta aia de nevastă- sa. Nu făceau altceva decât să vorbească şi să tot vorbească despre plodul pe care l-au făcut. De parcă ar fi primii din lumea asta care procreează.

— Proaspeţii părinţi tind să fie foarte entuziaşti.

Deşi ar fi preferat ceai, Steve îşi turnă şi el un brandy, ca să fie sociabil.

— În primele luni după ce te-ai născut, mama ta şi cu mine îi plictiseam de moarte pe toţi cei care nu fugeau la timp să se ascundă. Şi tu vei face la fel, când îţi va veni rândul.

— Nu cred că există vreun pericol în sensul ăsta, de vreme ce nu mă interesează deloc să aduc pe lume o chestie care miroase, îi curg balele şi pretinde să-i acorzi fiecare minut din timpul tău.

Steve continuă să zâmbească, deşi tonul şi sentimentele fiului său îi strepezeau dinţii.

— După ce o vei întâlni pe femeia potrivită, cred c-ai să te răzgândeşti.

— Nu există nicio femeie potrivită. Sunt, în schimb, destule acceptabile.

— Nu-mi place să constat că eşti atât de cinic şi dur.

— Onest, îl corectă Trevor. Eu văd lumea aşa cum e.

Steve oftă.

— Poate că e nevoie să începi să vorbeşti. Nu cred că ai venit aici întâmplător, în seara asta. Adineauri, tocmai la tine mă gândeam. La ceea ce vei face cu viaţa ta şi de ce.

Trevor ridică din umeri.

— Niciodată nu mi-ai înţeles şi nu mi-ai aprobat viaţa, pentru că n-o reflectă pe a ta – Steve Whittier, omul din popor, care şi-a clădit cariera pornind de la zero. Ştii, ar trebui să vinzi unei edituri povestea vieţii tale. Uită-te ce lovitură a dat Gannon aia, cu memoriile familiei ei.

Steve puse paharul pe masă şi, pentru prima dată de când sosise Trevor, în tonul lui se simţi o nuanţă tăioasă, prevenitoare.

— Despre toate astea n-o să știe nimeni. Ți-am spus foarte clar, Trevor. Ți-am spus fiindcă am considerat că aveai dreptul să știi și, dacă într-un fel sau altul, după publicarea acelei cărți se va face legătura cu bunica ta, cu mine sau cu tine, să fii pregătit. E o parte rușinoasă din trecutul familiei noastre, dureroasă pentru bunica ta. Și pentru mine.

— Pe bunica n-o afectează cu nimic. În nouăzeci la sută din timp e dusă, remarcă Trevor, descriind cu degetul un cerc în jurul urechii.

Chipul lui Steve se înroși de furie.

— Nu vreau să te aud luând în râs starea ei. Și nici să tratezi cu nepăsare tot ce-a făcut pentru ca eu să rămân întreg, în siguranță. N-ai fi acum aici, sorbind brandy și râzând disprețuitor, dacă nu era ea.

— Ea, sau el, replică Trevor, înclinând capul. A contribuit și el la existența ta, în fond.

— Biologia nu face im tată. Ți-am explicat ce fel de om era. Un hoț și un ucigaș.

— Unul de succes, până a dat de soții Gannon. Fii sincer, își schimbă Trevor poziția, aplecându-se înainte, cu cupa de brandy ținută între genunchi. Nu-l găsești fascinant, cel puțin? Era un om care-și stabilea singur regulile, care și-a trăit viața în propriii lui termeni și a luat ce voia de la ea.

— Da, a luat ce voia, indiferent ce preț au plătit alții. Și a terorizat-o pe mama mea, astfel încât ani de zile a tot fugit de el. Chiar și după ce a murit în închisoare, ea continua să se uite înapoi. Știu, orice-ar spune doctorii, *știu* că el a îmbolnăvit-o – el și toți acei ani de spaimă și teroare.

— Recunoaște, tată, e o deficiență mintală, de natură genetică, cel mai probabil. S-ar putea ca următorul să fii tu, sau eu. Mai bine să ne trăim viața atâta cât putem, înainte de a ne sfirși zilele cu balele curgându-ne pe bărbie, în cine știe ce azil de lux.

— E bunica ta și ai să te porți *respectuos* cu ea!

— Și cu el, nu? Sângele apă nu se face, așa-i? Povestește-mi despre el, ceru Trevor, rezemându-se de spătarul fotoliului.

— Ți-am spus tot ce trebuie să știi.

— Ai spus că vă tot mutați din loc în loc. Treceau câteva luni, un an, și iar vă făceați bagajele. Trebuie să fi luat legătura cu ea, sau cu tine. Să fi venit să vă vadă. Altfel, de ce-ați fi fugit încontinuu?

— Ne găsea mereu. Până l-au prins, ne-a găsit de fiecare dată. N-am aflat că-l arestaseră, decât după câteva luni. Iar despre moartea lui n-am știut timp de mai bine de un an. Mama a încercat să mă protejeze, dar eram curios. Iar copiii curioși au un stil al lor de a afla întotdeauna adevărul.

„Mie-mi spui?“ reflectă Trevor.

— Probabil te-ai întrebat unde erau diamantele, încercă Trevor.

— De ce să mă întreb?

— Fusese ultima lui mare lovitură. Te rog, trebuie să te fi întrebat – și, fiind un copil curios…

— Nu m-am gândit la ele. Nu mă gândeam decât la felul cum o făcuse pe mama să se simtă. Cum mă făcuse pe mine să mă simt, ultima oară când l-am văzut.

— Și când a fost asta?

— A venit la noi, în Columbus. Aveam o casă frumoasă, într-un cartier civilizat. Eram fericit. A venit noaptea, târziu. Am știut, când am auzit glasul mamei mele și pe-al lui, am știut că iar trebuia să plecăm. Aveam un prieten în vecini. Doamne, nu-mi mai amintesc cum îl chema… Mi se părea că era cel mai bun prieten pe care-l avusesem vreodată și mă durea că n-aveam să-l mai văd. Și, într-adevăr, nici nu l-am mai văzut de-atunci.

„Vai de mine și de mine“, îl căină Trevor dezgustat, dar își păstră tonul firesc și prietenos.

— Nu ți-a fost ușor, nici ție și nici bunicii. Câți ani aveai?

— Șapte, cred. Cam vreo șapte. Mi-e greu să-mi mai amintesc. Am purtat nume diferite, un an, doi, în plus sau în minus. Aveam aproape optsprezece când am rămas cu numele de Whittier. Trecuseră ani de zile de la moartea lui și i-am spus mamei că de-acum încolo vreau să-mi păstrez numele. Aveam nevoie să-mi încep viața. Așa că ne-am păstrat numele Whittier, deși asta o îngrijora teribil.

„Babă paranoică“, își spuse Trevor și continuă cu voce tare:

— De ce crezi c-a venit la voi atunci? Nu era cam prin perioada loviturii? Cu diamantele?

— Ca să-mi țină mie urma, iar pe ea s-o chinuiască. Îl mai aud și acum spunându-i că o va găsi oriunde ar fugi, că putea să mă ia de la ea oricând ar fi vrut. O mai aud și acum plângând.

— Dar să vină chiar atunci. Trevor făcu o pauză. Tocmai atunci… Nu se poate să fi fost o coincidență. Probabil voia ceva. Ți-a spus ceva ție sau ei.

— Ce importanță are?

Ticluise totul cu mare grijă. Simplul fapt că-l considera pe tatăl lui un prostănac nu însemna că nu știa cum îi mergea mintea.

— M-am gândit mult la asta, de când mi-ai spus prima oară. Nu vreau să mă cert cu tine, dar cred că am fost tulburat să-mi dau seama, în acel moment al vieții mele, ce aveam în sânge.

— Nu înseamnă nimic pentru tine. Și nici pentru noi.

— Nu-i adevărat, tată. Pur și simplu nu e adevărat, clătină Trevor din cap, cu amărăciune. N-ai vrut niciodată să închizi cercul? Pentru tine însuți și pentru ea? Pentru mama ta? Diamantele alea valorează milioane de dolari, au fost ale lui, și mai sunt și acum ascunse undeva. Au fost ale tatălui tău.

— Le-au recuperat aproape pe toate.

— *Aproape?* Un sfert din ele nu s-au găsit niciodată. Dacă am putea reconstitui totul, dacă le-am putea găsi, am închide cercul. Am putea găsi o cale de a le da înapoi, prin intermediul acestei scriitoare – Samantha Gannon.

— Să găsim diamantele, după cincizeci și ceva de ani?

Steve ar fi râs, dar Trevor părea atât de sincer, și-l făcea să se simtă atât de mișcat la gândul că fiul lui voia să închidă acel cerc…

— Nu văd cum ar fi posibil, spuse el.

— Nu ești tu cel care-mi spune tot timpul că orice e posibil dacă ai voință și te străduiești? Asta vreau să fac. O doresc din toată inima. Și am nevoie de ajutorul tău ca să reconstitui tot ce s-a întâmplat. Trebuie să-ți amintești cu precizie cum a fost când a venit la voi ultima oară, să-ți amintești precis ce s-a întâmplat în

continuare. V-a contactat vreodată din pușcărie? Pe tine, sau pe bunica? V-a dat ceva, v-a trimis ceva, v-a spus ceva?

— Steve?

La auzul vocii soției sale, Steve se uită peste umăr.

— S-o lăsăm pe altă dată, spuse el încet. Mama ta știe totul, dar nu-mi place să dezgrop iar morții. Aici sunt, Pat. A venit Trevor.

— Trevor? O, cobor imediat!

— Va trebui să vorbim despre asta, insistă Trevor.

— O să vorbim, dădu din cap Steve, cu un zâmbet aprobator. O să vorbim. Și voi încerca să-mi amintesc tot ce ți-ar putea fi de folos. Sunt mândru de tine, Trevor, sunt mândru că vrei să găsești o cale de a îndrepta lucrurile. Nu știu dacă se poate, dar dorința ta de a încerca înseamnă enorm pentru mine. Mi-e rușine că eu nu m-am gândit niciodată la asta. Că întotdeauna m-am gândit doar să las totul în urmă și s-o iau de la capăt, în loc să repar greșelile din trecut.

Trevor își ascunse nemulțumirea sub o expresie binevoitoare, când își auzi mama coborând grăbită, dar adăugă:

— Nu m-am mai putut gândi la altceva, de săptămâni de zile.

Trevor plecă peste o oră. Mergea agale prin arșița nopții, în loc să ia un taxi. Putea conta pe tatăl lui că avea să-i înșire toate amănuntele. Steve Whittier era un maniac al detaliilor. Vizita îl făcuse să-și stabilească următoarea mișcare. A doua zi, să joace rolul nepotului, preocupat să-și viziteze bunica la casa de nebuni.

Cam în același timp în care Trevor Whittier trecea prin parc, Eve își înăbuși un căscat. Mai voia o cafea, dar știa că pentru asta ar fi trebuit să treacă de Roarke. Soțul ei știa înaintea ei când începea s-o ajungă oboseala.

— Trei corespondențe posibile cu femeia, două cu copilul.

Eve se scărpină în cap, apăsat, ca să-și pună sângele în mișcare.

— Dacă nu punem la socoteală și restul corespondențelor de la primul nivel.

— Nu le pun. Computerul preferă variantele astea, așa că

mergem cu ele. Hai să trecem la copil – om în toată firea, acum. Să vedem dacă ceva arată bine.

Afişă pe ecran şase imagini şi începu să parcurgă datele anexate.

— Ei, ei, ia uite-aici. Steven James Whittier, adresă în East Side. Patronul şi directorul unei companii de construcţii.

O potriveală interesantă.

— Îl cunosc.

Eve întoarse capul, privindu-l atentă.

— Îl ştii pe ăsta?

— Mai mult în sens profesional, vag, deşi i-am întâlnit şi soţia de câteva ori, la diverse acţiuni de caritate. Compania lui are o reputaţie solidă şi el la fel. Bluza albastră împerecheată cu sângele albastru. Lucrează bine.

— Verifică lista şantierelor, ca să vedem dacă Whittier are ceva în Alphabet City sau prin apropiere.

Roarke accesă fişierul, apoi se rezemă de spătar.

— Ar fi timpul să mă-nvăţ să nu-ţi mai pun la îndoială instinctele.

— Renovare pe Avenue B. Clădire cu cinci niveluri, trei secţiuni. Arhisuficient ca s-o privim mai cu atenţie. Uite aici, are şi un fiu. Unul singur, Trevor, vârsta douăzeci şi nouă de ani. Ia să vedem imaginea.

Roarke tastă câteva comenzi şi studiară împreună chipul lui Trevor Whittier.

— Nu seamănă cu portretul-robot atât cât aş vrea, dar nici prea departe nu e. Să vedem ce mai putem afla despre Trevor.

— În seara asta nu mai poţi face nimic. E aproape ora unu.

Dacă nu consideri că poţi pregăti un caz destul de concludent ca să te duci să-l salţi din pat şi să-l bagi în cuşcă, mai bine treci la culcare. Am să setez computerul să adune date, în timp ce tu vei dormi câteva ore.

— Aş putea să mă duc la el, să-l trezesc din somn şi să-l hărţuiesc, murmură Eve, dusă pe gânduri. Însă i-ar da şansa să se plângă avocatului. Pot să mai aştept. Se ridică în picioare. Până dimineaţă. Voi vizita şantierul, să vedem dacă găsim vreo legătură cu urmele de pe trupul lui Cobb. Trebuie să-l abordez pe Whittier,

să-i găsesc mama şi s-o chestionez şi pe ea. S-ar putea să fie implicaţi. Acest Trevor mi se pare suspectul numărul unu. E mai bine să Nu-l abordăm înainte de a avea totul pe picioare.

— În timp ce restul se pune pe picioare, tu ai să te pui la orizontală.

Eve ar fi obiectat, dar începuseră s-o doară ochii.

— Mereu mă baţi la cap, zise ea. Contactez doar echipa şi le spun că vom ţine informarea la şapte, nu la opt.

— Poţi face asta dimineaţă. E mai uşor şi mai uman.

— Mda, dar acum ar fi mai distractiv, protestă ea, în timp ce Roarke o trăgea afară din cameră. Aşa, pot să-i trezesc, şi vor trebui să se chinuiască să adoarmă iar. Altfel, nu reuşesc decât să-i scol din pat puţin mai devreme.

— Rea mai eşti, locotenente.

— Mda. Şi?

28

Toate începură să i se învălmăşească în minte, în timp ce dormea. Tatăl şi fiul, crima şi rapacitatea, sângele sclipind pe pietrele strălucitoare. Existau moşteniri de care nu puteai să scapi, oricât de repede sau de departe ai fi fugit.

Se revedea pe sine însăşi, în copilărie, fară o mamă care să intre în panică sau s-o apere. Nimeni care s-o ascundă sau s-o protejeze. Se vedea pe sine – întotdeauna se putea vedea pe sine – singură într-o încăpere îngheţată, în lumina roşie intermitentă a firmei de pe clădirea din vecini, care clipea, clipea, clipea…

Când el intra pe uşă, simţea gustul fricii, ca şi cum i s-ar fi ridicat deja sângele în gât. Sânge fierbinte în aerul rece.

Copiii n-ar trebui să se teamă de taţii lor. Acum o ştia, într-o parte a creierului agitat, ştia asta. Dar copilul de-atunci nu cunoscuse decât frica.

Nu existase nimeni care să-l oprească, nimeni care să lupte pentru ea, când mâna lui se repezea ca un şarpe. Nimeni care s-o

protejeze când sărea asupra ei, înăuntrul ei. Nu fusese nimeni care să-i audă ţipetele, când îl implora s-o lase-n pace.

Nu mai vreau, nu mai vreau. Te rog, te rog, nu mai vreau.

Nu avusese pe nimeni la care să fugă, când osul braţului i se rupsese ca un vreasc, sub un picior nepăsător. Nu se avea decât pe sine însăşi şi cuţitul.

Simţea sângele curgându-i peste mâini, peste faţă, şi felul cum trupul lui zvâcnise când îi înfipsese tăişul în came. Se vedea pe sine mânjită de sânge, şiroind de sânge ca un animal de pradă. Şi chiar şi în somn, cunoştea nebunia acelui animal, lipsa totală de umanitate. Sunetele pe care le scotea erau hidoase. Chiar şi după moartea lui, continuase să scoată acele sunete hidoase.

Se zbătea, înjunghiind, înjunghiind, înjunghiind…

— Vino înapoi… O, Doamne, puişor, vino înapoi…

Panică şi protecţie. Cineva care s-o audă, s-o ajute. Prin toată demenţa amintirii, auzi glasul lui Roarke, îi simţi mirosul şi se ghemui strâns în braţele care o cuprindeau.

— Nu pot…

Nu putea să se smulgă. Era atât de mult sânge…

— Suntem aici. Amândoi suntem aici. Eşti în braţele mele.

Roarke îşi apăsă buzele pe părul ei, pe obraz.

— Lasă, Eve. Lasă acum…

— Mi-e frig… Mi-e aşa de frig…

O masă cu mâinile pe spate, pe braţe, prea speriat s-o lase singură fie şi cât să aducă o pătură.

— Ţine-te de mine.

O ridică în poală, legănând-o ca pe un copil. Fiorii care o zguduiau începură să cedeze treptat. Respiraţia îi deveni mai regulată.

— Acum mi-e mai bine…

Îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui, fară vlagă.

— Îmi pare rău.

Roarke nu slăbi strânsoarea, continuă s-o legene şi ea închise ochii, încercând să se lase absorbită de consolarea care-i era la fel de necesară şi lui.

Totuşi, vedea ceea ce fusese. Ce devenise, în camera aceea îngrozitoare din Dallas. Roarke putea să vadă şi el. Trăia toate coşmarurile, împreună cu ea.

Cuibărindu-se lângă el, rămase privind în întuneric, întrebându-se dacă ar fi putut suporta ruşinea ca altcineva să întrezărească felul cum luase fiinţă Eve Dallas.

Lui Peabody îi plăceau enorm informările în biroul lui Eve de acasă. Oricât de serioasă ar fi fost situaţia, domnea o atmosferă neformală şi era mâncare. O şedinţă matinală nu însemna numai cafea, ci şi ouă adevărate, came roşie şi tot felul de prăjiturele cleioase şi dulci.

Îşi putea justifica surplusul de calorii, pentru că era combustibil necesar serviciului. După părerea ei, situaţia nu avea niciun dezavantaj.

Se adunaseră cu toţii – Feeney, Mcnab, Trueheart, Baxter, Dallas şi Roarke. Şi mamă, mamă-Doamne, imaginea sexy a lui Roarke dimineaţa şi felul în care pregătea cafeaua neagră şi tare, îndulcită cu zahăr natural.

Nici nu era de mirare că Eve rămânea atât de zveltă. Doar privindu-l, i se ardeau toate caloriile.

Cu gândul la asta, Peabody mai înhăţă două felii de şuncă şi calculă că, pe parcursul informării, avea chiar şanse să *slăbească.*

Era un târg destul de echitabil.

— Referatele sunt în pachete, începu Eve, iar Peabody îşi împărţi atenţia între farfurie şi partenera ei.

Eve stătea rezemată de colţul biroului, cu cafeaua într-o mână şi indicatorul laser în cealaltă.

— Feeney şi civilul nostru au făcut aseară unele progrese, la fel şi Mcnab. Mcnab, dă echipei datele.

Mcnab fu nevoit să înghită repede o îmbucătură de pateu danez.

— Am înţeles. Departamentul meu se ocupă cu linkurile şi transmisiunile către şi dinspre ambele victime.

Parcurse materialul, indicând locurile comunicărilor, într-un jargon de computer destul de criptic. Limbajul, precum şi

întrebările şi comentariile cu care intervenea Feeney în acelaşi argou, îi lăsară Evei timp să-şi termine cafeaua.

— În dimineaţa asta, veţi vizita toate locurile, interveni ea, când se produsese o scurtă pauză. Pe ecranul unu este Steven Whittier. Datele curente ne fac să credem că e fiul lui Alex Crew. Pe ecranul doi îl vedeţi pe Trevor Whittier, fiul lui Steven Whittier şi, după toate probabilităţile, nepotul lui Crew. Pe baza datelor acumulate şi a profilului, corespunde

— Steven Whittier este fondatorul şi actualul patron al Whittier Construction.

— Aţi nimerit-o frumuşel, comentă Baxter.

— Am bubuit-o chiar, de vreme ce am stabilit că Whittier Construction e firma antreprenoare a unei lucrări majore de renovare, într-o clădire de pe Avenue B. Compania are licenţă pentru patru magazii de depozitat benzină. Pentru niciunul dintre ceilalţi potenţiali suspecţi nu avem atâtea date. Informaţiile oficiale despre Steven Whittier arată că tatăl lui a decedat – iar mama…

Pe ecran apăru imaginea unei femei cunoscute ca fiind Janine Strokes Whittier.

— Locuieşte în prezent la Leisure Gardens, un cămin de pensionari din Long Island, unde Whittier senior are încă o casă. Se înscrie în grupa de vârstă adecvată şi corespunde cu portretele morfologice realizate de computer.

— O să chemăm familia Whittieri la interogatoriu, locotenente? întrebă Peabody.

— Nu acum. Avem doar probe circumstanţiale şi supoziţii. Sunt circumstanţiale şi supoziţii concludente, dar nu ajung ca să cerem un mandat. Sunt insuficiente pentru o arestare, şi cu atât mai mult pentru o condamnare. Avem nevoie de mai multe şi le vom obţine.

— Trueheart şi cu mine putem să luăm imaginile, să mai adăugăm vreo două şi să le arătăm ospătăriţei, spuse Baxter. Dacă-1 identifică pe unul dintre ăştia, mai câştigăm ceva.

— Faceţi-o. Mcnab, găseşte-mi pe cineva la sursele de transmisiuni care să-şi aducă aminte că l-a văzut pe vreunul dintre ei, sau pe amândoi. Feeney, am nevoie să mai scormoneşti trecutul.

Dacă Janine şi Steven Whittier au avut alte nume înainte, vreau să le aflu.

— O să le ai, răspunse Feeney, luând o înghiţitură din omletă.

— Peabody şi cu mine vom merge mai întâi la şantierul ăsta, ca să confruntăm urma şi să facem o trecere în revistă. Dacă Tina Cobb a fost asasinată acolo, trebuie să mai fi rămas sânge. Vreau martori, şi probe materiale. Roarke, contez pe oamenii tăi pentru ca Samantha Gannon şi familia ei să fie protejate.

— S-a făcut.

— Locotenente… Trueheart ridică mâna, ca un elev disciplinat. Detectivul Baxter şi cu mine am putea merge la hotel, ca să-i arătăm domnişoarei Gannon imaginile. S-ar putea să-l recunoască pe unul dintre ei, sau pe amândoi. Dacă va fi aşa, vom obţine încă o verigă de legătură.

— Bine gândit, Trueheart. Fuga-marş. Să consolidăm cazul cât mai bine.

Aruncă o privire spre fotografiile victimelor, aflate pe avizier.

— Nimeni n-o să mai moară pentru o mână de pietroaie nenorocite.

În timp ce echipa începea să se împrăştie, Roarke îi puse o mână pe umăr.

— Ai o clipă, locotenente?

— O juma' de clipă.

Cu gândul la liniile convergente ale investigaţiei, Eve îl urmă în biroul lui.

Roarke închise uşa, după care, cuprinzându-i coatele în palme, o ridică pe vârfuri şi-i depuse pe buze un sărut scurt şi fierbinte.

— Aoleu!

Eve căzu la loc pe călcâie, cu un sunet înfundat.

— Ce s-a-*ntâmplat* cu tine? întrebă ea.

— Trebuia să mă descarc. Când te văd cum preiei comanda, mă excit.

— Tu te exciţi şi când vezi cum creşte iarba.

Se întoarse spre uşă, dar Roarke îşi propti palma pe tăblie, blocând-o.

— Îţi spune ceva formula „obstrucţionarea justiţiei“?

— Îmi spune mai multe. O scurtă predică despre obstrucţii ar putea fi distractivă, dar nu la aşa ceva mă gândeam. În dimineaţa asta am de rezolvat câteva probleme, în rest îmi mai pot aranja programul.

— Dacă Feeney vrea, lucraţi împreună la electronice.

— Şi-a înfipt dinţii. Nu cred că are nevoie de mine ca să mestece până la capăt. Tu, însă, s-ar putea să ai nevoie de mine, când vei vorbi cu Steven Whittier.

— De ce?

— Fiindcă mă cunoaşte. Şi, din câte ştiu despre el, nu poate fi implicat în ceea ce-au păţit acele două femei. Cel puţin, nu cu bună ştiinţă.

— Oamenii pot face multe lucruri care nu-i caracterizează, când îi orbeşte sclipirea unor pietre strălucitoare.

— De acord. Un motiv în plus pentru care vei avea nevoie de mine. Mă cam pricep la chestiile astea.

Îi scoase lanţul de sub cămaşă, astfel încât diamantul în formă de lacrimă pe care i-l dăruise el cândva să scânteieze.

— Am cunoscut oameni care au ucis pentru ele. Dacă a făcut-o, am să-mi dau seama. Pentru tine nu sunt decât nişte obiecte. Pe ăsta-l porţi de dragul meu. Nu are altă valoare pentru tine.

Roarke zâmbi uşor, în timp ce-i strecura diamantul la loc sub cămaşă şi continuă.

— Dacă ţi-aş fi dat un bulgăre de cuarţ, ar fi însemnat acelaşi lucru.

— S-ar putea să n-o fi făcut pentru diamante sau nu direct, ci ca să se protejeze pe sine şi familia lui. Samantha Gannon ştie despre el lucruri care nu apar în carte. Lucruri pe care nu le ştie nimeni din afara unui grup format în urmă cu o jumătate de secol. Cine e, de unde vine… Oamenii ar omorî şi pentru aşa ceva.

— Gândurile astea te-au făcut să ai iar coşmaruri?

— Nu ştiu. Poate să fi fost şi invers – coşmarul să-mi fi adus gândurile astea în minte. La prima vedere, Whittier şi-a făurit o viaţă civilizată şi decentă. Dar, adeseori, pe oameni îi mână înainte

ceea ce nu se vede. Are multe de pierdut dacă adevărul iese la iveală – cine a fost tatăl lui, ce-a făcut, faptul că numele Whittier e doar o ficţiune…

— Asta crezi? Fiindcă numele i s-a dat mai târziu, nu la început, înseamnă că nu e real?

— Nu contează ce cred eu, ci ce crede el.

Roarke îi luă faţa între palme.

— Ştii cine eşti tu, Eve.

— De cele mai multe ori, da. De fapt, vrei să vii cu mine din cauza coşmarului. Ai stabilit deja că fac corelări cu mine însămi. N-am să neg, dar nu-mi vor perturba munca.

— Nici n-am crezut asta.

— Am să mă gândesc. Te anunţ eu mai încolo.

Se întoarse spre uşă, apoi îl mai privi o dată.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

Clădirea de pe Avenue B era superbă – cel puţin aşa-i spuse cooperantul şef de şantier. Tot complexul polivalent în care erau convertite cele trei clădiri era o frumuseţe. Cărămizile vechi, curăţate deja de praf, funingine şi mâzgălituri, aveau o nuanţă roşiatică. Eve se îndoia că avea să dureze mult.

— Mare păcat că le-au lăsat aşa, în paragină, îşi dădu cu părerea şeful de şantier Hinkey, în timp ce intrau pe poarta clădirii din mijloc. Au fost apartamente şi alte alea, iar structurile de bază au rezistat. Dar, măiculiţă, să fi văzut cum arăta pe dinăuntru. Harcea-parcea era făcută! Lemnărie putredă, podele lăsate, instalaţii din era glaciară… Gletul crăpat, ferestrele sparte… Unii oameni n-au pic de respect pentru clădiri, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

— Cred că înţeleg. Când echipa nu-i aici, şantierul e încuiat?

— Ba bine că nu! E plină lumea de vandali, hoţi şi vagabonzi, derbedei care nu caută decât un loc unde să se cordească sau să se drogheze.

Clătină din capul împodobit cu o cască Whittier prăfuită.

— Avem multe echipamente aici, ca să nu mai zic de materiale.

Steve – adică, domnul Whittier – nu se zgârceşte la securitate. Are o firmă de înaltă clasă.

Eve nu ştia ce să zică despre clasă, dar cu privire la zgomot nu avea îndoieli. În clădire domnea un adevărat vacarm.

— E foarte spaţios, comentă ea.

— Cinci niveluri, trei clădiri. Avem cam optsprezece mii de metri pătraţi, fără să punem la socoteală şi suprafaţa terasei. O să fie o combinaţie de rezidenţiale şi administrative. Păstrăm cât de mult putem din structurile şi elementele originale şi unde nu se poate instalăm altele noi, tot în acelaşi stil.

— Mda. Există multe intrări şi ieşiri care trebuie să fie păzite.

— Avem un sistem central de securitate, şi backup-uri individuale la fiecare clădire.

— Şi cine are codurile?

— Păi, le are Steve, le am eu, ajutorul meu, tâmplarul şef şi compania de securitate.

— Îi puteţi da numele lor partenerei mele? Am dori să aruncăm o privire.

— Dacă mergeţi mai departe de-aici, trebuie să vă puneţi cască şi ochelari. Ăsta-i regulamentul.

— Nicio problemă, răspunse Eve, luând casca de culoare galbenă şi ochelarii bulbucaţi de protecţie. Mi-aţi putea arăta unde aţi folosit ignifugant?

— Aproape toate pardoselile au fost ignifugate, răspunse Hinkey, scărpinându-şi bărbia. Dacă vreţi, putem începe de-aici, şi mergem tot înainte. Da' vă zic, nimeni nu putea să intre după orele de program.

— E sarcina mea să verific asta, domnule Hinkey.

— Faceţi ce ştiţi dumneavoastră că trebuie.

Omul porni printre echipamente, arătând cu degetul mare.

— Asta de-aici e spaţiu comercial. Probabil au să-l închirieze vreunui restaurant. Pardoseala asta e ignifugată. A trebuit să smulgem ce mai rămăsese din aia originală. Podelele noi încă n-au fost instalate, doar pardoseala şi ignifugantul.

Eve scoase scanerul din trusa de teren şi se lăsă pe vine,

începând să caute urme de sânge. Apoi, apreciind dimensiunile clădirii și timpul care ar fi fost necesar ca să scaneze toate suprafețele, se ridică.

— Poți să-mi faci o favoare, Hinkey? Ce-ar fi să pui pe cineva s-o însoțească pe partenera mea în clădirea alăturată, în timp ce noi doi o parcurgem pe asta? Pe urmă, trecem și la a treia. Facem economie de timp și efort.

— Cum vreți, răspunse Hinkey, scoțând un walkie-talkie de la centură. Ura, Carmine. Am nevoie de tine la parter, clădirea doi.

Se împărțiră în echipe, și Eve străbătu pe rând toate încăperile de la primul nivel. După o vreme, reuși să se adapteze, la zgomot – bâzâielile și huruiturile, sunetul compresoarelor și pocnetele pistoalelor cu aer comprimat.

Muncitorii vorbeau cu diferite accente: din Brooklyn și Queens, hispanic și argou stradal.

Pentru că-i acorda timp să lucreze și n-o hărțuia, asculta vag comentariile neîntrerupte ale lui Hinkey despre progresul și detaliile lucrării. Șeful de șantier turuia despre climatizoare, inspecții, sisteme electrice și de filtrare, ziduri, brâuri, muncitori, instalații sanitare. Până să ajungă la primul etaj, îi făcuse capul calendar și continuă să trăncănească despre ferestre și rame, să muștruluiască un muncitor și să se consulte cu altul despre niște detalii. Eve spera să fi scăpat de el, dar o ajunse din urmă înainte de a ajunge la etajul doi.

— Aici o să fie apartamente. Locuințe civilizate. De fapt, fiică-mea se mărită la primăvară. Ea și omu' ei au achitat avansul pentru apartamentul de-aici.

Eve îl privi la timp pentru a-i vedea expresia de sentimentalism cam buimac.

— O să fie o casă bună pentru ei. Știu că-i construită ca lumea. Solidă, sublinie el, bătând cu palma în perete. Nimic din rahaturile alea de scobitori și clei pe care le folosesc unii când cârpesc câte una din clădirile astea vechi. Steve are mândria lui.

— Lucrezi de mult pentru el?

— În octombrie se fac șaptișpe ani. Steve nu-i un ageamiu, și se

pricepe la clădiri. În plus, muncește cot la cot cu oamenii, pe șantier.

Eve găsise câteva picături de sânge, dar trecuse mai departe. Procedau la fel ca în alte două locuri. Nu erau de ajuns. Când le pui unor oameni uneltele de construcţii în mâini, e firesc să curgă și puţin sânge.

— Petrece mult timp pe șantierul ăsta?

— A, da! E cel mai mare pe care l-am avut vreodată. A muncit pe brânci ca să câștige licitaţia și vine aici în fiecare zi.

O însoţi afară din apartament, pornind pe un culoar cu pereţii bătuţi în buloane.

— Și fiul lui?

— Ce-i cu el?

— Vine și el?

Hinkey pufni dispreţuitor, apoi se stăpâni.

— Lucrează la birou.

Eve făcu o pauză.

— Nu-l prea simpatizezi.

— N-am eu căderea să-mi dau cu părerea, ridică Hinkey din umerii săi cămoși. N-am să zic decât că nu se ia după bătrân, din câte văd.

— Deci, nu prea vine pe-aici.

— O fi fost o dată sau de două ori. Nu-l prea interesează. Genu' la costum și cravată, înţelegeţi?

— Mda, înţeleg, răspunse ea, pășind peste o grămadă de bucăţi de lemn. Are și el codurile de acces?

— Nu văd de ce-ar avea nevoie.

— E fiul șefului.

Drept răspuns, Hinkey se mulţumi să ridice iar din umeri.

Când ajunseră la etajul trei, lui Eve îi ţiuiau urechile și-i bubuia capul. Dac-ar fi ştiut cât era de rău, ar fi cerut protectoare auditive. Avea impresia că aici toate uneltele se puseseră pe urlat. Privi cu oarecare respect un ferăstrău mare, mânuit de un om ce nu părea să aibă mai mult de cincizeci de kilograme.

Îl ocoli pe departe, deschise scanerul și aproape imediat găsi

„filonul de aur“.

— Asta ce mama mă-sii e? Mă scuzaţi…

— E sânge, Hinkey. Foarte mult sânge.

Parcurse pardoseala cu scanerul, dezvăluind o formă albastră întinsă pe jos şi alte pete împroşcate pe perete.

— Vreunul din oamenii dumitale şi-a tăiat vreun membru cu ferăstrăul ăsta?

— Iisuse Hristoase, nu, locotenente. Nu văd de unde-ar putea fi atâta sânge.

Ea, însă, vedea. La fel cum vedea şi dâra care se întindea pe hol. Pe unde încercase Tina Cobb să se târască.

Ucigaşul călcase prin sânge, observă Eve, ghemuindu-se ca să vadă mai bine. Lăsase şi câteva urme de paşi – foarte drăguţ din partea lui!

Şi Cobb lăsase urme. Amprente palmare, însângerate. Încercase să se ridice, sprijinindu-şi mâinile de perete în câteva locuri.

Asasinul nu se grăbise. O lăsase să se târască, moleşită, împleticindu-se pe toată lungimea coridorului de la etajul trei, înainte de a-i aplica lovitura de graţie.

— Nu poate fi sânge… Hinkey se holba la petele albastre, clătinând încet din cap. L-am fi văzut. Maica Ta, Hristoase, n-avea cum să ne scape.

— Vreau ca zona asta să fie eliberată. Trebuie să-ţi cer să scoţi echipa din clădire. Aici s-a comis o crimă.

Eve îşi scoase aparatul.

— Peabody? Am găsit-o. Etajul patru.

— Tre’ să… Tre’ să vorbesc cu patronul, zise omul.

— Vorbeşte, Hinkey. Spune-i să mă aştepte peste o oră, la el acasă.

Se întoarse spre el, şi simţi un fior de compasiune când îi citi în ochi oroarea.

— Scoate-ţi echipa din clădirea asta şi sună-l pe Whittier. Vreau să-i vorbesc.

În mai puţin de o oră, zgomotul constructorilor fusese înlocuit de

cel al poliţiştilor. Deşi nu spera să mai găsească şi alte probe materiale, Eve pusese o echipă de criminalişti să se răspândească prin toată clădirea. Unitatea de expertiză în câmpul infracţional imortaliza imagini ale urmelor de mâini şi picioare şi recolta particule microscopice de sânge, pentru analiza ADN.

Eve avea deja confirmarea că amprenta de deget arătător de pe perete corespundea cu cea din dosarul Tinei Cobb.

— Ştiu c-ai să spui că-i doar o treabă de rutină, Dallas, doar o investigaţie pas cu pas, dar mie mi se pare un miracol c-am putut găsi locul ăsta.

Peabody studia petele de sânge care străluceau albastre sub scanerele fixate pe trepieduri.

— Peste câteva săptămâni, poate doar peste câteva zile, puneau podelele şi tencuiau pereţii. A ales un loc foarte potrivit.

— Nimeni care s-o vadă, sau s-o audă, afirmă Eve. I-a fost destul de uşor s-o aducă înăuntru, putea folosi zeci de pretexte. Se găseau destule ţevi din care să-şi aleagă arma crimei, şi prelate în care să înfăşoare cadavrul pentru a-l transporta. Mai întâi a luat benzina. A încărcat bidoanele în maşină. Venea des aici şi avea acces la carburanţi. Vom examina registrele. Trebuie să fie consemnate toate cantităţile depozitate sau cumpărate din contul Whittier.

— Mă ocup eu.

— Fă-o pe parcurs. Hai să vorbim cu Whittier.

Nu voia să-l aducă încă la locul faptei. Dorea ca primul contact să aibă loc în casa lui, unde omul se simţea mai comod şi unde, vinovat sau nu, se va simţi mai stânjenit când va vedea o insignă de poliţie.

Nu voia nici să fie înconjurat de subalterni şi prieteni.

Le deschise chiar Whittier uşa, iar Eve îi descifra pe chip urmele nopţii nedormite, peste care acum se aşternuseră şocul şi îngrijorarea.

Cu gestul automat al unui om învăţat încă de mic să fie politicos, Steven Whittier îi întinse mâna.

— Locotenent Dallas? Steve Whittier. Nici nu ştiu ce să cred, ce

să spun… Nu înţeleg. Hinkey crede că este vorba de o confuzie şi tind să fiu de aceeaşi părere. Aş dori să mă duc pe şantier şi să…

— Nu pot aproba, deocamdată. Putem intra în casă?

— Poftim? O, da, scuzaţi-mă… îmi pare rău…

Făcu un pas înapoi, gesticulând.

— Să stăm jos… Undeva… aici, cred. Soţia mea e plecată, dar se întoarce curând. Nu vreau să dea peste noi în situaţia asta. Aş prefera să-ncerc să-i spun eu… In fine.

Le conduse în „vizuină“ şi le indică două fotolii.

— Doriţi ceva? Ceva de băut.

— Nu. Domnule Whittier, voi înregistra această convorbire. Şi vă voi citi drepturile.

— Drep…

Whittier se lăsă pe un scaun, vlăguit.

— Lăsaţi-mă doar un minut, da? Sunt suspectat de ceva? Ar trebui… Am nevoie de un avocat?

— Aveţi dreptul la un avocat sau la reprezentare legală pe tot parcursul procedurilor. Ceea ce doresc de la dumneavoastră este o declaraţie, domnule Whittier. Şi mai vreau să vă pun câteva întrebări.

Aşeză reportofonul pe masă şi-l întrebă:

— Vă înţelegeţi drepturile şi obligaţiile în această situaţie?

— Da, cred că da… E cam tot ce înţeleg.

— Îmi puteţi spune unde aţi fost în seara zilei de şaisprezece septembrie?

— Nu mai ştiu… Probabil aici, acasă. Trebuie să mă uit în agendă.

Se ridică să se ducă la birou, unde avea un calendar, mic şi lucios.

— Nu, greşesc. Pat şi cu mine am luat cina la nişte prieteni. Acum îmi aduc aminte. Ne-am întâlnit în jurul orei şapte şi jumătate, la Mermaid. E un restaurant cu specialităţi marine, pe First Avenue. Mai întâi am băut un aperitiv, iar pe la opt ne-am aşezat la masă. Am ajuns acasă pe la miezul nopţii.

— Numele persoanelor cu care aţi fost?

— James şi Keira Sutherland.

— Şi după miezul nopţii?

— Mă scuzaţi?

— După miezul nopţii, domnule Whittier, ce-aţi făcut?

— Ne-am culcat. Soţia mea şi cu mine ne-am dus la culcare…

Roşi în timp ce răspundea, iar expresia lui îi aminti de jena lui Feeney, când îşi dăduse seama ce făcuseră ea şi Roarke în pauza de recreere. Ca atare, deduse că Whittier şi soţia lui se cam recreaseră, înainte de a adormi.

— Dar în seara de paisprezece septembrie?

— Nu înţeleg… mormăi el, dar se uită totuşi în agendă. N-am notat nimic. Era o zi de joi… joi… repetă, închizând ochii. Cred că am stat acasă, dar trebuie s-o întreb pe Pat. Ea îşi aminteşte mai bine decât mine lucrurile astea. Obişnuim să stăm mai mult acasă, seara. E prea cald ca să ieşim.

Era, îşi spuse Eve, nevinovat ca un mieluşel, la fel cum fusese şi la vârsta de şapte ani. Ar fi pariat pe toate economiile ei de la bancă.

— O cunoaşteţi pe Tina Cobb?

— Nu cred. Numele mi-e puţin familiar… Poate să-l fi auzit undeva. Îmi pare rău. Locotenent Dallas, dacă mi-aţi putea spune despre ce e vorba, ce anume s-a…

Lăsă fraza neterminată. Eve văzu pe faţa lui momentul când numele îşi făcu efectul. Şi, văzându-l, ştiu că ar fi câştigat pariul. Omul acela nu avea niciun amestec în asasinarea fetei.

— O, Doamne, Dumnezeule! Fata care a fost arsă, arsă în locul viran de la câteva străzi distanţă de şantier. În legătură cu ea aţi venit aici.

Eve tocmai scotocea în geantă, când se auzi soneria. Roarke, îşi spuse ea. Procedase bine, contactându-l. Nu ca s-o ajute să determine implicarea lui Whittier, ci pentru ca omul să aibă alături pe cineva cunoscut, când îl va întreba despre fiul lui.

— O să deschidă partenera mea, spuse ea, scoţând din geantă fotografia Tinei. O recunoaşteţi pe femeia aceasta, domnule Whittier?

— Dumnezeule, da, o, Doamne! De la actualităţi. Am văzut-o la ştiri. Era abia un copil. Credeţi că a fost omorâtă în clădirea mea? Nu înţeleg… Au găsit-o arsă pe locul acela viran…

— Nu acolo a murit.

— Nu vă puteţi aştepta să cred că cineva din echipa mea a luat parte la aşa ceva, zise, în timp ce se ridică în picioare.

— Roarke?

— Steve.

— Roarke e consultant civil în această anchetă, îi explică Eve. Aveţi vreo obiecţie faţă de prezenţa lui aici?

— Nu. N-am nicio…

— Cine are codurile de securitate ale clădirii dumneavoastră de pe Avenue B?

— Doamne… Steve îşi apăsă fruntea cu o mână. Eu, şi compania de securitate, desigur. Hinkey, ăăă… nu mai pot judeca limpede… Yule, Gainer… Cam atâta, cred.

— Soţia dumneavoastră?

— Pat? întrebă el, cu un zâmbet vag. Nu. N-ar avea de ce.

— Fiul?

— Nici. Trevor nu lucrează pe şantiere.

— A fost în clădirea aceea?

— Da. Nu-mi place ce vreţi să insinuaţi, locotenente. Nu-mi place deloc.

— Fiul dumneavoastră ştie că bunicul lui a fost Alex Crew?

Obrajii lui Steve deveniră albi ca varul.

— Cred că trebuie să-mi chem avocatul.

Îi stă în faţă ca un scut, îşi spuse Eve. Din instinct, tatăl îşi apără fiul.

— Cum doriţi, dar, o dată ce intervin avocaţii, va fi mai dificil să ascundem de mass-media anumite fapte. De exemplu, legătura dumneavoastră cu Alex Crew şi evenimentele petrecute acum cincizeci de ani. Presupun că aţi prefera ca anumite detalii din trecutul dumneavoastră să rămână private, domnule Whittier.

— Ce legătură au toate astea cu Alex Crew?

— Ce-aţi face ca să păstraţi secretă genealogia dumneavoastră, domnule Whittier?

— Aproape orice. Aproape. Frica de această genealogie a distrus sănătatea mamei mele. Dacă e divulgată, ar putea s-o coste viaţa.

— Cartea Samanthei Gannon a divulgat destul de mult.

— N-a expus legătura. Iar mama mea nu știe despre carte. Pot controla, întrucâtva, lucrurile pe care le aude. Trebuie să fie ferită de aceste amintiri, locotenente. N-a făcut niciodată rău cuiva și nu merită să fie demascată. Nu e sănătoasă.

— N-am intenția să fac acest lucru. Nu vreau să vorbesc cu ea, s-o oblig să-mi vorbească despre ceva din toate astea.

— Vrei să-ți aperi mama, spuse încet Roarke. La fel cum te-a apărat și ea pe tine. Dar există anumite prețuri care trebuie plătite, Steve, la fel cum le-a plătit și ea, la vremea ei. Va trebui să vorbești tu în locul ei.

— Și ce credeți că vă pot spune? Pentru numele lui

Dumnezeu, eram un copil ultima oară când I-am văzut. A murit în închisoare. N-are nimic de-a face cu mine, cu niciunul dintre noi. Ne-am *făurit* viața asta.

— Plătind-o din valoarea diamantelor? întrebă Eve.

Steve întoarse brusc capul spre ea, vizibil ofensat.

— Nu. Chiar dacă aș fi știut unde sunt, nu m-aș fi atins de ele. Nu m-am folosit de nimic ce era al lui, n-am nevoie de nimic din ce i-a aparținut.

— Fiul dumneavoastră știe despre ele.

— Asta nu înseamnă că e un ucigaș! Nu înseamnă că ar omorî o fată amărâtă! E *fiul meu!*

— Ar fi putut avea acces la codurile de securitate?

— Nu i le-am dat. Îmi cereți să-mi implic fiul – propriul meu copil.

— Nu vă cer decât adevărul. Vă cer să mă ajutați să închid ușa pe care tatăl dumneavoastră a deschis-o cu atâția ani în urmă.

— Să închid cercul… mormăi Steve, îngropându-și fața în mâini. Doamne! Doamne, Dumnezeule…

— Ce v-a adus Alex Crew în noaptea aceea? în casa din Columbus – ce v-a adus?

Râzând amar, Steve spuse:

— O jucărie. Doar o jucărie. Arătă spre rafturile cu jucării vechi.

— Mi-a dăruit un buldozer în miniatură. Nu-l voiam. Îmi era frică

de el, dar l-am luat tot de frică. Pe urmă, m-a trimis la etaj. Nu ştiu ce i-a spus mamei mele în următoarele câteva minute, în afară de ameninţările lui obişnuite. Ţin minte că a plâns o oră după plecarea lui. Pe urmă, am început să ne facem bagajele.

— Mai aveţi jucăria?

— O păstrez ca să-mi aducă aminte cine a fost el şi ce anume am reuşit prin sacrificiile mamei mele. O ironie, de fapt. Un buldozer. Îmi place să cred că am nivelat şi îngropat trecutul.

Privi spre rafturi, apoi se ridică, încruntat.

— Ar trebui să fie aici. Nu-mi amintesc să-l fi pus în altă parte. Ciudat…

Jucării antice, medită Eve, în timp ce Whittier căuta. Fostul iubit al lui Gannon avea în birou jucării antice şi un exemplar al cărţii ei primit în avans.

— Şi fiul dumneavoastră colecţionează asemenea lucruri?

— Da, e singura noastră preocupare comună. Îl interesează mai mult valorile de colecţie, din punctul ăsta de vedere e mai serios decât mine.

Se întoarse, cu chipul alb ca hârtia şi, parcă, prăbuşit în interior şi zise:

— Nu-i aici. Probabil am rătăcit-o pe undeva. E doar o jucărie…

29

S-ar putea s-o fi mutat undeva? întrebă Eve, studiind rafturile. Avea o idee vagă despre felul cum arătau buldozerele. Cunoştinţele ei despre maşini se refereau mai mult la vehiculele urbane – maxibuzele care râgâiau în sus şi-n jos pe bulevarde, aerojackurile ce se repezeau pe străzi în cele mai incomode locuri, unităţile de salubritate care huruiau, camioanele de reciclare cu zdrăngănitul lor.

Ea recunoscu totuşi machetele macaralelor şi furgoanelor utilitare de tip vechi şi un tractor roşu şi lucios, foarte asemănător cu cel pe care-l văzuse recent, la ferma mătuşii lui Roarke.

Existau miniaturi ale unor autovehicule de urgenţă care arătau mai masive şi mai greoaie decât cele ce goneau pe străzile şi cerul New York-ului, şi un număr de maşini voluminoase, ca nişte camioane, care aveau anexate cupe, pluguri dinţate sau tuburi groase.

Nu-şi dădea seama cum putea fi Whittier atât de sigur ce anume lipsea. Pentru ea, colecţia nu avea nicio logică, fiind doar o adunătură de vehicule mici, cu roţi sau aripi sau şi una şi alta, îngrămădite la un loc ca şi cum ar fi aşteptat să se schimbe culoarea semaforului.

Dar Whittier era bărbat, iar Eve ştia, din experienţa ei cu Roarke, că bărbaţii îşi cunoşteau foarte bine jucăriile.

— Nu l-am mutat nicăieri. Mi-aş aduce aminte, zise Whittier, căutând pe rafturi, atingând diverse vehicule şi maşinării, schimbându-le unora locul. Şi nici nu văd de ce ar fi făcut-o soţia mea sau menajera.

— Aveţi asemenea lucruri şi altundeva în casă? îl întrebă Eve.

— Da, mai am câteva pe ici, pe colo, iar colecţia principală e sus, în biroul meu, dar…

— De ce nu aruncaţi o privire? Peabody, îi poţi da o mână de ajutor domnului Whittier?

— Sigur. Şi fraţii mei au câteva machete, începu Peabody, conducându-l pe Steve afară din cameră, dar nu se compară cu ce aveţi dumneavoastră aici.

Eve aşteptă ca vocile să se îndepărteze.

— Cam cât ar costa toate astea? îl întrebă ea pe Roarke, arătând spre rafturi.

— Nu e tocmai domeniul meu, dar colecţiile de antichităţi, rarităţi şi alte asemenea obiecte nostalgice sunt valoroase.

Luă în mână un camion mic şi bondoc şi-i învârti roţile. Zâmbetul lui scurt îi confirmă lui Eve că era într-adevăr o preocupare tipic bărbătească.

— Contează şi condiţia în care sunt. Astea-s toate în perfectă stare, din câte văd. Te gândeşti că cineva i-a şterpelit jucăria.

— E posibil.

Roarke puse camionul la loc, dar nu-i dădu drumul înainte de a-l împinge uşor înainte şi-napoi.

— Te întrebi dacă Trevor Whittier l-a furat de la tatăl lui, dacă diamantele erau ascunse înăuntru… într-acolo te îndrepţi?

— Nu mă mai îndrept, am ajuns deja. Nu cred c-ar trebui să te joci cu astea, adăugă ea, când Roarke întinse mâna spre tractor.

— Atunci, de ce să ucidă? De ce să intre în casa Samanthei? De ce să nu-şi savureze norocul în Belize?

— Cine-a spus că ştie că sunt acolo?

Roarke o privi înălţând o sprinceană şi Eve continuă:

— Uită-te la profilul lui psihologic. E un oportunist leneş şi egocentric. Pun pariu că, dacă Whittier îşi face inventarul colecţiei, va descoperi că lipsesc mai multe piese. Prostul ăla nenorocit ar putea să le fi vândut cu tot cu diamante.

Eve începu să se plimbe de-a lungul rafturilor, contemplând jucăriile.

— Şi fostul amant al Samanthei Gannon are o colecţie, zise ea.

— Ei, nu mai spune? Chiar are?

— Mda. Nu la fel de bogată ca asta, cel puţin din câte-am văzut în biroul lui. Alătură-i-l pe Trevor Whittier, îşi uni ea vârfurile degetelor arătătoare: puncte comune de interes – jucăriile şi jocurile antice. Fostul iubit al lui Gannon primise în avans un exemplar al cărţii şi se prea poate să fi vorbit despre el.

— Intersectări, dădu din cap Roarke. Lumea e mică într-adevăr, nu-i aşa? Fostul cumpără piese de la fiul lui Whittier sau cel puţin îl cunoaşte. Poate se întâlnesc în lume şi îşi împărtăşesc interesele. Din cauza asta menţionează cartea şi îi povesteşte conţinutul. Bunica Samanthei avea un magazin de antichităţi. Cred că-l mai are şi acum. Alt soi de intersectări, alt fir comun care s-ar fi putut să determine o conversaţie.

— Merită să verificăm. Vreau un studiu complet despre Trevor Whittier. Să fie ridicat şi adus la interogatoriu. Şi mai vreau un afurisit de mandat ca să-i percheziţionez locuinţa. Pentru toate astea va fi nevoie de ceva intervenţii rapide.

Se încruntă şi privi spre uşă.

— Ce crezi, Whittier o să tacă sau va încerca să-l prevină pe Trevor că-l căutăm?

— Cred că va încerca să coopereze. Aşa i-ar dicta instinctul. Să facă ceea ce e corect. N-o să se gândească, nici n-o să creadă, că fiul lui e un ucigaş. Nu intră în vederile lui. Că a dat de un necaz, da, şi că are nevoie de ajutor. Dar nu că e un asasin cu sânge rece. Dacă începe să gândească astfel, nu ştiu ce-ar putea să facă.

— Atunci, să-l ţinem ocupat cât mai mult posibil.

Eve îi chemă pe Baxter şi Trueheart ca să se ocupe de Whittier. Urmau să-l însoţească la biroul lui din oraş, unde mai avea câteva piese de colecţie.

— Trebuie s-o aştepţi pe nevastă-sa, îl instrui Eve pe Baxter, şi să nu te desparţi de ea. Nu vreau ca vreunul dintre ei să aibă posibilitatea de a lua legătura cu fiul. Să-l ţinem afară din combinaţie atât cât putem. Cu puţin noroc, o să-l înhăţăm înainte să se prindă că suntem pe urmele lui.

— Cât timp vrei să stăm cu ochii pe ei?

— Încearcă două ore. Am nevoie de un mandat de percheziţie pentru locuinţa lui Whittier junior şi trebuie să ajung şi la Chad Dix. Voi trimite doi agenţi pe Long Island, unde locuieşte mama lui Whittier. Pentru orice eventualitate.

— O s-o tărăgănăm. Poate ne lasă să ne jucăm cu maşina de pompieri.

— Ce-oţi fi având, fraţilor, cu maşinuţele astea?

— Ei, hai, şi voi aveaţi păpuşi cu care vă jucaţi de-a musafirii la ceai.

Un om mai slab s-ar fi chircit sub privirea ei feroce.

— OK, poate că tu nu, o drese el.

— Ţine-i ocupaţi, ordonă Eve, pornind spre uşă. Dacă se întâmplă ceva, vreau s-aud imediat.

— Bine, bine. Pariez că maşina asta are o sirenă care merge.

În timp ce ieşea în antreu, Eve auzi sunetul ascuţit al sirenei.

— Scuzaţi-l pe idiotul ăsta de coleg al meu, domnule Whittier. Vă mulţumim pentru cooperare.

— E-n regulă. Vreau doar ca totul să se rezolve cât mai repede, reuşi Whittier să zâmbească. Mă duc să…

Arătă spre cabinet:

— … să mă asigur că detectivul nu…

— Duceţi-vă.

Eve îi spuse lui Trueheart, în şoaptă:

— Tu o aştepţi pe nevastă-sa. Dacă apare şi fiul, îl ţii aici şi mă anunţi.

— Am înţeles.

— Peabody, cu mine.

— Nici n-aş vrea să fiu în altă parte, răspunse Peabody, aruncând o privire spre Roarke. Vii şi tu cu noi? îl întrebă ea.

— Mă îndoiesc că locotenentul are nevoie de mine în momentul de faţă.

— S-ar putea să am, dar mai târziu, zise Eve.

— Speranţa mea nu moare niciodată, zâmbi Roarke.

Pe trotuar, Eve se opri.

— Dacă vrei să ne stai la dispoziţie, am să te anunţ când îl luăm pe Trevor în custodie.

— Ţi-aş fi recunoscător. Între timp, aş putea să caut puţin printre colecţionarii cunoscuţi, ca să aflu dacă-n ultimele luni n-a apărut pe piaţă vreo piesă care să corespundă descrierii.

— Ar rezolva şi asta câteva lucruri. Îţi mulţumesc. Hai să-i cerem comandantului să ne obţină un mandat. Vreau să vorbesc cu Chad Dix. Dovedirea unei conexiuni ar adăuga încă vreo două gratii la cuşcă.

Roarke îi ridică bărbia cu mâna – un gest care pe Eve o făcu să se strâmbe, iar pe Peabody să se îndepărteze discret.

— Eşti foarte dură în cazul ăsta, locotenente.

— Nu pune mâna pe mine în timpul programului, mormăi ea, împingându-l înapoi. Iar dură sunt întotdeauna.

— Ba nu, există şi momente când îţi urmezi instinctul până te prăbuşeşti emoţional şi fizic.

— Fiecare caz e aparte. Ăsta merge în etape. Dacă Trevor n-a ghicit totul până acum, nu reprezintă un pericol deosebit pentru

nimeni. Pe părinţii lui îi ţinem sub supraveghere şi trimit doi agenţi să stea cu ochii şi pe bunică. Pe Gannon o protejam. Astea-s ţintele cele mai evidente. N-am de-a face cu un psihopat, ca să mă întreb pe cine i-o trăzni prin cap să omoare cu prima ocazie. Aşa mă simt puţin mai stăpână pe situaţie, înţelegi?

— Înţeleg.

În pofida avertismentului ei, Roarke o atinse din nou, mângâindu-i cu degetul mare cearcănele de sub ochi.

— Ţi-ar prinde bine o noapte de somn normal, zise el.

— Va trebui să închei cazul cât pot de repede, ca s-o prind.

Îşi agăţă degetele mari de buzunarele din faţă, oftând adânc, căci ştia c-o să-l amuze.

— Hai, dă-mi-l o dată, da' repede, şi vezi că limbile-s interzise.

Roarke râse, apoi se aplecă şi-i dărui un sărut foarte cast.

— Acceptabil?

— Nici măcar n-a meritat.

Lucirea scurtă din ochii lui o făcu să-i pună o palmă în piept.

— Scuteşte-mă, amice. Înapoi la treabă.

— Voi vedea ce pot face.

La semnalul lui Eve, Peabody pomi spre maşină.

— Cred că e ceva să se uite la tine toată ziua un tip aşa cum face el.

— Măcar nu mă ţine-nchisă-n casă, replică Eve, aşezându-se în maşină şi trântind portiera. Hai să-l frigem pe nemernic, şi poate-ajungem amândouă acasă la timp.

Trevor detesta vizitele la bunica lui. Ideea de bătrâneţe şi boală îl dezgusta. În fond, existau diverse *căi* de a învinge cele mai neplăcute simptome ale procesului de îmbătrânire. Sculptura facială şi corporală, tratamentele geriatrice, transplanturile de organe… înfăţişarea bătrânească era, după părerea lui, un produs al lenii sau al sărăciei. Şi le găsea pe amândouă inacceptabile.

Boala reprezenta ceva ce trebuia evitat cu orice preţ. Majoritatea afecţiunilor fizice erau temporare şi se remediau uşor. Nu era nevoie decât să te îngrijeşti corect. Bolile mintale erau o pacoste

pentru oricine avea legătură cu pacienţii.

Pe bunica sa o considera o nebună răzgâiată, pe care tatăl lui o cocoloşea peste măsură. Dacă n-ar fi cheltuit atâţia bani şi timp ca s-o răsfeţe în mica ei lume smintită, totul s-ar fi rezolvat repede. Ştia foarte bine ce sume enorme de bani – din moştenirea lui – costa întreţinerea ei în acel balamuc cu zăbrele aurite.

O mizerie, îşi spuse el, în timp ce-şi conducea Jetstream-ul 3000 cu două locuri spre parcarea subterană a sanatoriului. Baba aia dementă putea să mai trăiască uşor încă patruzeci de ani, păpându-i moştenirea care i se cuvenea de drept. Şi asta îl înfuria îngrozitor.

La fel de mult îl revolta şi ataşamentul sentimental al tatălui său faţă de ea. Putea fi îngrijită, destul de decent, într-un cămin mult mai ieftin sau chiar într-un azil de stat. Doar plătea impozite ca să finanţeze asemenea instituţii, nu? Ce *rost* avea să nu le folosească, dacă oricum plăteau pentru ele de le ieşeau ochii? Iar bătrâna nici n-ar fi observat diferenţa. Când va lua el în mână băierile pungii, avea s-o mute, nici vorbă.

Scoase din portbagaj o cutie albă, de la florărie. Îi cumpărase trandafiri, după cum dicta regula jocului. Merita timpul şi banii investiţi în florile de care avea să uite la zece minute după ce le primea, dacă afla ceva de la ea. Dacă, prin cine ştie ce miracol, îşi amintea ceva.

Merita să încerce, întrucât bătrânul nu părea să ştie nimic.

Trevor luă liftul până în hol, pregătindu-se pentru reprezentaţie. Când ieşi, avea o expresie amabilă, uşor preocupată, prezentând imaginea unui tânăr chipeş care făcea o afectuoasă vizită unei rude vârstnice şi bolnave.

Se îndreptă spre ghişeul de pază, şi puse cutia de flori pe tejghea, pentru ca recepţionera să vadă numele elegantei florării din oraş.

— Aş dori s-o văd pe bunica mea, Janine Whittier. Eu sunt Trevor. N-am telefonat dinainte, căci m-am hotărât dintr-o dată s-o vizitez. Treceam prin dreptul florăriei când mi-am amintit de bunica şi de faptul că îi plac trandafirii roz. Până să mă răzgândesc, am cumpărat un buchet şi am pornit încoace. Nu e nicio problemă, nu-i aşa?

— Desigur, îi zâmbi femeia. Sunteţi foarte drăguţ. Sunt sigură că-i vor plăcea florile şi că se va bucura să-şi vadă nepotul. Aşteptaţi doar să-i iau programul şi să mă conving că azi poate primi vizite.

— Ştiu că are zile bune şi zile mai puţin bune. Sper că asta e una dintre cele mai bune.

— Mă rog, văd aici că a fost repartizată în salonul comun de la etajul întâi. E un semn bun. Dacă-mi permiteţi să vă legitimez… arătă ea spre platanul pentru palmă.

— A, sigur. Vă rog.

Trevor îşi depuse palma pe platan, aşteptând să i se confirme identitatea şi acreditarea. Măsuri de precauţie ridicole, îşi spuse el. Cine naiba ar fi vrut să intre abuziv într-un azil de bătrâni? Era genul de lucru care adăuga câteva mii pe an la socoteală.

— Gata, domnule Whittier. Să scanez cadoul…

Îşi trecu scanerul manual peste cutie, verificând conţinutul, apoi îl invită cu un gest:

— Luaţi-o pe scara principală până la etajul întâi sau mergeţi cu liftul, dacă preferaţi. Salonul comun e la stânga, pe culoar. Puteţi vorbi cu una dintre asistentele de gardă. Vă anunţ acum.

— Mulţumesc. E foarte frumos aici. Mă simt mult mai liniştit când ştiu că bunica e îngrijită atât de bine.

Trevor o luă pe scară. Vedea în jur şi alţi vizitatori, cu flori sau cadouri împachetate în hârtie colorată. Bănuia că uniformele personalului erau codificate cromatic, toate în tonuri pastelate liniştitoare. În zona aceea nerestricţionată, pacienţii umblau liberi, singuri sau însoţiţi. Prin ferestrele mari şi luminoase se vedea grădina întinsă de jos, cu alei şerpuitoare, pe care se plimbau alţi pacienţi, vizitatori şi angajaţi.

Îl uimise întotdeauna că existau oameni care acceptau să lucreze într-un asemenea loc.

El, unul, nu mai venise de aproape un an şi spera din tot sufletul ca această vizită să fie ultima.

În timp ce privea chipurile pe lângă care trecea, simţi o tresărire la gândul că s-ar putea să nu-şi recunoască bunica. Ar fi trebuit să-şi reîmprospăteze memoria înainte de plecare, să se uite la nişte

fotografii.

Pentru el, cu toţii arătau la fel. Condamnaţi. Şi inutili.

O femeie, într-un cărucior, întinse o mână ca o gheară, dând să apuce panglica cutiei de la florărie.

— Îmi plac florile… îmi plac florile…

Chiţăia piţigăiat şi faţa ei zbârcită îl duse pe Trevor cu gândul la un măr uscat.

— Îţi mulţumesc, Johnnie! Te iubesc, Johnnie!

— Ei, Tiffany… o bătu pe umăr asistenta, o brunetă şic, aplecându-se peste scaunul motorizat. Tânărul acesta drăguţ nu e Johnnie al tău. Johnnie al tău a fost aici ieri, mai ţii minte?

— Pot să iau florile…? ridică bătrâna o privire plină de speranţă, ţinând panglica în mâna ei osoasă, ca într-un cârlig.

Trevor fii nevoit să-şi domine un fior, ferindu-se ca acea mână cu pete hidoase să Nu-l atingă.

— Sunt pentru bunica mea…

Deşi i se ridica fierea în gât, reuşi să zâmbească.

— E o doamnă cu totul deosebită. Dar…

Sub privirea încântată şi aprobatoare a asistentei, deschise cutia şi scoase un boboc de trandafir roz.

— Sunt sigur că n-o să se supere dacă vă dau şi dumneavoastră unul.

— Ce amabil sunteţi, spuse asistenta. Uite, Tiffany, nu-i aşa că-i drăguţ? Un trandafir frumos de la un tânăr chipeş.

— Mulţi tineri chipeşi îmi dau flori. Mulţi de tot…

Mângâind petalele, bătrâna începu să se piardă în cine ştie ce amintiri ceţoase.

— Aţi spus că aţi veni la bunica dumneavoastră? întrebă asistenta.

— Da, aşa e. Janine Whittier. Mi s-a spus de jos că e în sala comună.

— Da, acolo e. Doamna Janine e o doamnă fermecătoare. Sunt sigură că se va bucura să vă vadă. Dacă aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă. Revin imediat. Eu sunt Emma.

— Mulţumesc.

Şi, întrucât nu putea fi sigur că Emma n-avea să-i fie utilă cu ceva, făcu un efort şi se aplecă în faţa bătrânei, zâmbindu-i.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, doamnă Tiffany. Sper să vă mai văd.

— Flori frumoase… Ochi reci… Ochi morţi… Câteodată, fructul cel rumen are miezul stricat. Nu eşti Johnnie al meu.

— Îmi pare rău, şopti Emma şi o duse pe bătrână de-acolo.

Hoaşcă pocită, mârâi Trevor în sinea lui, îngăduindu-şi să se cutremure înainte de a-şi continua drumul spre salonul comun.

Încăperea spaţioasă, luminoasă şi veselă era împărţită în zone destinate diverselor activităţi specifice. Pe pereţi existau ecrane pe care rulau programe variate, mesele erau aranjate pentru jocuri, vizite, meşteşuguri. Existau şi spaţii de vizită sau lectură, cu cărţi şi reviste.

Se aflau în salon mai multe persoane, iar nivelul sonor amintea de un cocteil unde oamenii se adună în grupuri, ignorând conversaţiile din jur.

Când Trevor ezită, se apropie o altă asistentă.

— Domnul Whittier?

— Da, eu…

— Azi se simte foarte bine, spuse ea şi îi arătă spre o masă de lângă o fereastră însorită, unde două femei şi un bărbat păreau să joace cărţi.

Trevor avu un moment de panică, nefiind sigur care dintre femei era bunica lui. Apoi văzu că una dintre ele avea piciorul drept în gips. Dacă bunica lui s-ar fi accidentat, în familie ar fi auzit comentarii interminabile.

— Arată minunat. Mă simt mult mai liniştit când ştiu cât de bine e îngrijită şi ce mulţumită trăieşte aici. O, şi e o vreme atât de frumoasă – nu la fel de caniculară ca în zilele trecute. Credeţi că aş putea s-o scot în grădină, la o plimbare?

— Sunt sigură c-o să se bucure. Va trebui să-şi ia medicamentele, cam peste o oră. Dacă nu vă întoarceţi până atunci, am să trimit pe cineva după ea.

— Vă mulţumesc.

Mai încrezător, Trevor se apropie de masă, zâmbi şi se lăsa pe vine, alături.

— Bună, bunico. Ţi-am adus flori. Trandafiri roz.

Janine nu se uită la el, Nu-l învrednici nici măcar cu o privire, ci rămase concentrată asupra cărţilor pe care le ţinea în mâinile ei osoase.

— Trebuie să termin partida asta, îi zise.

— E-n regulă.

Cotoroanţă tâmpită şi nerecunoscătoare! Trevor se ridică, ţinând cutia de flori în braţe, în timp ce o privea cum alegea cu grijă o carte şi o punea pe masă.

— Gin! declară cealaltă bătrână, cu o voce surprinzător de puternică şi sigură. Iar te-am bătut măr.

Îşi etală cărţile pe masă, iar bărbatul de lângă ele înjură.

— Ai grijă cum vorbeşti, ţap bătrân.

Câştigătoarea se întoarse în scaun să-l studieze pe Trevor, în timp ce bărbatul calcula cu atenţie punctele.

— Deci, dumneata eşti nepotul lui Janine. Acum te văd prima oară. Sunt aici de-o lună, şi nu te-am mai văzut. Am venit doar pentru şase săptămâni, continuă ea, bătându-se cu palma peste aparatul gipsat. Un accident la ski. Nepoata mea vine în fiecare săptămână. Cu dumneata ce nu-i în regulă?

— Sunt foarte ocupat, replică rece Trevor, şi oricum nu cred că e treaba dumneavoastră.

— Nouăzeci şi şase la ultima aniversare, aşa că-mi permit ca orice să fie treaba mea. Fiul şi nora lui Janine vin de două ori pe săptămână, uneori chiar mai des. Păcat că eşti aşa de ocupat.

— Haide, bunico, puse Trevor mâinile pe scaunul lui Janine, fără să-i mai dea atenţie bătrânei băgăreţe.

— Pot să merg şi singură! Pot să merg foarte bine. N-am nevoie să mă duci cu scaunul.

— Doar până afară, în grădină.

Voia s-o scoată cât mai repede, aşa că-i puse cutia albă pe genunchi şi întoarse scaunul spre uşă.

— Azi nu e prea cald, dar e o vreme frumoasă şi însorită. Sunt

sigur că aerul o să-ţi facă bine.

În ciuda curăţeniei care domnea peste tot şi a torentelor de bani cheltuiţi pentru întreţinerea sanatoriului, Trevor nu simţea decât mirosul bolilor şi al descompunerii şi asta îi întorcea stomacul pe dos.

— N-am terminat de numărat punctele.

— Nu face nimic, bunico. De ce nu-ţi despachetezi cadoul?

— Nu sunt programată pentru plimbare în grădină acum, declară ea, vorbind clar şi cu convingere. Aveam alt program. Nu înţeleg schimbarea asta.

Cu toate acestea, începu să desfacă panglica, în timp ce Trevor împingea fotoliul rulant în lift.

— O, ce frumoşi sunt! Trandafiri. Niciodată n-am prea avut noroc cu trandafirii din grădină. Întotdeauna plantam cel puţin o tufă, oriunde eram. Îţi mai aminteşti, iubitule? Trebuia să încerc. Mama mea avusese cea mai frumoasă grădină cu trandafiri.

— Sunt convins, replică Trevor fără interes.

— Trebuie s-o vezi, o dată…

Acum că era mai însufleţită, dădea la iveală ceva din frumuseţea de odinioară. Trevor nu observa, dar îi zări cerceii cu perle din urechi şi pantofii scumpi, de piele crem şi se gândi iar la banii aruncaţi pe fereastră.

Janine continua să mângâie uşor petalele roz. Cei care-i priveau trecând vedeau o bătrână firavă căreia îi plăceau florile, plimbată de un tânăr arătos şi bine îmbrăcat.

— Câţi ani aveai, puiule? Patru, cred.

Zâmbind încântată, luă din cutie una dintre frumuseţile cu tulpină lungă, s-o miroasă.

— Nu mai ţii minte, dar eu îmi amintesc. Îmi amintesc atât de clar… Oare de ce nu-mi pot aminti nimic despre ziua de ieri?

— Fiindcă ieri n-a fost nimic important.

— Mi-am făcut părul.

Şi-l înfoie, întorcând capul dintr-o parte în alta ca să-şi arate buclele arămii.

— Îţi place, puiule?

— Arată minunat.

Trevor hotărî că nici măcar preţul diamantelor Nu-l puteau convinge să atingă părul ăla scârbos. Şi-n fond, câţi ani avea grămada aia de oase? Făcu calculul, doar ca să-şi ocupe mintea cu ceva şi constată cu surprindere că era mai tânără decât babeta de la masa de cărţi.

Pare mai bătrână, conchise el. Arată ca o epavă, fiindcă e ticnită.

— Ne-am întors, atunci a fost singura dată când ne-am întors.

Bătrâna dădu din cap cu convingere şi continuă:

— Doar pentru câteva ore. Îmi era aşa de dor de mama, că aproape mi se frângea inima. Dar era iarnă şi trandafirii nu înfloreau, aşa că n-am reuşit să-i mai văd.

Ridică un boboc şi-l lipi de obraz.

— Mereu plantam o grădină, o grădină cu flori, oriunde ne duceam. Trebuia să încerc. O, ce soare e afară! exclamă ea, cu voce tremurătoare, în timp ce Trevor împingea scaunul pe uşă. E o lumină orbitoare aici.

— Imediat ajungem la umbră. Ştii cine sunt, bunico?

— Întotdeauna am ştiut. Ţi-a fost greu, aşa de greu, să te schimbi întruna, dar eu am ştiut mereu cine erai, puiule. Ne-am apărat unul pe altul, nu-i aşa?

Duse mâna la spate, bătându-l pe dosul palmei.

— Sigur.

Dacă-i convenea să-l confunde cu tatăl lui, nicio problemă. Dimpotrivă, era mai bine aşa. Îi unea o legătură deosebită.

— Ne-am apărat unul pe altul.

— Uneori, abia dacă-mi mai aduc aminte. Îmi vine şi-mi trece, ca un vis. Dar pe tine te văd mereu, Westley. Ba nu, Matthew… Nu, nu, Stev*en.*

Răsuflă uşurată, când îşi aminti ultimul nume.

— Acum te cheamă Steven. De mult eşti Steven. Ăsta ai vrut să fii, aşa că ăsta eşti. Sunt atât de mândră de băiatul meu…

— Îţi mai aminteşti când l-ai văzut ultima dată pe tatăl meu? încercă Trevor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi face rău la cap.

Capul i se legăna dintr-o parte în alta, în timp ce Trevor împingea căruciorul pe alee, tot mai departe de ceilalţi.

— Aici e bine? Suntem în siguranţă aici? se interesă ea.

— În deplină siguranţă. S-a dus. E mort, a murit demult.

— Aşa se *zice,* şopti ea, pe un ton din care reieşea clar că nu era convinsă.

— Acum nu-ţi mai poate face nimic. Îţi aduci aminte când a venit ultima oară? A venit noaptea, în casa din Ohio.

— Credeam că eram în siguranţă, dar el venea mereu. Niciodată nu l-am lăsat să-ţi facă vreun rău. Nu conta ce-mi făcea mie, nici dacă mă lovea, Nu-l lăsam să se atingă de tine. N-avea voie să-i facă nimic băieţaşului meu.

„Iisuse“, îşi spuse Trevor, „treci *peste* asta.“

— Dar cum a fost atunci, ultima dată, în Ohio? în Columbus?

— Aia a fost ultima dată? Nu mai ţin minte. Uneori mă gândesc că a venit, dar a fost un vis, doar un vis urât. Însă trebuia să plecăm oricum. Nu puteam să riscăm. Au spus că a murit, dar de unde să ştie ei? Spusese că te va găsi întotdeauna, aşa că trebuia să fugim. E timpul să fugim din nou?

— Nu. Dar când eram în Columbus, a venit. Noaptea. Nu-i aşa?

— O, Doamne, era acolo. Acolo, la uşă. Nu mai aveam timp să fugim. Tu erai speriat, mă ţineai de mână atât de strâns…

Duse iar mâna înapoi şi o strânse pe a lui Trevor de-i scrâşniră oasele.

— Nu voiam să te las cu el, nici măcar un minut. Te-ar fi răpit, dacă-I lăsam. Dar nu pe tine te voia, nu încă. Într-o zi, îmi spunea… Într-o zi am să mă uit după tine şi n-am să te mai văd. N-am să te mai găsesc niciodată. Nu-l puteam lăsa să mi te ia, puiule. Niciodată, nici măcar o dată, nu l-am lăsat să-ţi facă vreun rău.

— Şi nici nu mi-a făcut, scrâşni Trevor din dinţi, nerăbdător. Ce s-a întâmplat în noaptea când a venit în casa din Columbus?

— Te culcasem. În pijamaua Frodo. Micul meu Stăpân al Inelelor. Dar a trebuit să te trezesc. Nu ştiu ce-ar fi făcut dacă refuzam. Te-am adus jos, iar el ţi-a dat un cadou. Ţi-a plăcut, nu erai decât un băieţel, dar tot ţi-era frică de el. „Nu e ca să te joci“, a spus, „ci doar

ca să-l păstrezi. Într-o zi, s-ar putea să valoreze ceva.“ Şi râdea, tot râdea…

— Ce cadou era? întrebă Trevor, simţind un fior de emoţie pe şira spinării. Ce mi-a adus?

— Te-a trimis sus. Erai încă prea mic ca să-l interesezi. „Du-te înapoi la culcare şi ia seama la ce-ţi spun. Ţine-l la tine.“ Parcă-l văd şi acum stând acolo, cu zâmbetul acela oribil pe buze. Poate că avea şi un pistol. Ar fi putut să aibă. Ar fi putut… Ar fi putut…

— Ce să ţin la mine?

Dar bătrâna era acum departe, era cu cincizeci de ani în trecut, în acele momente de spaimă.

— Pe urmă am rămas numai noi doi. Eu, singură cu el, şi mi-a pus mâna pe beregată.

Îşi ridică mâna la gât, în timp ce respiraţia începea să i se întretaie.

— Poate că de data asta o să mă omoare. Într-o zi o să mă omoare, dacă mă opresc din fugă. Într-o zi, o să mi te ia, dacă nu ne ascundem. Ar trebui să mă duc la poliţie…

Strânse pumnul şi lovi cu el în cutie.

— Dar mi-e frică… prea frică… O să ne omoare, pe amândoi o să ne omoare dacă mă duc la poliţie. Ce pot ei să facă, ce? E prea isteţ. Aşa spunea mereu. Aşa că e mai bine să ne ascundem.

— Povesteşte-mi doar despre noaptea aceea. Numai despre noaptea aia.

— Noaptea aia… Noaptea aia… N-am uitat-o. Pot să uit ce-a fost ieri, dar pe-aia n-am uitat-o niciodată. Îl mai aud şi acum, în capul meu.

Îşi duse mâinile la urechi.

— Judith. Aşa mă chema, Judith. „

Trecea timpul, îşi spuse Trevor. În curând aveau să vină după ea, să-i dea medicamentele. Îngrijorat că s-ar fi putut să vină mai devreme dacă o vedea cineva că intrase în criză, împinse scaunul mai departe pe alee, în umbra de sub copaci.

Făcu un efort s-o atingă, s-o bată pe umărul slab.

— Gata, gata… Nu contează. Numai noaptea aia contează. Ai să te

simţi mai bine dacă-mi povesteşti despre noaptea aia. Şi eu am să mă simt mai bine, adăugă, pradă unei inspiraţii. Vrei să mă simt mai bine, nu-i aşa?

— Nu vreau să-ţi faci griji. O, puiule, nu vreau să-ţi fie frică. O să am întotdeauna grijă de tine.

— Aşa e. Atunci, spune-mi despre noaptea aia, noaptea aia în Ohio, când a venit şi mi-a adus un cadou.

— S-a uitat la mine cu ochii aceia îngrozitor de reci. „Hai, ia-o la fugă, fugi cât vrei, că tot am să te găsesc. Dacă băiatul n-o să aibă cadoul la el când vă găsesc iar, am să vă omor pe amândoi. Şi nimeni n-o să vă găsească vreodată. Dacă vrei să rămâi în viaţă, dacă vrei să rămână şi băiatul în viaţă, ai să faci tot ce-ţi spun eu.“ Aşa că l-am ascultat. Am fugit, dar am făcut ce-a spus el, în caz că ne găsea iar. S-a mai întors? în visele mele ne găseşte mereu.

— Şi ce-a adus, fir-ar să fie? zgâlţâi el scaunul, furios, apoi se aplecă, apropiindu-şi faţa de a ei. Spune-mi ce mi-a adus.

Ochii bătrânei se făcură mari şi sticloşi.

— Buldozerul, buldozerul acela galben. L-am ţinut în cutie, ani şi ani a stat în cutie, ca un secret. Nu te-ai jucat niciodată cu el. Pe urmă, l-ai pus pe raft. De ce voiai să stea pe raft? Ca să-i arăţi că ai făcut ce ţi-a spus el?

— Eşti sigură?

O apucă de umeri, scuturându-i trupul firav, cu oase subţiri şi fragile.

— Eşti absolut sigură?

— Au zis c-ai murit.

Se făcuse cenuşie la faţă, şi respira subţire, sacadat.

— Au zis c-ai murit, dar nu-i adevărat. Ştiam eu, ştiam că n-ai murit. Te văd. Nu e vin vis. Te-ai întors. Ne-ai găsit iar. E timpul să fugim. N-am să te las să-i faci nimic puiului meu. E timpul să fugim.

Făcu un efort, în timp ce culoarea cenuşie a feţei îi devenea de un roşu periculos. Trevor o lăsă să-l împingă înapoi, după care o privi nepăsător cum se ridica în picioare. Trandafirii se revărsară din cutie, împrăştiindu-se pe alee. Cu ochii holbaţi şi mişcări împleticite, bătrâna o luă la fugă. Apoi se împiedică şi căzu ca o

păpușă de cârpe printre florile colorate și rămase nemișcată.

30

La sediul firmei lui Dix, Eve găsi aceeași recepționeră, dar procedura decurse într-un ritm mult mai vioi. Imediat ce o văzu pe Eve venind, femeia se ridică în picioare.

— Detectiv Dallas.

— Locotenent, îi aminti Eve, ridicându-și insigna. Acreditează-mă pentru nivelul lui Chad Dix.

— Da, desigur. Imediat.

În timp ce tasta comenzile de acreditare, privirea femeii oscila mereu între fața lui Eve și cea a lui Peabody.

— Biroul domnului Dix este la…

— Știu unde e, o întrerupse Eve, pornind spre lift.

— E chiar atât de plăcut să le bagi oamenilor spaima-n suflet? întrebă Peabody. Sau îți dă doar un sentiment de dreptate?

— E un sentiment atât plăcut, cât și de dreptate. O s-ajungi și tu acolo într-o bună zi, Peabody, o bătu Eve pe umăr, încurajator. O s-ajungi.

— E ambiția vieții mele, doamnă locotenent.

Intrară în cabina ascensorului.

— Doar nu crezi că Dix e implicat? întrebă Peabody.

— Tipul ar putea ascunde un pumn de diamante într-o mașinuță de jucărie. Nimic nu mă mai surprinde – dar, nu, Dix nu are imaginație. Dacă diamantele sunt la el sau dacă știe unde sunt, probabil e o anomalie. Dacă știa despre diamante și voia să obțină mai multe informații, ar fi rămas cu Samantha Gannon, făcând pe Romeo și trăgând-o de limbă, în loc să stea cu mâinile-n sân când ea a rupt legătura. Nu avea nevoie de Tina Cobb. Avea acces în casa lui Gannon și putea s-o scotocească de zece ori, cât timp au fost împreună.

— Chiar dacă rămâneau împreună, Gannon nu i-ar fi spus despre Judith și Westley Crew.

— Nu. Samantha e o femeie de onoare. Când îşi dă cuvântul, şi-l ţine. Dix, însă, e un smiorcăit. Cartea i-a acaparat Samanthei atenţia, aşa că e ostil faţă de ea. Samantha intră în vizorul presei şi la cocteiluri se vorbeşte numai despre ea, deci devine şi mai nemulţumit. Diamantele, din punctul lui de vedere, nu sunt decât o fantezie, care i-a creat probleme. Dar Dix este veriga directă de legătură dintre Trevor Whittier şi familia Gannon. E întorsătura neaşteptată a sorţii care a precipitat totul.

Ieşiră din lift în holul unde-i aştepta asistenta cea ţanţoşă.

— Doamnă locotenent, îmi pare rău, domnul Dix nu e acum în birou. Are o întâlnire în afară şi nu se va întoarce mai devreme de o oră.

— Contactează-l şi cheamă-l.

— Dar…

— Intre timp, am nevoie de biroul lui.

— Dar…

— Vrei să vin cu un mandat? Unul pe care să fie scris şi numele dumitale, alături de al lui, ca să petreceţi amândoi câteva ore în centru, în ziua asta frumoasă şi însorită?

— Nu… Nu, în niciun caz. Dacă mi-aţi spune cam ce treabă aveţi…

— Ce treabă am avut data trecută?

Femeia îşi drese vocea, aruncându-i o privire lui Peabody.

— Crimă, zise ea.

— Crimă e şi acum.

Fără a-i mai aştepta consimţământul, Eve pomi spre biroul lui Dix. Asistenta se repezi după ea.

— Vă las să intraţi, dar insist să fiu prezentă tot timpul. Domnul Dix lucrează cu multe materiale confidenţiale.

— Am venit doar ca să mă joc cu maşinuţele lui. Cheamă-l.

Femeia descuie uşile, apoi se duse direct spre biroul lui Dix ca să-l apeleze.

— Nu răspunde. Mă transferă pe mesageria vocală. Domnule Dix, sunt Juna. Doamna locotenent Dallas e în birou. Insistă să vorbească imediat cu dumneavoastră. Dacă puteţi sunaţi-mă cât mai repede, ca să-mi spuneţi ce vreţi să fac. Vorbesc de la linkul din

biroul dumneavoastră… Nu puneţi mâna! strigă ea, când Eve dădu să atingă una dintre camionete.

Nici chiar privirea rece pe care i-o aruncă Eve peste umăr nu avu efect.

— Vorbesc serios. Colecţia domnului Dix e foarte valoroasă şi ţine mult la ea. Poate că mă puteţi duce la secţie sau la centru sau cum se cheamă, dar el mă poate concedia, iar eu am nevoie de slujba asta.

Ca s-o liniştească, Eve îşi introduse degetele în buzunarele de la spate.

— E vreun buldozer printre astea, Peabody?

— Ăla mic de-acolo, arătă Peabody cu bărbia. Dar e prea mic, şi e roşu. Nu corespunde cu descrierea lui Whittier.

— Dar ăsta? întinse Eve mâna, oprindu-se la un centimetru de jucărie, când asistenta scoase un ţipăt subţire, sufocat.

— Ăsta-i un… cum îi zice… cuguar? Leu de munte? Bobeai! *exclamă* Peabody. Aşa se numeşte, şi nu mă-ntreba de ce. Iar acolo e o de-aia cu pompă… maşină de pompieri…

Şi, dincolo, o navetă spaţială şi un aerotram. Vezi, şi le-a pus pe categorii: maşini agricole, mijloace de transport aeriene, transportoare terestre, echipamente de construcţii, maşini de teren… Ia uite câte pedale şi manete micuţe au! Aoleu, uită-te la maşinuţa asta mică de balotat. Şi soră-mea are una, la fermă. Uite, are şi agricultori mici care umblă cu ea.

OK, poate că nu era doar o pasiune a bărbaţilor, gândi Eve, apoi zise:

— E foarte drăgălaşă. Poate-ar fi bine să ne-aşezăm pe jos şi să ne jucăm cu toate frumuseţile astea, în loc să ne pierdem vremea alergând după criminalul ăla nenorocit.

— Mă uitam doar, murmură Peabody printre dinţi, ca să fiu sigură că obiectul respectiv nu-i aici.

Eve se întoarse spre asistentă.

— Astea-s toate?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi?

— Aici e toată colecţia domnului Dix?

— A, nu. Domnul Dix are una dintre cele mai bogate colecţii din ţară. Le strânge încă din copilărie. Aici sunt doar câteva mostre; pe cele mai valoroase le ţine acasă. Chiar a împrumutat muzeelor unele piese rare. Câteva au fost incluse într-o expoziţie de la Met, acum doi ani.

— Unde-i?

— Cum v-am spus, are o întâlnire în afară. Ar trebui să se întoarcă…

— Unde?

Asistenta oftă.

— Ia masa cu nişte clienţi, în Salonul Roşu, pe Thirty-third.

— Dacă sună, spune-i să nu se mişte de-acolo.

Dix îşi terminase deja întâlnirea şi tocmai savura un martini. Se bucurase să vadă numele lui Trevor apărând pe displayul linkului, în timp ce masa se apropia de sfârşit şi era încântat să prelungească prânzul anost de afaceri cu o interesantă întrevedere personală.

Atât de încântat, încât ignoră apelul de la birou. Merita şi el o pauză, după ce muncise toată dimineaţa.

— Nici nu puteai pica mai bine, îi spuse el lui Trevor. Aveam pe cap doi dinozauri scorţoşi, cu mai mulţi bani decât imaginaţie. Nouăzeci de minute i-am ascultat cum se tot plângeau de impozite, taxe pe brokeraj şi de starea pieţei, adăugă el, gustând o măslină dolofană, îmbibată în gin.

În principiu, dezintoxicarea îi interzicea să se atingă de alcool. Dar, ce naiba, un martini nu era un Zoner. Şi, cum subliniase Trevor, merita şi el o mică indulgenţă.

— Sunt mai pregătit ca oricând pentru o pauză, zise el.

Stăteau în barul cu lambriuri închise şi tapiţerie roşie al restaurantului.

— N-am avut ocazia să vorbim prea mult la dineul de aseară. Ai plecat devreme.

— Probleme de familie, ridică din umeri Trevor, sorbind din paharul său de martini. Eram dator să-l vizitez pe bătrân.

— A, ştiu şi eu cum e. Ai auzit de toată dandanaua cu Samantha? Toată seara n-am putut vorbi despre nimic altceva. Toţi mă băteau la cap să le dau detalii.

Trevor afişă o expresie neutră.

— Samantha?

— Fosta mea prietenă, Samantha Gannon.

— A. Da, sigur, sigur. Roşcovana aia înaltă. V-aţi despărţit?

— E o poveste veche. Da' m-am trezit cu sticleţii în birou, trupe de asalt muiereşti de tot râsu'. Samantha era plecată din oraş, într-un turneu cu cartea. Mai ţii minte, nu? Cartea pe care a scris-o, despre furtul ăla vechi de diamante şi despre familia ei?

— Încep să-mi amintesc. Fascinant, într-adevăr.

— Ei, n-a fost numai atât. În lipsa ei, cineva i-a intrat în casă şi i-a omorât prietena. Pe Andrea Jacobs – o tipă sexy.

— Hristoase, în ce lume trăim!

— Mie-mi spui? Mare păcat, de Andrea. Ţi-ar fi plăcut. Şi-acum, nu mai scap de copoi.

Unda de mândrie din tonul lui îl făcu pe Trevor să zâmbească cu nasul în pahar.

— S-au luat de tine? Să nu-mi spui că idioţii ăia cred că ai avea vreun amestec.

— Ba se pare că da. Cică-i chestie de rutină, da' uite-atâta mai aveam şi trebuia să-mi chem avocatul, arătă el, ridicând degetul mare şi cel arătător, apropiate. Mai târziu, am auzit că fata care-i venea la curăţenie Samanthei a fost omorâtă şi ea. Pot să jur că va trebui să-mi găsesc un alibi şi pentru aia. Caralii cretini… Iisuse, nici măcar n-o ştiam pe menajera Samanthei. Şi-n plus, am eu faţă de psihopat? Da' trebuie c-ai auzit toate astea. La ştiri nici nu mai vorbesc de altceva.

— Încerc să nu mă uit. Mă deprimă, şi nu mă interesează. Mai vrei un rând?

Dix îşi privi paharul gol. Zău că n-ar trebui – dar…

— De ce nu? Vezi că ai rămas în urmă.

Trevor făcu semn să mai vină un pahar pentru Dix, zâmbind în timp ce-l ridica pe al său, de care abia se atinsese.

— Las-că te-ajung eu. Şi ce zice Samantha despre toate astea?

- N-am reuşit să vorbesc cu ea. Îţi vine să crezi? Parcă s-a topit. Nimeni nu ştie unde dracu' e.

— Cineva tot trebuie să ştie, replică Trevor.

— Niciun suflet de om. Deştepţii cu bani zic c-a ascuns-o politia undeva.

Încruntat, îşi împinse într-o parte paharul gol.

— Probabil o să scoată încă o afurisită de carte şi din povestea asta.

— Ei, o să iasă ea la lumină, destul de curând. Până una-alta, voiam să vorbim despre o piesă pe care ţi-am vândut-o acum câteva luni. Macheta de buldozer.

— Frumoasă piesă, şi în perfectă stare. Nici nu ştiu cum te-ai putut despărţi de ea.

Zâmbi, în timp ce scurta aşteptarea celui de-al doilea martini cu câteva alune de cocteil. Chiar şi la preţul ăla cu care m-ai scalpat.

— Tocmai asta e. Când ţi-am vândut-o, n-aveam idee că taică-meu o primise de la taică-său. Aseară, când m-am văzut cu el, a adus vorba despre ea. Bla-bla-bla-uri sentimentale. Vrea să vină la mine s-o vadă, alături de altele. Nu m-a lăsat inima să-i spun c-am vândut-o.

— Păi… Dix îşi luă noul martini. De vândut, ai vândut-o.

— Ştiu, ştiu. Am s-o răscumpăr la preţul întreg şi ceva pe deasupra. N-am chef de-o ditamai criza de familie pentru ea.

— Aş vrea să te ajut, Trev, da' serios, nu vreau s-o vând.

— Ascultă, dublez preţul.

— Îl dublezi…

Ochii lui Dix luciră pe deasupra paharului.

— Da' tare mai vrei să eviţi criza aia de familie.

— Merită, ca să fie bătrânul mulţumit. Ştii de colecţia lui.

— Şi îl invidiez pentru ea, recunoscu Dix.

— Poate-l conving să renunţe la vreo două piese.

Dix muşcă gânditor dintr-o măslină.

— Caut un perforator de foraj. Circa 1985. În articolul despre el din *Scale-Model Mag* scria că taică-tău are unul.

— Ți-l procur.

Dix scose un sunet în care se amestecau interesul și refuzul. Trevor strânse pumnul, imaginându-și cum începea să lovească mutra aia înfumurată până o umplea de sânge.

Pierduse destul timp, așa că zise:

— OK, atunci fă-mi o favoare. Împrumută-mi-l pentru o săptămână. Îți plătesc un miar chirie, și-ți fac rost și de perforator, așa c-ai să ieși în câștig.

Cum Dix nu răspunse, continuând să soarbă din gin, Trevor simți că începe să-și piardă controlul.

— Ce mama mă-sii, iei o mie pe degeaba!

— Hai, nu te enerva. N-am zis nu. Încerc doar să-ți înțeleg motivele. Nici măcar nu-ți place taică-tău.

— Nu pot să-l sufăr pe prostălăul ăla, da' nu se simte bine. S-ar putea să mai aibă doar câteva luni de trăit.

— Nu, pe bune?

Trevor se foi pe scaun, aplecându-se înainte.

— Dacă află că i-am vândut piesa, o să explodeze. Așa cum stau lucrurile acum, eu voi moșteni colecția. S-ar putea ca, aflând ce-am făcut, s-o lase toată vreunui muzeu. Dacă se-ntâmplă asta, n-am să-ți mai pot vinde nicio piesă, nu? Pierd eu, pierzi și tu, prietene.

— Ei, dacă o iei așa… O săptămână, Trev, și-mi dai în scris. Afacerile sunt afaceri, mai ales între prieteni.

— Nicio problemă. Termină-ți băutura și mergem s-o luăm chiar acum.

Dix se uită la ceas.

— Am întârziat la birou.

— Ai să-ntârzii și mai mult și-ai să fii cu-o mie de dolari mai bogat.

— Că bine zici, ridică Dix paharul.

Comunicatorul semnaliză în timp ce Eve căuta un loc de parcare pe Strada 33.

— Dallas.

— Baxter. Avem o problemă.

Enervată de trafic și de aglomerația de pe margine, Eve acceleră,

aprinzându-şi semnalizatorul ÎN MISIUNE, fără să ia în seamă corul de claxoane. Parcă şi-i făcu semn lui Peabody să coboare.

— Ce problemă?

— Tocmai am primit un telefon de la sanatoriul unde e mama lui Whittier. A căzut sau a leşinat, într-un rond de flori.

— E grav? întrebă Eve, în timp ce trecea peste consolă ca să coboare pe trotuar, pentru a nu-şi risca viaţa luând-o prin stânga.

— S-a lovit la cap, din câte-am auzit, s-ar putea să-şi fi fracturat şi cotul. Au stabilizat-o şi i-au dat tranchilizante, dar Whittier şi nevastă-sa vor amândoi să se ducă la ea.

— Lasă-i să se ducă, escortaţi de doi agenţi.

— Mai e ceva. Acum vine poanta. Nu se plimba singură pe-afară, pe aleea din grădină. Nepotu-său i-a făcut o vizită.

— La dracu'! E cu ea acum?

— Nenorocitul a plecat, lăsând-o căzută acolo. N-a spus nimănui. S-a legitimat la intrare, i-a adus flori, a vorbit cu vreo două asistente. Ştia că prezenţa lui acolo fusese înregistrată şi totuşi a şters-o. Agenţii pe care i-ai trimis tu au ajuns la o jumătate de oră după plecarea lui.

— Vreau ca localul să fie închis şi percheziţionat.

— S-a şi început.

— Nu se mai ascunde, comentă Eve, intrând în restaurant.

Acum ştie ce caută şi unde poate găsi. Nu-i mai pasă că lasă urme. Ocupă-te tu de soţii Whittier şi de situaţia de-acolo. Eu am o pistă aici. Mai vorbim.

— A lăsat-o acolo, repetă Peabody.

— Norocul ei că n-a avut timp s-o lichideze. Are prada în vizor. Acum o să se mişte repede. Chad Dix, îi spuse ea şefei de sală. La ce masă e?

— Poftim?

— Nu te deranja, sunt grăbită.

Eve scoase insigna.

— Chad Dix.

— Mai indiscretă de-atât nu puteţi să fiţi? întrebă şefa, împingându-i insigna înapoi.

— Cum să nu? Vrei să-ți arăt?

Șefa de sală atinse un loc al displayului cu rezervări.

— A fost la masa paisprezece. S-a dus.

— Cheamă chelnerul care l-a servit. Fir-ar al dracului! Pășind într-o parte, Eve își scoase linkul și sună la biroul lui Dix.

— S-a întors?

— Nu, locotenente, mai întârzie puțin. Și nici la apel nu mi-a răspuns.

— Vreau să-mi spuneți imediat ce dați de el. Întrerupse legătura și se întoarse spre ospătarul tânăr, teribil de spilcuit.

— L-ai văzut pe Dix, de la masa paișpe, plecând.

— O masă pentru trei. Doi au plecat împreună, acu' vreo juma' de oră. Unul – cel care a plătit – a primit un telefon spre sfârșitul mesei, și s-a scuzat. A luat-o spre toaletă. L-am auzit când a spus că se întâlnește cu cineva la bar, în zece minute. Părea foarte încântat.

— Barul ăsta?

— Mda. L-am văzut cum a intrat și s-a dus la o masă.

— Mersi.

Își croi drum printre mese până la bar, scrută zona și apoi înhăță cotul unei chelnerițe.

— A fost un tip aici, adineauri. La vreo treizeci de ani, brunet, mutră de poster…

— Sigur. Gin martini, extrasec, cu trei măsline. Adineauri a plecat.

— Era cu cineva?

— Un tip de vis, înalt și zvelt. Păr blond închis, costum senzațional. A supt jumate de martini în timp ce celălalt bea două. Au plecat împreună, acum cinci sau zece minute.

Eve se răsuci pe călcâie, repezindu-se spre ușă.

— Află adresa de-acasă a lui Dix.

— Am și cerut-o, răspunse Peabody. Vrei să-i chemi înapoi pe Baxter și Trueheart?

— Nu, ar dura prea mult și i-am pierde pe cei doi Whittier, răspunse Eve aruncându-se în mașină. Ne putem trezi cu o luare de ostatici cât ai pocni din degete.

— Nu putem fi siguri că se îndreaptă spre casa lui Dix.

— E cel mai probabil. Cheamă-i pe Feeney şi Mcnab. Dacă iese urât, mai cerem întăriri.

Întrucât traficul era aglomerat, apelă la sirenă şi pomi cu o sută optzeci pe oră.

— Upper East, nu?

— Mda, am primit-o şi eu. Fir-ar al dracu' de sistem de navigaţie! înjură Peabody dând cu pumnul în bord. Harta apăru pe parbriz.

— Faci progrese, doamnă detectiv.

— Am avut de la cine-nvăţa. Cel mai repede ajungi pe Sixth. Phii, fereşte căruţu'...!

Trecu la două degete distanţă de el, şi luă legătura cu Roarke prin linkul de bord.

— Se crede că suspectul e în drum spre reşedinţa lui Chad Dix, împreună cu Dix, începu ea fără niciun preambul. Presupunem că a aflat unde sunt diamantele. Baxter şi Trueheart sunt la jumătatea drumului spre Long Island, cu soţii Whittier. Feeney şi Mcnab au fost anunţaţi. În funcţie de cum iese, s-ar putea să am nevoie de un expert în securitate, chiar şi civil. Tu eşti mai aproape decât Feeney.

— Care-i adresa?

Peabody o dictă, apoi se agăţă de mânerul portierei.

— Ajungem cam în cinci minute, dacă înainte nu ne trezim piftie pe asfalt.

— Mă găsiţi acolo.

Eve o luă pe Sixth Avenue, făcând slalom printre vehiculele cu şoferi prea încăpăţânaţi sau prea proşti ca să facă loc la auzul sirenei. Fu nevoită să calce frâna ca să nu cosească o turmă de pietoni ce se repeziseră în intersecţie la apariţia culorii verzi a semaforului.

Pietonii continuară să traverseze prin jurul maşinii, ignorând urletul sirenei şi rafala de înjurături furioase aruncate de Eve pe geam. Un bătrân îşi găsi timp să-i arate degetul mijlociu.

— Dumnezeu să-i ţină pe newyorkezi, comentă Peabody, când inima-i reveni la ritmul normal. Îi doare-n fund.

— Dacă aveam timp, aş fi chemat Rutierul să-i salte pe toţi

măgarii ăştia. Fir-ar să fie!

— Într-un minut avem verde, zise Peabody.

— O să-l bage în casă. O să intre cu el în apartament. Şi pe urmă…

În Uptown, Trevor plăti taxiul cu bani gheaţă. Îi trecu prin minte, în timp ce urca împreună cu Dix care bolborosea ceva alături, că era posibil să nu reuşească să plece imediat din oraş şi din ţară şi că lăsase prea multe urme.

Poliţiştii îl interogaseră şi-l eliminaseră deja pe bunul Chad, aşa că era improbabil să se mai deranjeze cu el prea curând. N-avea însă niciun rost să lase o urmă de credit într-un taxi care-l adusese până la uşa lui.

Aşa era mai bine. Peste cincisprezece, cel mult douăzeci de minute, avea să iasă din casă cu milioanele. Va trece prin faţa portarului, va merge până la colţ, va opri un taxi şi se va duce să-şi ia maşina din parcarea de pe Thirty-fifth.

Avea nevoie de timp ca să ajungă înapoi acasă şi să-şi ia paşaportul şi câteva lucruri absolut necesare. Voia să stea câteva minute, măcar câteva, să admire diamantele în sanctuarul propriei lui case. După aceea, urma să dispară. Nimic mai simplu.

Planificase deja totul. Avea să dispară la fel ca Samantha Gannon în ultimele zile, dar cu mult mai mult stil.

O navetă privată îl va duce până-n Europa, unde urma să închirieze o maşină cu acte falsificate la Paris şi să treacă în Belgia la un comerciant de pietre preţioase pe care-l găsise prin reţeaua subterană. Avea bani destui pentru această parte a călătoriei, iar după ce plasa o parte din diamante, urma să câştige suficienţi pentru a continua.

O altă tranzacţie la Amsterdam şi un drum până la Moscova.

Drum în zigzag dintr-un loc în altul, sub diferite identităţi, vânzând ici şi colo câteva pietre – niciodată prea multe – până când, peste vreo şase luni poate, avea să le lichideze şi să-şi înceapă viaţa pe care o meritase dintotdeauna.

Se impunea o oarecare modificare facială, ceea ce era mare păcat, întrucât îi plăcea cum arăta. Dar erau necesare anumite

sacrificii.

Pusese ochii pe o insulă din Mările Sudului, unde putea trăi ca un rege. Şi pe urmă, mai era şi o mansardă interesantă şi luxoasă ca un palat, pe somptuoasa Olympus Resort din afara planetei, care i-ar fi convenit foarte bine ca bază alternativă.

Niciodată, niciodată n-avea să mai respecte formal regulile. Niciodată nu mai trebuia să se plece în faţa smiorcăiţilor lui de părinţi, să se prefacă interesat de rudele nesuferite ale maică-sii sau să-şi piardă atâtea ore plicticoase pe săptămână într-un birou cât o chichineaţă.

Avea să fie liber, aşa cum îi fusese hărăzit, revendicându-şi în sfârşit, moştenirea.

— Iar belelele alea de la birou.

Trevor întoarse capul, şi-l văzu pe Dix privindu-şi încruntat linkul de buzunar.

— Dă-le naibii, îi spuse el. Lasă-le s-aştepte.

— Le dau… chicoti Dix cu ginul lunecându-i prin vene, şi lăsă linkul să-i cadă la loc în buzunar. Dacă-s aşa de indispensabil, tre' să-mi măresc leafa.

Cei doi intrară împreună în clădire.

— De fapt, cred c-am să-mi iau liber pe ziua de azi. Să mai las şi p-al'cineva la cârmă o vreme. Ştii, n-am mai avut o vacanţă de… de trei luni! Muncesc de mă spetesc.

Îşi folosi parola pentru a accesa liftul.

Când păşi în ascensor o dată cu el, Trevor simţi cum inima începea să-i bată mai repede.

— Diseară, bairam la cină… Jan şi Lucia. Vii şi tu?

Toate i se păreau acum atât de meschine, atât de sălcii, atât de *mărunte.*

— M-aş plictisi, zise Trevor.

— Şi eu. Tot mereu, acelaşi lucru, zi de zi. Aceiaşi oameni, aceeaşi vorbărie. Da' tot tre' să faci ceva. Puţină distracţie nu strică, mai schimbi şi tu… Aşa, ceva… neaşteptat.

Trevor zâmbea, în timp ce ieşeau din lift.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, spuse el, începând să râdă în hohote în

timp ce Dix descuia uşa.

Eve frână zgomotos în faţa casei lui Dix. Sări din maşină, cu insigna în mână, înainte ca portarul să poată bolborosi vreo obiecţie.

— Chad Dix.

— Adineauri a venit. De vreo zece minute, cu încă cineva. Mă tem că n-aveţi voie să parcaţi…

— Am nevoie de-un plan al clădirii şi al apartamentului.

— Nu vă pot ajuta cu…

Eve îl întrerupse ridicând mâna, în timp ce Roarke oprea alături.

— Am nevoie de planuri, şi ca sistemul de securitate să blocheze lifturile şi uşile de la casa scărilor la toate etajele. Roarke, îl chemă ea cu o mişcare a capului, ştiind că el va obţine mai repede ceea ce voia. Zi ce-ai de zis. Peabody, cheamă întăririle.

Îşi scoase comunicatorul să ia legătura cu comandantul şi să-l pună la curent cu situaţia.

Când termină, era gata să se consulte cu Mcnab şi Feeney, în biroul de securitate al clădirii. Diagrama acesteia apăruse pe ecran.

— Trimitem un agent în uniformă la celelalte apartamente de la etajul ăsta. Stabilim ce locatari sunt acasă şi-i scoatem repede şi fără zgomot. Pe urmă, izolăm etajul. Mişcă, îi ordonă ea lui Peabody.

— Am înţeles.

— Asta-i ieşirea de urgenţă a apartamentului lui Dix, bătu ea cu degetul în ecran. Se poate bloca de-aici?

— Sigur, răspunse Feeney, făcându-i semn lui Mcnab să acţioneze.

— N-o să plece nicăieri, declară Eve. L-am prins în cursă. Dar asta Nu-l ajută cu nimic pe Dix. Dacă aşteptăm şi Whittier nu se prinde de prezenţa noastră, s-ar putea să iasă pur şi simplu, dar cel mai probabil o să-l omoare pe Dix, după care va încerca să plece cu prada. Ăsta-i stilul lui. Dacă intervenim, ne trezim cu un civil în colimator. Whittier va şti că suntem aici şi că i-am tăiat toate căile, şi va avea un ostatic.

— Ca să fie ostatic, trebuie să fie viu.

Eve susţinu privirea lui Feeney.

— Mda, da' nu şi să rămână aşa. Ditamai căsoiul, continuă ea, studiind diagrama apartamentului. Chad trăieşte pe picior mare. N-avem de unde şti în care cameră sunt.

— Au venit ca doi amici, îi reaminti Feeney. Poate ia jucăria şi-l lasă pe Dix în viaţă.

Eve clătină din cap.

— Instinctul de conservare e pe primul loc. Dix reprezintă un factor de risc prea mare, aşa că trebuie să-l elimine. Îi e mai uşor s-o facă acum. A mai omorât de două ori şi a scăpat.

Ca să-şi formeze o imagine mai clară, Eve făcu un pas înapoi din faţa ecranului.

— Sigilăm totul, etanş. Îl izolăm. Să încercăm mai întâi cu momeala. O livrare. Vezi dacă-1 poţi convinge pe Dix să deschidă uşa. Dacă deschide, îl smulgem din casă şi intrăm. Dacă nu deschide, presupunem că e mort sau imobilizat şi spargem uşa. Vreau trei oameni din echipa tactică, poziţionaţi aici, aici şi aici, bătu ea iar cu degetul în ecran. Feeney, securitatea şi comenzile sunt la tine. Mcnab, să mergem.

Îl privi pe Roarke.

— Poţi să păcăleşti încuietorile uşii fără ca nimeni din casă să se prindă?

31

Dix propuse să mai bea un rând.

— Dacă tot am pierdut ziua, măcar să merite.

În timp ce îşi făcea calcule, Trevor îl privi cum ia un shaker de martini. Portarul îl văzuse intrând. Era înregistrat şi pe dischetele de securitate. Dacă voia să mai câştige puţin timp, n-ar fi stricat să însceneze un accident. Alcool în sânge, o căzătură în baie…? Era posibil, iar el avea să dispară înainte de a fi găsit cadavrul. Mai câştiga un răgaz în timp ce investigau ceea ce părea, Ia prima

vedere, accidentul unui beţiv.

Dumnezeule, inteligent mai era! Ce mândru ar fi fost bunicul lui!

— N-aş refuza un pahar, spuse el, dar abia aştept să văd piesa.

— Sigur, sigur, îl temperă Dix cu un gest, în timp ce mixa băutura.

Putea să trimită un mesaj scris de la linkul lui Dix, la birou, hotărî Trevor. Să-l programeze pentru a fi trimis la zece minute după ce ieşea din clădire. Securitatea şi portarul aveau să confirme ora plecării, la nevoie, iar mesajul – până scormoneau mai adânc – urma să pară a fi fost trimis de Dix însuşi, viu şi nevătămat, după ce rămăsese singur în apartament. Putea să-l ameţească, oriunde, apoi să-l care în baie şi să-l lase să cadă, astfel încât să se lovească cu capul de colţul căzii.

În fond, orice baie era o capcană mortală.

— Care-i poanta? întrebă Dix, când Trevor începu să râdă.

— Nimic, nimic. Mi-am amintit ceva.

Luă paharul. Amprentele nu contau. Ba chiar era mai bine dacă apăreau pe un pahar. Un pahar băut în linişte, cu un prieten, fără a încerca să ascundă ceva.

— Deci, care-i problema cu taică-tău?

— E un bou constipat, scorţos şi cusurgiu.

— Eşti cam aspru, dacă stau să mă gândesc că-i pe moarte.

— Ce?

Amintindu-şi, Trevor se ocărî în sinea lui.

— Moartea n-o să-l facă altfel decât e. N-am de gând să fiu ipocrit. Îmi pare rău că-i bolnav, aşa şi pe dincolo, dar eu trebuie să-mi trăiesc viaţa. Bătrânu' şi-a trăit traiu', şi-a mâncat mălaiu', bun, rău, cum a fost.

— Iisuse…

Râzând fără chef, Dix bău.

— Eşti nasol. Şi eu am probleme cu taică-meu. La naiba, cine n-are? Da' nu-mi imaginez c-aş sta nepăsător dac-aş şti că-i gata să dea-n primire. E cam tânăr ca s-o ia pe tobogan, nu? Miji ochii, încercând să-şi amintească. Nici şaptezeci n-are încă. Tocmai intră-n prima tinereţe.

— N-a fost niciodată-n prima tinereţe.

Întrucât îl amuza, Trevor începu să depene povestea. Minţitul era aproape la fel de distractiv ca înşelatul, iar înşelatul se învecina îndeaproape cu hoţia. Omorurile nu-i produceau aceeaşi emoţie. Erau al dracului de scârboase. Le comitea mai mult din necesitate, ca pe o corvoadă, însă acum începea să creadă că lichidarea lui Dix îi va face plăcere.

— E nu ştiu ce chestie genetică, zise el. A moştenit-o de la maică-sa. Şi cred că nenorocitul mi-a transmis-o şi mie. Un virus al creierului sau ceva de genul ăsta. O să se ţicnească înainte de a da în primire. Va trebui să-l închidem într-o cuşcă de pluş pentru nebuni.

— Dumnezeule, Trevor, e naşpa rău.

Prin aburii ginului se zări o urmă din omul care-i plăcuse Samanthei Gannon.

— Îmi pare rău, continuă Dix. Chiar că-mi pare rău. Ascultă, lasă-i încolo de bani. N-am ştiut că-i vorba de-aşa ceva. M-aş simţi nasol luând bani pentru un împrumut, când ai toată povestea asta pe cap. Ca să fie totul cinstit, am să scriu o chitanţă, da' bani nu pot să iau.

— Eşti foarte generos, Chad, dar nu vreau să profit de compasiunea ta.

— Ascultă, las-o baltă. Taică-tău e ataşat sentimental de piesa asta. La fel sunt şi eu. N-aş putea să mă bucur c-o am dacă aş şti că-i necăjit c-a fost vândută în situaţia în care se afla. Când, ăăă, îţi revine şi restul colecţiei, şi vrei să scapi de unele, să-ţi aminteşti de mine, atâta vreau.

— Îţi promit. Îmi pare rău că te grăbesc, da' chiar e timpul s-o iau din loc.

— A, sigur.

Dix îşi goli paharul şi-l puse deoparte.

— Hai în camera de expoziţie, zise el. Ştii, pentru ea mi-am luat apartamentul ăsta. Pentru spaţiu şi lumină. Samantha zicea că-s obsedat.

— E fosta ta iubită, ce-ţi mai pasă ce spunea?

— Uneori mi-e dor de ea. N-am mai găsit niciuna care să mă intereseze măcar pe jumate la fel de mult ca ea.

Dix se opri în ușă, blocând intrarea.

— Ajunsese așa de captivată de carte, că nici nu se mai putea gândi la altceva. Nu mai voia să iasă-n oraș și abia dacă mă mai băga-n seamă. Ce să-ți spun, mare scofală? O poveste de familie și gogoșile alea cu diamantele. Pe cine interesează? Poveste veche, moartă și-ngropată.

„Da“, își spuse Trevor, „va fi o plăcere să-l omor pe cretinul ăsta exasperant.“

— Niciodată nu poți ști ce le place maselor de nespălați.

— Mie-mi spui? Totul e s-o vinzi de parc-ar fi noul Cuvânt al Domnului. Te interesa destul de mult, își aminti el. Ai citit măcar exemplarul pe care ți l-am dat?

— L-am parcurs.

Încă un motiv să taie acel fir, își reaminti el. Și încă repede. Apoi continuă:

— N-a fost atât de interesant pe cât m-am așteptat. Cum spuneai, poveste moartă și-ngropată. Știi, Chad, mă cam presează timpul…

— Iartă-mă, am luat-o pe arătură.

Dix se întoarse spre ușa lată cu geam ondulat. Prin ea, Trevor distingea vitrinele negre și lucioase, aliniate și pline cu jucării și jocuri antice.

— O țin încuiată și parolată. N-am încredere în ăștia de la curățătorie, zise Dix.

Ledul încuietorii continuă să clipească roșu, iar vocea computerului îl informă că introdusese o parolă incorectă.

— Așa păţesc după trei martini. Stai o secundă.

Reintroduse parola, în timp ce Trevor stătea lângă el, vibrând de nerăbdare. Zărise buldozerul galben, parcat cu plugul ridicat pe un raft larg.

— O să ai nevoie de o cutie pentru el, zise Dix, în timp ce tasta numerele. Țin câteva în debaraua de scule de lângă bucătărie. Am și niște învelitori de protecție acolo.

Se întrerupse, rezemându-se de ușă până când lui Trevor îi veni să-l lovească cu capul de ea.

— Va trebui să-mi promiți că mi-l înapoiezi în aceeași stare,

Trevor. Ştiu că tatăl tău are grijă, ai şi tu o colecţie decentă, aşa că înţelegi cât de important e.

— N-am să mă joc cu el prin ţărână.

— Eu chiar o făceam, când eram mic. Mai am vreo două camioane de-atunci, şi unul dintre primele aerobuze de jucărie. Sunt destul de tamponate, dar au valoare sentimentală.

Lumina ledului deveni verde, şi uşile glisante se deschiseră.

— De ce să nu savurăm efectul? zise Dix şi comandă: lumină!

Lămpile se aprinseră, luminând de sus şi de jos rafturile aproape invizibile. Jucăriile vopsite în culori vii străluceau ca nişte bijuterii, în tonuri roşii ca rubinele, albastre ca safirele, verzi ca smaraldele şi maronii precum chihlimbarul.

Privirea lui Trevor trecu peste ele, şi percepu fereastra lată şi curbă, fără filtru de protecţie. Se duse într-acolo, cu mişcări voit nepăsătoare, ca şi cum ar fi studiat colecţia, şi se uită la ferestrele clădirii de alături.

Ecranate. Nu putea fi sută la sută sigur că dincolo de geamuri Nu-l urmărea cineva. Trebuia să se asigure că Dix va fi în afara câmpului vizual, când îl va doborî.

— De Ia zece ani Ie colecţionez. Mai serios, de pe la vreo douăzeci, da-n ultimii cinci ani chiar mi-am putut satisface toate plăcerile, zise Dix. Ia uite-aici: secţia agricolă. Ăsta-i un elevator, machetă John Deere de oţel presat, la scara unu pe şaişpe. Circa 1960. Stare excelentă. Am plătit o sumă apreciabilă, da' a meritat. Iar ăsta de-aici…

Făcu câţiva paşi, şi se clătină.

— Phii, mi s-a urcat ginul la cap, zise el. Am să înghit nişte Sober-Up. Tu mai stai şi uită-te..

— Aşteaptă, îl opri Trevor.

Aşa nu mergea. Trebuia să găsească cât mai mult alcool în organismul lui Dix. În plus, sub efectul băuturii îi era mai uşor să-l omoare.

— Piesa asta ce e?

Întrebarea fu suficientă pentru a-i atrage atenţia, făcându-l să schimbe direcţia şi să plece din dreptul ferestrei laterale.

— A, departamentul de jocuri… constată vesel Dix. Ăla-i un pinball în miniatură, cu tema baseball. Circa 1970. Ar valora mai mult în cutia originală, da' contează și faptul că a trecut prin multe la viaţa lui.

— Hmm…

Trevor se întoarse cu un zâmbet larg.

— Ei, asta da piesă!

— Care? se întoarse și Dix. În secţia militară?

— Tancul, continuă Trevor, scoţându-și bastonul telescopic din buzunar.

— A, da, ai a-i o bijuterie.

Când Dix făcu un pas, Trevor smuci din încheietura mâinii, pentru a extinde bastonul. Acesta descrise un arc, sfârșind prin a lovi zona occipitală a capului lui Dix.

Dix căzu în poziţia dorită de Trevor, departe de rafturi și de unghiul vizual al ferestrei neprotejate.

— Petrecând atât de mult timp în compania ta, comentă Trevor în timp ce scotea o batistă și ștergea meticulos tija ucigătoare, am descoperit un lucru pe care înainte îl bănuisem doar. Eşti un fraier insuportabil de plicticos. Lumea e mai bună fără tine. Dar, toate la timpul lor.

Păși peste trupul căzut, spre jucăria care cândva fusese a tatălui său. Când întinse mâna spre ea, auzi soneria de la ușă.

Trevor rămase la fel de calm ca în momentul în care fracturase craniul lui Dix. Se răsuci doar în loc, calculând. Ar fi fost o greșeală să ignore semnalul, deși asta dorea. În sfârșit avea ceea ce-i aparţinea, și dorea să se uite în interiorul jucăriei. Trecu rapid în revistă situaţia.

Fuseseră văzuţi intrând în clădire și luând liftul. Într-o casă ca aceea, holul de la intrare conţinea camere de securitate. Trebuia să întrebe cine era la ușă și să refuze orice vizită.

Mai mult iritat decât alarmat, se grăbi să răspundă. Mai întâi puse în funcţiune filtrul de securitate, apoi îl studie pe tânărul slab, în cămașă de un roz orbitor, imprimată cu palmieri purpurii. Omul părea plictisit și mesteca un cocoloș imens de gumă. Pe umăr îi

atârna o geantă voluminoasă cu fermoar. Sub privirea lui Trevor, umflă un balon de gumă cât o planetă de mărime medie și apăsă iar pe butonul soneriei.

Trevor acționă interfonul.

— Da?

— Un colet pentru Dix. Chad Dix.

— Lasă-l acolo.

— Nu ține. Trebe iscălit. Haide, amice, trebe să-ncalec iar și să-i dau pinteni.

Prudent, Trevor lărgi vizorul. Văzu pantalonii purpurii și cizmele roz. De *unde-și* luau oamenii ăștia hainele? întinse mâna spre încuietoare, apoi și-o retrase.

Nu merita să rîște. Dacă accepta un pachet, s-ar fi pus prea multe întrebări, indiferent cu ce nume semna – al lui Dix sau al lui.

— Lasă-l la portar. O să semneze el. Sunt ocupat.

— Păi, amice…

— Sunt ocupat! se răsti Trevor și închise interfonul. Apoi mai privi un moment, ca să fie sigur, și se strâmbă dispreţuitor când mesagerul ridică degetul mijlociu și dispăru din dreptul ușii.

Satisfăcut, scoase filtrul din funcţiune. Sosise momentul să-și ia propriul colet.

— Închide comunicatoarele și paravanele, îi ordonă Eve lui Feeney. Trebuie să luăm ușa cu asalt.

— Le închid.

Eve se întoarse spre Mcnab.

— Bine jucat. Eu, una, te-aș fi crezut.

— Dacă era Dix și totul ar fi fost normal, ar fi deschis.

Mcnab își mută arma de spate, pe șold.

— Mda. Vezi de broaște, îi spuse Eve lui Roarke. Armele de amorţit, le ordonă ea celorlalţi. Nu vreau să omorâm ostaticul. Nu trageţi decât la comanda mea. Peabody și cu mine intrăm primele. Tu ţii dreapta. Mcnab, tu stânga. Tu, tu și tu, vă răspândiţi astfel încât să formaţi linia a doua. Ușa din spatele nostru să fie asigurată. Roarke?

— Aproape gata, locotenente.

Roarke stătea ghemuit, blocând delicat încuietorile şi sistemele de alarmă, cu nişte instrumente subţiri ca firele de păr.

Eve se lăsă pe vine lângă el şi-i şopti la ureche:

— Tu n-ai să intri.

— Da? De fapt nu mi-am auzit numele la apelul de azi.

Eve bănuia că era înarmat – ilegal – şi că avea să fie discret, probabil. Dar nu putea justifica riscul.

— Nu pot implica un civil până nu imobilizăm suspectul. Sunt prea mulţi poliţişti în jur.

Roarke întoarse capul, iar ochii lui ca două lasere albastre îi întâlniră pe ai ei.

— Nu e nevoie să-mi explici sau să încerci să-mi consolezi infamul orgoliu.

— În regulă.

— Trebuie să acţionezi.

Eve dădu din cap.

— Eşti un tip bun la casa omului, spuse ea. Şi-acum, dă-te la o parte, să-l înhăţăm pe boul ăsta.

Ştia că lui îi era greu să stea deoparte în timp ce ea intra pe uşă. Whittier era aproape sigur înarmat şi pregătit să ucidă fără ezitare. Cu toate acestea, Roarke se retrase de lângă ceilalţi.

Eve avea să-şi amintească momentul – sau să încerce să şi-l amintească – atunci când relaţiile lor se înfierbântau, aşa cum se întâmpla destul de des. Avea să-şi aducă aminte că, în situaţiile importante pentru ea, Roarke se dădea deoparte, lăsând-o să-şi facă datoria.

— Feeney? Ieşirea de urgenţă?

— Blocată. E înconjurat.

— Suntem la uşă. Peabody?

— Gata.

Ţinând arma în mâna dreaptă, Eve împinse uşor cu stânga uşa deblocată. Apoi dădu scurt din cap, aplică un picior în uşă şi ţâşni înăuntru, aplecată.

— Poliţia!

Mătură zona din faţa ei cu privirea, în timp ce Peabody o lua spre

dreapta, iar Mcnab venea din spate şi se repezea la stânga.

— Trevor Whittier, poliţia! Clădirea e înconjurată. Toate ieşirile sunt blocate. Ieşi afară cu mâinile ridicate şi la vedere.

Îşi dirijă oamenii, prin gesturi, în diferite direcţii, spre celelalte camere, în timp ce înainta.

— N-ai pe unde să ieşi, Trevor.

— Staţi pe loc! îl omor! Am un ostatic. Îl am pe Dix, şi-am să-l omor.

Eve ridică pumnul strâns, semn ca echipa să se oprească şi să stea pe poziţii, apoi trecu încet de colţ.

— Am zis că-l omor!

— Te-am auzit.

Eve se opri şi privi prin uşile deschise. Lumina sclipea pe rafturile pline cu jucării şi pe petele de sânge de pe pardoseala albă. Trevor stătea aşezat în mijloc, cu prada pentru care ucisese lângă el. Cuprinsese gâtul lui Dix cu un braţ şi-i ţinea un cuţit la beregată.

Dix avea ochii închişi, iar pe duşumea se vedeau pete de sânge. Eve observă că pieptul lui Dix se ridica şi cobora abia perceptibil. Aşadar, trăia. Încă mai trăia. Trevor şi Dix arătau ca doi băieţi prea mari pentru vârsta lor, care se luaseră la bătaie în timp ce se jucau.

Eve menţinea arma îndreptată spre Trevor.

— Se pare că ai şi făcut-o. L-ai omorât.

— Respiră.

Trevor înfipse vârful cuţitului în carne, producând o tăietură superficială. Sângele se prelinse pe lamă.

— Pot să-l termin, şi-am s-o fac. Lasă arma jos.

— Asta-i replica mea, Trevor. Ai două căi de a ieşi de aici. Pe picioarele tale sau cărat de noi pe sus.

— Mai întâi am să-l omor. Chiar dacă mă amorţeşti, tot voi mai avea timp să-i tai beregata. Ştii asta, altfel ai fi tras pân-acum. Dacă vrei să trăiască, retrage-te. Retrage-te imediat!

— Omoară-l şi vei muri şi tu. Vrei să mori chiar azi, Trevor?

— Şi el, vrei să moară? replică Trevor, smucind înapoi capul lui Dix, care gemu. Dacă nu dispăreţi de-aici, asta o să se-ntâmple. Începem să negociem, în clipa asta. Înapoi!

— Te-ai uitat la prea multe filme. Crezi c-am să mă tocmesc cu tine pentru un singur civil care s-ar putea să moară, după cum arată? Bagă-ţi minţile-n cap, Trevor, îl sfătui ea, cu un zâmbet larg şi strălucitor. Am în minte fotografiile celor două femei pe care le-ai omorât. Ar fi o zi grozavă pentru mine să-ţi fac de petrecanie. Aşa că, hai, termină-l.

— Blufezi. Ce, mă crezi *prost?*

— Dacă tot mă-ntrebi, mda, aşa te cred. Stai acolo pe podea, încercând să mă convingi să negociez, când tu n-ai decât un cuţit, iar eu am jucărioara asta. Ştii ce efect are când este la maximum? Nu-i frumos deloc. În plus, conversaţia asta începe să mă plictisească. Dacă vrei să mori pentru o maşinuţă de jucărie, treaba ta.

— N-ai idee ce am aici. Alungă-i pe ceilalţi. Ştiu că mai sunt şi alţii. Ordonă-le să plece, şi stăm de vorbă. Am să-ţi propun un târg cum n-ai să mai prinzi în viaţa ta.

— A, de diamante vorbeşti? pufni ea scurt, dispreţuitor. Iisuse, da' chiar *eşti* prost. Aveam o părere mai bună despre tine. Le-am şi luat, Trevor. Aia-i o momeală. Ţi-am întins o cursă. Am pregătit totul şi l-am folosit pe caraghiosul ăsta ca nadă. A mers strună. E doar o jucărie veche, Trevor şi ai căzut în plasă.

— Minţi!

Acum, pe chipul lui se citeau clar surprinderea şi furia.

Când întoarse scurt capul spre micul buldozer galben, iar mâna cu cuţitul i se lăsă puţin mai jos, Eve îi trase o doză în umărul drept. Braţul lui Trevor zvâcni şi cuţitul îi căzu dintre degetele tremurătoare. În timp ce trupul i se răsturna pe spate, cu mişcări convulsive, Eve străbătu cât ai clipi camera, lipindu-şi arma de gâtul lui.

— Ia te uită, m-ai prins! Te-am minţit, zise ea.

Îi părea bine că mai era conştient, se bucura să vadă efectul. În colţurile ochilor lui Trevor luceau lacrimi de furie, în timp ce Eve îl trăgea pe Dix de lângă el.

— Suspectul e imobilizat. Să vină echipa medicală!

Cu o satisfacţie răutăcioasă, Eve îl întoarse pe burtă, smucindu-i

mâinile la spate ca să-i pună cătușele.

Minţise în legătură cu diamantele, dar nu şi cu imaginile din mintea ei.

— Andrea Jacobs, îi şopti ea la ureche. Tina Cobb. Gândeşte-te la ele, idiot ce eşti. Tot restul vieţii tale nenorocite să te gândeşti la ele.

— Vreau ce-i al meu! Vreau ce-mi aparţine!

— Şi ele au vrut la fel – viaţa. Ai dreptul să taci, începu ea, şi-l întoarse pentru a-i vedea faţa în timp ce-i citea drepturile. Ai priceput?

— Vreau un avocat.

— Poftim, iar eşti previzibil.

Eve voia să rămână singură cu el câteva minute. Se uită peste umăr, spre infirmierii care-l pregăteau pe Dix pentru transport.

— În ce stare e?

— Are şanse.

— Nu te bucuri, Trev? De data asta, s-ar putea să scapi doar cu tentativă de crimă. Nu-i cine ştie ce, după două omoruri calificate. Ce mai înseamnă câţiva ani, pe lângă două condamnări pe viaţă?

— Nu poţi dovedi nimic.

Eve se aplecă spre el.

— Ba pot. Te-am prins cu armele ambelor crime. Chiar îţi mulţumesc că azi le-ai adus pe amândouă aici.

Îi văzu ochii îndreptându-se spre bastonul pe care Peabody îl sigila într-o pungă.

Retrăgându-se din nou, Eve puse mâna pe buldozer şi-l împinse uşurel înainte şi-napoi.

— Chiar crezi că sunt aici? Toate pietricelele alea sclipicioase? Ce glumă bună ar fi pentru tine, dacă bunicul tău a făcut o farsă! Poate că asta nu-i decât o jucărie pentru copii. Tot ce-ai făcut, tot ce-ai riscat a fost pe degeaba. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Sunt acolo. Şi-s ale mele.

— Rămâne de văzut, nu-i aşa?

Alene, Eve începu să acţioneze pârghia care ridica şi cobora plugul.

— Pur și simplu sfidător din partea lui, să le lase pe mâna unui copil. Cred că-i pășești pe urme, zise ea.

— A fost genial, spuse Trevor.

Există avocați, gândi el. Tatăl lui îi va angaja pe cei mai buni.

— Mai sigur ca într-un seif. Au făcut tot ce le-a spus el? Chiar și după ce a murit, l-au păstrat.

— Vrei să-ți spun când n-ai fost genial? Chiar de la început. Nu ți-ai făcut temele, Trevor, n-ai pus punctele pe toate i-urile. Bunicul tău n-ar fi fost la fel de neatent. Ar fi știut că Samantha Gannon vorbise cu o prietenă să aibă grijă de casă. Diamantele alea ți-au scăpat printre degete în clipa când i-ai pus Andreei Jacobs cuțitul la beregată. Ba chiar mai devreme. Și pe urmă din nou, când ai omorât-o pe Tina Cobb pe șantierul de construcții al tatălui tău.

Eve fii încântată să-l vadă pălind. Era o meschinărie din partea ei, recunoștea, dar îi făcea plăcere.

— Și acolo ai dat rasol, continuă ea. Nu trebuia decât să te gândești puțin mai bine, s-o duci în New Jersey, de pildă. Un picnic romantic în pădure. Aflai de la ea ce aveai nevoie, o lichidai și o îngropai. Da' nu te-a dus mintea.

— Nu poți face nicio legătură între mine și ea. Nimeni nu ne-a văzut vreodată…

— Nimeni nu v-a văzut împreună? Te înșeli. Am un martor ocular. Iar când Dix își va reveni, o să ne spună cum ți-a povestit despre cartea Samanthei Gannon. Tatăl tău va completa golurile, mărturisind cum ți-a vorbit despre bunicul tău și despre diamante.

— Tata n-o să depună niciodată mărturie împotriva mea.

— Bunica ta trăiește. Acum e cu ea și a aflat că ai lăsat-o pe mama lui, femeia care și-a petrecut toată viața încercând să-l apere, căzută pe jos ca un gunoi. Ce te-ar fi costat? Un sfert de oră, o jumătate? Cereai ajutor și jucai rolul nepotului îngrijorat și devotat. Pe urmă, o ștergeai. Dar ai considerat că nu merita efortul. Dacă stai să te gândești, încă-și mai proteja fiul. Numai că, de data asta, îl apăra de tine.

Eve ridică buldozerul, ținându-l între ei.

— Istoria se repetă. Ai să plătești, la fel cum a plătit și bunicul

tău. Vei şti, la fel cum a ştiut şi el, că diamantele alea mari şi strălucitoare îţi sunt inaccesibile pentru totdeauna. Ce poate fi mai rău?

Se ridică în picioare, privindu-l de sus în jos.

— O să mai stăm noi de vorbă, curând.

— Vreau să le văd.

Eve luă buldozerul sub braţ.

— Ştiu. Umflaţi-l, ordonă ea şi ieşi urmărită de blestemele lui Trevor.

EPILOG

Nu era tocmai o procedură standard, dar părea în regulă. Putea să găsească până şi argumente logice. Trebuia să se ia măsuri de prevedere şi siguranţă, să se întocmească hârtii. Cum toate părţile implicate cooperau, formalităţile se reduceau la minimum.

Sala de conferinţe A de la Cop Central era plină de civili şi poliţişti. Erau prezenţi toţi membrii echipei ei de investigaţii, precum şi comandantul.

Acesta avusese ideea de a anunţa mass-media – era latura politică şi o irita, deşi îi înţelegea motivele. Dar, înţelegătoare sau nu, în final mai trebuia să suporte şi o afurisită de conferinţă de presă. Deocamdată, ogarii presei aşteptau cu răbdare şi, în ciuda numărului mare de oameni din sală, domnea liniştea.

Eve trecu în revistă chipurile: Samantha Gannon şi bunicii ei, Laine şi Max, care stăteau în picioare, ţinându-se de mână. Arată în formă, îşi spuse ea, şi neclintiţi ca două stânci. Şi uniţi. Oare cum era să trăieşti împreună cu cineva de peste o jumătate de secol şi încă să mai simţi nevoia acelei legături atât de strânse?

Steven Whittier şi soţia lui erau şi ei prezenţi. Nu ştiuse prea bine la ce să se aştepte când combinase aceste două elemente, dar uneori oamenii îţi rezervă surprize. Nu prin faptul de a fi nişte cretini sau canalii, asta n-o mira niciodată, ci prin aceea de a avea bun-simţ.

Max Gannon îi strânsese mâna lui Steven Whittier. Nu ţeapăn, ci cu căldură, iar Laine Gannon îl sărutase pe obraz şi se întinsese să-i murmure la ureche ceva care-i umpluse ochii de lacrimi.

Momentul – prin decenţa lui – o făcea pe Eve să simtă o usturime în gât. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Roarke şi-şi văzu reacţia oglindită în ei.

Cu sau fără diamante, un cerc se închisese.

— Locotenente, dădu din cap Whitney.

— Departamentul Poliţiei şi al Securităţii din New York vă mulţumeşte pentru cooperare şi pentru prezenţa dumneavoastră aici, începu ea. În mare parte, această cooperare a ajutat departamentul să rezolve cazul de faţă. Decesele numiţilor…

Îşi pregătise declaraţii foarte clare şi simple. Le lăsă în plata Domnului, spunând ce-i trecea prin minte:

— … Jerome Myers, William Young, Andrea Jacobs şi Tina Cobb. Moartea lor rămâne o pierdere ireparabilă, dar ancheta asupra morţii lor poate fi rezolvată. E tot ce putem face. Indiferent ce au făcut sau cine au fost, li s-a luat viaţa, iar omuciderea nu e niciodată o soluţie. Ofiţerii din această cameră – comandantul Whitney, căpitanul Feeney, detectivii Baxter, Mcnab, Peabody, şi ofiţerul Trueheart – au făcut tot ce se putea face pentru a rezolva cazul şi a le face dreptate celor morţi. Aceasta este sarcina şi datoria noastră. Civilii prezenţi – soţii Gannon, soţii Whittier, Roarke – şi-au sacrificat timpul, şi-au folosit cunoştinţele şi au cooperat. Datorită efortului lor, cazul a fost încheiat.

Scoase buldozerul din cutia pe care o desigilase. Fusese scanat, desigur. Eve văzuse deja conţinutul, pe ecran. Dar ştia că acum avea de-a face cu un aspect personal.

— Sau, în cazul de faţă, mergem înapoi. Domnule Whittier, declar oficial că acest obiect a fost confirmat ca aparţinându-vă de drept. V-aţi dat în scris acordul de a fi demontat. Corect?

— Da.

— Şi aţi fost de acord ca de astă dată să-l demontaţi cu mâinile dumneavoastră.

— Într-adevăr. Înainte, aş… aş dori să spun, să-mi prezint scuzele

pentru…

— Nu e necesar, Steven, spuse încet Laine, ţinându-l de mână pe Max. Doamna locotenent Dallas are dreptate. Unele lucruri nu pot fi rezolvate niciodată, aşa că nu putem decât să ne dăm toată străduinţa.

Fără să răspundă, Steven dădu din cap şi luă instrumentele de pe masa de conferinţe. În timp ce el lucra, Laine vorbi din nou. Acum vocea îi suna mai relaxat, ca şi cum s-ar fi hotărât să destindă atmosfera.

— Mai ţii minte, Max, cum stăteai la masa din bucătărie, cu câinele ăla caraghios de ceramică?

— Da, răspunse el, ridicându-i la buze mâinile. Şi puşculiţa aia afurisită, în formă de porc. A fost nevoie doar de câteva lovituri de ciocan. Aici e mult mai complicat, încheie, bătându-l pe Steve pe umăr.

— Dumneata ai fost poliţist, interveni Eve.

— La sfârşitul secolului trecut, apoi m-am privatizat. Să nu vă imaginaţi că-i ceva foarte diferit. Ai instrumente şi jucării mai de soi, dar munca rămâne muncă. Dacă m-aş fi născut cu câteva decenii mai târziu, aş fi fost e-man.

Îi zâmbi lui Feeney.

— Tare mi-ar mai plăcea să-ţi văd instalaţiile.

— Te invit cu plăcere într-o vizită personală. Mai lucrezi ca detectiv particular, nu?

— Când mă interesează câte un caz.

— Te interesează aproape întotdeauna, sublinie Laine. Cine-a fost odată poliţist…

— Mie-mi spui? fu Roarke de acord.

Câteva piese metalice căzură cu zgomot pe masă, întrerupându-le conversaţia.

— Înăuntru e un pachet, anunţă Steve, apoi îşi drese glasul. Am făcut destul loc ca să-l scot.

Se retrase de lângă masă.

— Nu vreau să-l ating. Doamnă Gannon?

— Nu. Noi ne-am jucat rolul. Cu toţii. Acum e treaba poliţiei.

Sarcina îi revine doamnei locotenent Dallas. Sper să-l scoţi cât mai repede, ca să pot respira din nou.

Ca să n-o mai lungească, Eve ridică de pe masă caroseria desprinsă a buldozerului şi scoase pachetul, îl aşeză alături, îl desfăcu, luă punga care fusese pusă în mijloc, o desfăcu şi-şi turnă diamantele în palmă.

- N-am crezut că poate fi adevărat, murmură Samantha, expirând prelung. Chiar şi după toate astea, n-am putut să cred. Şi uite că-s aici.

— După atâta timp…

Laine o privea pe Eve cum aşeza pe pungă pietrele scânteietoare.

— Tatăl meu nu s-ar mai fi putut opri din râs. Apoi, ar fi încercat să găsească o cale de a subtiliza câteva, în drum spre uşă.

Peabody se înghesui lângă Eve, care o lăsă să se holbeze câteva clipe, înainte de a o înghionti să se retragă.

— Trebuie să fie verificate, autentificate şi evaluate, dar…

— Îmi dai voie?

Fără a-i aştepta permisiunea, Roarke luă un diamant şi scoase o lupă din buzunar.

— Hmm, spectaculos. Prima apă, tăietură completă, vreo şapte carate. Probabil valorează dublu faţă de momentul furtului. Vor interveni tot felul de manevre interesante şi complicate, cred, între compania de asigurări şi moştenitorii proprietarilor iniţiali.

— Nu e treaba noastră. Pune-l la loc.

— Desigur, locotenente, răspunse Roarke, lăsând diamantul lângă celelalte.

Eve avu nevoie de mai bine de o oră ca să scape de asaltul reporterilor. Când termină, nu fu surprinsă să-l găsească pe Roarke în biroul ei. Stătea tolănit pe scaun, cu pantofii săi eleganţi puşi pe birou, moşmondind ceva la PPC.

— Ai şi tu biroul tău, îi reaminti ea.

— Da, îl am, şi ambianţa de-acolo e mult mai plăcută decât asta de aici. Dacă stau să mă gândesc, până şi într-un vagon de metrou dat la casat e o ambianţă mai acătării decât aici. Ţi-am văzut

interviurile, continuă el. Bună treabă, locotenente.

— Îmi ţiuie urechile. Şi singurele picioare care au voie să stea pe biroul ăsta sunt ale mele.

În ciuda acestei declaraţii îl lăsă unde era şi se aşeză pe un colţ al biroului.

— Pentru soţii Whittier e foarte greu, comentă el.

— Mda. Au luat o hotărâre dificilă. Cred că nu-i uşor, indiferent de împrejurări, să-i întorci spatele propriului fiu. Juniorul n-o să-i mai tapeze pe mămica şi tăticul de banii pentru avocat şi cheltuielile de judecată. A luat-o în jos şi-o să se ducă până la fund, iar lor nu le mai rămâne decât să stea şi să asiste.

— L-au iubit, i-au dăruit un cămin fericit, iar el a distrus totul. Treaba lui.

— Mda.

În minte îi apărură pentru câteva clipe chipul Andreei Jacobs şi al Tinei Cobb. Făcu un efort să le izgonească.

— Răspunde-mi doar la o întrebare, şi fără gogoşi. N-ai substituit diamantul ăla, aşa-i?

— Te-ai prins? zâmbi el.

— Ce naiba, Roarke!

— Nu, nu l-am substituit. Aş fi putut, doar ca să mă distrez, dar ştiu cât te enervează chestiile astea. Totuşi, cred c-am să-ţi cumpăr vreo două.

— N-am nevoie…

— Tranca-tranca-tranca, o întrerupse el, cu un gest nepăsător, care-o făcu să-l privească indignată. Ia vino pe genunchii mei.

— Dacă-ţi închipui că ai cea mai mică şansă, înseamnă că trebuie să-ţi cauţi urgent un psihiatru.

— Mda, mă rog, da' tot am să-ţi cumpăr câteva diamante din alea, continuă el. Trebuie să fie spălate de sânge, Eve. Or fi ele doar obiecte, cum spunea Laine Gannon, dar reprezintă şi nişte simboluri şi se cuvine să fie curate. Cum spuneai, morţile nu se mai pot anula. Facem ce putem. Iar când ai să porţi câteva pietre care au costat atâtea vieţi omeneşti, vor fi curate din nou. Vor fi ca o insignă care atestă că cineva le-a ţinut partea victimelor.

Întotdeauna se găseşte cineva care s-o facă, şi ori de câte ori le vei purta, ai să-ţi aduci aminte.

Eve îl privi lung.

— Doamne, cu asta m-ai încuiat. M-ai atins până-n suflet.

— Când am să te văd purtându-le, am să-mi amintesc şi eu. Şi-am să ştiu că acel cineva eşti tu. O prinse de mână. Ştii ce vreau de la tine, *darling* Eve?

— Poţi să mă duci cu vorba cât vrei, că tot n-am să m-aşez pe genunchii tăi în Cop Central, câte zile oi avea.

Roarke râse.

— Încă o fantezie spulberată. Ceea ce vreau de la tine sunt cei cincizeci de ani şi mai bine pe care i-am văzut azi la soţii Gannon. Iubirea şi înţelegerea, amintirile vechi de-o viaţă. Asta vreau de la tine.

— Pân-acum, avem la activ un an, iar al doilea merge şi el destul de bine.

— Nu mă plâng.

— Am să pontez de ieşire pe ziua de azi. Ce-ar fi s-o lăsăm încolo de muncă…

— E deja şase şi jumate, locotenente. Ai ieşit oricum din schimb.

Eve îşi consultă încruntată ceasul şi văzu că aşa era.

— Ideea contează. Hai să mergem acasă şi să trăim câteva momente în contul anului al doilea.

În timp ce ieşeau, Roarke o luă de mână.

— Ce se va întâmpla cu diamantele până ajung la proprietarul lor legal, cine-o mai fi şi ăla la ora actuală?

— Sunt sigilate, înregistrate, scanate şi închise într-o cutie de probe, care e încuiată într-unul dintre seifurile de probe din măruntaiele clădirii. Îi aruncă o privire piezişă. Bine că te-ai lăsat de furat.

— Nu-i aşa? replică Roarke, cuprinzând-o amical pe după umăr, în timp ce luau glisorul. Zău că ai dreptate.

Jos, jos în adâncuri, în adâncurile de sub străzile oraşului, în întunericul tăcut şi răcoros, diamantele aşteptau să strălucească din nou.

— Sfârşit –

Incomparabila **Nora Roberts** reuşeşte din nou să-şi încînte fanii cu acest roman, plasat pe primul loc în topurile New York Times şi Publishers Weekly.

Laine Tavish, unul dintre personajele principale ale cărții, este cunoscută ca o femeie onorabilă, proprietară a unui magazin de antichități. Nimeni nu bănuieşte că îşi ascunde identitatea adevărată, fiind fiica unui celebru escroc urmărit în permanență de poliție. Dar trecutul o ajunge din urmă. Unchiul ei, pe care îl credea mort, o vizitează la magazin şi, înainte de a fi accidentat mortal de o maşină, îi lasă un mesaj codificat. La scurt timp, casa îi este spartă.

Ajutată de un detectiv particular, Laine caută să afle cine o urmăreşte şi din ce motiv. Cu uimire află că la mijloc e vorba de o comoară - diamante în valoare de cîteva zeci de milioane de dolari, furată de tatăl său împreună cu trei complici. În ciuda eforturilor depuse, ea nu va reuşi să recupereze decît o parte din aceasta.

Peste ani, în 2059, problema comorii este repusă pe tapet. Cineva caută cu disperare pietrele prețioase şi este dispus să ucidă pentru ele.

Intră în joc alte personaje, cu detectiva Eve Dallas în prim-plan, care se implică în acțiuni extreme.

O poveste palpitantă despre înşelăciune şi secrete, despre femei puternice şi bărbați pasionanți, al cărei suspans se prelungeşte într-un timp în care crima se întîlneşte cu supertehnologia.